

Jacek Krystek

PYTANIA TESTOWE z prawa ochrony środowiska

Jacek Krystek

PYTANIA TESTOWE z prawa ochrony środowiska

Recenzent: **prof. nadzw. dr hab. Piotr Korzeniowski**

Redaktor Naukowy Wydziału Chemicznego:
dr hab. inż. Agnieszka Czyłkowska

© Copyright by Politechnika Łódzka 2017

WYDAWNICTWO POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

90-924 Łódź, ul. Wólczańska 223

tel. 42 631 29 52, 42 631-20-87

fax 42 631-25-38

www.wydawnictwa.p.lodz.pl

ISBN 978-83-7283-796-7

Publikacja elektroniczna luty 2017

Spis treści

Wstęp	4
Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Dz.U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.	5
Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 672 ze zm.	6
Ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 1863 ze zm.	71
Ustawa z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r. poz. 803 ze zm.	86
Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym Dz.U. z 2015 r. poz. 1688	92
Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 1803	105
Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 1478	119
Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 250 ze zm.	124
Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 2134 ze zm.	131
Inne.....	137
Odpowiedzi	138
Konstytucja	139
Ustawa Prawo ochrony środowiska	140
Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi	203
Ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji.....	217
Ustawa o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym	222
Ustawa o bateriach i akumulatorach	234
Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	245
Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	249
Ustawa o ochronie przyrody	254
Inne	261
Literatura	262

Wstęp

Prawo ochrony środowiska jest obszernym działem prawa administracyjnego, zajmującym się prawną regulacją działań na rzecz zachowania środowiska naturalnego w niepogorszonym stanie. Głównym aktem prawnym omawiającym te kwestie jest ustawa Prawo ochrony środowiska, ale jest wiele innych rozwiązań szczegółowych, jak: ustawa o ochronie przyrody, ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ustawa o bateriach i akumulatorach, ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, a nawet w zapisach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Tak szeroki zakres tematyczny, dotyczący nieraz szczegółowych zagadnień technicznych, może powodować kłopoty w opanowaniu tego materiału.

Niniejszy skrypt ma być pomocą przy próbie samodzielnego sprawdzania stopnia opanowania zagadnień z zakresu prawa ochrony środowiska. Przeznaczony jest głównie dla studentów kierunków „Ochrona środowiska”, ale może być również pomocą dla studentów innych kierunków studiów. Zawiera 885 pytań testowych, z których tylko jedna odpowiedź jest poprawna. Wszystkie pytania zawierają odpowiedzi z przytoczeniem odpowiednich przepisów prawnych, na których oparto się, układając pytania. Podkreślono również najważniejsze fragmenty norm prawnych.

Skrypt obejmuje stan prawny na dzień 24 stycznia 2017 r.

**Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.
Dz.U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.**

1.1. Art. 5 Konstytucji

Konstytucja zapewnia ochronę środowiska Polski w oparciu o zasadę:

- A proporcjonalności
- B subsydiarności
- C zrównoważonego rozwoju
- D demokratycznego państwa prawnego

1.2. Art. 5 Konstytucji

Konstytucja zapewnia ochronę środowiska na równi z (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A niepodległością i nienaruszalnością swojego terytorium
- B ochroną obszarów Natura 2000
- C wolnościami i prawami człowieka i obywatela
- D dziedzictwem narodowym

1.3. Art. 74 ust. 1 Konstytucji

Zgodnie z Konstytucją władza publiczna prowadzi politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne:

- A przyszłym pokoleniom
- B współczesnemu pokoleniu
- C przeszłym pokoleniom
- D współczesnemu i przyszłym pokoleniom

1.4. Art. 74 ust. 2 Konstytucji

Zgodnie z Konstytucją ochrona środowiska jest dla władz publicznych:

- A zaszczytem
- B możliwością
- C prawem
- D obowiązkiem

1.5. Art. 74 ust. 3 Konstytucji

Zgodnie z Konstytucją prawo do informacji o stanie i ochronie środowiska ma:

- A obywatel polski
- B pełnoletni obywatel polski
- C określa to ustawa
- D każdy

1.6. Art. 74 ust. 4 Konstytucji

Zgodnie z Konstytucją władze publiczne działania obywateli na rzecz ochrony i poprawy stanu środowiska powinny:

- A oceniać
- B wspierać
- C weryfikować
- D kontrolować

1.7. Art. 86 Konstytucji

Zgodnie z Konstytucją obowiązany do dbałości o stan środowiska jest:

- A każdy
- B tylko władza publiczna
- C tylko organ administracji
- D tylko Inspekcja Ochrony Środowiska

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r.
Prawo ochrony środowiska
tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 672 ze zm.

2.1. Art. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawy prawo ochrony środowiska nie stosuje się do:

- A warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska
- B kosztów korzystania ze środowiska
- C zanieczyszczania środowiska morskiego przez statki
- D obowiązków organów administracji

2.2. Art. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawy prawo ochrony środowiska nie stosuje się do:

- A warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska
- B warunków ochrony zasobów środowiska
- C obowiązków organów administracji
- D zasad odpowiedzialności cywilnej za szkody jądrowe

2.3. Art. 2 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Prawa Ochrony Środowiska nie stosuje się w zakresie:

- A zasad ustalania ochrony zasobów środowiska
- B zasad ustalania kosztów korzystania ze środowiska
- C obowiązku posiadania pozwolenia w razie prowadzenia działań ratowniczych
- D obowiązków organów administracji

2.4. Art. 3 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa POŚ określa aglomerację jako:

- A miasta o wspólnych granicach administracyjnych
- B miasto na prawach powiatu
- C miasto o liczbie mieszkańców większej niż 100 tys.
- D miasto o liczbie mieszkańców większej niż 250 tys.

2.5. Art. 3 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie prawo ochrony środowiska przez eksploatację instalacji lub urządzenia rozumie się również ich:

- A awarię
- B likwidację
- C utrzymywanie w sprawności
- D rozruch

2.6. Art. 3 pkt 4a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez graniczne wielkości emisyjne rozumie się:

- A dopuszczalne standardy emisyjne
- B najwyższe z określonych w konkluzjach BAT wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik
- C maksymalne dopuszczalne wielkości emisji
- D najwyższe dopuszczalne wielkości emisji, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji, uzyskiwane dla technologii spełniającej wymagania określona w art. 143 ustawy Prawo ochrony środowiska

2.7. Art. 3 pkt 5a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez graniczne wielkości emisyjne rozumie się:

- A zanieczyszczenie powierzchni ziemi, które zaistniało przed dniem 01 stycznia 2002 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 01 stycznia 2002 r.
- B zanieczyszczenie powierzchni ziemi, które zaistniało przed dniem 30 kwietnia 2014 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2014 r.
- C szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu art. 6 pkt 11 lit. c ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, która została spowodowana przez emisję lub zdarzenie, od którego upłynęło więcej niż 30 lat
- D szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu art. 6 pkt 11 lit. c ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, która została spowodowana przez emisję lub zdarzenie, od którego upłynęło mniej niż 30 lat

2.8. Art. 3 pkt 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez instalację nie rozumie się:

- A niestacjonarne urządzenie techniczne
- B stacjonarne urządzenie techniczne
- C zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie
- D budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami

2.9. Art. 3 pkt 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez istotną zmianę instalacji rozumie się zmianę, która może:

- A wymagać uzyskania pozwolenia na jej eksploatację
- B wymagać przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko
- C wymagać uzyskania pozwolenia zintegrowanego
- D powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania

2.10. Art. 3 pkt 8b ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez krajowy cel redukcji narażenia rozumie się:

- A najwyższe z określonych w konkluzjach BAT wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik
- B stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni
- C średni poziom substancji w powietrzu wyznaczony na podstawie pomiarów przeprowadzonych na obszarach tła miejskiego w miastach o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracjach na terenie całego kraju, wykorzystywany do określenia i dotrzymania krajowego celu redukcji narażenia oraz dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji
- D procentowe zmniejszenie krajowego wskaźnika średniego narażenia dla roku odniesienia, w celu ograniczenia szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi, który ma być osiągnięty w określonym terminie

2.11. Art. 3 pkt 8c ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez krajowy wskaźnik średniego narażenia rozumie się:

- A najwyższe z określonych w konkluzjach BAT wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik
- B stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni
- C średni poziom substancji w powietrzu wyznaczony na podstawie pomiarów przeprowadzonych na obszarach tła miejskiego w miastach o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracjach na terenie całego kraju, wykorzystywany do określenia i dotrzymania krajowego celu redukcji narażenia oraz dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji
- D procentowe zmniejszenie krajowego wskaźnika średniego narażenia dla roku odniesienia, w celu ograniczenia szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi, który ma być osiągnięty w określonym terminie

2.12. Art. 3 pkt 8d ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez konkluzję BAT rozumie się:

- A dokument sporządzony na podstawie dokumentu referencyjnego BAT, przyjmowany przez Komisję Europejską, w drodze decyzji, zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, formułujący wnioski dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, wielkości emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów zużycia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich sposobów przeprowadzenia remediacji
- B najbardziej efektywny i zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość
- C dokument, opisujący techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów i korzyści, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać
- D dokument, będący wynikiem wymiany informacji zorganizowanej przez Komisję Europejską zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, sporządzony dla określonego rodzaju działalności i opisujący w szczególności stosowane techniki, aktualne wielkości emisji i zużycia, techniki uwzględniane przy okazji ustalania najlepszych dostępnych technik, a także opisujący konkluzje BAT oraz wszelkie nowe techniki

2.13. Art. 3 pkt 9 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez metodykę referencyjną rozumie się (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A określoną na podstawie ustawy metodę pomiarów lub badań, która może obejmować w szczególności sposób poboru próbek
- B określoną na podstawie ustawy metodę pomiarów lub badań, która może obejmować w szczególności sposób interpretacji uzyskanych danych
- C określoną na podstawie ustawy metodę pomiarów lub badań, która może obejmować w szczególności sposób prezentacji uzyskanych danych
- D określoną na podstawie ustawy metodę pomiarów lub badań, która może obejmować w szczególności metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji oraz energii w środowisku

2.14. Art. 3 pkt 10 ustawy Prawo ochrony środowiska

Najlepsze dostępne techniki oznacza się zwyczajowo skrótem:

- A LCA
- B BAT
- C BREF
- D IPPC

2.15. Art. 3 pkt 10 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez najlepsze dostępne techniki rozumie się:

- A stosowaną technologię, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, eksploatowana oraz likwidowana
- B techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów i korzyści, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać
- C najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości
- D najbardziej efektywny oraz zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość

2.16. Art. 3 ust. 10a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez obszar cichy w aglomeracji rozumie się obszar, na którym:

- A nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów $L_{Aeq,N}$
- B nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów L_N
- C nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów $L_{Aeq,D}$
- D nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów L_{DWN}

2.17. Art. 3 ust. 10d ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez obszar tła miejskiego rozumie się obszar, na którym:

- A nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów $L_{Aeq,N}$
- B nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów L_{DWN}
- C stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni nie przekracza standardów jakości środowiska
- D poziomy substancji w powietrzu są reprezentatywne dla narażenia ludności zamieszkującej tereny miejskie na działanie substancji

2.18. Art. 3 pkt 11 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy w ustawie prawo ochrony środowiska przez oddziaływanie na środowisko rozumie się również oddziaływanie na ludzi?

- A Tak
- B Tak, jeżeli nie narusza zrównoważonego rozwoju
- C Nie
- D Nie, jeżeli narusza zrównoważony rozwój

2.19. Art. 3 pkt 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez odpady rozumie się:

- A odpady komunalne
- B odpady niebezpieczne
- C odpady w rozumieniu ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
- D odpady w rozumieniu ustawy o odpadach

2.20. Art. 3 pkt 13 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez ochronę środowiska nie rozumie się w szczególności:

- A przeciwdziałanie zanieczyszczeniom
- B gospodarowanie zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju
- C zaniechanie inwestycji
- D racjonalnego kształtowania środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju

2.21. Art. 3 pkt 17 ustawy Prawo ochrony środowiska

Pod skrótem PCB ustawa Prawo ochrony środowiska rozumie:

- A Polskie Centrum Badań
- B polichlorowane trifenyle
- C poziom ciszy B
- D poważna awaria przemysłowa

2.22. Art. 3 pkt 20 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez podmiot korzystający ze środowiska nie rozumie się:

- A przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej
- B jednostkę organizacyjną niebędącą przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej
- C osobę fizyczną niebędącą przedsiębiorcą, korzystającą ze środowiska w sposób powszechny
- D osobę prowadzącą działalność wytwórczość w rolnictwie w zakresie upraw rolnych

2.23. Art. 3 pkt 23 i 24 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska przez poważną awarię przemysłową nie rozumie się zdarzenia przy:

- A wytwarzaniu w instalacji
- B przechowywaniu w zbiornikach na terenie zakładu
- C transportu od producenta do odbiorcy
- D przeładunku surowca na rampie zakładowej

2.24. Art. 3 pkt 25 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez powierzchnię ziemi rozumie się naturalne ukształtowanie terenu, oraz znajdującą się pod nią ziemię do głębokości:

- A podglebia
- B oddziaływania człowieka
- C 1 m
- D 10 m

2.25. Art. 3 pkt 26 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez powietrze rozumie się:

- A powietrze znajdujące się w troposferze
- B powietrze wewnątrz budynków
- C powietrze znajdujące się w stratosferze
- D powietrze na stanowiskach pracy

2.26. Art. 3 pkt 28 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom substancji w powietrzu rozumie się:

- A stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonej objętości powietrza
- B stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonej powierzchni opadu
- C opad substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni
- D opad substancji z ustalonej objętości powietrza

2.27. Art. 3 pkt 28 lit. a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom dopuszczalny substancji w powietrzu rozumie się:

- A poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest nieprawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- B poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- C poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany
- D poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych

2.28. Art. 3 pkt 28 lit. b ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom docelowy substancji w powietrzu rozumie się:

- A poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest nieprawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- B poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- C poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany
- D poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych

2.29. Art. 3 pkt 28 lit. b ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom docelowy rozumie się poziom substancji:

- A który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- B poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny
- C określony w polityce ekologicznej państwa
- D określony w programach ochrony środowiska właściwych województw

2.30. Art. 3 pkt 28 lit. C ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom celu długoterminowego substancji w powietrzu rozumie się:

- A poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- B poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest nieprawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- C poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany
- D poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych

2.31. Art. 3 pkt 28 lit. C ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom celu długoterminowego rozumie się poziom substancji:

- A który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- B poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny
- C określony w polityce ekologicznej państwa
- D określony w programach ochrony środowiska właściwych województw

2.32. Art. 3 pkt 28 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska za standard jakości powietrza rozumie się:

- A poziom dopuszczalny
- B poziom docelowy
- C poziom celu długoterminowego
- D poziom informowania

2.33. Art. 3 pkt 28a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez poziom informowania rozumie się:

- A jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- B poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych
- C stężenie substancji w powietrzu, powyżej którego istnieje zagrożenie zdrowia ludzkiego wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie zanieczyszczeń wrażliwych grup ludności, w przypadku którego niezbędna jest natychmiastowa i właściwa informacja
- D ilość substancji, o których stężeniach właściwy organ administracji zobowiązany jest poinformować społeczeństwo

2.34. Art. 3 pkt 29 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez pozwolenie nie rozumie się:

- A pozwolenie na wytwarzanie odpadów
- B pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza
- C pozwolenie na pobór wód
- D pozwolenie zintegrowane

2.35. Art. 3 pkt 31a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez pułap stężenia ekspozycji rozumie się poziom substancji w powietrzu:

- A powyżej którego istnieje zagrożenie zdrowia ludzkiego wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie zanieczyszczeń wrażliwych grup ludności, w przypadku którego niezbędna jest natychmiastowa i właściwa informacja
- B wyznaczony na podstawie wartości krajowego wskaźnika średniego narażenia, w celu ograniczenia szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi, który ma być osiągnięty w określonym terminie
- C poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny
- D który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany

2.36. Art. 3 pkt 31b ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez remediację rozumie się (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A poddanie gleby działaniom mającym na celu usunięcie ilości substancji powodujących ryzyko
- B poddanie ziemi działaniom mającym na celu zmniejszenie ilości substancji powodujących ryzyko
- C poddanie wód powierzchniowych działaniom mającym na celu usunięcie ilości substancji powodujących ryzyko
- D poddanie wód gruntowych działaniom mającym na celu ograniczenie rozprzestrzeniania się substancji powodujących ryzyko

2.37. Art. 3 pkt 33 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez standardy emisyjne rozumie się:

- A dopuszczalną liczbę substancji, która może być wyemitowana
- B dopuszczalne poziomy substancji
- C dopuszczalne wielkości emisji
- D dopuszczalne poziomy energii

2.38. Art. 3 pkt 34 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez standardy jakości środowiska rozumie się:

- A wymagania, które muszą być spełnione w określonym czasie przez środowisko jako całość lub jego poszczególne elementy przyrodnicze
- B dopuszczalne wielkości emisji
- C prawdopodobieństwo wystąpienia konkretnego skutku w określonym czasie lub w określonej sytuacji
- D pierwiastki chemiczne oraz ich związki, lub roztwory występujące w środowisku lub powstałe w wyniku działalności człowieka

2.39. Art. 3 pkt 38 ustawy Prawo ochrony środowiska

W Prawie Ochrony Środowiska przez ścieki nie rozumie się wprowadzane do wód lub do ziemi:

- A wody zużyte, w szczególności na cele bytowe lub gospodarcze
- B wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb łososiowatych
- C wody odciekowe ze składowisk odpadów i miejsc ich magazynowania
- D gnojówka i gnojowica przeznaczone do rolniczego wykorzystania

2.40. Art. 3 pkt 42 ustawy Prawo ochrony środowiska

W Prawie ochrony środowiska przez urządzenie rozumie się:

- A stacjonarne urządzenie techniczne
- B środek transportu
- C instalację
- D element instalacji

2.41. Art. 3 ust. 45 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska za właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej rozumie się komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej dla:

- A zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- B zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- C zakładów objętych pozwoleniem zintegrowanym
- D zakładów objętych postępowaniem kompensacyjnym

2.42. Art. 3 ust. 45 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska za właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej rozumie się komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej dla:

- A zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- B zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- C zakładów objętych pozwoleniem zintegrowanym
- D zakładów objętych postępowaniem kompensacyjnym

2.43. Art. 3 pkt 46a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zdefiniowany w Prawie ochrony środowiska wskaźnik średniego narażenia dla miasta o liczbie mieszkańców większej niż 100 tys. i aglomeracji wyliczany jest dla:

- A pyłu PM_{2,5}
- B pyłu PM₁₀
- C tlenków azotu NO_x
- D dwutlenku siarki SO₂

2.44. Art. 3 pkt 47 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska przez wykorzystywanie substancji rozumie się również ich:

- A wytwarzanie
- B gromadzenie
- C unieszkodliwianie
- D odzysk

2.45. Art. 4 ÷ 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

Wśród zasad ochrony środowiska, które wymienia ustawa Prawo Ochrony Środowiska, nie ma zasady:

- A globalnej ochrony
- B zanieczyszczający płaci
- C obowiązku stosowania metodyk referencyjnych
- D subsydiarności

2.46. Art. 4 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska powszechne korzystanie ze środowiska oznacza:

- A korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego
- B korzystanie ze środowiska poprzez emisję do wszystkich elementów środowiska (powietrze, woda, gleba)
- C korzystanie ze środowiska poprzez eksploatację instalacji posiadającej zezwolenie zintegrowane
- D korzystanie ze środowiska poprzez eksploatację instalacji wymagającej pozwolenia na eksploatację

2.47. Art. 4 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska powszechne korzystanie ze środowiska może być obwarowane obowiązkiem uzyskania pozwolenia?

- A Tylko dla osób fizycznych prowadzących instalacje
- B Nie
- C Tylko dla powszechnego korzystania z wód
- D Tak

2.48. Art. 4 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska zwykle korzystanie ze środowiska oznacza:

- A korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego
- B korzystanie ze środowiska poprzez emisję do wszystkich elementów środowiska (powietrze, woda, gleba)
- C korzystanie ze środowiska związku z prowadzoną działalnością gospodarczą
- D korzystanie ze środowiska wykraczające poza ramy korzystania powszechnego

2.49 Art. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska globalna ochrona środowiska polega na tym, że:

- A do ochrony środowiska zobowiązani są wszyscy obywatele
- B ochrona jednego elementu przyrodniczego powinna być realizowana z uwzględnieniem ochrony pozostałych elementów
- C plany, programy, polityki i strategie powinny uwzględniać zasadę zrównoważonego rozwoju
- D organy administracji są zobowiązane do przygotowywania strategicznych dokumentów planistycznych

2.50. Art. 6 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska zasada przezorności polega na tym, że (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A podmioty oddziałujące na środowisko uwzględnią wymogi ochrony jeszcze przed podjęciem działalności
- B należy zrezygnować z działań inwestycyjnych
- C należy podejmować działania, które spowodują wstrzymanie się od działań, które szkody mogą spowodować
- D należy podejmować działania, które zapobiegają powstawaniu szkód

2.51. Art. 6 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zasada prewencji polega na tym, że należy:

- A podejmować wszelkie działania zapobiegawcze, jeżeli podejmuje działalność, która negatywnie oddziałuje na środowisko
- B podejmować wszelkie działania zapobiegawcze, jeżeli podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane
- C podejmować wszelkie działania kompensacyjne, jeżeli podejmuje działalność, która negatywnie oddziałuje na środowisko
- D podejmować wszelkie działania kompensacyjne, jeżeli podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane

2.52. Art. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Skrótem PPP oznaczamy termin:

- A Polityka Proekologiczna Państwa
- B zanieczyszczający płaci
- C powstanie poważnej awarii
- D program p-poż.

2.53. Art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa Prawo ochrony środowiska w przypadku konieczność stosowania metody referencyjnych, zezwoliła na stosowanie innej metody, jeżeli wyniki badań i pomiarów metodyki niereferencyjnej są:

- A powszechnie dostępne
- B szybsze w uzyskaniu
- C tańsze w uzyskaniu
- D porównywalne

2.54. Art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa Prawo ochrony środowiska dopuszcza możliwość nie stosowania metodyk referencyjnych w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku, jeżeli zastosowana metoda w stosunku do metodyki referencyjnej będzie:

- A dokładniejsza
- B szybsza
- C tańsza
- D możliwa do wykonania

2.55. Art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa Prawo ochrony środowiska dopuszcza możliwość zastosowania innej metodyki niż metodyka referencyjna w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku, jeżeli podmiot wykonujący pomiary:

- A uzyska na to zgodę właściwego organu administracji
- B udowodni, że zastosowana metoda umożliwi uzyskanie dokładniejszych wyników
- C udowodni, że nie ma możliwości technicznych zastosowania techniki referencyjnej
- D dokona akredytacji swojego laboratorium analitycznego w zakresie metodyki niereferencyjnej

2.56. Art. 17 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska projekty wojewódzkich programów ochrony środowiska podlegają zaopiniowaniu przez:

- A ministra właściwego do spraw środowiska
- B organ wykonawczy województwa
- C organy wykonawcze powiatów danego województwa
- D wojewódzki inspektorat ochrony środowiska

2.57. Art. 18 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska powiatowy program ochrony środowiska uchwała:

- A minister
- B sejmik województwa
- C rada powiatu
- D rada gminy

2.58. Art. 25 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska źródłem informacji o środowisku jest w szczególności:

- A zakres informacji zbieranych przez Regionalne Dyrekcje Ochrony Środowiska
- B państwowy monitoring środowiska
- C zakres danych dostarczonych przez jednostki naukowo-badawcze
- D informacje dostarczone przez obywateli w ramach procedury udziału społeczeństwa w postępowaniach dotyczących środowiska

2.59. Art. 26 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska państwowy monitoring środowiska nie obejmuje badań monitoringowych w zakresie jakości:

- A gleby
- B powietrza
- C odpadów
- D wód przejściowych

2.60 Art. 28 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska jeżeli podmiot korzystający ze środowiska, zobowiązany jest z mocy prawa lub na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii, to dane te mogą być udostępnione na potrzeby państwowego monitoringu środowiska:

- A nieodpłatnie
- B nieodpłatnie, dla danych zbieranych na mocy decyzji
- C nieodpłatnie, dla danych zbieranych na mocy pozwolenia emisyjnego
- D odpłatnie

2.61. Art. 29 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska organy administracji, dysponujące informacjami, które mogą być wykorzystane na potrzeby państwowego monitoringu środowiska, udostępniają je innym organom administracji obowiązującym do wykonywania badań monitoringowych:

- A za zwrotem poniesionych kosztów
- B nieodpłatnie
- C na zasadach opisanych w umowie zawartej między nimi
- D odpłatnie

2.62. Art. 71 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska podstawę do sporządzania aktualizacji i aktualizacji koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego stanowią:

- A strategia rozwoju regionalnego
- B zasada subsydiarności
- C polityka regionalna
- D zasada zrównoważonego rozwoju i zasady ochrony środowiska

2.63. Art. 72 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zapewniana jest (podaj punkt niekonieczny):

- A zapewnienie ochrony walorów krajobrazowych środowiska i warunków klimatycznych
- B zapewnienie ochrony środowiska przez skażeniem promieniotwórczym
- C uwzględnienie potrzeb w zakresie zapobiegania ruchom masowym ziemi i ich skutkom
- D uwzględnienie obszarów występowania złóż kopalin oraz obecnych i przyszłych potrzeb eksploatacji tych złóż

2.64. Art. 72 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska dokumentacja, która sporządzana jest na potrzeby miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, charakteryzująca poszczególne elementy przyrodnicze na obszarze objętym planem nazywana jest:

- A operatem przyrodniczym
- B prognozą oddziaływania na środowisko
- C opracowaniem ekofizjograficznym
- D raportem oceny oddziaływania

2.65. Art. 73 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się ograniczenia wynikające w szczególności z (podaj punkt niekonieczny):

- A utworzenia stref przemysłowych
- B wyznaczenia obszarów cichych poza aglomeracją
- C utworzenia parku miejskiego
- D wyznaczenia obszarów cichych w aglomeracji

2.66. Art. 73 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska w obrębie zwartej zabudowy miast i wsi jest zabroniona budowa zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej. Rozbudowa takich zakładów jest dopuszczalna pod warunkiem, że:

- A doprowadzi ona do ograniczenia zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wystąpienia poważnych awarii przemysłowych
- B dotyczy obszarów zamkniętych
- C dotyczy miast do 100 tys. mieszkańców
- D dotyczy miast powyżej 100 tys. mieszkańców

2.67. Art. 73 ust. 3 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska w obrębie zwartej zabudowy miast i wsi jest zabroniona budowa zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej. Przepisu tego nie stosuje się:

- A na obszarach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jako tereny przeznaczone do działalności produkcyjnej, składowania i magazynowania, jeżeli plany te nie zawierają ograniczeń dotyczących zakładów stwarzających zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi
- B na obszarach zamkniętych
- C dla miast do 100 tys. mieszkańców
- D dla miast powyżej 100 tys. mieszkańców

2.68. Art. 73 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zakłady stwarzające zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej nie lokalizuje się w bezpiecznej odległości od:

- A siebie
- B stref przemysłowych
- C osiedli mieszkaniowych
- D dróg krajowych

2.69. Art. 73 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, osiedla mieszkaniowe, obiekty użyteczności publicznej, budynki zamieszkania zbiorowego, drogi krajowe oraz linie kolejowe o znaczeniu państwowym lokalizuje się w bezpiecznej odległości od:

- A zakładów objętych pozwoleniem zintegrowanym
- B zakładów zaliczanych do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko
- C zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- D zakładów prowadzących przetwarzanie odpadów

2.70. Art. 74 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa Prawo ochrony środowiska wymaga, aby w trakcie przygotowania i realizacji inwestycji zapewnić:

- A dostęp z terenu posesji do drogi lokalnej
- B oszczędne korzystanie z terenu
- C aby nadzór nad inwestycją sprawowała osoba o wykształceniu wyższym w kierunku ochrona środowiska
- D gromadzenie ścieków w zbiornikach bezodpływowych

2.71. Art. 74 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa Prawo ochrony środowiska wymaga, aby w trakcie przygotowania i realizacji inwestycji zapewnić oszczędne korzystanie z terenu. Wymóg ten uwzględniają w szczególności (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A projektanci
- B organ nadzoru budowlanego
- C organy administracji ustalające warunki zabudowy i zagospodarowania terenu
- D organy administracji właściwe do spraw wywłaszczenia nieruchomości

2.72. Art. 75 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przy prowadzeniu prac budowlanych dopuszcza się wykorzystywanie i przekształcanie elementów przyrodniczych wyłącznie w zakresie:

- A żaden zakres jest niedopuszczalny
- B w takim, w jakim jest to niezbędne
- C brak ograniczeń
- D określonym w decyzji na eksploatację instalacji

2.73. Art. 75 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli w czasie prac budowlanych ochrona elementów przyrodniczych nie jest możliwa, należy podejmować działania mające na celu:

- A zaniechanie realizacji inwestycji
- B naprawienie wyrządzonych szkód
- C uzyskanie pozwolenia na realizację inwestycji
- D uzyskanie decyzji na realizację inwestycji

2.74. Art. 76 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego nie jest:

- A wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach środków technicznych chroniących środowisko
- B zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji
- C zakończenie rozruchu
- D uzyskanie wymaganych decyzji określających zakres i warunki korzystania ze środowiska

2.75. Art. 76 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, nowo zbudowany lub zmodernizowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być eksploatowane, jeżeli wynikające z mocy prawa standardy emisyjne albo określone w pozwoleniu warunki emisji, ustalone dla fazy po zakończeniu rozruchu, nie są dotrzymanywane:

- A w dniu rozruchu
- B w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu
- C w okresie 7 dni od zakończenia rozruchu
- D w okresie 6 miesięcy od zakończenia rozruchu

2.76. Art. 76 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, inwestor nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie oddania go do użytkowania w terminie:

- A na 30 dni przed oddaniem do użytkowania
- B na 7 dni przed oddaniem do użytkowania
- C w ciągu 7 dni od oddania do użytkowania
- D w ciągu 30 dni od oddania do użytkowania

2.77. Art. 76 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przed oddaniem do użytkowania nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, inwestor obowiązany jest poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o przewidywanym zakończeniu rozruchu w terminie:

- A do dnia oddania do użytkowania
- B na 7 dni przed oddaniem do użytkowania
- C na 14 dni przed oddaniem do użytkowania
- D na 30 dni przed oddaniem do użytkowania

2.78. Art. 77 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organizatorzy kursów prowadzących do uzyskania kwalifikacji zawodowych mają obowiązek umieścić w podstawach programowych:

- A treści propagujących model konsumpcyjnego stylu życia
- B zasadę odpowiedzialności materialnej
- C problematykę ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju
- D zakaz stosowania substancji niebezpiecznych (azbest, PCB)

2.79. Art. 80 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, reklama lub inny rodzaj promocji produktów lub usług negatywnie wpływających na środowisko nie muszą spełniać jednego z poniższych punktów:

- A zawierać treści propagujących model konsumpcji sprzeczny z zasadami ochrony środowiska
- B zawierać treści propagujących model konsumpcji sprzeczny z zasadami zrównoważonego rozwoju
- C propagować produktów zawierających niebezpieczne substancje (np. azbest, PCB)
- D wykorzystywać obraz dzikiej przyrody

2.80. Art. 80b ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, nadzór nad przestrzeganiem wymagań w zakresie zamieszczania w reklamie i materiałach reklamowych informacji o produkcie sprawuje:

- A Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- B Inspekcja Handlowa
- C Państwowa Inspekcja Sanitarna
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.81. Art. 80c ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli reklama lub inny rodzaj promocji towaru lub usługi zawierają treści propagujące model konsumpcji sprzeczny z zasadami ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, a w szczególności wykorzystują obraz dzikiej przyrody do promowania produktów i usług negatywnie wpływających na środowisko przyrodnicze, to prawo do występowania do właściwych organów administracji o zastosowanie środków zmierzających do zaprzestania reklamy przysługuje:

- A każdemu obywatelowi
- B organizacjom społecznym
- C Inspekcji Handlowej
- D wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska

2.82. Art. 81 ust. 4 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, szczegółowe zasady ochrony obszarów i obiektów o wartościach przyrodniczych, krajobrazu, zwierząt i roślin zagrożonych wyginięciem oraz drzew, krzewów i zieleni określają przepisy:

- A ustawy Prawo ochrony środowiska
- B ustawy o ochronie przyrody
- C ustawy o lasach
- D ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych

2.83. Art. 81 ust. 4 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, szczegółowe zasady ochrony dziko występujących zwierząt nie określają przepisy ustawy:

- A Prawo łowieckie
- B o ochronie zwierząt
- C o rybactwie śródlądowym
- D o ochronie przyrody

2.84. Art. 81 ust. 4 pkt 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, szczegółowe zasady ochrony zwierząt gospodarskich i domowych określają przepisy ustawy:

- A Prawo łowieckie
- B o ochronie zwierząt
- C Prawo ochrony środowiska
- D o ochronie przyrody

2.85. Art. 82 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, ochrona zasobów środowiska jest realizowana w szczególności poprzez:

- A podejmowanie działań służących przekraczaniu standardów jakości środowiska
- B określenie standardów jakości środowiska
- C określając standardy wytwarzania odpadów
- D określenie standardów emisyjnych

2.86. Art. 83 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, określając standardy jakości środowiska należy kierować się:

- A rodzajem oddziaływania energii na środowisko
- B zasadą zrównoważonego rozwoju
- C długością geograficzną
- D szerokością geograficzną

2.87. Art. 83 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Określając standardy jakości środowiska nie trzeba kierować się:

- A poziomem substancji w środowisku
- B rodzajem oddziaływania energii na środowisko
- C skalą występowania
- D rodzajem obszaru

2.88. Art. 84 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w celu doprowadzenia do przestrzegania standardów jakości środowiska w przypadkach wskazanych ustawą lub przepisami szczególnymi, w drodze aktu prawa miejscowego, tworzone są, publikowane w wojewódzkich dziennikach urzędowych:

- A programy
- B wytyczne
- C uchwały
- D zarządzenia

2.89. Art. 85 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, ochrona powietrza polega na zapewnieniu jak najlepszej jego jakości, w szczególności przez (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A utrzymanie poziomów substancji w powietrzu co najmniej na dopuszczalnych poziomach
- B utrzymanie poziomów substancji w powietrzu co najmniej na poziomach docelowych
- C utrzymanie poziomów substancji w powietrzu co najmniej na poziomach informowania
- D utrzymanie poziomów substancji w powietrzu co najmniej na poziomach celów długoterminowych

2.90. Art. 86 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska wartość, o którą przekroczenie dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu nie powoduje obowiązku sporządzenia projektu uchwały sejmiku województwa w sprawie programu ochrony powietrza nazywamy:

- A marginesem tolerancji
- B pułap stężenia ekspozycji
- C poziomem alarmowym
- D poziomem informowania

2.91. Art. 87 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, oceny jakości powietrza dokonuje się w strefach. Strefę stanowi:

- A miasto o licznie mieszkańców większej niż 50 tysięcy
- B aglomeracja o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy
- C aglomeracja o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy
- D obszar powiatu lub powiatów niewchodzący w skład aglomeracji o liczbie mieszkańców mniejszej niż 250 tysięcy

2.92. Art. 88 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli całkowita krajowa ilość substancji wprowadzanej do powietrza nie ulegnie zmianie o co najmniej 20%, to kwalifikacji stref jakości powietrza dokonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska co najmniej raz na:

- A 6 miesięcy
- B 1 rok
- C 5 lat
- D 10 lat

2.93. Art. 88 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, procentowa część dopuszczalnego albo docelowego poziomu substancji w powietrzu nazywa się:

- A margines tolerancji
- B poziom informowania
- C pułap stężenia ekspozycji
- D próg oszacowania

2.94. Art. 91 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zarząd województwa przedstawia projekt uchwały w sprawie programu ochrony powietrza, mającego na celu osiągnięcie poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu oraz pułapu stężenia ekspozycji dla stref, w których poziom:

- A przekracza poziom dopuszczalny powiększony o margines tolerancji
- B przekracza poziom dopuszczalny
- C przekracza poziom docelowy
- D przekracza poziom celu długoterminowego

2.95. Art. 91 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zarząd województwa określa przyczyny przekroczenia poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu i informuje ministra właściwego do spraw środowiska o działaniach podejmowanych w celu zmniejszenia emisji substancji powodujących te przekroczenia, dla stref, w których poziom substancji:

- A przekracza poziom dopuszczalny powiększony o margines tolerancji
- B mieści się pomiędzy poziomem dopuszczalnym a poziomem dopuszczalnym powiększonym o margines tolerancji
- C przekracza poziom dopuszczalny
- D przekracza poziom celu długoterminowego

2.96. Art. 91 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli dla danej strefy przekroczony został poziom dopuszczalny albo poziom docelowy więcej niż jednej substancji w powietrzu, program ochrony powietrza:

- A można sporządzić wspólny dla tych substancji
- B sporządza się wspólny dla wszystkich substancji
- C można sporządzić wspólny na SO₂ i NO_x
- D sporządza się oddzielenie dla każdej substancji

2.97. Art. 92 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, plan działań krótkoterminowych w przypadku ryzyka występowania przekroczeń dopuszczalnych lub alarmowych poziomów substancji w powietrzu nie musi zawierać:

- A sposób kontroli obszaru zagrożonego występowaniem przekroczeń dopuszczalnych lub alarmowych poziomów substancji
- B listę podmiotów korzystających ze środowiska, obowiązanych do ograniczenia lub zaprzestania wprowadzania z instalacji gazów lub pyłów do powietrza
- C sposób organizacji i ograniczeń lub zakazu ruchu pojazdów i innych urządzeń napędzanych silnikami spalinowymi
- D określenie trybu i sposobu ogłaszania o zaistnieniu przekroczeń

2.98. Art. 95 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, na obszarze, na którym istnieje przekroczenie dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu, w odniesieniu do zakładów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, marszałek województwa może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska, który prowadzi działalności powodującą wprowadzanie substancji do powietrza, obowiązek:

- A prowadzenia pomiarów poziomów tej substancji w powietrzu
- B ograniczenia produkcji
- C stosowania technologii spełniającej wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik
- D ograniczenia stosowania substancji zwiększających pobór energii

2.99. Art. 95 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot, który wykonał pomiary jakości powietrza wykonane na podstawie decyzji organu ochrony środowiska przechowuje je, od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą, przez okres:

- A 1 roku
- B 2 lat
- C 5 lat
- D 10 lat

2.100. Art. 96 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, sejmik województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko (w zakresie ochrony powietrza) wprowadzić:

- A wykaz instalacji dopuszczonych do stosowania
- B obszary wyłączone spod działalności gospodarczej
- C rodzaje technologii dopuszczonych do stosowania w nowo uruchamianych instalacjach lub zmodernizowanych w stopniu znacznym
- D ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw

2.101. Art. 97 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Według ustawy Prawo ochrony środowiska ochrona wód polega na zapewnieniu ich jak najlepszej jakości, w tym utrzymywanie ilości wody na poziomie zapewniającym ochronę równowagi biologicznej, w szczególności przez (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A utrzymywanie jakości wód powyżej poziomu wymaganego w przepisach
- B utrzymywanie jakości wód co najmniej na poziomie wymaganym w przepisach
- C doprowadzanie jakości wód co najwyżej do wymaganego przepisami poziomu, gdy jest on osiągnięty
- D doprowadzanie jakości wód co najmniej do wymaganego przepisami poziomu, gdy nie jest on osiągnięty

2.102. Art. 97 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Według ustawy Prawo ochrony środowiska poziom jakości wód nie musi być określany z uwzględnieniem:

- A ilości substancji w wodach
- B ilości energii w wodach
- C wielkości zbiornika wodnego
- D stopnia zdolności funkcjonowania ekosystemów wodnych

2.103. Art. 98 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wody podziemne przeznacza się:

- A do celów przemysłowych
- B do celów produkcji środków spożywczych
- C do zaopatrzenia szpitali, szkół i innych obiektów użyteczności publicznej
- D na zaspokojenie potrzeb bytowych ludzi

2.104. Art. 99 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organy administracji planują i realizują działania w zakresie ochrony poziomu jakości wód uwzględniające:

- A ograniczanie do atmosfery emisji gazów, które mogą przedostawać się do wód powierzchniowych z opadami
- B koncepcję „końca rury”
- C obszary Głównych Zbiorników Wód Podziemnych
- D obszary zlewni hydrograficznych

2.105. Art. 100 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przy planowaniu i realizacji przedsięwzięcia powinny być stosowane rozwiązania, które zmianę stosunków wodnych:

- A dopuszczają
- B niedopuszczają
- C dopuszczają dla przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu ministra do spraw środowiska
- D ograniczają do rozmiarów niezbędnych ze względu na specyfikę przedsięwzięcia

2.106. Art. 100 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przy planowaniu i realizacji przedsięwzięcia czasowa zmiana stosunków wodnych jest:

- A dopuszczalna w wyłącznie w okresie niezbędnym
- B dozwolona bez ograniczeń
- C niedozwolona
- D dopuszczalna tylko w zakresie wód podziemnych

2.107. Art. 101 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, ochrona powierzchni ziemi polega na (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A racjonalnym gospodarowaniu
- B maksymalizacji stopnia zasklepienia gleby
- C zachowaniu jak najlepszego stanu gleby poprzez zapobieganie zasoleniu na skutek gromadzenia się w glebie soli rozpuszczalnych
- D zapobieganiu zanieczyszczeniu substancjami powodującymi ryzyko oraz na remediacji

2.108. Art. 101a ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, ziemi lub wód gruntowych nie uznaje się za nienieczyszczone, jeżeli:

- A stwierdzone w niej zawartości substancji są pochodzenia naturalnego
- B stwierdzone w niej zawartości substancji są pochodzenia antropogenicznego
- C stwierdzone w niej zawartości substancji spowodowane są zanieczyszczeniem historycznym
- D stwierdzone w niej zawartości substancji spowodowane są zanieczyszczeniem powstałym w wyniku poważnej awarii przemysłowej

2.109. Art. 101c ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi prowadzi:

- A właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska
- B właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- C Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
- D minister właściwy do spraw środowiska

2.110. Art. 101c ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wpisu do rejestru o potencjalnym historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi dokonuje:

- A właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska
- B właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- C Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
- D minister właściwy do spraw środowiska

2.111. Art. 101c ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi może zawierać następujący status terenu (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi
- B teren przeznaczony do remediacji
- C występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w trakcie remediacji
- D zakończono remediację

2.112. Art. 101c ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, regionalny dyrektor ochrony środowiska dokonuje wykreślenia wpisu do rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, jeżeli:

- A nie potwierdzono historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi
- B badania potwierdziły historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi
- C rozpoczęto remediację powierzchni ziemi
- D usunięto historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi

2.113. Art. 101d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi dokonuje:

- A starosta
- B właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska
- C właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D właściwy wojewódzki inspektor sanitarny

2.114. Art. 101d ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi nie dokonuje się na terenach:

- A miast
- B stref przemysłowych
- C linii kolejowych
- D której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo międzynarodowe

2.115. Art. 101e ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, władający powierzchnią ziemi, który stwierdził historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi na terenie będącym w jego władaniu, jest obowiązany niezwłocznie zgłosić ten fakt:

- A staroście
- B właściwemu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska
- C właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- D właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu

2.116. Art. 101h ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, władający powierzchnią ziemi, na której występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, jest obowiązany do:

- A przeprowadzenia badania zanieczyszczenia gleby i ziemi
- B zgłoszenia tego faktu staroście
- C ustalenia planu remediacji
- D przeprowadzenia remediacji

2.117. Art. 101h ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi zostało spowodowane przez innego sprawcę za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, obowiązany do przeprowadzenia remediacji jest:

- A inny sprawca
- B władający powierzchnią ziemi
- C władający powierzchnią ziemi solidarnie z innym sprawcą
- D regionalny dyrektor ochrony środowiska

2.118. Art. 101i ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadku historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, remediację przeprowadza regionalny dyrektor ochrony środowiska, jeżeli (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A egzekucja wobec władającego powierzchnią ziemi okazała się bezskuteczna
- B władający powierzchnią ziemi wykaże, że zanieczyszczenie, dokonane po dniu objęcia przez niego władania, spowodował inny sprawca, wobec którego nie można wszcząć postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji
- C władający powierzchnią ziemi posiada pozwolenie zintegrowane
- D z uwagi na zagrożenie dla zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku jest konieczne niezwłoczne jej przeprowadzenie

2.119. Art. 101k ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, koszty remediacji obejmują koszty (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wpisu do rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi
- B badań zanieczyszczenia gleby i ziemi
- C opracowania projektu planu remediacji
- D przeprowadzenia remediacji

2.120. Art. 101k ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, regionalny dyrektor ochrony środowiska może odstąpić od żądania zwrotu całości albo części kosztów remediacji, jeżeli (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca nie został zidentyfikowany
- B koszty postępowania egzekucyjnego są niższe niż kwota możliwa do odzyskania
- C nie można wszcząć wobec władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcy postępowania egzekucyjnego
- D egzekucja okazała się bezskuteczna

2.121. Art. 101k ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, roszczenia względem władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcy o zwrot kosztów remediacji przedawniają się z upływem (od dnia, w którym decyzja, stała się ostateczna):

- A roku
- B 5 lat
- C 10 lat
- D 30 lat

2.122. Art. 101l ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca, obowiązany do przeprowadzenia remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jest obowiązany do przedłożenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wniosku o wydanie decyzji ustalającej plan remediacji. Wniosek ten powinien zawierać:

- A projekt planu remediacji
- B raport oceny oddziaływania na środowisko
- C opracowanie ekofizjograficzne
- D kopię mapy ewidencyjnej

2.123. Art. 101l ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, plan remediacji ustala:

- A władający powierzchnią ziemi
- B starosta
- C regionalny dyrektor ochrony środowiska
- D wojewódzki inspektor sanitarny

2.124. Art. 101n ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, regionalny dyrektor ochrony środowiska dokonuje oceny przeprowadzenia remediacji, która polega na:

- A przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko
- B wykonaniu raportu końcowego o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych
- C stwierdzeniu zgodności remediacji z ustalonym planem remediacji
- D stwierdzeniu osiągnięcia standardów jakości środowiska

2.125. Art. 101q ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, dopuszcza się następujące sposoby przeprowadzenia remediacji (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wymycie zanieczyszczeń do wód gruntowych
- B usunięcie zanieczyszczenia, przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko
- C ograniczenie możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń i kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie
- D przeprowadzenie samooczyszczania powierzchni ziemi

2.126. Art. 101q ust. 3 pkt 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska gleby, odstąpienie od usunięcia zanieczyszczeń i przeprowadzenie remediacji dopuszcza się, jeżeli zanieczyszczenie nastąpiło przed dniem:

- A 1 września 1980 r.
- B 4 czerwca 1989 r.
- C 1 września 2004 r.
- D 1 stycznia 2014 r.

2.127. Art. 101r ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zabrania się używania do prac ziemnych gleby lub ziemi, jeżeli:

- A jest przekroczona w nich dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko
- B nie jest przekroczona w nich dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko
- C są przekroczone w nich standardy jakości środowiska
- D nie są przekroczone w nich standardy jakości środowiska

2.128. Art. 110a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa Prawo ochrony środowiska do prowadzenia rejestru zawierającego informacje o terenach zagrożonych ruchami masowymi ziemi oraz terenów, na których występują te ruchy, zobowiązuje:

- A starostę
- B wojewodę
- C marszałka województwa
- D regionalnego dyrektora ochrony środowiska

2.129. Art. 112a ust. 1 litera a ustawy Prawo ochrony środowiska

Długookresowy średni poziom dźwięku A wyznaczony w ciągu wszystkich dób w roku, z uwzględnieniem pory dnia, pory wieczoru oraz pory nocy oznaczany jest w ustawie Prawo ochrony środowiska symbolem:

- A L_{DWN}
- B L_N
- C $L_{Aeq,D}$
- D $L_{Aeq,N}$

2.130. Art. 112a ust. 1 litera b ustawy Prawo ochrony środowiska

Długookresowy średni poziom dźwięku A wyznaczony w ciągu wszystkich pór nocy w roku oznaczany jest w ustawie Prawo ochrony środowiska symbolem:

- A L_{DWN}
- B L_N
- C $L_{Aeq,D}$
- D $L_{Aeq,N}$

2.131. Art. 112a ust. 2 litera a ustawy Prawo ochrony środowiska

Równoważny poziom dźwięku A dla pory dnia oznaczany jest w ustawie Prawo ochrony środowiska symbolem:

- A L_{DWN}
- B L_N
- C $L_{Aeq,D}$
- D $L_{Aeq,N}$

2.132. Art. 112a ust. 2 litera b ustawy Prawo ochrony środowiska

Równoważny poziom dźwięku A dla pory nocy oznaczany jest w ustawie Prawo ochrony środowiska symbolem:

- A L_{DWN}
- B L_N
- C $L_{Aeq,D}$
- D $L_{Aeq,N}$

2.133. Art. 114 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania terenu, teren może być zaliczony do kilku rodzajów terenu, to uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone:

- A jak dla terenu o najniższym dopuszczalnym poziomie hałasu
- B jak dla przeważającego rodzaju terenu
- C jak dla terenu o najwyższym dopuszczalnym poziomie hałasu
- D w zależności od przeznaczenia terenu

2.134. Art. 115 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oceny, jakie obowiązują na nim dopuszczalne poziomy hałasu, właściwe organy dokonują na podstawie:

- A uznania administracyjnego
- B faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów
- C gminnych planów ochrony środowiska
- D decyzji wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska

2.135. Art. 115a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadku stwierdzenia przez organ środowiska, na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten:

- A wstrzymuje działalność zakładu
- B wydaje zalecenia pokontrolne
- C ustala obszar ograniczonego użytkowania
- D wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu

2.136. Art. 115a ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, nie wydaje się decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu, jeżeli hałas powstaje w związku z (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A eksploatacją urządzenia
- B eksploatacją portów
- C eksploatacją dróg
- D działalnością osoby fizycznej niebędącej przedsiębiorcą

2.137. Art. 115a ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu, określa się dopuszczalne poziomy hałasu poza zakładem przy zastosowaniu wskaźników hałasu:

- A L_N i L_{DWN}
- B L_{DWN} i $L_{Aeq D}$
- C $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$
- D L_N i $L_{Aeq N}$

2.138. Art. 115a ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu, mogą być określone wymagania mające na celu nieprzekraczanie poza zakładem dopuszczalnych poziomów hałasu, a w szczególności (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A rodzaj wskaźników hałasu, które należy zastosować do określania dopuszczalnego poziomu hałasu (L_{DWN} , L_N , $L_{Aeq D}$ albo $L_{Aeq N}$)
- B rozkład czasu pracy źródeł hałasu dla całej doby
- C sposób postępowania w przypadku uszkodzenia aparatury służącej do pomiarów poziomu hałasu, jeżeli jej zastosowanie jest wymagane
- D formę, układ, techniki i termin przedkładania wyników pomiarów, organowi właściwemu do wydania decyzji i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska

2.139. Art. 115a ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska postępowanie w sprawie decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu wszczynają się:

- A z urzędu
- B na wniosek strony
- C na wniosek właścicieli nieruchomości narażonych na hałas
- D na wniosek organizacji ekologicznej

2.140. Art. 115a ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska decyzja o dopuszczalnym poziomie hałasu, może ulec zmianie w przypadku (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zakończenia roku kalendarzowego
- B uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczącego terenów objętych oddziaływaniem hałasu z zakładu
- C utraty mocy obowiązującej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczącego terenów objętych oddziaływaniem hałasu z zakładu
- D zmiany obowiązujących dopuszczalnych poziomów hałasu

2.141. Art. 116 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, ograniczenia lub zakazania używania jednostek pływających lub niektórych ich rodzajów na określonych zbiornikach powierzchniowych wód stojących oraz wodach płynących (za wyjątkiem śródlądowych wód żeglownych), jeżeli jest to konieczne do zapewnienia odpowiednich warunków akustycznych na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, może, w drodze uchwały:

- A minister właściwy do spraw środowiska
- B sejmik województwa
- C rada powiatu
- D rada gminy

2.142. Art. 117 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska do oceny stanu akustycznego środowiska i obserwacji zmian w ramach państwowego monitoringu środowiska stosuje się wskaźniki hałasu:

- A L_{DWN} i L_N
- B L_{DWN} i $L_{Aeq D}$
- C $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$
- D L_N i $L_{Aeq N}$

2.143. Art. 117 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje się obowiązkowo dla:

- A aglomeracji o liczbie mieszkańców mniejszej niż 100 tysięcy
- B aglomeracji o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy
- C aglomeracji o liczbie mieszkańców mniejszej niż 250 tysięcy
- D aglomeracji o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy

2.144. Art. 117 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska oceny stanu akustycznego środowiska, na terenach, na których oceny nie dokonuje ani zarządzający obiektami zaliczanymi do obiektów, których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie akustyczne ani starosta, dokonuje jej:

- A wojewoda
- B wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- C marszałek województwa
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.145. Art. 118 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, na potrzeby oceny stanu środowiska, starosta sporządza mapy akustyczne:

- A co rok
- B co 2 lata
- C co 5 lat
- D co 10 lat

2.146. Art. 117 ust. 5 i art. 118 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje:

- A wojewoda
- B starosta
- C starosta lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.147. Art. 118 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska mapa akustyczna powinna składać się z:

- A części kartograficznej
- B części kartograficznej i legendy
- C części opisowej i części graficznej
- D części graficznej, części opisowej i legendy

2.148. Art. 118 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska część opisowa mapy akustycznej nie musi zawierać:

- A mapę terenów zagrożonych hałasem
- B metody wykorzystane do dokonania oceny
- C charakterystykę obszaru podlegającego ocenie
- D wniosków dotyczących działań w zakresie ochrony przed hałasem

2.149. Art. 118 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska część graficzna mapy akustycznej nie musi zawierać:

- A mapę geograficzną obszaru podlegającego ocenie
- B mapę charakteryzującą hałas emitowany z poszczególnych źródeł
- C mapę terenów zagrożonych hałasem
- D mapę przedstawiającą przewidywane rezultaty działań w zakresie wniosków dotyczących działań w zakresie ochrony przed hałasem

2.150. Art. 118 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez teren zagrożony hałasem rozumie się teren, na którym są przekroczone dopuszczalne poziomy hałasu, określone wskaźnikami:

- A L_{DWN} i L_N
- B L_{DWN} i $L_{Aeq D}$
- C $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$
- D L_N i $L_{Aeq N}$

2.151. Art. 118a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska mapa akustyczna, opracowana na kopiach map wchodzących w skład państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, stanowi podstawowe źródło danych wykorzystywanych do celów (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A informowania społeczeństwa o zagrożeniach środowiska hałasem
- B opracowania danych dla państwowego monitoringu środowiska
- C tworzenia i aktualizacji programów ochrony środowiska przed hałasem
- D tworzenia i opracowywania strategii rozwoju transportu

2.152. Art. 118b ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, uwzględniając szczególne potrzeby ochrony przed hałasem obszarów i podając wymagania zapewniające utrzymanie poziomu hałasu co najmniej na istniejącym poziomie, możliwe jest wyznaczenie obszarów cichych w aglomeracji lub obszarów cichych poza aglomeracją. Może tego dokonać:

- A rada gminy
- B rada powiatu
- C sejmik województwa
- D minister do spraw środowiska

2.153. Art. 119 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, dla terenów, na których poziom hałasu przekracza poziom dopuszczalny:

- A opracowuje się mapy akustyczne
- B tworzy się programy ochrony środowiska przed hałasem
- C WIOS nakłada administracyjne kary za przekroczenie hałasu
- D wydaje się decyzje nakazujące ograniczenie hałasu

2.154. Art. 119 ust. 4a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, razem z programem ochrony środowiska przed hałasem, organ właściwy do jego tworzenia, opracowuje:

- A streszczenie sporządzone w języku niespecjalistycznym
- D raport oceny jego oddziaływania na środowisko
- C prognozę oddziaływania tego programu
- D mapy akustyczne

2.155. Art. 119 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, programy ochrony środowiska przed hałasem aktualizuje się co najmniej raz na:

- A rok
- B 2 lata
- C 5 lat
- D 10 lat

2.156. Art. 120 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, programy ochrony środowiska przed hałasem niezwłocznie po uchwaleniu należy przekazać:

- A wojewodzie
- B wójtowi, burmistrzowi albo prezydentowi miasta
- C staroście
- D wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska

2.157. Art. 121 ustawy Prawo ochrony środowiska

Według ustawy Prawo ochrony środowiska ochrona przed polami elektromagnetycznymi polega na zapewnieniu jak najlepszego stanu środowiska poprzez (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A utrzymanie poziomów pól elektromagnetycznych poniżej dopuszczalnych
- B utrzymanie poziomów pól elektromagnetycznych co najmniej na tych poziomach
- C doprowadzanie poziomów pól elektromagnetycznych co najwyżej do dopuszczalnych, gdy nie są one dotrzymane
- D zmniejszanie poziomów pól elektromagnetycznych co najmniej do dopuszczalnych, gdy nie są one dotrzymane

2.158. Art. 122a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia emitującego pola elektromagnetyczne, nie są obowiązani do wykonania pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku:

- A w przypadku zmiany warunków pracy instalacji, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie
- B w przypadku zmiany warunków pracy urządzenia, o ile zmiany te nie mogą mieć wpływu na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie
- C bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji
- D bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania urządzenia

2.159. Art. 124 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rejestr zawierający informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, z wyszczególnieniem przekroczeń dotyczących terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz miejsc dostępnych dla ludności prowadzi:

- A wojewoda
- B wójt, burmistrz albo prezydent miasta
- C starosta
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.160. Art. 124 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rejestr zawierający informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, z wyszczególnieniem przekroczeń dotyczących terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz miejsc dostępnych dla ludności aktualizowany jest:

- A corocznie
- B co 2 lata
- C co 5 lat
- D co 10 lat

2.161. Art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez miejsca dostępne dla ludności, na których stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, rozumie się:

- A wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego
- B wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez specjalnego zezwolenia
- C wszelkie miejsca, z wyjątkiem terenów zamkniętych
- D miejsca zbiorowego przebywania ludzi

2.162. Art. 125 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska złoża kopalin podlegają ochronie polegającej na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu kopalin, w tym również:

- A sposobu przyszłej rekultywacji
- B brudnych wód dołowych
- C skały płonnej
- D kopalin towarzyszących

2.163. Art. 126 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podejmujący eksploatację złóż kopaliny lub prowadzący tę eksploatację nie jest obowiązany:

- A zapewnić całkowite wyeksploatowanie złoża
- B sukcesywnie prowadzić rekultywację terenów poeksploatacyjnych
- C przywracać do właściwego stanu inne elementy przyrodnicze
- D przedsięwziąć środki niezbędne do ochrony zasobów złoża

2.164. Art. 127 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Według ustawy Prawo ochrony środowiska ochrona zwierząt oraz roślin polega na (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zapobieganiu lub ograniczaniu negatywnych oddziaływań na środowisko, które mogłyby niekorzystnie wpływać na zasoby oraz stan zwierząt oraz roślin
- B zapobieganiu stosowania środków ochrony roślin
- C zachowaniu cennych ekosystemów, różnorodności biologicznej i utrzymaniu równowagi przyrodniczej
- D zapobieganiu zagrożeniom naturalnych kompleksów i tworów przyrody

2.165. Art. 127 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zaznacz działanie, które nie jest stosowane według ustawy Prawo ochrony środowiska do ochrony zwierząt oraz roślin:

- A ograniczanie stosowania chemicznych środków ochrony roślin
- B ustanowienie ochrony gatunków zwierząt oraz roślin
- C nadzorowanie zamierzonego uwolnienia GMO do środowiska
- D zabezpieczanie lasów i zadrzewień przed zanieczyszczeniem i pożarami

2.166. Art. 129 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nie może żądać:

- A zamiany lokalizacji nieruchomości
- B wykupienia części nieruchomości
- C wykupienia całości nieruchomości
- D odszkodowania

2.167. Art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel może żądać wykupienia nieruchomości, wykupienia części nieruchomości lub odszkodowania. Z roszczeniami tymi, od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, właściciel może wystąpić w okresie do:

- A 6 miesięcy
- B 1 roku
- C 2 lat
- D 5 lat

2.168. Art. 129 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Do roszczeń z tytułu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości na podstawie ustawy Prawo ochrony środowiska, przepisy ustawy o planowaniu przestrzennym stosuje się:

- A bezpośrednio
- B odpowiednio
- C nie stosuje się
- D w zakresie nieunormowanym

2.169. Art. 131 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną zasobów środowiska, na żądanie poszkodowanego właściwy starosta ustala, w drodze decyzji, wysokość odszkodowania. Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może:

- A złożyć odwołanie do organu II instancji
- B wnieść skargę do sądu administracyjnego
- C wnieść o ponowne rozpoznanie sprawy
- D wnieść powództwo do sądu powszechnego

2.170. Art. 131 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną zasobów środowiska, na żądanie poszkodowanego właściwy starosta ustala, w drodze decyzji, wysokość odszkodowania. Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może wnieść powództwo do sądu powszechnego w terminie:

- A 30 dni
- B 3 miesięcy
- C 6 miesięcy
- D 1 roku

2.171. Art. 131 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną zasobów środowiska, na żądanie poszkodowanego właściwy starosta ustala, w drodze decyzji, wysokość odszkodowania.

Po jakim terminie od zgłoszenia żądania przez poszkodowanego, może on wnieść powództwo do sądu powszechnego w razie niewydania decyzji?

- A po 1 miesiącu
- B po 3 miesiącach
- C po 6 miesiącach
- D po 1 roku

2.172. Art. 131 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, strona niezadowolona z odszkodowania przyznanego w decyzji o wysokości odszkodowania za ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

Wystąpienie na drogę sądową powoduje:

- A wstrzymuje wykonanie decyzji
- B wstrzymuje wykonanie decyzji w zakresie wysokości odszkodowania
- C wstrzymuje wykonanie decyzji w zakresie sposobu korzystania z nieruchomości
- D nie wstrzymuje wykonania decyzji

2.173. Art. 133 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przed wydaniem decyzji o wysokości odszkodowania lub ceny wykupu nieruchomości spowodowanych ograniczeniami sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną zasobów środowiska, należy uzyskać opinię rzeczoznawcy majątkowego, określającego wartość nieruchomości?

- A nie
- B nie, jeżeli strona i organ administracji ustaliły wartość odszkodowania lub cenę nieruchomości
- C tak
- D tak, jeżeli dotyczy to wykupu całej nieruchomości

2.174. Art. 134 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, obowiązany do wykupu nieruchomości w przypadku, gdy ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nastąpiło w wyniku uchwalenia aktu prawa miejscowego jest:

- A starosta
- B jednostka samorządu terytorialnego
- C marszałek województwa
- D minister właściwy do spraw środowiska

2.175. Art. 135 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, obszar ograniczonego użytkowania tworzy się, jeżeli nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu. Podstawą uchwały o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania nie są wnioski z (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A przeglądu ekologicznego
- B oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko
- C analizy porealizacyjnej
- D prognozy oddziaływania na środowisko

2.176. Art. 135 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, obszaru ograniczonego użytkowania nie tworzy się dla następującego obiektu:

- A kompostowni
- B zakładu o dużym ryzyku wystąpienia awarii przemysłowej
- C oczyszczalni ścieków
- D instalacji radiokomunikacyjnej

2.177. Art. 135 ust. 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, właściwe organy, tworząc obszar ograniczonego użytkowania nie muszą określić:

- A granic obszaru
- B wielkość emisji na terenie obszaru ograniczonego użytkowania
- C ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu
- D wymagania techniczne dotyczące budynków

2.178. Art. 135 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli dla przedsięwzięcia polegającego na budowie linii kolejowej obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego oddziaływania wynika z postępowania oceny oddziaływania na środowisko, obszar ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie:

- A przeglądu ekologicznego
- B oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko
- C analizy porealizacyjnej
- D prognozy oddziaływania na środowisko

2.179. Art. 135 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Kiedy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, dla instalacji wymagającej uzyskanie pozwolenia zintegrowanego może być utworzony obszar ograniczonego użytkowania?

- A jeżeli, pomimo zastosowania najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy pyłu poza terenem zakładu
- B jeżeli, pomimo zastosowania najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy substancji poza terenem zakładu
- C jeżeli, pomimo zastosowania najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych poza terenem zakładu
- D jeżeli, pomimo zastosowania najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy hałasu poza terenem zakładu

2.180. Art. 136 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są:

- A organ administracji I instancji
- B organ administracji II instancji
- C sąd administracyjny
- D sąd powszechny

2.181. Art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania obowiązującym do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest:

- A Skarb Państwa
- B ten, którego działalność spowodowała ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania
- C organ administracji, który podjął uchwałę w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania
- D jednostka samorządu terytorialnego, na terenie której utworzono obszar ograniczonego użytkowania

2.182. Art. 136a ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, strefa przemysłowa tworzona jest, jeżeli mimo zastosowania:

- A dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska, poza terenem zakładu lub innego obiektu
- B dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska, na terenie zakładu lub innego obiektu
- C najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska, poza terenem zakładu lub innego obiektu
- D najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska, na terenie zakładu lub innego obiektu

2.183. Art. 136c ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, strefa przemysłowa tworzona jest:

- A decyzją urzędu marszałkowskiego
- B na wniosek władającego powierzchnią ziemi
- C na wniosek wojewody
- D uchwałą rady gminy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

2.184. Art. 136d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Strefa przemysłowa tworzona jest w drodze:

- A decyzji wojewody
- B uchwałą rady gminy
- C decyzji urzędu marszałkowskiego
- D uchwały sejmiku województwa

2.185. Art. 136d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, strefę przemysłową tworzy sejmik województwa w drodze:

- A uchwały
- B decyzji
- C umowy z właścicielami terenu, na którym ma powstać strefa
- D rozporządzenia

2.186. Art. 138 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, eksploatacja instalacji oraz urządzenia zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska jest obowiązkiem:

- A urzędu
- B inspekcji ochrony środowiska
- C ich kierownika
- D ich właściciela

2.187. Art. 139 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przestrzeganie wymagań ochrony środowiska związanych z eksploatacją dróg, linii kolejowych, linii tramwajowych, lotnisk oraz portów zapewniają:

- A urzędy ochrony środowiska
- B zarządzający
- C kierownicy
- D ich właściciele

2.188. Art. 140 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot korzystający ze środowiska nie jest obowiązany do zapewnienia przestrzegania wymagań ochrony środowiska w szczególności przez:

- A odpowiednią organizację pracy
- B podejmowanie działań w celu ograniczenia szkód w środowisku wynikających z przestrzegania wymagań ochrony środowiska przez pracowników, a także nie podejmowanie działań w celu wyeliminowania takich przypadków w przyszłości
- C powierzenie funkcji związanych z zapewnieniem ochrony środowiska osobom posiadającym odpowiednie kwalifikacje zawodowe
- D zapoznanie pracowników, których zakres czynności wiąże się z kwestiami ochrony środowiska, z wymaganiami w tym zakresie, gdy nie jest konieczne odpowiednie przygotowanie zawodowe w tym zakresie

2.189. Art. 141 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, eksploatacja instalacji lub urządzenia nie powinna powodować przekroczenia:

- A krajowego wskaźnika średniego narażenia
- B wskaźnika średniego narażenia
- C standardów emisyjnych
- D pułapu stężenia ekspozycji

2.190. Art. 142 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, warunkami eksploatacji instalacji lub urządzenia odbiegającymi od normalnych nie jest okres:

- A rozruchu
- B przestoju
- C awarii
- D likwidacji

2.191. Art. 143 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, technologia stosowana w nowo uruchamianych lub zmienianych w sposób istotny instalacjach nie musi:

- A stosować substancji o małym potencjale zagrożenia
- B posiadać pozwolenia na eksploatację
- C efektywnie wytwarzać oraz wykorzystywać energię
- D stosować technologii bezodpadowych lub małodopadowych

2.192. Art. 144 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych, nie położona na terenie strefy przemysłowej, nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem:

- A do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny
- B obszaru ograniczonego użytkowania
- C instalacji
- D strefy przemysłowej

2.193. Art. 144 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych, dla której utworzono obszar ograniczonego użytkowania, nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem:

- A do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny
- B obszaru ograniczonego użytkowania
- C instalacji
- D strefy przemysłowej

2.194. Art. 144 ust. 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych, położona na terenie strefy przemysłowej, nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem:

- A do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny
- B obszaru ograniczonego użytkowania
- C instalacji
- D strefy przemysłowej

2.195. Art. 144 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zastosowanie technologii spełniającej wymagania, o których mowa w art. 143, a także dotrzymanie standardów emisyjnych:

- A zwalnia z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska
- B zwalnia z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska dla instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego
- C zwalnia z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska dla instalacji wymagających pozwolenia na wytwarzanie odpadów
- D nie zwalnia z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska

2.196. Art. 145 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia nie są obowiązani do zapewnienia ich prawidłowej eksploatacji polegającej w szczególności na:

- A stosowaniu paliw, zapewniających ograniczanie ich negatywnego oddziaływania na środowisko
- B stosowaniu materiałów eksploatacyjnych zapewniających ograniczanie ich negatywnego oddziaływania na środowisko
- C stosowania technologii spełniających wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik
- D podejmowaniu odpowiednich działań w przypadku powstania zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych w celu ograniczenia ich skutków dla środowiska

2.197. Art. 147 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, w razie nie wprowadzania do środowiska znacznych ilości substancji lub energii, powinni dokonywać pomiarów wielkości emisji i pomiarów ilości pobieranej wody w sposób:

- A ciągle
- B okresowy
- C doraźny
- D nie ma takiego obowiązku

2.198. Art. 147 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, w razie wprowadzania do środowiska znacznych ilości substancji lub energii, powinni dokonywać pomiarów wielkości emisji w sposób:

- A ciągle
- B okresowy
- C doraźny
- D nie ma takiego obowiązku

2.199. Art. 147 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację nowo zbudowaną lub zmienioną w istotny sposób, z której emisja wymaga pozwolenia, jest obowiązany do przeprowadzenia wstępnych pomiarów wielkości emisji z tej instalacji w terminie:

- A do zakończenia rozruchu instalacji
- B w ciągu 7 dni od zakończenia rozruchu
- C w ciągu 14 dni od zakończenia rozruchu
- D w ciągu 30 dni od zakończenia rozruchu

2.200. Art. 147 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, który wykonał pomiary wielkości emisji i pomiary ilości pobieranej wody, przechowuje je przez okres:

- A 1 roku
- B 2 lat
- C 5 lat
- D 10 lat

2.201. Art. 147a ust. 1 i 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, obowiązani do wykonania pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, nie mogą pokonać tych pomiarów przez:

- A laboratorium naukowo-badawczym w rozumieniu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym
- B akredytowane laboratorium w rozumieniu ustawy o systemie oceny zgodności
- C we własnym laboratorium, tylko jeżeli posiada certyfikat systemu zarządzania jakością obejmujący również laboratorium
- D certyfikowane jednostki badawcze, o których mowa w ustawie o substancjach chemicznych i ich mieszaninach

2.202. Art. 147a ust. 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, może wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których są obowiązani, we własnym laboratorium?

- A zawsze
- B tylko jeżeli laboratorium posiada certyfikat zarządzania jakością
- C tylko jeżeli posiada certyfikat systemu zarządzania jakością obejmujący również laboratorium
- D nigdy

2.203. Art. 147a ust. 1, 1a i 1b ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, obowiązani do wykonania pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, zobowiązani są do dokonywania tych pomiarów przez akredytowane lub certyfikowane laboratorium, za wyjątkiem pomiaru:

- A ilości pobieranej wody
- B składu odprowadzanych do środowiska ścieków
- C ilości emitowanych pyłów
- D składu emitowanych gazów

2.204. Art. 147a ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację obowiązany do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji powinien zapewnić ich zapisywanie:

- A automatycznie w sposób ciągły przez przyrząd pomiarowy
- B co najmniej raz dziennie
- C zbiorczo po ilości jednostkowych pomiarów ustalonych przez wielkość pamięci roboczej przyrządu pomiarowego
- D w okresach ustalonych przez pozwolenie na emisję

2.205. Art. 150 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na prowadzącego instalację lub użytkownika urządzenia obowiązek prowadzenia w określonym czasie pomiarów wielkości emisji wykraczających poza obowiązki określone przez ustawę, jeżeli z przeprowadzonej kontroli wynika, że:

- A będzie to korzystne dla środowiska jako całości
- B uzna to za uzasadnione
- C nastąpiło przekroczenie standardów emisyjnych
- D nastąpiło przekroczenie standardów jakości środowiska

2.206. Art. 150 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, postępowanie w przedmiocie wydania decyzji nakładającej obowiązek prowadzenia pomiarów lub ich przedkładania wszczyna się:

- A na wniosek podmiotu zagrożonego emisją
- B na wniosek strony
- C na wniosek organizacji ekologicznej
- D z urzędu

2.207. Art. 151 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli wymagane jest pozwolenie na emisję z instalacji, organ właściwy do jego wydania może nałożyć dodatkowe wymagania wykraczające poza normalne wymagania ustawowe, jeżeli:

- A przemawiają za tym szczególne względy ochrony środowiska
- B uzna to za uzasadnione
- C nastąpiło przekroczenie standardów emisyjnych
- D nastąpiło przekroczenie standardów jakości środowiska

2.208. Art. 152 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instalację, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko, należy w organie ochrony środowiska:

- A zgłosić
- B zarejestrować
- C uzyskać decyzję
- D uzyskać umowę na eksploatację

2.209. Art. 152 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zgłoszenie instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, nie musi zawierać:

- A kwalifikacje pracowników zatrudnionych przy obsłudze instalacji
- B czas funkcjonowania instalacji
- C adres zakładu, na którego terenie prowadzona jest eksploatacja instalacji
- D wielkość i rodzaj emisji

2.210. Art. 152 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację, która wymaga zgłoszenia, jest obowiązany do dokonania zgłoszenia:

- A przed rozpoczęciem jej eksploatacji
- B w ciągu 14 dni od rozpoczęcia eksploatacji
- C w ciągu 30 dni od rozpoczęcia eksploatacji
- D po rozpoczęciu jej eksploatacji

2.211. Art. 152 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do rozpoczęcia eksploatacji instalacji wymagającej zgłoszenia można przystąpić:

- A niezwłocznie
- B po upływie 14 dni
- C jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu
- D po wydaniu przez właściwy organ decyzji o warunkach eksploatacji instalacji

2.212. Art. 152 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do rozpoczęcia eksploatacji instalacji wymagającej zgłoszenia można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w terminie:

- A niezwłocznie
- B 14 dni od dnia doręczenia zgłoszenia
- C 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia
- D 2 miesięcy od dnia doręczenia zgłoszenia

2.213. Art. 152 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia może wnieść sprzeciwu w drodze:

- A postanowienia
- B decyzji
- C formy pisemnej
- D przepisy nie określają formy tego sprzeciwu

2.214. Art. 152 ust. 4a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, sprzeciw organu właściwego do przyjęcia zgłoszenia nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny instalacji jest wnoszony, jeżeli:

- A wykonano wymagane przepisami lub określone w decyzjach administracyjnych środki techniczne chroniące środowisko
- B eksploatacja instalacji objętej zgłoszeniem nie powoduje przekroczenia standardów emisyjnych
- C eksploatacja instalacji objętej zgłoszeniem powoduje przekroczenia standardów jakości środowiska
- D instalacja uzyskała wymagane decyzje określających zakres i warunki korzystania ze środowiska

2.215. Art. 152 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instalację, która zostaje objęta obowiązkiem zgłoszenia w okresie, gdy jest już ona eksploatowana:

- A nie podlega już obowiązkowi zgłoszenia
- B prowadzący ją jest obowiązany zgłosić w terminie miesiąca od dnia, w którym została ona objęta tym obowiązkiem
- C prowadzący ją jest obowiązany zgłosić w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym została ona objęta tym obowiązkiem
- D prowadzący ją jest obowiązany zgłosić w terminie roku od dnia, w którym została ona objęta tym obowiązkiem

2.216. Art. 152 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację, która podlega obowiązkowi zgłoszenia, jest obowiązany do przedłożenia organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia informacji o (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji
- B zakończeniu eksploatacji instalacji
- C dokonaniu zmiany osoby kierującej pracą instalacji
- D zmianie czasu funkcjonowania instalacji

2.217. Art. 152 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację, która podlega obowiązkowi zgłoszenia, po dokonaniu w instalacji zmiany, która ma charakter istotnej zmiany, ma obowiązek:

- A dokonać zmiany zgłoszenia
- B dokonać ponownego zgłoszenia instalacji
- C wystąpić o pozwolenie
- D nie ma obowiązku coś zrobić

2.218. Art. 153 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, szczegółowy wykaz rodzajów instalacji, z których emisja nie wymaga pozwolenia, a których eksploatacja wymaga zgłoszenia, określany jest przez:

- A załącznik do ustawy Prawo ochrony środowiska
- B uchwałę właściwego Sejmiku Województwa
- C rozporządzenie właściwego ministra
- D brak takiego wykazu

2.219. Art. 154 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ ochrony środowiska może ustalić wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia?

- A nigdy
- B nie, chyba że prowadzący instalację wyrazi na to zgodę
- C zawsze
- D tak, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony środowiska

2.220. Art. 156 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zabrania się używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Przepisu tego nie stosuje się do (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A do stałej reklamy handlowej
- B do okazjonalnych uroczystości
- C do podawania do publicznej wiadomości informacji i komunikatów służących bezpieczeństwu publicznemu
- D do innych legalnych zgromadzeń

2.221. Art. 157 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rada gminy może, w drodze uchwały, ustanawiać ograniczenia co do czasu funkcjonowania instalacji lub korzystania z urządzeń, z których emitowany hałas może negatywnie oddziaływać na środowisko. Ograniczenie to nie może dotyczyć:

- A terenów miast
- B imprez sportowych
- C terenów rekreacyjno-wypoczynkowych
- D miejsc kultu religijnego

2.222. Art. 157a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez ciepło użytkowe rozumie się:

- A ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania
- B ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania paliw obejmującą tylko ciepło przeznaczone dla odbiorców zewnętrznych na cele grzewcze lub przemysłowe
- C ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania paliw obejmującą ciepło zużywane w zakładzie, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, na cele grzewcze lub przemysłowe niezwiązane z produkcją energii elektrycznej i ciepła oraz ciepło przeznaczone dla odbiorców zewnętrznych na cele grzewcze lub przemysłowe
- D ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania paliw obejmującą ciepło zużywane w zakładzie, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, na cele grzewcze lub przemysłowe związane z produkcją energii elektrycznej i ciepła oraz ciepło przeznaczone dla odbiorców zewnętrznych na cele grzewcze lub przemysłowe

2.223. Art. 157a ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej rozumie się:

- A tę część ciepła użytkowego, która jest przekazywana poza teren zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw
- B tę część ciepła użytkowego, która jest przekazywana poza teren zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, z wyjątkiem ciepła, które jest dostarczane do innych zakładów mających bezpośrednie połączenie ze źródłem spalania paliw
- C tę część ciepła użytkowego, która jest przekazywana poza teren zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, jak i zużywane na terenie zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw na cele niezwiązane z produkcją energii elektrycznej
- D tę część ciepła użytkowego, która jest przekazywana poza teren zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, z wyjątkiem ciepła, które jest dostarczane do innych zakładów mających bezpośrednie połączenie ze źródłem spalania paliw, jak i zużywane na terenie zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw na cele niezwiązane z produkcją energii elektrycznej

2.224. Art. 157a ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez stopień odsiarczania rozumie się:

- A wyrażony w procentach stosunek różnicy między masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w określonym czasie a masą siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w tym czasie
- B wyrażony w procentach stosunek różnicy między masą siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie a masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w określonym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w tym czasie
- C wyrażony w procentach stosunek między masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w określonym czasie do masy siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie
- D wyrażony w procentach stosunek między masą siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w tym czasie

2.225. Art. 157a ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez źródło spalania paliw rozumie się:

- A instalację do produkcji paliw
- B część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje redukcja paliw w celu wytworzenia energii
- C część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii
- D urządzeniem, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii

2.226. Art. 157a ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez źródło spalania paliw zgodnie z pierwszą zasadą łączenia rozumie się:

- A zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw
- B zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw, w których następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii, położonych na terenie jednego zakładu
- C zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw, gdy gazy odlotowe z tych źródeł spalania paliw są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW
- D zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw, gdy gazy odlotowe z tych źródeł spalania paliw są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i całkowita nominalna moc cieplna jest nie większa niż 50 MW; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie większa niż 15 MW

2.227. Art. 157a ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przez źródło spalania paliw zgodnie z drugą zasadą łączenia rozumie się:

- A zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw
- B zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw, w których następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii, położonych na terenie jednego zakładu, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wniosek o wydanie takiego pozwolenia został złożony po tym dniu
- C dwa lub więcej źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wniosek o wydanie takiego pozwolenia został złożony po tym dniu, i dla których całkowita nominalna moc cieplna jest nie większa niż 50 MW, zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie większa niż 15 MW
- D dwa lub więcej źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wniosek o wydanie takiego pozwolenia został złożony po tym dniu, i dla których całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW, zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (druga zasada łączenia)

2.228. Art. 158 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wprowadzanie do środowiska wytwarzanej, wykorzystywanej lub transportowanej substancji jest dopuszczalne:

- A zawsze
- B wyłącznie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą
- C wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne w związku z charakterem prowadzonej działalności
- D nigdy

2.229. Art. 159 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wprowadzający do obrotu substancję jest obowiązany do załączenia informacji zapewniającej identyfikację zagrożeń, jakie wynikają z wprowadzenia substancji do środowiska. Jeżeli przypadkowe wprowadzenie substancji do środowiska może spowodować zanieczyszczenie, informacja ta powinna określać:

- A sposób poinformowania wprowadzającego o przypadkowym zanieczyszczeniu środowiska tą substancją
- B sposobie zwrotu niewykorzystanej substancji do wprowadzającego
- C sposób postępowania w celu ograniczenia szkód
- D organy uprawnione do usunięcia zanieczyszczenia

2.230. Art. 160 ust. 2, 3 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Wśród substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska nie jest obecnie w ustawie Prawo ochrony środowiska oraz w rozporządzeniach wykonawczych do niej wymieniana następująca substancja:

- A PCB
- B azbest
- C DDT
- D rtęć

2.231. Art. 161 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instalacje lub urządzenia, w których są lub były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, powinny zostać:

- A dokładnie opisane
- B zgłoszone do starosty
- C oczyszczone lub unieszkodliwione
- D zlikwidowane

2.232. Art. 161 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do instalacji lub urządzeń, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, iż były w nich wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, stosuje się wymagania dotyczące postępowania z instalacjami i urządzeniami:

- A stwarzającymi zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- B mogącymi powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości
- C w których są substancje nieznane
- D w których są lub były wykorzystywane te substancje

2.233. Art. 162 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska podlegają:

- A ostrożnemu wykorzystaniu
- B maksymalnemu wykorzystaniu
- C przekazaniu do recyklingu
- D sukcesywnej eliminacji

2.234. Art. 162 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wykorzystujący substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska jest obowiązany do dokumentowania:

- A sposobu ich przechowywania
- B rodzaju, ilości i miejsc ich występowania
- C rodzaju, ilości i miejsc ich występowania oraz sposobu ich eliminowania
- D rodzaju, ilości i miejsc ich występowania, sposobu i terminu ich eliminowania oraz podmiotów wykonujących te prace

2.235. Art. 162 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wykorzystujący substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, będący przedsiębiorcą, powinien informacje o rodzaju, ilości i miejscach ich występowania okresowo przedkładać:

- A wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta
- B wojewodzie
- C staroście
- D marszałkowi województwa

2.236. Art. 162 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, informacje o rodzaju, ilości i miejscach występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska w formie uproszczonej składają:

- A osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami
- B osoby fizyczne będące przedsiębiorcami
- C małe przedsiębiorstwa
- D małe i średnie przedsiębiorstwa

2.237. Art. 162 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, informacje o rodzaju, ilości i miejscach występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska w formie uproszczonej przedkłada się:

- A wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta
- B staroście
- C wojewodzie
- D marszałkowi województwa

2.238. Art. 162 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rejestr rodzaju, ilości oraz miejsc występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska prowadzi:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B wojewoda
- C starosta
- D marszałek województwa

2.239. Art. 164 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska, w przepisach dotyczących substancji stwarzających szczególne zagrożenia dla środowiska (art. 160 – 163), przez substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska rozumie się także:

- A substancje i przedmioty wykonane w całości z substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska
- B substancje i przedmioty, w których zawarte są substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska
- C substancje wymienione w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska
- D substancje stwarzające zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej

2.240. Art. 164 pkt 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska, w przepisach dotyczących substancji stwarzających szczególne zagrożenia dla środowiska (art. 160-163), przez instalacje rozumie się także:

- A urządzenie
- B budynki oraz obiekty małej architektury
- C lotnisko
- D zakład

2.241. Art. 164 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

W ustawie Prawo ochrony środowiska, w przepisach dotyczących substancji stwarzających szczególne zagrożenia dla środowiska (art. 160-163), przez instalacje lub urządzenia, w których były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska rozumie się także:

- A instalacje i urządzenia, które nie zostały jeszcze wykreślone z listy instalacji i urządzeń, w których są wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska
- B instalacje i urządzenia, w których w wyniku awarii mogą powstać substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska
- C instalacje i urządzenia, które nie zostały poddane wymaganemu ustawą procesowi oczyszczenia
- D instalacje i urządzenia, które zostały poddane wymaganemu ustawą procesowi oczyszczenia przez podmiot nieuprawniony do takich działań

2.242. Art. 166 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przy wytwarzaniu produktu, bez uszczerbku dla jego walorów użytkowych i bezpieczeństwa użytkownika, należy ograniczać (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zużycie substancji
- B rozwiązania techniczne utrudniające użycie części produktu w innym produkcie
- C zużycie energii
- D rozwiązania techniczne ułatwiające naprawę produktu

2.243. Art. 167 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, produkt nie musi zawierać informacji o:

- A zużyciu materiałów eksploatacyjnych
- B bezpiecznego dla środowiska użytkowania produktu
- C zużyciu paliw
- D rodzaju materiałów użytych do wytworzenia produktu

2.244. Art. 168 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, ze względu na ochronę środowiska, wprowadzający produkt do obrotu powinien zapewnić:

- A spełnienie przez producenta wymagań jakościowych
- B spełnienie przez produkt wymagań ochrony środowiska
- C spełnienie przez producenta wymagań norm
- D spełnienie przez produkt wymagań jakościowych

2.245. Art. 174 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, emisje polegające na powodowaniu hałasu powstające w związku z eksploatacją drogi, dla której nie utworzono obszaru ograniczonego użytkowania, nie mogą spowodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza:

- A pasem drogi
- B w miejscowościach — pasa drogi; poza miejscowościami — bez ograniczeń
- C pasem drogi z poboczem
- D terenem, do którego zarządzający tym obiektem ma tytuł prawny

2.246. Art. 174 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, emisje polegające na powodowaniu hałasu powstające w związku z eksploatacją drogi, dla której utworzono obszar ograniczonego użytkowania, nie mogą spowodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza:

- A pasem drogi
- B pasem drogi z poboczem
- C terenem, do którego zarządzający tym obiektem ma tytuł prawny
- D terenem ograniczonego użytkowania

2.247. Art. 180 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, nie wydaje się pozwoleń na eksploatację instalacji powodujących:

- A wprowadzanie ścieków do ziemi
- B wprowadzanie pyłów do powietrza
- C wytwarzanie odpadów
- D emitowanie hałasu

2.248. Art. 180a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie na wytwarzanie odpadów jest wymagane do wytwarzania rocznie odpadów o masie powyżej:

- A 100 kg w przypadku odpadów niebezpiecznych
- B 1 Mg w przypadku odpadów innych niż niebezpieczne
- C 5000 kg w przypadku odpadów niebezpiecznych
- D 5000 Mg w przypadku odpadów innych niż niebezpieczne

2.249. Art. 181 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ ochrony środowiska nie może udzielić pozwolenia na:

- A wprowadzanie ścieków do ziemi
- B wprowadzanie pyłów do powietrza
- C emitowanie pól elektromagnetycznych
- D wytwarzanie odpadów

2.250. Art. 181 ust. 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ ochrony środowiska może objąć jednym pozwoleniem instalacje położone na obszarze swojej własności:

- A nigdy
- B tylko na wniosek prowadzącego instalację
- C zawsze
- D tylko na wniosek organizacji ekologicznej

2.251. Art. 181 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli organ ochrony środowiska nie wydał w terminie pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wytwarzanie odpadów, to:

- A nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy
- B uznaje się, że wydał rozstrzygnięcie zgodnie z wnioskiem przedsiębiorcy
- C przedsiębiorca musi złożyć ponowny wniosek o wydanie odpowiedniego pozwolenia
- D uznaje się, że wydał decyzję o odmowie wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wytwarzanie odpadów

2.252. Art. 182 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli przedsiębiorca posiada pozwolenie zintegrowane, to nie ma obowiązku uzyskania pozwolenia:

- A na wytwarzanie odpadów
- B wodnoprawnego na pobór wód
- C na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza
- D każdego z powyższych

2.253. Art. 183 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii wydawane jest przez organ ochrony środowiska w drodze:

- A postanowienia
- B decyzji
- C rozporządzenia
- D uchwały

2.254. Art. 183 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem właściwym do orzeczenia wygaśnięcia, cofnięcia oraz ograniczenia pozwolenia jest:

- A właściwy organ odwoławczy
- B organ właściwy do wydawania pozwolenia
- C regionalna dyrekcja ochrony środowiska
- D minister właściwy do spraw środowiska

2.255. Art. 185 ust. 1, 2 i 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli w związku z eksploatacją instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, to stronami postępowania, za wyjątkiem pozwoleń zintegrowanych, mogą być:

- A prowadzący instalację
- B prowadzący instalację i organ administracji
- C prowadzący instalację i władający powierzchnią na obszarze ograniczonego użytkowania
- D prowadzący instalację, władający powierzchnią na obszarze ograniczonego użytkowania i organizacje ekologiczne

2.256. Art. 185 ust. 1, 2, 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska w postępowaniu o wydanie pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii stroną może być organizacja ekologiczna?

- A nigdy
- B dla pozwoleń na wytwarzanie odpadów
- C dla pozwoleń zintegrowanych
- D dla wszystkich rodzajów pozwoleń

2.257. Art. 185 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska w postępowaniu o wydanie pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłoszenia?

- A nigdy
- B gdy liczba stron postępowania przekracza 20
- C gdy liczba stron postępowania przekracza 20, dotyczy stron innych niż prowadzący instalację
- D zawsze

2.258. Art. 186 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zaznacz przypadek, w którym zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska organ ochrony środowiska nie musi odmówić wydania pozwolenia:

- A eksploatacja instalacji powodowałaby przekroczenie dopuszczalnych standardów emisyjnych
- B eksploatacja instalacji powodowałaby powstawanie odpadów
- C eksploatacja instalacji powodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska
- D eksploatacja instalacji położonej w granicach strefy przemysłowej powodowałaby naruszenie ustaleń zawartych w rozporządzeniu o jej utworzeniu

2.259. Art. 187 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli przemawia za tym szczególnie ważny interes społeczny związany z ochroną środowiska, a w szczególności z zagrożeniem pogorszeniem stanu środowiska w znacznych rozmiarach, w pozwoleniu na wprowadzanie do środowiska substancji i energii, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1-4, może być ustanowione zabezpieczenie roszczeń z tytułu wystąpienia negatywnych skutków w środowisku oraz szkód w środowisku. Zabezpieczenie to nie może mieć formy:

- A depozytu
- B zastawu na nieruchomości
- C gwarancji bankowej
- D polisy ubezpieczeniowej

2.260. Art. 188 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenia, z wyjątkiem pozwolenia zintegrowanego, wydawane są maksymalnie na czas:

- A oznaczony do 5 lat
- B oznaczony do 10 lat
- C oznaczony do 20 lat
- D nieoznaczony

2.261. Art. 188 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenia zintegrowane wydawane są na czas maksymalnie:

- A oznaczony do 5 lat
- B oznaczony do 10 lat
- C oznaczony do 20 lat
- D nieoznaczony

2.262. Art. 188 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenia zintegrowane może być wydane na czas oznaczony?

- A na wniosek organizacji ekologicznej
- B zawsze
- C na wniosek prowadzącego instalację
- D nigdy

2.263. Art. 188 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie na wprowadzanie do środowiska substancji i energii nie musi zawierać:

- A rodzaj i parametry instalacji istotne z punktu widzenia przeciwdziałania zanieczyszczeniom
- B wielkość dopuszczalnej emisji w warunkach normalnego funkcjonowania instalacji, nie większą niż wynikająca z prawidłowej eksploatacji instalacji, dla poszczególnych wariantów funkcjonowania
- C źródła powstawania albo miejsca wprowadzania do środowiska substancji lub energii
- D wymagane wykształcenia personelu obsługującego instalację lub urządzenie

2.264. Art. 189 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Co się, zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska stanie, gdy nowy podmiot, staje się prowadzącym instalację lub jej oznaczonej części?

- A musi uzyskać pozwolenie przed przejściem instalacji lub jej oznaczonej części
- B przejmuje prawa i obowiązki wynikające z pozwoleń dotyczących tej instalacji lub jej oznaczonej części
- C musi wystąpić o nowe pozwolenie po przejściu instalacji lub jej oznaczonej części
- D właściwy organ administracji, po otrzymaniu informacji o zmianie podmiotu prowadzącego instalację lub jej oznaczoną część, podejmuje decyzję o warunkach przejścia instalacji lub jej oznaczonej części

2.265. Art. 191a ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska organ ochrony środowiska może wydać pozwolenie na wprowadzenie do środowiska substancji i energii na wniosek podmiotu podejmującego realizację nowej instalacji?

- A tak
- B tylko jeżeli zainteresowany wykaże się doświadczeniem w prowadzeniu instalacji danego typu
- C nie
- D nie, chyba że dotyczy pozwolenia zintegrowanego

2.266. Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie wygasa, jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem, od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, w terminie:

- A 1 roku
- B 2 lat
- C 3 lat
- D 5 lat

2.267. Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie wygasa, jeżeli prowadzący instalację termicznego przekształcania odpadów wstrzymał jej eksploatację na czas dłuższy niż:

- A 1 rok
- B 2 lata
- C 3 lata
- D 5 lat

2.268. Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie na wprowadzanie na wprowadzenie do środowiska substancji i energii nie wygasa w przypadku:

- A gdy przemawiają za tym względy ochrony środowiska
- B po upływie czasu, na jaki zostało wydane
- C na wniosek prowadzącego instalację
- D jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata

2.269. Art. 193 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, właściwy organ ochrony środowiska stwierdza wygaśnięcie pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii w drodze:

- A postanowienia
- B decyzji
- C rozporządzenia
- D uchwały

2.270. Art. 193 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenie na wprowadzanie na wprowadzenie do środowiska substancji i energii nie wydaje się:

- A po upływie czasu, na jaki zostało wydane
- B gdy prowadzący instalację uzyska nowe pozwolenie
- C gdy podmiot przestał być prowadzącym instalację
- D jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata

2.271. Art. 194 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie musi zostać cofnięte bez odszkodowania, jeżeli:

- A instalacja nie jest należycie eksploatowana, przez co stwarza zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi
- B po upływie czasu, na jaki zostało wydane
- C gdy podmiot przestał być prowadzącym instalację
- D jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata

2.272. Art. 194 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie zostało cofnięte lub ograniczone bez odszkodowania, ze względu na niewłaściwą eksploatację, przez co stwarzała zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, to czy tej decyzji może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności?

- A nie można
- B można tylko dla pozwoleń zintegrowanych
- C można
- D należy

2.273. Art. 196 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie może zostać cofnięte za odszkodowaniem, jeżeli:

- A przemawiają za tym względy ochrony środowiska
- B eksploatacja instalacji jest prowadzona z naruszeniem warunków pozwolenia
- C przepisy dotyczące ochrony środowiska zmieniły się w stopniu uniemożliwiającym emisję lub korzystanie ze środowiska na warunkach określonych w pozwoleniu
- D instalacja jest objęta postępowaniem kompensacyjnym

2.274. Art. 196 ust. 2-4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji i energii za odszkodowaniem, ustalenie odszkodowania następuje na drodze decyzji organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może:

- A złożyć odwołanie do organu II instancji
- B wnieść skargę do sądu administracyjnego
- C wnieść o ponowne rozpoznanie sprawy
- D wnieść powództwo do sądu powszechnego

2.275. Art. 196 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji i energii za odszkodowaniem, ustalenie odszkodowania następuje na drodze decyzji organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. Odszkodowanie przysługuje od:

- A organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia
- B jednostki samorządu terytorialnego
- C skarbu państwa
- D marszałka województwa

2.276. Art. 196 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji i energii za odszkodowaniem, ustalenie odszkodowania następuje na drodze decyzji organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może wnieść powództwo do sądu powszechnego w terminie:

- A 30 dni
- B 3 miesięcy
- C 6 miesięcy
- D 1 roku

2.277. Art. 196 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji i energii za odszkodowaniem, ustalenie odszkodowania następuje na drodze decyzji organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. W razie niewydania decyzji przez właściwy organ, poszkodowany może:

- A złożyć odwołanie do organu II instancji
- B wnieść skargę do sądu administracyjnego
- C wnieść o ponowne rozpoznanie sprawy
- D wnieść powództwo do sądu powszechnego

2.278. Art. 196 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji i energii za odszkodowaniem, ustalenie odszkodowania następuje na drodze decyzji organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia. W razie niewydania decyzji przez właściwy organ, poszkodowany może wnieść powództwo do sądu powszechnego w terminie:

- A 30 dni
- B 3 miesięcy
- C 6 miesięcy
- D 1 roku

2.279. Art. 196 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji i energii za odszkodowaniem, roszczenie o odszkodowanie przedawnia się, od dnia, w którym decyzja o cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia stała się ostateczna, w terminie:

- A 1 miesiąca
- B 1 roku
- C 5 lat
- D 10 lat

2.280. Art. 198 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu na wprowadzanie do środowiska substancji i energii może zostać ustanowione zabezpieczenie roszczeń z tytułu wystąpienia negatywnych skutków w środowisku oraz szkód w środowisku. Po wydaniu decyzji o wygaśnięciu, cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia, jeżeli prowadzący instalację usunął negatywne skutki w środowisku powstałe w wyniku prowadzonej działalności lub skutki takie nie wystąpiły, organ właściwy do wydania pozwolenia orzeka na wniosek prowadzącego instalację o:

- A przekazaniu zabezpieczenia na rzecz Skarbu Państwa
- B przekazaniu zabezpieczenia na rzecz organu właściwego do wydania pozwolenia
- C zwrocie ustanowionego zabezpieczenia
- D zwrocie ustanowionego zabezpieczenia pomniejszonego o koszty administracyjne wydania pozwolenia

2.281. Art. 198 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu na wprowadzanie do środowiska substancji i energii może zostać ustanowione zabezpieczenie roszczeń z tytułu wystąpienia negatywnych skutków w środowisku oraz szkód w środowisku. Po wydaniu decyzji o wygaśnięciu, cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia, jeżeli prowadzący instalację nie usunął w wyznaczonym terminie negatywnych skutków w środowisku powstałych w wyniku prowadzonej działalności, organ właściwy do wydania pozwolenia orzeka o:

- A przekazaniu zabezpieczenia na rzecz Skarbu Państwa
- B przekazaniu zabezpieczenia na rzecz organu właściwego do wydania pozwolenia
- C przeznaczeniu zabezpieczenia w wysokości niezbędnej do usunięcia tych skutków
- D zwrocie ustanowionego zabezpieczenia

2.282. Art. 199 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, postępowanie w przedmiocie wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wszczyna się:

- A tylko z urzędu
- B tylko na wniosek zainteresowanego jej nabyciem
- C na wniosek prowadzącego instalację
- D z urzędu lub na wniosek prowadzącego instalację

2.283. Rozdział 4 Działu IV Tytułu III ustawy Prawo ochrony środowiska

Skrótem IPPC określamy:

- A informacja o przeciwdziałaniu produktom chemicznym
- B zintegrowane zapobieganie i ograniczanie zanieczyszczeń
- C Inspekcja Produktów Przemysłu Chemicznego
- D informacja o postępowaniu przed Trybunałem Europejskim

2.284. Art. 201 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rodzaje instalacji, których funkcjonowanie wymaga pozwolenia zintegrowanego, określone jest przez:

- A uchwałę Sejmu
- B załącznik do ustawy
- C rozporządzenie ministra właściwego do spraw środowiska
- D oddzielną ustawę

2.285. Art. 202 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, pozwolenie zintegrowane ustala warunki:

- A wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza
- B wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi
- C wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz wytwarzania odpadów
- D wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, wytwarzania odpadów oraz poboru wód

2.286. Art. 202 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu zintegrowanym ustala się w szczególności dopuszczalną wielkość emisji gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A objętych standardami emisyjnymi
- B jeżeli wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny
- C wymienionych w konkluzjach BAT
- D wymienionych w dokumentach referencyjnych BAT, jeżeli konkluzje BAT nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

2.287. Art. 202 ust. 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu zintegrowanym nie ustala się dopuszczalnej wielkości emisji gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza z instalacji (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A w sposób niezorganizowany z instalacji, dla których poziom tej emisji nie został określony w przepisach w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, oraz jeżeli nie został on określony w konkluzjach BAT
- B za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej z instalacji, dla których poziom tej emisji nie został określony w przepisach w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, oraz jeżeli nie został on określony w konkluzjach BAT
- C w sposób zorganizowany z instalacji, do których stosuje się przepisy w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza
- D z instalacji do odprowadzania gazu składowiskowego do powietrza

2.288. Art. 202 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu zintegrowanym określa się warunki wytwarzania i sposoby postępowania z odpadami:

- A niezależnie od tego, czy dla instalacji wymagane byłoby uzyskanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów
- B jeżeli wymagane byłoby dla instalacji, uzyskanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów
- C jeżeli instalacja wytwarza 50% ilości odpadów, która powodowałaby konieczność uzyskania pozwolenia na wytwarzanie odpadów
- D jeżeli instalacja wytwarza 10% ilości odpadów, która powodowałaby konieczność uzyskania pozwolenia na wytwarzanie odpadów

2.289. Art. 202 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu zintegrowanym określa się warunki poboru wód powierzchniowych i podziemnych, jeżeli:

- A zakład posiada własne ujęcie wody podziemnej
- B zakład wykorzystuje wodę do celów chłodniczych
- C wody te są pobierane wyłącznie na potrzeby instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego
- D wody te są pobierane do celów produkcji żywności

2.290. Art. 202 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu zintegrowanym można odstąpić od uzasadnienia decyzji, jeżeli:

- A jest to decyzja organu I instancji
- B gdy uwzględni w całości żądanie strony i nie rozstrzyga spornych interesów stron
- C nigdy
- D zależy to do uznania administracyjnego

2.291. Art. 203 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instalacje, wymagające pozwolenia zintegrowanego, obejmuje się jednym pozwoleniem zintegrowanym, jeżeli:

- A nigdy
- B zależy to do uznania administracyjnego
- C są położone na terenie jednego zakładu
- D są położone na terenie jednej strefy przemysłowej

2.292. Art. 203 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego, położone na terenie tego samego zakładu można objąć odrębnymi pozwoleniami zintegrowanymi?

- A nigdy
- B zależy to do uznania administracyjnego
- C na wniosek prowadzącego instalację
- D instalacje, wymagające pozwolenia zintegrowanego, położone na terenie jednego zakładu, zawsze muszą być objęte odrębnymi pozwoleniami zintegrowanymi

2.293. Art. 203 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instalacje niewymagające pozwolenia zintegrowanego, położone na terenie tego samego zakładu, co instalacja wymagająca takiego pozwolenia można objąć jednym pozwoleniem zintegrowanym?

- A nigdy
- B zależy to do uznania administracyjnego
- C na wniosek prowadzącego instalację
- D przypadki, w których instalacje niewymagające pozwolenia zintegrowanego mogą być objęte pozwoleniem zintegrowanym określa rozporządzenie ministra właściwego do spraw środowiska

2.294. Art. 204 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik powinny spełniać instalacje wymagające:

- A pozwolenia zintegrowanego
- B pozwolenia na produkcję odpadów
- C programu zapobiegania awariom
- D planów operacyjno-ratowniczych

2.295. Art. 204 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może w pozwoleniu zintegrowanym zezwolić na odstępstwo od granicznych wielkości emisyjnych?

- A nigdy
- B jeżeli uzna, że ich osiągnięcie prowadziłyby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska oraz pod warunkiem, że nie zostaną przekroczone standardy emisyjne
- C tylko dla zakładów, dla których była przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko
- D tylko dla zakładów położonych w granicach strefy przemysłowej

2.296. Art. 205 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli instalacja posiadająca pozwolenie zintegrowane nieprzekracza wielkości emisji wynikającej z zastosowania najlepszych dostępnych technik, to standardy jakości środowiska:

- A muszą być dotrzymane
- B nie muszą być dotrzymane
- C sposób dotrzymania standardów jakości środowiska określony będzie w pozwoleniu zintegrowanym
- D musi być dotrzymany ten parametr (standard jakości środowiska lub najlepsza dostępna technika), który ma większą wartość

2.297. Art. 208 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadku gdy eksploatacja instalacji obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodującej ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu, wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego zawiera także:

- A raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami
- B raport końcowy o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko
- C kopię programu zapobiegania awariom
- D kopię raportu o bezpieczeństwie

2.298. Art. 208 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami, zwany dalej „raportem początkowym” zawiera (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A informacje na temat działalności prowadzonych na terenie zakładu w przeszłości, o ile takie informacje są dostępne
- B informacje na temat działalności prowadzonej na terenie zakładu
- C informacje na temat działalności planowanej na terenie zakładu w przyszłości
- D nazwy substancji powodujących ryzyko, wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu

2.299. Art. 208 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci:

- A tylko elektronicznej
- B papierowej w jednym egzemplarzu
- C papierowej w dwóch egzemplarzach
- D papierowej w trzech egzemplarzach

2.300. Art. 208 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dołącza się:

- A zapis wniosku w wersji elektronicznej na informatycznych nośnikach danych
- B zaświadczenie z urzędu marszałkowskiego o niezaleganiu wnoszenia opłat za korzystanie ze środowiska
- C oświadczenie przedsiębiorcy o spełnianiu warunków uprawniających do otrzymania pozwolenia zintegrowanego
- D oświadczenie państwowego inspektora sanitarnego o uzgodnieniu z nim przedkładanego wniosku

2.301. Art. 208 ust. 8 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli dla instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego, wymagane jest utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania, to do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dołącza się:

- A poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym jest konieczne utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania
- B przegląd ekologiczny
- C raport oceny oddziaływania na środowisko
- D prognozę oddziaływania na środowisko

2.302. Art. 209 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli pozwolenie zintegrowane ma objąć instalację po raz pierwszy lub ma objąć instalację po istotnej zmianie, to od dnia złożenia wniosku powinno to nastąpić w ciągu:

- A 14 dni
- B 1 miesiąca
- C 2 miesiące
- D 6 miesięcy

2.303. Art. 210 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, warunkiem rozpatrzenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego jest:

- A wniesienie opłaty rejestracyjnej
- B uzyskanie pozytywnej opinii WIOŚ
- C opracowanie wniosku przez uprawnionego eksperta
- D uzgodnienie wniosku z państwowym inspektorem sanitarnym

2.304. Art. 211 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego informuje niezwłocznie o naruszeniu warunków tego pozwolenia :

- A regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- B wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz wojewódzkiego inspektora sanitarnego
- C organ właściwy do wydania pozwolenia oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D organ właściwy do wydania pozwolenia, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz regionalnego dyrektora ochrony środowiska

2.305. Art. 212 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wydawania przez starostę pozwoleń zintegrowanych:

- A brak możliwości zmiany wydanego pozwolenia
- B wojewódzki inspektor ochrony środowiska przeprowadza postępowanie wyjaśniające
- C minister właściwy do spraw środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji w przedmiocie wydania pozwolenia zintegrowanego
- D regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje sprawę do rozpatrzenia przez właściwy miejscowo wojewódzki sąd administracyjny

2.306. Art. 212 ust. 1 i art. 213 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rejestr wniosków o wydanie pozwolenia zintegrowanego oraz wydanych pozwoleń zintegrowanych prowadzi:

- A tylko minister właściwy do spraw środowiska
- B minister właściwy do spraw środowiska zleca to zadanie osobie prawnej, która ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie i wyposażenie będzie gwarantowała należyte ich wykonywanie
- C minister właściwy do spraw środowiska osobiście lub może to zadanie zlecić osobie fizycznej albo prawnej, która ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie i wyposażenie będzie gwarantowała należyte ich wykonywanie
- D brak obowiązku prowadzenia takiego rejestru

2.307. Art. 214 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przed dokonaniem zmiany w instalacji objętej pozwoleniem zintegrowanym, polegającej na zmianie sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowie, która może mieć wpływ na środowisko, prowadzący instalację jest obowiązany:

- A uzyskać decyzję zatwierdzającą planowane zmiany w sposobie funkcjonowania instalacji
- B uzyskać zgodę regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz właściwego państwowego inspektora sanitarnego na dokonanie planowanych zmian w sposobie funkcjonowania instalacji
- C poinformować o planowanych zmianach organ właściwy do wydania pozwolenia lub złożyć wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego
- D poinformować o planowanych zmianach organ właściwy do wydania pozwolenia oraz regionalnego dyrektora ochrony środowiska właściwego państwowego inspektora sanitarnego

2.308. Art. 214 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdzi, że planowana zmiana w instalacji wymaga zmiany niektórych warunków wydanego pozwolenia zintegrowanego:

- A informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności wstrzymania eksploatacji instalacji
- B informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności złożenia wniosku o zmianę pozwolenia zintegrowanego
- C informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności złożenia wniosku o nowe pozwolenie zintegrowane
- D informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności dokonania analizy pozwolenia zintegrowanego

2.309. Art. 216 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego dokonuje analizy wydanego pozwolenia co najmniej raz na:

- A rok
- B 2 lata
- C 5 lat
- D 10 lat

2.310. Art. 216 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego dokonuje analizy wydanego pozwolenia (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A co najmniej raz na 5 lat
- B jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji
- C na wniosek organizacji ekologicznej
- D jeżeli nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o ochronie środowiska

2.311. Art. 216 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadku, gdy analiza wykazała konieczność zmiany pozwolenia zintegrowanego, organ właściwy do wydania pozwolenia:

- A stwierdza wygaśnięcie pozwolenia
- B może cofnąć lub ograniczyć pozwolenie za odszkodowaniem
- C wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie 6 miesięcy od dnia wezwania
- D wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie 4 lat od dnia wezwania

2.312. Art. 217 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może wydać nowe pozwolenie zintegrowane w celu ujednolicenia tekstu obowiązującego pozwolenia, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego pozwolenia od dnia jego wydania?

- A nie
- B z urzędu, po upływie co najmniej 5 lat
- C na wniosek prowadzącego instalację lub z urzędu za jego zgodą
- D zawsze

2.313. Art. 217b ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przed przystąpieniem do zakończenia eksploatacji instalacji, dla której wymagany był raport początkowy, prowadzący instalację sporządza i przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia:

- A raport końcowy
- B raport zakończenia pracy instalacji
- C raport oceny oddziaływania na środowisko
- D opracowanie ekofizjograficzne

2.314. Art. 217b ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, raport końcowy o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko zawiera (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A plan remediacji
- B informacje na temat planowanego sposobu użytkowania terenu, o ile takie informacje są dostępne
- C nazwy substancji powodujących ryzyko, które były wykorzystywane, produkowane lub uwalniane przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu
- D informacje na temat zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu

2.315. Art. 218 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji:

- A tylko dla przedsięwzięć określonych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska
- B zawsze
- C tylko dla przedsięwzięć, dla których taki obowiązek stwierdzi WIOŚ
- D nigdy

2.316. Art. 218 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu o zmianę pozwolenia zintegrowanego, jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji:

- A tylko dla przedsięwzięć określonych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska
- B tylko dla przedsięwzięć, dla których udział społeczeństwa był zapewniony podczas postępowania przy wydawaniu pozwolenia zintegrowanego
- C zawsze
- D nigdy

2.317. Art. 218 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu o zmianę pozwolenia zintegrowanego w celu ujednoczenia tekstu obowiązującego pozwolenia, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego pozwolenia od dnia jego wydania:

- A tylko dla przedsięwzięć określonych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska
- B tylko dla przedsięwzięć, dla których udział społeczeństwa był zapewniony podczas postępowania przy wydawaniu pozwolenia zintegrowanego
- C zawsze
- D nigdy

2.318. Art. 219 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w przypadku nowej lub istotnie zmienianej instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego, organ administracji właściwy do wydania decyzji wydaje postanowienie o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, w którym ustala zakres dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia tego postępowania oraz obowiązek:

- A sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę, w języku angielskim
- B sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę, w języku angielskim, niemieckim i francuskim
- C sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę, w języku państw członkowskich Unii Europejskiej
- D sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę, w języku państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie

2.319 Art. 220 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, rodzaje instalacji, których funkcjonowanie wymaga pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, określone jest przez:

- A uchwałą Sejmu
- B rozporządzenie Rady Ministrów
- C rozporządzenie ministra właściwego do spraw środowiska
- D ustawę

2.320. Art. 220 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli rozporządzenie ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia, określi, że jakaś instalacja, która posiadała takie pozwolenie już tego pozwolenia nie będzie musiała posiadać, to pozwolenie to:

- A będzie obowiązywać do końca daty swojej ważności
- B podlega cofnięciu przez organ właściwy do wydania pozwolenia w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia
- C wygasa z dniem wejścia w życie rozporządzenia
- D wygasa po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia

2.321. Art. 220 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli instalacja, która nie musiała dotychczas posiadać pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, a obowiązek taki powstał po wejściu w życie rozporządzenia ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia, to obowiązek posiadania pozwolenia:

- A nie powstanie
- B nie powstanie, chyba że organ administracji właściwy do wydania pozwolenia nałoży taki obowiązek w drodze decyzji
- C powstaje z dniem wejścia w życie rozporządzenia
- D powstaje po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia

2.322. Art. 221 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wniosek o wydanie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie musi zawierać:

- A czasu pracy źródeł powstawania i miejsc wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza w ciągu roku
- B standardów emisyjnych dla instalacji
- C wyników obliczeń stanu jakości powietrza, z uwzględnieniem metodyk modelowania
- D określenia aerodynamicznej szorstkości terenu

2.323. Art. 221 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wniosek o wydanie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza powinien zawierać opis terenu w zasięgu (wybierz właściwą odpowiedź) wysokości najwyższego miejsca wprowadzania gazów lub pyłów wynoszącej:

- A jednokrotnej
- B dziesięciokrotnej
- C pięćdziesięciokrotnej
- D stukrotnej

2.324. Art. 222 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie braku standardów emisyjnych i dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu ilości gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza z instalacji ustala się w pozwoleniu na poziomie niepowodującym przekroczeń:

- A wartości odniesienia substancji w powietrzu
- B wartości poziomu informowania
- C wartości poziomu docelowego substancji w powietrzu
- D wartości poziomu celu długoterminowego substancji w powietrzu

2.325. Art. 224 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, rodzaje i ilości gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza nie mogą być wyrażone w:

- A jeżeli dla danej instalacji są ustalone standardy emisyjne, to w jednostkach, w jakich są wyrażone te standardy
- B kg na jednostkę wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu dla każdego źródła powstawania i miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza
- C mg/m³ gazów odlotowych w temperaturze 373 K i ciśnieniu 101,3 hPa dla każdego źródła powstawania i miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza
- D Mg/rok – dla całej instalacji

2.326. Art. 224 ust. 3 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji, dla której nie stosuje się przepisów w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza, nie określa się wielkości emisji dla tych rodzajów gazów lub pyłów, które:

- A ze względu na rodzaj i skalę emisji, mogą powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości
- B wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny
- C wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia 50% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 50% wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny
- D wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny

2.327. Art. 224 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji, dla której stosuje się przepisy w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza, nie określa się wielkości emisji dla tych rodzajów gazów lub pyłów, które:

- A ze względu na rodzaj i skalę emisji, mogą powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości
- B nie są objęte standardami
- C wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny
- D wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny

2.328. Art. 225 do 229 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, postępowanie kompensacyjne przeprowadza się:

- A przed wydaniem pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza na obszarze, na którym zostały przekroczone standardy jakości powietrza
- B przed wydaniem administracyjnej kary pieniężnej
- C przed wszczęciem postępowania w sprawie wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia
- D przed wydaniem decyzji w sprawie odroczenia, zmniejszenia lub umorzenia podwyższonej opłaty za korzystanie ze środowiska

2.329. Art. 225 ust. 1 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w postępowaniu kompensacyjnym łączna redukcja ilości wprowadzanych do powietrza gazów lub pyłów z innych instalacji, w stosunku do ilości gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza z nowej instalacji, powinna wynosić:

- A co najmniej 30%
- B co najmniej 100%
- C co najmniej 130%
- D co najmniej 150%

3.330. Art. 229 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w postępowaniu kompensacyjnym pozwolenia na wprowadzanie do powietrza gazów lub pyłów z innych instalacji objętych postępowaniem kompensacyjnym, w zakresie w jakim uczestnicy postępowania wyrazili na to zgodę, organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdzi ich:

- A cofnięcie lub ograniczenie bez odszkodowania
- B cofnięcie lub ograniczenie za odszkodowaniem
- C nieważność
- D wygaśnięcie

2.331. Art. 236b ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, sprawozdanie do Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR) zobowiązani są co roku składać prowadzący instalację, która:

- A znajduje się w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006
- B uwalnia więcej zanieczyszczeń oraz odpadów, niż określono w załączniku nr II do rozporządzenia 166/2006
- C znajduje się w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006 i uwalnia więcej zanieczyszczeń oraz odpadów, niż określono w załączniku nr II do rozporządzenia 166/2006
- D znajduje się w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006 lub uwalnia więcej zanieczyszczeń oraz odpadów, niż określono w załączniku nr II do rozporządzenia 166/2006

2.332. Art. 236b ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, sprawozdanie do Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR) prowadzący instalację zobowiązani są co roku składać do:

- A wójta, burmistrza lub prezydenta miasta
- B marszałka województwa
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D regionalnego dyrektora ochrony środowiska

2.333. Art. 236b ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, sprawozdanie do Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR) prowadzący instalację zobowiązani są składać w terminie do:

- A 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu sprawozdawczym
- B 25 dnia miesiąca następującego po kwartale sprawozdawczym
- C końca miesiąca następującego po półroczu sprawozdawczym
- D 31 marca marca roku następującego po danym roku sprawozdawczym

2.334. Art. 236d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, za niewypełnienie przez prowadzącego instalację obowiązku złożenia sprawozdanie do Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR), wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację karę pieniężną w wysokości:

- A 500 zł
- B 5000 zł
- C 10000 zł
- D 1000000 zł

2.335. Art. 236d ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, za niezapewnienie przez prowadzącego instalację jakości przekazywanych danych pod kątem ich kompletności, spójności lub wiarygodności w sprawozdaniu do Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR), wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację karę pieniężną w wysokości:

- A 500 zł
- B 5000 zł
- C 10000 zł
- D 1000000 zł

2.336. Art. 237 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przegląd ekologiczny sporządza się w przypadku:

- A stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość negatywnego oddziaływania instalacji na środowisko
- B planowania przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko
- C uruchamiania zakładu, który kwalifikowany jest jako zakład stwarzający zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej
- D zakończenia rozruchu instalacji instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości

2.337. Art. 237 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przegląd ekologiczny sporządza:

- A podmiot korzystający ze środowiska
- B wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- C właściwy organ ochrony środowiska
- D regionalny dyrektor ochrony środowiska

2.338. Art. 238 pkt 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, z przeprowadzonego przeglądu ekologicznego może wynikać konieczność:

- A przeprowadzenia analizy porealizacyjnej
- B sporządzenia programu zapobiegania awariom
- C ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania
- D opracowania raportu o bezpieczeństwie

2.339. Art. 244 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do ochrony środowiska przed awariami nie jest obowiązany:

- A powszechny użytkownik środowiska
- B podmiot transportujący substancje niebezpieczne
- C prowadzący zakład, którego działalność może być przyczyną wystąpienia awarii
- D organy administracji

2.340. Art. 245 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, obowiązek zawiadomienia o wystąpieniu awarii spoczywa na:

- A każdym
- B dokonującym przewozu substancji niebezpiecznych
- C prowadzącym zakład stwarzający zagrożenie wystąpienia awarii
- D organach administracji

2.341. Art. 245 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w celu prowadzenia akcji na rzecz ochrony życia i zdrowia ludzi oraz środowiska przed skutkami awarii organy administracji mogą:

- A nałożyć na prowadzącego instalację obowiązek informowania społeczeństwa o skutkach awarii
- B nałożyć na prowadzącego instalację obowiązek opracowania zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych
- C wprowadzić obowiązek świadczeń osobistych i rzeczowych
- D wprowadzić obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wokół instalacji, w której doszło do awarii

2.342. Art. 246 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie wystąpienia awarii, do podjęcia działań i zastosowania środków niezbędnych do usunięcia awarii i jej skutków jest obowiązany:

- A właściwy organ ochrony środowiska
- B regionalny dyrektor ochrony środowiska
- C komendant powiatowy Państwowej Straży Pożarnej
- D wojewoda

2.343. Art. 247 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie wystąpienia awarii wojewódzki inspektor ochrony środowiska nie może w drodze decyzji:

- A zarządzić przeprowadzenie właściwych badań dotyczących przyczyn awarii
- B zarządzić przeprowadzenie właściwych badań dotyczących przebiegu awarii
- C określić obowiązki organów administracji niezbędne do usunięcia awarii
- D wydać zakazy w korzystaniu ze środowiska

2.344. Art. 247 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w razie wystąpienia awarii, wydał decyzję w sprawie zarządzenia przeprowadzenia właściwych badań dotyczących przyczyn, przebiegu i skutków awarii lub wydał zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska, to:

- A decyzji tej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności
- B decyzja ta podlega wykonaniu po upływie 24 godzin
- C decyzja ta jest ważna tylko przez 30 dni
- D od decyzji tej nie przysługuje odwołanie

2.345. Art. 247 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie wystąpienia awarii przemysłowej inspektor ochrony środowiska może w drodze decyzji zarządzić wykonanie badań jak i wydać zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska. Decyzja ta może być ogłoszona ustnie:

- A tak
- B tylko dla zakładów o dużym ryzyku awarii przemysłowej
- C dla zakładów o dużym i o zwiększonym ryzyku awarii przemysłowej
- D nie

2.346. Art. 247 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie wystąpienia awarii przemysłowej inspektor ochrony środowiska może wydać ustną decyzję w sprawie zarządzenia przeprowadzenia badań jak i wydać zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska. Czy zobowiązany otrzyma tę decyzję na piśmie?

- A zawsze
- B niezwłocznie, na wniosek złożony w terminie 7 dni od ogłoszenia decyzji
- C w terminie 7 dni po usunięciu skutków awarii
- D nigdy

2.347. Art. 248 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, kryterium zaliczenia zakładu do zagrożonych wystąpieniem poważnej awarii przemysłowej jest:

- A rodzaj instalacji znajdującej się w zakładzie
- B rodzaj, kategoria i ilość substancji niebezpiecznej znajdującej się w zakładzie
- C położenie zakładu w stosunku do miejsc zbiorowego przebywania ludzi
- D położenie zakładu w stosunku do miejsc zbiorowego przebywania ludzi, osiedli mieszkaniowych, obiektów użyteczności publicznej, od obszarów upraw wieloletnich, dróg krajowych oraz linii kolejowych o znaczeniu państwowym

2.348. Art. 248 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli w zakładzie przewiduje się możliwość wystąpienia substancji niebezpiecznej, lub w zakładzie powstanie tej substancji jest możliwe w trakcie procesu przemysłowego, kryterium zaliczenia zakładu do zagrożonych wystąpieniem poważnej awarii przemysłowej, zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jest:

- A nie kwalifikuje się takich zakładów do zagrożonych wystąpieniem poważnej awarii przemysłowej
- B ilość substancji niebezpiecznej mogącej znaleźć się w zakładzie
- C decyzja właściwego organu administracji
- D rodzaj instalacji, w której dana substancja niebezpieczna może być używana, lub która może powstać w trakcie procesu przemysłowego

2.349. Art. 248 ust. 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do zakładów zagrożonych wystąpieniem poważnej awarii przemysłowej nie zalicza się (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A komórek i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej
- B transportu materiałów niebezpiecznych
- C poszukiwania, rozpoznawania i wydobywania kopalin ze złóż
- D cieplnych procesów przetwarzania tych kopalin

2.350. Art. 250 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii jest obowiązany do zgłoszenia zakładu:

- A komendantowi powiatowemu (miejskiemu) Państwowej Straży Pożarnej
- B komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej
- C wojewodzie
- D Inspektorowi do spraw Substancji Chemicznych

2.351. Art. 250 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii jest obowiązany do zgłoszenia zakładu:

- A komendantowi powiatowemu (miejskiemu) Państwowej Straży Pożarnej
- B komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej
- C wojewodzie
- D Inspektorowi do spraw Substancji Chemicznych

2.352. Art. 250 ust. 9 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku lub dużym ryzyku wystąpienia awarii jest obowiązany do przekazania zgłoszenia zakładu równocześnie do wiadomości:

- A wojewodzie
- B wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- C marszałkowi województwa
- D Inspektorowi do spraw Substancji Chemicznych

2.353. Art. 251 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii sporządza:

- A program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym
- B raport o bezpieczeństwie
- C wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy
- D zewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy

2.354. Art. 251 ust. 1, art. 252 ust. 1, art. 253 ust. 1, art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii sporządza:

- A program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym
- B program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, system bezpieczeństwa, raport o bezpieczeństwie
- C program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, system bezpieczeństwa, raport o bezpieczeństwie, wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy
- D program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, system bezpieczeństwa, raport o bezpieczeństwie, wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy, zewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy

2.355. Art. 251 ust. 1, art. 252 ust. 1, art. 253 ust. 1, art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii sporządza i opracowuje:

- A program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym
- B program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, system zarządzania bezpieczeństwem
- C program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, system zarządzania bezpieczeństwem, raport o bezpieczeństwie
- D program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym, system zarządzania bezpieczeństwem, raport o bezpieczeństwie, wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy

2.356. Art. 253 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, raport o bezpieczeństwie obowiązany jest opracować:

- A prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku
- B prowadzący zakład o zwiększonym lub dużym ryzyku
- C prowadzący zakład o dużym ryzyku
- D właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej

2.357. Art. 253 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska
Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku może odstąpić od opracowania raportu o bezpieczeństwie?

- A zawsze
- B jeżeli z informacji dostarczonych przez wojewódzkiego komendanta Państwowej Straży Pożarnej wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że nie występuje ryzyko rozprzestrzeniania się skutków awarii poza zakład
- C jeżeli z raportu opracowanego przez akredytowaną jednostkę naukowo-badawczą wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że nie występuje ryzyko rozprzestrzeniania się skutków awarii poza zakład
- D nigdy

2.358. Art. 254 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przedłożenia raportu o bezpieczeństwie:

- A komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej i wojewodzie
- B wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska i wojewodzie
- C wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, marszałkowi województwa i wojewodzie
- D wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska i komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej

2.359. Art. 255 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku może uruchomić zakład po pozytywnym zaopiniowaniu przez komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej:

- A programu zapobiegania awariom
- B programu zapobiegania awariom i wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego
- C programu zapobiegania awariom i zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego
- D programu zapobiegania awariom, wewnętrznego i zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego

2.360. Art. 255 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku może uruchomić zakład po pozytywnym zaopiniowaniu przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej:

- A programu zapobiegania awariom
- B programu zapobiegania awariom i wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego
- C programu zapobiegania awariom i zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego
- D programu zapobiegania awariom, wewnętrznego i zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego

2.361. Art. 256 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku, dokonuje analizy raportu o bezpieczeństwie i wprowadza w nim uzasadnione zmiany, co najmniej raz na:

- A 6 miesięcy
- B 1 rok
- C 5 lat
- D 10 lat

2.362. Art. 256 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska
Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzącego zakład o dużym ryzyku zmienia raport o bezpieczeństwie, jeżeli zmiany uzasadniają względy bezpieczeństwa wynikające (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A ze zmiany stanu faktycznego
- B z przeprowadzonego przeglądu ekologicznego
- C z analizy zaistniałych awarii przemysłowych
- D z postępu naukowo-technicznego

2.363. Art. 257 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku, przed dokonaniem zmian w zakładzie, instalacji, w tym w magazynie, procesie przemysłowym lub zmian rodzaju, właściwości lub ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową, nie jest obowiązany do przeprowadzenia analizy:

- A programu zapobiegania awariom
- B systemu zarządzania bezpieczeństwem
- C raportu oceny oddziaływania na środowisko
- D raportu o bezpieczeństwie

2.364. Art. 258 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku, przed dokonaniem zmian w zakładzie, instalacji, w tym w magazynie, procesie przemysłowym lub zmian rodzaju, właściwości lub ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową lub zaliczenie zakładu do zakładu o dużym ryzyku, jest obowiązany do przeprowadzenia analizy:

- A programu zapobiegania awariom
- B wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego
- C raportu oceny oddziaływania na środowisko
- D raportu o bezpieczeństwie

2.365. Art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, do opracowania wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego jest zobowiązany:

- A prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku
- B prowadzący zakład o zwiększonym lub dużym ryzyku
- C prowadzący zakład o dużym ryzyku
- D właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej

2.366. Art. 261 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, koszty sporządzenia zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego ponosi:

- A komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej
- B komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D prowadzący zakład o dużym ryzyku

2.367. Art. 261 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii jest obowiązany do przedłożenia wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego:

- A komendantowi powiatowemu Państwowej Straży Pożarnej
- B komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej
- C Inspektorowi do spraw Substancji Chemicznych
- D wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska

2.368. Art. 261 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przeprowadzenia analizy i przeciwwiczenia realizacji wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego co najmniej raz na:

- A 6 miesięcy
- B 1 rok
- C 3 lata
- D 5 lat

2.369. Art. 262 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku nie musi zapewnić możliwość udziału w postępowaniu, którego przedmiotem jest sporządzenie wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego:

- A organizacjom ekologicznym
- B pracownikom zakładu, w szczególności narażonym bezpośrednio na skutki awarii przemysłowej
- C przedstawicielom związków zawodowych odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy
- D społecznym inspektorom pracy

2.370. Art. 263 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do dostarczenia wykazu zawierającego dane o rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznych znajdujących się na terenie zakładu, a także do corocznego aktualizowania wykazu, według stanu na dzień 31 grudnia, w terminie do końca stycznia roku następnego następującym podmiotom:

- A komendantowi powiatowemu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- B komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- C wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta oraz wojewodzie
- D marszałkowi województwa i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska

2.371. Art. 264d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, na podstawie informacji podanych przez prowadzących zakłady w zgłoszeniu, programie zapobiegania awariom, raporcie o bezpieczeństwie lub wynikach kontroli, ustala, w drodze decyzji:

- A grupy zakładów, których zlokalizowanie względem siebie może spowodować efekt domina
- B że zakłady zaliczone do grupy zakładów o zwiększonym ryzyku mają wypełnić obowiązki zakładów o dużym ryzyku
- C zaliczenie zakładów o zwiększonym ryzyku do zakładów o dużym ryzyku
- D dodatkowe obowiązki związane z ochroną środowiska, jakie takie zakłady muszą wypełnić

2.372. Art. 265 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, zewnętrzny planu operacyjno-ratowniczego sporządza:

- A komendant powiatowy Państwowej Straży Pożarnej
- B komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D prowadzący zakład o dużym ryzyku

2.373. Art. 265 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej w postępowaniu, którego przedmiotem jest sporządzenie zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, zapewnia możliwość udziału:

- A społeczeństwa
- B pracownikom zakładu w szczególności narażonym bezpośrednio na skutki awarii przemysłowej
- C przedstawicielom związków zawodowych
- D społecznym inspektorom pracy

2.374. Art. 265 ust. 9 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej jest obowiązany do przeprowadzania analizy i przeciwwiczenia realizacji zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego co najmniej raz na:

- A 6 miesięcy
- B 1 rok
- C 3 lata
- D 5 lat

2.375. Art. 266 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej może odstąpić od sporządzenia zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego?

- A zawsze
- B jeżeli z informacji dostarczonych przez prowadzącego zakład wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że nie występuje jeżeli z informacji dostarczonych przez prowadzącego zakład oraz raportu o bezpieczeństwie wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że nie występuje ryzyko rozprzestrzenienia się skutków awarii przemysłowej poza zakład
- C jeżeli z raportu opracowanego przez akredytowaną jednostkę naukowo-badawczą wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że nie występuje ryzyko rozprzestrzenienia się skutków awarii poza zakład
- D nigdy

2.376. Art. 269 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w zakładzie o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii przemysłowych, w ramach czynności kontrolno-rozpoznawczych, ustala się przestrzeganie przepisów dotyczących przeciwdziałania awarii przemysłowej. Kontrola ta przeprowadza jest przez:

- A komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej
- B komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D wójta, burmistrza lub prezydenta miasta

2.377. Art. 269 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w zakładzie o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii przemysłowych, w ramach czynności kontrolno-rozpoznawczych, ustala się przestrzeganie przepisów dotyczących przeciwdziałania awarii przemysłowej. Kontrola ta przeprowadza jest przez:

- A komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej
- B komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej z udziałem osób upoważnionych do kontroli przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej
- C komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej
- D wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska

2.378. Art. 271b ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem właściwym do realizacji zadań ministra właściwego do spraw środowiska w sprawach przeciwdziałania poważnym awariom, transgranicznym skutkom awarii przemysłowych oraz awaryjnym zanieczyszczeniom wód granicznych jest:

- A Główny Inspektor Ochrony Środowiska
- B Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
- C właściwy terenowo komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej
- D właściwy terenowo wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.379. Art. 272 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, środki finansowo-prawne ochrony środowiska stanowią w szczególności (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A opłata za korzystanie ze środowiska
- B opłaty administracyjne za uzyskanie pozwoleń środowiskowych
- C administracyjna kara pieniężna
- D zróżnicowane stawki podatków i innych danin publicznych służące celom ochrony środowiska

2.380. Art. 273 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, opłata za korzystanie ze środowiska nie jest ponoszona za:

- A wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza
- B emitowanie hałasu do środowiska
- C pobór wód
- D składowanie odpadów

2.381. Art. 273 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, opłata za korzystanie ze środowiska jest ponoszona za:

- A naruszenie warunków korzystania ze środowiska
- B emitowanie hałasu do środowiska
- C przekroczenie warunków korzystania ze środowiska
- D składowanie odpadów

2.382. Art. 274 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wysokość opłat za pobór wód nie zależy od:

- A ilości i jakości pobranej wody
- B przeznaczenia na jaki pobiera się wodę
- C rodzaju pobranej wody (podziemna czy powierzchniowa)
- D rodzaju studni, z której pobiera się wodę

2.383. Art. 274 ust. 2 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków nie zależy od:

- A wielkości, rodzaju i sposobu zagospodarowania terenu, z którego są odprowadzane wody opadowe i roztopowe
- B klasy bonitacyjnej gleby, w przypadku wprowadzania do ziemi ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego na takie ich wykorzystania
- C wielkości produkcji ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, wyprodukowanych w obiektach chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, w odniesieniu do wód wykorzystanych, odprowadzanych z obiektów chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate albo innych organizmów wodnych
- D temperatury wód chłodniczych

2.384. Art. 274 ust. 5a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wysokość opłaty za składowanie odpadów na składowisku, z którego wydobywa się więcej odpadów, niż umieszcza się odpadów tego samego rodzaju, opłata wynosi:

- A brak opłaty
- B opłata równa jest opłacie za składowanie odpadów umieszczonych na składowisku
- C opłacie równiej za składowanie ilości odpadów będącej różnicą między ilością odpadów wydobytych a umieszczonych
- D opłacie równej ilości odpadów wydobytych

2.385. Art. 276 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, opłatę podwyższoną za korzystanie ze środowiska ponosi podmiot:

- A emitujący gazy i pyły do atmosfery z przekroczeniem lub naruszeniem warunków określonych w pozwoleniu
- B odprowadzający ścieki do wody z przekroczeniem lub naruszeniem warunków określonych w pozwoleniu
- C w czasie rozruchu lub awarii instalacji
- D korzystający ze środowiska bez uzyskania wymaganego pozwolenia lub innej decyzji

2.386. Art. 276 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie korzystania ze środowiska z przekroczeniem lub naruszeniem warunków określonych w pozwoleniu lub innej decyzji podmiot korzystający ze środowiska ponosi:

- A tylko opłatę za korzystanie ze środowiska
- B tylko opłatę podwyższoną
- C tylko administracyjną karę pieniężną
- D opłatę za korzystanie ze środowiska oraz administracyjną karę pieniężną

2.387. Art. 277 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot korzystający ze środowiska wnosi opłaty za korzystanie ze środowiska na rachunek:

- A wójta, burmistrza lub prezydenta miasta
- B wojewody
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D urzędu marszałkowskiego

2.388. Art. 277 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot korzystający ze środowiska wnosi opłaty za korzystanie ze środowiska na rachunek:

- A wójta, burmistrza lub prezydenta miasta
- B wojewody
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D urzędu marszałkowskiego

2.389. Art. 279 ust. 2-4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Osoba fizyczna niebędąca przedsiębiorcą przekazała odpady podmiotowi, który nie uzyskał wymaganego zezwolenia w zakresie gospodarki odpadami. Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, posiadaczem odpadów, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska (za składowanie odpadów) będzie:

- A podmiot, któremu przekazano odpady
- B przekazujący odpady
- C jednostka samorządu terytorialnego
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.390. Art. 279 ust. 2-4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą przekazała odpady podmiotowi, który nie uzyskał wymaganego zezwolenia w zakresie gospodarki odpadami. Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, posiadaczem odpadów, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska (za składowanie odpadów) będzie:

- A podmiot, któremu przekazano odpady
- B przekazujący odpady
- C jednostka samorządu terytorialnego
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

2.391. Art. 280 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli składowane lub magazynowane odpady, które nie mogą być składowane w sposób nieselektywny na podstawie przepisów o odpadach, zostaną zmieszane, to za podstawę naliczenia opłaty za składowanie przyjmuje się:

- A opłatę taką, jakby odpady nie były zmieszane
- B stawkę opłaty, która jest średnią stawek opłat
- C stawkę opłaty, która jest najniższa
- D stawkę opłaty, która jest najwyższa

2.392. Art. 283 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, stawki podatków i innych danin publicznych powinny być różnicowane, z uwzględnieniem celów służących ochronie środowiska. Stawki podatku akcyzowego powinny być kalkulowane w szczególności tak, aby zapewnić niższą cenę rynkową (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A benzyny bezołowiowej w stosunku do oleju napędowego
- B olejów napędowego i opałowego o niższej zawartości siarki w stosunku do olejów o wyższej zawartości siarki
- C olejów napędowego i smarowego, wytwarzanych z udziałem komponentów uzyskiwanych z regeneracji olejów zużytych, w stosunku do olejów wytwarzanych bez udziału tych komponentów
- D biopaliw opartych na wykorzystaniu biomasy, w szczególności roślin uprawnych, w stosunku do paliw pochodzących ze źródeł nieodnawialnych

2.393. Art. 284 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wysokość należnej opłaty za korzystanie ze środowiska ustala:

- A wojewódzka inspekcja ochrony środowiska
- B uprawnione biuro rachunkowe
- C podmiot korzystający ze środowiska
- D urząd marszałkowski

2.394. Art. 287 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, okres rozliczeniowy o wielkości produkcji ryb innych niż lososiowate i innych organizmów wodnych obejmuje okres:

- A od 1 stycznia do 31 grudnia danego roku
- B od 1 kwietnia do 31 marca następnego roku
- C od 1 kwietnia do 31 grudnia danego roku
- D od 1 maja do 30 kwietnia następnego roku

2.395. Art. 288 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wysokość opłaty za korzystanie ze środowiska może ustalić marszałek województwa:

- A nigdy
- B gdy podmiot nie złożył wykazu o zakresie korzystania ze środowiska
- C na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska
- D zawsze

2.396. Art. 289 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, opłat do jakiej wysokości nie wnosi się na rachunek urzędu marszałkowskiego?

- A do 400 zł za półrocze
- B do 800 zł rocznie od każdego rodzaju korzystania ze środowiska
- C do 800 zł rocznie od sumy wszystkich rodzajów korzystania ze środowiska
- D zawsze się wnosi

2.397. Art. 292 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadku braku wymaganego pozwolenia za wprowadzanie do powietrza gazów lub pyłów, pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, podmiot korzystający ze środowiska ponosi opłaty podwyższone o:

- A 100%
- B 200%
- C 300%
- D 500%

2.398. Art. 293 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot korzystający ze środowiska, w przypadku pozbycia się odpadów do śródlądowych wód powierzchniowych i podziemnych, morskich wód wewnętrznych lub wód morza terytorialnego ponosi opłatę podwyższoną, w stosunku do umieszczenia odpadów na składowisku w wysokości:

- A 10 krotności
- B 50 krotności
- C 100 krotności
- D 1000 krotności

2.399. Art. 293 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, za składowanie odpadów bez uzyskania decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów podmiot korzystający ze środowiska ponosi, opłaty podwyższone. Opłata podwyższona ponoszona jest w stosunku do opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku:

- A analogicznie
- B zamiast
- C niezależnie
- D proporcjonalnie

2.400. Art. 294 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, który z wymienionych poniżej przypadków poboru wody nie jest zwolniony z opłat?

- A dokonywanej na potrzeby przerzutów wód
- B pochodzącej z odwodnienia wykopów budowlanych
- C na potrzeby nawadniania wodami powierzchniowymi użytków rolnych lub leśnych
- D dokonanej na potrzeby pracy instalacji

2.401. Art. 295 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, opłaty za ścieki bytowe wprowadzane do wód lub do ziemi ponosi się, za substancje wyrażone jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu, chemicznego zapotrzebowania tlenu, zawiesiny ogólnej, sumy jonów chlorków i siarczanów. Wysokość opłaty ustala się, biorąc pod uwagę:

- A wskaźnik, który powoduje opłatę najniższą
- B wskaźnik, który powoduje opłatę najwyższą
- C opłatę za sumę wskaźników
- D opłatę wyliczoną ze średniego wskaźnika

2.402. Art. 295 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, opłatę za wprowadzanie wód zasolonych ponosi się za:

- A chlorki
- B sumę chlorków i siarczanów
- C sumę chlorków, siarczanów i azotanów
- D sumę wszystkich anionów

2.403. Art. 296 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, który z wymienionych poniżej przypadków odprowadzania wód nie jest zwolniony z opłat?

- A do wód lub do ziemi – wód zasolonych, jeżeli wartość sumy jonów chlorków i siarczanów w tych wodach nie przekracza 1000 mg/l
- B do ziemi – ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego na takie ich wykorzystani
- C do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych, odprowadzanych z obiektów chowu i hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, o ile produkcja tych ryb lub tych organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb lub tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, nie przekracza 1 500 kg z jednego ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu
- D do wód lub do ziemi – wód chłodniczych i wód pochodzących z obiegów chłodzących, jeżeli ich temperatura nie przekracza +26°C albo naturalnej temperatury wody, w przypadku gdy jest ona wyższa niż +26°C

2.404. Art. 297a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, który z wymienionych poniżej przypadków składowania odpadów jest zwolniony z opłat?

- A za składowanie odpadów bez uzyskania decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska
- B za składowanie odpadów wydobytych ze składowiska lub zwałowiska niespełniającego wymagań ochrony środowiska
- C w przypadku pozbycia się odpadów nad brzegami zbiorników wodnych, w szczególności w strefach ochronnych ujęć wód i na terenach wypływu wód z warstw wodonośnych
- D za składowanie odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym

2.405. Art. 298 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, administracyjne kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B wojewoda
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D marszałek województwa

2.406. Art. 300 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wymiar kary biegnącej, za przekroczenie ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza, określa się, uwzględniając przekroczenie w skali:

- A godziny
- B doby
- C miesiąca
- D roku

2.407. Art. 300 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wymiar kary biegnącej, określa się, uwzględniając przekroczenie (nie dotyczy przekroczenia ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza) w skali:

- A godziny
- B doby
- C miesiąca
- D roku

2.408. Art. 300 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w decyzji ustalającej wymiar kary biegnącej nie określa się:

- A wielkość stwierdzonego przekroczenia lub naruszenia odpowiednio w skali doby albo godziny
- B rodzaj działań, które prowadzący instalację lub użytkownik urządzenia muszą podjąć, aby usunąć przekroczenia lub naruszenia
- C termin, od którego kara biegnąca będzie naliczana, jako odpowiednio dzień albo pełną godzinę zakończenia wykonania pomiarów, pobrania próbek albo dokonania innych ustaleń stanowiących podstawę stwierdzenia przekroczenia lub naruszenia
- D wymiar kary biegnącej

2.409. Art. 301 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot korzystający ze środowiska może złożyć wniosek o zmianę wymiaru kary biegnącej, który nie musi zawierać:

- A informacje o sposobie ograniczenia przekroczenia lub naruszenia
- B okres kary biegnącej
- C termin przeprowadzenia pomiarów lub dokonania własnych ustaleń
- D wyniki pomiarów lub sprawozdanie z własnych ustaleń

2.410. Art. 302 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wojewódzki inspektor ochrony środowiska podejmuje, na podstawie ostatecznych decyzji określających wymiar kary biegnącej, decyzję o wymierzeniu kary za okres do końca:

- A każdego miesiąca
- B każdego kwartału
- C roku, jeżeli przekroczenie nie zostało usunięte
- D ustania przekroczenia lub naruszenie, niezależnie od długości trwania

2.411. Art. 303 ustawy Prawo ochrony środowiska

Pewien zakład ukarany administracyjną karą biegnącą złożył wniosek o ustalenie nowego wymiaru kary. Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli wojewódzki inspektor ochrony środowiska w ciągu 30 dni od dnia wpływu wniosku stwierdził, że wniosek jest nierzetelny (przekroczenie lub naruszenie warunków korzystania ze środowiska jest wyższe, niż podano we wniosku), to:

- A w mocy pozostaje poprzedni wymiar kary
- B wymierza nową karę biegnącą
- C ustala wysokość nowej kary, podwyższając ją dwukrotnie na 60 dni
- D kara pozostaje w poprzedniej wysokości do końca roku; od początku nowego roku zacznie obowiązywać nowa wysokość kary

2.412. Art. 304 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli nastąpi zmiana stawek opłat za korzystanie ze środowiska stanowiących podstawę wymiaru kary albo zmiana stawek kar, to dotychczasowa kara biegnąca:

- A wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza jej wygaśnięcie
- B wojewódzki inspektor ochrony środowiska ustala w drodze decyzji nowy wymiar kary biegnącej, stosując nowe stawki od dnia ich wprowadzenia
- C pozostaje w mocy do dnia stwierdzenia ustania przekroczenia lub naruszenia warunków korzystania ze środowiska
- D pozostaje w mocy do końca roku kalendarzowego

2.413. Art. 305 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może nie uznać przedkładanych mu wyników wymaganych pomiarów wielkości emisji, jeżeli pomiary te nasuwają zastrzeżenia. Zastrzeżeniem nie może być:

- A nie przestrzeganie zasad pobierania próbek, przez co wyniki analiz nie są miarodajne dla ustalenia wielkości emisji
- B że stosowano metodykę inną niż referencyjną, po udowodnieniu pełnej równoważności uzyskiwanych wyników
- C że przyrządy użyte do pomiarów nie spełniają wymagań prawnej kontroli metrologicznej
- D że jest oczywiste, że środki techniczne mające na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji ze względu na ich rodzaj nie mogą zapewnić redukcji stężeń substancji dokumentowanej tymi wynikami

2.414. Art. 305a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wojewódzki inspektor ochrony środowiska nie może stwierdzić przekroczenia lub naruszenia warunków korzystania ze środowiska w przypadku:

- A jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości emisji
- B jeżeli podmiot korzystający ze środowiska prowadzi automatyczne ciągle zapisy pomiarów, które powinny być wykonywane okresowo
- C jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi pomiarów ciągłych przez rok kalendarzowy
- D jeżeli podmiot korzystający ze środowiska prowadzi pomiary, które nasuwają zastrzeżenia

2.415. Art. 307 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, karę za przekroczenie ilości pobranej wody wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, na podstawie prowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska pomiarów ilości pobieranej wody, wykonywanych za pomocą przyrządów:

- A legalizowanych
- B elektronicznych
- C oplombowanych
- D zgłoszonych do eksploatacji w wojewódzkim inspektoracie ochrony środowiska

2.416. Art. 307 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi pomiarów ilości pobranej wody za pomocą mierników legalizowanych, to przekroczenie ustala się:

- A przyjmując maksymalną techniczną wydajność eksploatowanych instalacji lub urządzeń do poboru wody, pomnożoną przez czas, za jaki naliczana jest kara za przekroczenie
- B przyjmując maksymalną techniczną wydajność eksploatowanych instalacji lub urządzeń do poboru wody, pomnożoną przez ustalony szacunkowo czas ich wykorzystywania
- C na podstawie wskazań przyrządu nielegalizowanego
- D na podstawie wskazań przyrządu nielegalizowanego, powiększone o 100%

2.417. Art. 309 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, karę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza jak i za pobór wód, wymierza się w wysokości krotności wielkości jednostkowej stawki opłat, wynoszącej:

- A 2-krotność
- B 5-krotność
- C 10-krotność
- D 20-krotność

2.418. Art. 313 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, karę za przekroczenie określonych w pozwoleniach ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza, wymierza się:

- A za każdą substancję wprowadzaną do powietrza z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu
- B za substancję, która powoduje opłatę najwyższą
- C za substancję, która powoduje opłatę najniższą
- D za substancję, która powoduje największe przekroczenie warunków pozwolenia

2.419. Art. 313 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli stwierdzono przekroczenie określonych w pozwoleniu ilości bądź rodzajów gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza jednocześnie dla źródła ich powstawania, miejsca wprowadzania lub całej instalacji, karę wymierza się na podstawie pomiarów na stanowiskach pomiarowych:

- A na których przekroczenie jest najwyższe
- B wszystkich
- C przekroczenie powoduje powstanie opłaty najwyższej
- D przekroczenie powoduje powstanie opłaty najniższej

2.420. Art. 314 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadkach przekroczenia dopuszczalnego składu ścieków oraz dopuszczalnego poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych w ściekach – ustala się go na podstawie wyników analizy próbki ścieków:

- A pobranej z kolektora ściekowego
- B powstałej po zmieszaniu dwóch próbek o jednakowej objętości, pobranych w odstępach czasu nie dłuższych niż 30 minut
- C powstałej po zmieszaniu trzech próbek o jednakowej objętości, pobranych w odstępach czasu nie krótszych niż 30 minut
- D powstałej po zmieszaniu trzech próbek o jednakowej objętości, pobranych w odstępach czasu nie krótszych niż doba

2.421. Art. 314 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadkach przekroczenia dozwolonej temperatury oraz dozwolonych wartości odczynu pH ścieków – ustala się go:

- A przyjmując wartość średnią z wielkości przekroczeń stwierdzonych w wyniku dwóch pomiarów, wykonanych w odstępach czasu nie krótszych niż 30 minut
- B przyjmując wartość średnią z wielkości przekroczeń stwierdzonych w wyniku dwóch pomiarów, wykonanych w odstępach czasu nie dłuższych niż 30 minut
- C przyjmując wartość średnią z wielkości przekroczeń stwierdzonych w wyniku trzech pomiarów, wykonanych w odstępach czasu nie krótszych niż 30 minut
- D przyjmując wartość średnią z wielkości przekroczeń stwierdzonych w wyniku trzech pomiarów, wykonanych w odstępach czasu nie dłuższych niż 30 minut

2.422. Art. 314 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w przypadkach przekroczenia dopuszczalnej ilości ścieków – ustala się go na podstawie:

- A bilansu masowego przeprowadzonego w okresie miesiąca poprzedzającego kontrolę
- B wskazań odpowiednich przyrządów pomiarowych w okresie doby bezpośrednio poprzedzającej kontrolę
- C wskazań odpowiednich przyrządów pomiarowych w okresie godziny bezpośrednio poprzedzającej kontrolę
- D ilości wody pobranej w okresie godziny bezpośrednio poprzedzającej kontrolę

2.423. Art. 314 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podstawą ustalenia przekroczenia: dopuszczalnego składu ścieków, dopuszczalnego poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych w ściekach, dozwolonej temperatury lub dozwolonych wartości odczynu pH ścieków, może być jeden pomiar?

- A nigdy
- B tylko jeżeli wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi trwa krócej niż jedną godzinę
- C tylko jeżeli pobór próbki lub pomiar trwa dłużej niż 30 minut
- D zawsze

2.424. Art. 315 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, kary za przekroczenie, określonych w decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu lub pozwoleniu zintegrowanym poziomów hałasu wymierza się:

- A oddzielnie dla pory dnia i pory nocy
- B oddzielnie dla pory dnia, pory wieczoru i pory nocy
- C jako średnie przekroczenie dla pory dnia, pory wieczoru i pory nocy
- D dla całej doby

2.425. Art. 315 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przy ustalaniu wymiaru kary biegnącej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu wykorzystuje się wskaźniki:

- A L_{DWN} i L_N
- B L_{DWN} i $L_{Aeq D}$
- C L_N i $L_{Aeq N}$
- D $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$

2.426. Art. 315 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, przy ustalaniu wymiaru kary biegnącej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu określonego wskaźnikiem $L_{Aeq D}$ lub $L_{Aeq N}$ przyjmuje się przekroczenie:

- A w punkcie pomiarowym, w którym ma ono wartość najwyższą dla pory dnia lub pory nocy
- B w punkcie pomiarowym, w którym ma ono wartość najwyższą dla pory dnia i pory nocy
- C w punktach pomiarowych, w których ma ono wartość najwyższą dla pory dnia i pory nocy
- D w punktach pomiarowych, w których ma ono wartość najwyższą dla pory dnia lub pory nocy

2.427. Art. 316 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem właściwym w sprawach odraczania terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska jest:

- A marszałek województwa
- C wojewoda
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D sąd powszechny

2.428. Art. 316 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem właściwym w sprawach zmniejszania i umarzania administracyjnych kar pieniężnych jest:

- A marszałek województwa
- C wojewoda
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D sąd powszechny

2.429. Art. 317 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, termin płatności opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej odracza się na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska obowiązującego do ich uiszczenia, jeżeli:

- A podmiot korzystający ze środowiska wykaże, że wyegzekwowanie opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej doprowadziłoby do upadku przedsiębiorstwa
- B organ właściwy w sprawach opłat za korzystanie ze środowiska lub administracyjnej kary pieniężnej uzna to za celowe, biorąc pod uwagę zasady zrównoważonego rozwoju i globalnej ochrony
- C realizuje on terminowo przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia podwyższonych opłat albo kar w okresie nie dłuższym niż 2 lata od dnia złożenia wniosku
- D realizuje on terminowo przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia podwyższonych opłat albo kar w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku

2.430. Art. 317 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, odroczenie terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej może objąć opłaty:

- A w wysokości ustalonej przez właściwy organ
- B do wysokości wydatków poniesionych przez podmiot korzystający ze środowiska na zmniejszenie zakresu korzystania ze środowiska w poprzednim roku kalendarzowym
- C najwyżej w wysokości 50% opłat podwyższonych lub administracyjnej kary pieniężnej
- D najwyżej w części, w jakiej przewyższa ono kwotę opłaty, jaką ponosiłby podmiot korzystający ze środowiska w przypadku, gdyby posiadał pozwolenie albo inną wymaganą decyzję

2.431. Art. 318 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, wniosek o odroczenie terminu płatności opłaty albo kary powinien zostać złożony do właściwego organu w terminie:

- A dowolnym
- B przed upływem terminu, w którym powinny być one uiszczone
- C w terminie miesiąca przed upływem terminu, w którym powinny być one uiszczone
- D w terminie 3 miesięcy po upływie terminu, w którym powinny być one uiszczone

2.432. Art. 319 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli odroczenie terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej dotyczyło przedsięwzięcia polegającego na wprowadzaniu gazów i pyłów do powietrza, to w przypadku, gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia, będącego podstawą odroczenia płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłat i kar, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o:

- A obowiązku uiszczenia odroczonej opłaty albo kary wraz z odsetkami za zwłokę
- B harmonogramie spłat odroczonej opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej
- C zmniejszeniu odroczonej opłaty albo kary o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia
- D umorzeniu odroczonej opłaty albo kary

2.433. Art. 319 ust. 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli odroczeniu terminu płatności opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej podlegały opłaty albo kary wymierzone w związku ze składowaniem lub magazynowaniem odpadów bez uzyskania decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów, to w razie terminowego zrealizowania przedsięwzięcia, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o:

- A obowiązku uiszczenia odroczonej opłaty albo kary wraz z odsetkami za zwłokę
- B harmonogramie spłat odroczonej opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej
- C zmniejszeniu odroczonej opłaty albo kary o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia
- D umorzeniu odroczonej opłaty albo kary

2.434. Art. 319 ust. 1 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli odroczenie terminu płatności opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej podlegały opłaty albo kary wymierzone w związku z wprowadzaniem ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, to w razie terminowego wykonania przedsięwzięcia służącego do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o:

- A obowiązkowi uiszczenia odroczonej opłaty albo kar wraz z odsetkami za zwłokę
- B harmonogramie spłat odroczonej opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej
- C zmniejszeniu odroczonej opłaty albo kar o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia
- D umorzeniu odroczonej opłaty albo kar

2.435. Art. 320 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia płatności opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej nie zostanie zrealizowane w terminie, właściwy organ stwierdza, w drodze decyzji o:

- A obowiązkowi uiszczenia odroczonej opłaty albo kar wraz z odsetkami za zwłokę
- B harmonogramie spłat odroczonej opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej
- C zmniejszeniu odroczonej opłaty albo kar o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia
- D umorzeniu odroczonej opłaty albo kar

2.436. Art. 322 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli ustawa Prawo ochrony środowiska nie stanowi inaczej, to do odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko stosuje się przepisy:

- A kodeksu cywilnego
- B kodeksu postępowania cywilnego
- C kodeksu karnego
- D kodeksu postępowania administracyjnego

2.437. Art. 323 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, każdy, komu przez bezprawne oddziaływanie na środowisko bezpośrednio zagraża szkoda lub została mu wyrządzona szkoda, może żądać od podmiotu odpowiedzialnego za to zagrożenie lub naruszenie przywrócenia stanu zgodnego z prawem i podjęcia środków zapobiegawczych, w szczególności przez zamontowanie instalacji lub urządzeń zabezpieczających przed zagrożeniem lub naruszeniem; w razie gdy jest to niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, może on:

- A żądać odszkodowania
- B żądać zadośćuczynienia
- C żądać zaprzestania działalności powodującej to zagrożenie lub naruszenie
- D przekazać sprawę do zbadania przez regionalną dyrekcję ochrony środowiska

2.438. Art. 323 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli przez bezprawne oddziaływanie na środowisko jak dobro wspólne bezpośrednio zagraża szkoda lub została wyrządzona szkoda, to można żądać od podmiotu odpowiedzialnego za to zagrożenie lub naruszenie przywrócenia stanu zgodnego z prawem i podjęcia środków zapobiegawczych, w szczególności przez zamontowanie instalacji lub urządzeń zabezpieczających przed zagrożeniem lub naruszeniem. Z żądaniem takim nie może wystąpić:

- A Skarb Państwa
- B jednostka samorządu terytorialnego
- C organizacja ekologiczna
- D właściciel nieruchomości, któremu wyrządzono szkodę

2.439. Art. 324 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, prowadzący jakie zakłady, ponoszą odpowiedzialność za szkody na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu (art. 435 § 1 kodeksu cywilnego), niezależnie od tego, czy zakład ten jest wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody?

- A zakłady wyposażone w instalacje, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości
- B zakłady należące do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko
- C zakłady wymagające pozwolenia na eksploatację
- D zakłady o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku awarii przemysłowej

2.440. Art. 325 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, odpowiedzialność za szkody wyrządzone oddziaływaniem na środowisko, spowodowane przez działalność będącą przyczyną szkody prowadzoną na podstawie decyzji i w jej granicach:

- C jest wyłączana
- B jest wyłączana w zakresie emisji do atmosfery
- C jest wyłączana w zakresie wytwarzania odpadów
- D nie jest wyłączana

2.441. Art. 326 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, podmiot, który naprawił szkodę w środowisku, może wystąpić względem sprawcy szkody z roszczeniem o zwrot nakładów?

- A nie
- B tylko uzasadnionych kosztów
- C tylko w zakresie kosztów poniesionych na naprawienie szkody powstałej w wyniku przekroczenia lub naruszenia warunków korzystania ze środowiska, ustalonych odpowiednim pozwoleniem
- C tak, w pełnej wysokości

2.442. Art. 329, 330, 335d ust. 1 i 337a ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, karze aresztu albo ograniczenia wolności albo karze grzywny podlega:

- A będąc obowiązany (podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane z mocy prawa oraz na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji) nie gromadzi, nie przetwarza danych i nie udostępnia nieodpłatnie informacji na potrzeby państwowego monitoringu środowiska
- B ten, który narusza warunki decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu
- C inwestor realizujący przedsięwzięcie w trakcie prac budowlanych, który nie zapewnia ochrony środowiska w obszarze prowadzenia prac
- D prowadzący remediację historycznego zanieczyszczenia ziemi niezgodnie z ustalonym planem remediacji

2.443. Art. 338a, 340 ust. 1 i 2, i 342 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, karze aresztu albo ograniczenia wolności albo karze grzywny podlega:

- A obowiązany do wykonywania pomiarów pól elektromagnetycznych w środowisku (bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji lub urządzenia lub każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia, w tym zmiany spowodowanej zmianami w wyposażeniu instalacji lub urządzenia, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie), który nie wykonuje tych pomiarów
- B obowiązany do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji (w razie wprowadzania do środowiska znacznych ilości substancji lub energii), który nie wykonuje tych obowiązków
- C ten, kto nie przechowuje wyników przeprowadzonych pomiarów w okresie 5 lat
- D ten, kto nie zgłasza instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia a która może negatywnie oddziaływać na środowisko

2.444. Art. 344, 345, 350 ust. 2 i 351 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, tylko karze grzywny może podlegać ten, który:

- A narusza zakaz wprowadzania do obrotu lub ponownego wykorzystania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska (np. azbest, PCB)
- B będąc do tego obowiązany, nie oczyszcza lub nie unieszkodliwia instalacji lub urządzeń, w których są lub były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska albo co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że były w nich wykorzystywane takie substancje
- C zarządza drogą, linią kolejową lub lotniskiem zaliczonymi do obiektów, których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie akustyczne na znacznych obszarach i nie przedkłada mapy akustycznej terenu
- D eksploatuje instalację bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków

2.445. Art. 362 ust. 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A utworzenia obszaru ograniczonego oddziaływania
- B ograniczenia oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia
- C przywrócenia środowiska do stanu właściwego
- D uiszczenia na rzecz budżetów właściwych gmin, kwoty pieniężnej odpowiadającej wysokości szkód wynikłych z naruszenia stanu środowiska (w przypadku braku możliwości nałożenia obowiązku podjęcia innych działań)

2.446. Art. 362 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek ograniczenia oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia oraz obowiązek przywrócenia środowiska do stanu właściwego. W decyzji tej organ ochrony środowiska może określić (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zakres ograniczenia oddziaływania na środowisko lub stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko
- B czynności zmierzające do ograniczenia oddziaływania na środowisko lub przywrócenia środowiska do stanu właściwego
- C podmioty uprawnione do wykonania zaleconych prac
- D termin wykonania obowiązku

2.447. Art. 363 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem uprawnionym do nakazania osobie fizycznej, w drodze decyzji, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko jest:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C regionalny dyrektor ochrony środowiska
- D wojewoda

2.448. Art. 364 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, jeżeli działalność prowadzona przez podmiot korzystający ze środowiska albo osobę fizyczną powoduje pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagraża życiu lub zdrowiu ludzi, decyzję o wstrzymaniu tej działalności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla zapobieżenia pogarszaniu stanu środowiska może wydać:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D wojewoda

2.449. Art. 365 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, decyzję o wstrzymaniu użytkowania instalacji eksploatowanej bez wymaganego pozwolenia zintegrowanego wydaje:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D wojewoda

2.450. Art. 365 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w odniesieniu do nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji związanych z przedsięwzięciem zaliczonym do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wstrzyma, w drodze decyzji:

- A oddanie do użytkowania, jeżeli nie spełniają one wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ustawy Prawo ochrony środowiska
- B użytkowanie w przypadku stwierdzenia niedotrzymywania wynikających z mocy prawa standardów emisyjnych albo określonych w pozwoleniu warunków emisji w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu
- C użytkowanie, jeżeli w ciągu 5 lat od oddania do użytkowania zostanie ujawnione, iż przy oddawaniu do użytkowania nie zostały spełnione wymagania ochrony środowiska, o których mowa w art. 76, i nie są one nadal spełnione, a inwestor nie dopełnił obowiązku poinformowania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o fakcie oddawania do eksploatacji instalacji lub obiektów
- D wszystkich powyższych

2.451. Art. 368 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie naruszenia warunków decyzji określającej wymagania dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, prowadzonej przez osobę fizyczną w ramach zwykłego korzystania ze środowiska, organem uprawnionym do wstrzymania, w drodze decyzji, użytkowania instalacji jest:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D wojewoda

2.452. Art. 370 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem uprawnionym do zakazania, w drodze decyzji, produkcji, sprowadzania z zagranicy lub wprowadzania do obrotu produktów niespełniających wymagań ochrony środowiska jest:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D wojewoda

2.453. Art. 376 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organem administracji do spraw ochrony środowiska nie jest:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C wojewoda
- D wojewódzki fundusz ochrony środowiska i gospodarki wodnej

2.454. Art. 379 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów nie sprawuje:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B marszałek województwa
- C regionalny dyrektor ochrony środowiska
- D starosta

2.455. Art. 379 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, kontrolujący, wykonując kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska nie ma prawa:

- A wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 – na pozostały teren
- B nakazania zmiany technologii produkcji
- C przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych
- D żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli

2.456. Art. 379 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, organy uprawnione do przeprowadzania kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów, jeżeli w wyniku kontroli stwierdzą naruszenie przez kontrolowany podmiot przepisów o ochronie środowiska lub występuje uzasadnione podejrzenie, że takie naruszenie mogło nastąpić, mogą wystąpić o podjęcie odpowiednich działań do:

- A wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- B wojewody
- C regionalnego dyrektora ochrony środowiska
- D ministra właściwego do spraw środowiska

2.457. Art. 380 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Czy zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, kontrolowany podmiot lub kontrolowana osoba fizyczna może odmówić podpisania protokołu z kontroli?

- A nie
- B nie, jeżeli kontrolowanym jest osoba fizyczna
- C tak, jeżeli kontrolowanym jest osoba prawna
- D tak

2.458. Art. 380 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, w razie odmowy podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanego podmiotu lub kontrolowaną osobę fizyczną:

- A kontrolujący umieszcza o tym wzmiankę w protokole
- B kontrolujący umieszcza o tym wzmiankę w protokole, a odmawiający podpisu może, w terminie 7 dni, przedstawić swoje stanowisko na piśmie wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, staroście lub marszałkowi województwa
- C odmowa podpisania protokołu jest równoważna w skutkach ze złożeniem sprzeciwu wobec treści protokołu
- D protokół podlega weryfikacji przez organ nadrzędny nad organem, który przeprowadził kontrolę

2.459. Art. 383 ust. 1–3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, kiedy organ administracji może odstąpić od wymogu uzgodnienia lub opiniowania (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A nigdy
- B jeżeli organ właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie jest jednocześnie organem uzgadniającym lub opiniującym
- C jeżeli organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie jest wojewoda, a organem uzgadniającym lub opiniującym jest starosta
- D jeżeli organem uzgadniającym lub opiniującym jest organ opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego dokumentu

2.460. Art. 386 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska, instytucją ochrony środowiska nie jest:

- A Państwowa Rada Ochrony Środowiska
- B fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej
- C Państwowa Rada Ochrony Przyrody
- D komisje do spraw ocen oddziaływania na środowisko

Ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r.
o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 1863 ze zm.

3.1. Art. 1 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie określa:

- A wymagania, jakim powinny odpowiadać opakowania wprowadzane do obrotu
- B zasady ustalania i pobierania opłaty produktowej
- C obowiązków użytkowników środków niebezpiecznych będących odczynnikami chemicznymi
- D zasady działania organizacji odzysku opakowań

3.2. Art. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Które opakowanie z wymienionych poniżej nie należy do kategorii opakowań wymienianych w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi?

- A opakowanie jednostkowe
- B opakowanie zbiorcze
- C opakowanie transportowe
- D opakowanie jednorazowe

3.3. Art. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przepisy ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stosuje się do opakowań wykonanych z:

- A wszystkich materiałów
- B tworzyw sztucznych
- C materiałów wymienionych w załączniku do ustawy
- D materiałów wymienionych w rozporządzeniu do ustawy

3.4. Art. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przepisy ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stosuje się do odpadów powstałych z opakowań wykonanych z:

- A wszystkich materiałów
- B tworzyw sztucznych
- C materiałów wymienionych w załączniku do ustawy
- D materiałów wymienionych w rozporządzeniu do ustawy

3.5. Art. 6 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorcy, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg, mogą zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, nie uzyskiwać wymaganych poziomów odzysku i recyklingu, wnoszenia opłaty produktowej, jak i wypełniania dokumentów potwierdzających recykling lub inny proces odzysku odpadów opakowaniowych, eksportu odpadów opakowaniowych i wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych, jeżeli:

- A kwota zwolnienia z opłaty produktowej będzie wartością pomocy de minimis dla danego przedsiębiorcy
- B przedsiębiorca wystąpi do marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności o zwolnienie z tych obowiązków i jednocześnie wyrazi zgodę na za audyt środowiskowy swojego przedsiębiorstwa
- C przedsiębiorca spełnia wszystkie pozostałe wymagania prawne związane z ochroną środowiska i nie ma zaległości względem budżetu Państwa
- D przedsiębiorca zaliczany jest do kategorii przedsiębiorstw mikro

3.6. Art. 8 pkt 1 litera a ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez dokument DPR w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu
- B dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku
- C dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów
- D dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów

3.7. Art. 8 pkt 1 litera b ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez dokument DPO w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu
- B dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku
- C dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów
- D dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów

3.8. Art. 8 pkt 1 litera c ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez dokument EDPR w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu
- B dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku
- C dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów
- D dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów

3.9. Art. 8 pkt 1 litera d ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez dokument EDPO w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu
- B dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku
- C dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów
- D dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów

3.10. Art. 8 pkt 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez eksport opakowań w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A wywóz opakowań z terytorium kraju na terytorium innego państwa
- B wywóz opakowań z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej
- C wywóz opakowań z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD)
- D wywóz opakowań z terytorium kraju na terytorium państwa będącego państwem członkowskim Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD)

3.11. Art. 8 pkt 8 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Który z poniższych punktów, zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, nie opisuje odpadu opakowaniowego?

- A butelka po napoju
- B opakowanie wielokrotnego użytku po wycofaniu z użytkowania
- C szklany słoik stłuczony w czasie transportu do punktu sprzedaży
- D odpad powstający w procesie produkcji opakowań

3.12. Art. 8 pkt 9 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Kiedy zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi opakowanie wielokrotnego użytku staje się odpadem opakowaniowym?

- A nigdy
- B z chwilą, gdy przestaje być wyrobem wielokrotnego użytku
- C odpad powstający w procesie produkcji opakowania wielokrotnego użytku
- D po każdorazowym użyciu

3.13. Art. 8 pkt 10 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez opakowanie wielomateriałowe w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A opakowanie wykonane co najmniej z dwóch różnych materiałów
- B opakowanie wykonane co najmniej z dwóch różnych materiałów, których nie można rozdzielić ręcznie
- C opakowanie wykonane co najmniej z dwóch różnych materiałów, których nie można rozdzielić ręcznie lub za pomocą prostych metod mechanicznych
- D opakowanie wykonane co najmniej z dwóch różnych materiałów, których nie można rozdzielić za pomocą dostępnych środków technicznych

3.14. Art. 8 pkt 10 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Które z wymienionych poniżej opakowań jest zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi definiowane jako opakowanie wielomateriałowe:

- A szklana butelka od piwa zamknięta kapslem metalowym
- B opakowanie wody mineralnej wykonane z poli(tereftalanu etylenu) zamknięta nakrętką wykonaną w polietylenu
- C opakowanie ciasteczek, które wykonane jest z karbowanego papieru chroniącego ciastka przed zgnieceniem i owinięte folią z polietylenu
- D kartonik do soku owocowego wykonany z Tetra Paku

3.15. Art. 8 pkt 21 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez wielokrotne użycie w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi rozumie się:

- A każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do co najmniej dwukrotnego zastosowania jest powtórnie wykorzystywane
- B każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do co najmniej dwukrotnego zastosowania jest powtórnie wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone
- C każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do co najmniej pięciokrotnego zastosowania jest powtórnie wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone
- D każde działanie, w trakcie którego opakowanie jest powtórnie wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone

3.16. Art. 8 pkt 22 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przez wprowadzającego opakowania w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie rozumie się:

- A wytwarzającego opakowania
- B importującego opakowania
- C dokonującego wewnątrzspółnotowego nabycia opakowań
- D eksportującego opakowania

3.17. Art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi przez wprowadzającego produkty w opakowaniach rozumie się przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem
- B prowadzącego jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach
- C prowadzącego więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach
- D pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu

3.18. Art. 9 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wprowadzenie do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach następuje w dniu (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A eksportu opakowań i produktów w opakowaniach z terytorium kraju
- B ich wydania z magazynu albo przekazania osobie trzeciej, w przypadku opakowań i produktów wytworzonych na terytorium kraju
- C przywozu opakowań i produktów w opakowaniach na terytorium kraju
- D wystawienia faktury potwierdzającej odpowiednio wewnątrzspółnotowe nabycie opakowań albo wewnątrzspółnotowe nabycie produktów w opakowaniach

3.19. Art. 9 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Jeżeli zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wprowadzenie do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach następuje w dwóch różnych terminach określonych w art. 9 ust. 1, to za dzień wprowadzenia do obrotu opakowań i produktów w opakowaniach uważa się:

- A dzień wcześniejszy
- B dzień późniejszy
- C dzień wprowadzenia wybiera przedsiębiorca
- D decyzję w sprawie ustalenia dnia wprowadzenia wydaje wojewódzki inspektor ochrony środowiska

3.20. Art. 10 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca, będący organizacją odzysku opakowań, dokonujący wewnątrzspółnotowej dostawy produktów w opakowaniach, eksportujący opakowania i produkty w opakowaniach, wprowadzający opakowania lub wprowadzający produkty w opakowaniach, podlega, w zakresie tej działalności, wpisowi do rejestru, zgodnie z ustawą:

- A o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
- B o odpadach
- C Prawo ochrony środowiska
- D o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

3.21. Art. 11 ust. 1-2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający opakowania powinni ograniczać ilość i negatywne oddziaływanie na środowisko substancji stosowanych do wytwarzania opakowań oraz wytwarzanych odpadów opakowaniowych w taki sposób, aby (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A objętość i masa opakowań były ograniczone do niezbędnego minimum wymaganego do spełnienia funkcji opakowania
- B zapewnienie poziom bezpieczeństwa produktowi, biorąc pod uwagę oczekiwania użytkownika
- C opakowania nie zawierały szkodliwych substancji w ilościach stwarzających zagrożenie dla produktu, środowiska lub zdrowia ludzi
- D za wyjątkiem sytuacji określonych w oddzielnym rozporządzeniu maksymalna suma zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i niklu w opakowaniu nie przekraczała 100 mg/kg

3.22. Art. 11 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wymaga, aby suma czterech metali w opakowaniu nie przekraczała 100 mg/kg. Zaznacz metal, który nie jest wymieniany przez tę ustawę:

- A kadm
- B rtęć
- C arsen
- D ołów

3.23. Art. 11 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający opakowania jest obowiązany wprowadzać do obrotu opakowania projektowane i wykonane w sposób umożliwiający (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A ich wielokrotne użycie
- B ich wielokrotne użycie i późniejszy recykling
- C przynajmniej ich recykling, jeżeli nie jest możliwe ich wielokrotne użycie
- D inną niż recykling formę ich odzysku, jeżeli nie jest możliwy ich recykling

3.24. Art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie jest zalecaną metodą odzysku:

- A selektywna zbiórka
- B odzysk energii
- C kompostowanie
- D biodegradacja

3.25. Art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi opakowania przydatne do odzysku przez recykling:

- A powinny być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling całej masy materiału, z którego opakowanie zostało wykonane, zgodnie z przepisami odrębnymi
- B powinny być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiału, z którego opakowanie zostało wykonane, zgodnie z przepisami odrębnymi
- C powinny być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiału, z którego opakowanie zostało wykonane; pozostała masa materiału opakowania powinna być przydatna do odzysku energii
- D powinny być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiału, z którego opakowanie zostało wykonane; pozostała masa materiału opakowania powinna być przydatna do odzysku przez biodegradację

3.26. Art. 12 ust. 2 pkt 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi opakowania przydatne do odzysku przez kompostowanie powinny posiadać taką zdolność do biodegradacji, która:

- A zapewni rozkład na dwutlenek węgla i wodę
- B nie będzie przeszkodą do selektywnej zbiórki lub kompostowania
- C zapewni rozkład do biomasy
- D zapewni rozkład do metanu, dwutlenku węgla lub wody

3.27. Art. 12 ust. 2 pkt 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi opakowania przydatne do biodegradacji powinny posiadać taką zdolność rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego i biologicznego, która zapewni ostateczny rozkład:

- A na dwutlenek węgla i wodę
- B otrzymanego kompostu na dwutlenek węgla, biomasę i wodę
- C do kompostu
- D do metanu, dwutlenku węgla lub wody

3.28. Art. 12 ust. 2 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Opakowania przydatne do odzysku energii, w celu optymalizacji odzyskiwania energii, zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi powinny:

- A być palne
- B mieć minimalną wartość opałową dolną
- C mieć maksymalną wartość opałową dolną
- D nie zawierać chloru

3.29. Art. 15 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wytwórca opakowań:

- A może je znakować
- B musi je znakować
- C musi je znakować, gdy są wykonane z tworzywa
- D nie może ich znakować

3.30. Art. 15 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach, wytwarzający opakowania, importujący opakowania oraz dokonujący wewnątrz-wspólnotowego nabycia opakowań, który je znakuje, nie jest obowiązany stosować oznakowanie wskazujące na:

- A datę ważności opakowania
- B rodzaj materiałów wykorzystanych do produkcji opakowania
- C możliwość wielokrotnego użytku opakowania w przypadku opakowań wielokrotnego użytku
- D przydatność opakowania do recyklingu w przypadku opakowań przydatnych do recyklingu

3.31. Art. 15 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oznakowanie opakowań umieszcza się w jeden z poniższych sposobów (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A na opakowaniu
- B na naklejonej na opakowaniu etykiecie
- C na opakowaniu zbiorczym
- D na dołączonej do opakowania ulotce informacyjnej, jeżeli rozmiary opakowania nie pozwalają na umieszczenie oznakowania na nim

3.32. Art. 15 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oznakowanie opakowań umieszcza się w sposób, który:

- A nie stanowi przeszkody dla recyklingu odpadów opakowaniowych
- B nie stanowi przeszkody dla odzysku odpadów opakowaniowych
- C nie stanowi przeszkody przy otwieraniu opakowania
- D będzie trwały do czasu otwarcia opakowania

3.33. Art. 15 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oznakowanie opakowań nie musi być:

- A wyraźne
- B czytelne
- C na każdym opakowaniu
- D widoczne

3.34. Art. 15 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi znak ♻ na opakowaniu oznacza, że jest ono do:

- A selektywnej zbiórki
- B wielokrotnego użytkowania
- C recyklingu
- D kompostowania

3.35. Art. 16 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych jest obowiązany spełniać wymagania dla prowadzonej działalności, w tym posiadać decyzje w zakresie gospodarowania odpadami, jeżeli są wymagane, określone w:

- A ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
- B rozporządzeniu do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
- C ustawie Prawo ochrony środowiska
- D ustawie o odpadach

3.36. Art. 16 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca eksportujący odpady opakowaniowe oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych są obowiązani spełniać wymagania dla prowadzonej działalności, w tym posiadać decyzje w zakresie gospodarowania odpadami, jeżeli są wymagane, określone w:

- A ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
- B ustawie o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów
- C ustawie o odpadach
- D ustawie Prawo ochrony środowiska

3.37. Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty. Obowiązek ten wykonuje:

- A tylko samodzielnie
- B samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań
- C tylko za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań
- D w sposób dowolny

3.38. Art. 17 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Żeby organizacja odzysku opakowań przejęła skutecznie od wprowadzającego produkty w opakowaniach obowiązek zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, umowa między nimi, pod rygorem nieważności umowy, musi mieć formę:

- A dowolną
- B pisemną
- C pisemną z urzędowym poświadczeniem podpisu
- D aktu notarialnego

3.39. Art. 17 ust. 8 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Umowa między wprowadzającym produkty w opakowaniach oraz organizacją odzysku opakowań powinna być przechowywana:

- A przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać, przez obie strony umowy
- B przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać, przez właściwy organ administracji
- C przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać, przez wprowadzającego
- D przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać, przez organizację odzysku opakowań

3.40. Art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 18 ust. 1 i 5

Wprowadzający jakie produkty w opakowaniach może wykonać obowiązek zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań?

- A opakowań z blachy stalowej
- B środki ochrony roślin
- C środki niebezpieczne
- D produkty w opakowaniach wielomateriałowych

3.41. Art. 18 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany oprócz zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych zapewnić również:

- A punkty zbiorczego zbierania odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych
- B system zbierania odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych
- C system odbierania od posiadacza odpadów opakowań po środkach niebezpiecznych
- D system informowania o odpadach opakowaniowych po środkach niebezpiecznych

3.42. Art. 18 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin odbiera odpady opakowaniowe po tych środkach od przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego:

- A na własny koszt
- B pokrywając 50% kosztów odbioru
- C na koszt przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego
- D na koszt właściwego wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej

3.43. Art. 18 ust. 1 i 3 oraz art. 25 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych. Obowiązek ten wykonuje:

- A tylko samodzielnie
- B samodzielnie albo przez przystąpienie do porozumienia organizacji samorządu gospodarczego reprezentująca grupę przedsiębiorców środki niebezpieczne w opakowaniach z marszałkiem województwa
- C tylko przez przystąpienie do porozumienia organizacji samorządu gospodarczego reprezentująca grupę przedsiębiorców wprowadzających środki niebezpieczne w opakowaniach z marszałkiem województwa
- D w sposób dowolny

3.44. Art. 19 ust. 1 i 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany prowadzić publiczne kampanie edukacyjne. Obowiązek ten wykonuje samodzielnie lub poprzez:

- A przekazanie na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym
- B przekazanie na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej łącznie co najmniej 2% wartości brutto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym
- C przekazanie na rachunek marszałka właściwego województwa łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym
- D przekazanie na rachunek marszałka właściwego województwa łącznie co najmniej 2% wartości brutto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym

3.45. Art. 20 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający produkty w opakowaniach (z wyłączeniem wprowadzających produkty w opakowaniach wielomateriałowych lub środki niebezpieczne w opakowaniach) jest obowiązany do osiągnięcia określonych docelowych poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych. Poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych w danym roku kalendarzowym stanowi:

- A wyrażona w procentach wartość iloczynu masy odpadów opakowaniowych poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań w poprzednim roku kalendarzowym
- B wyrażona w procentach wartość iloczynu masy odpadów opakowaniowych poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w poprzednim roku oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań w tym roku kalendarzowym
- C wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań w poprzednim roku kalendarzowym
- D wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych poddanych w danym roku odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań

3.46. Art. 20 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu procent odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych docelowo wynoszący co najmniej:

- A 10%
- B 25%
- C 50%
- D 75%

3.47. Art. 21 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu nie zalicza się procesu:

- A poddanie opakowań fermentacji beztlenowej
- B poddanie opakowań z papieru procesowi kompostowania
- C spalanie opakowań z wytworzeniem energii
- D odzysk metali z opakowań napojów w puszkach aluminiowych

3.48. Art. 21 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Do osiągniętego poziomu recyklingu odpadów opakowaniowych z tworzywa sztucznego zalicza się wyłącznie:

- A recykling, w wyniku którego otrzymuje się produkt wykonany z tworzywa sztucznego
- B wykorzystanie głównie jako paliwa
- C następująca samoczynna biodegradacja opakowania z tworzywa sztucznego
- D przetworzenie opakowania na paliwo alternatywne

3.49. Art. 17 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1

Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A prowadzić ewidencję, obejmującą informację o masie produktów w opakowaniach, którą wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym
- B prowadzić publiczne kampanie edukacyjne
- C wprowadzający produkty w opakowaniach nie będące środkami niebezpiecznymi w opakowaniach i w opakowaniach wielomateriałowych – osiągnąć docelowy poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych co najmniej w wysokości określonej w załączniku do ustawy
- D zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty

3.50. Art. 23 ust. 9 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych wystawia dokumenty DPR lub DPO przeznaczone dla (zaznacz odpowiedź nieprawidłową):

- A przekazującego odpady opakowaniowe
- B przedsiębiorcy wystawiającego dokument
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D marszałka województwa

3.51. Art. 25 ust. 1 oraz art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający niektóre rodzaje produktów w opakowaniach, mają obowiązek zorganizowania systemu zbierania oraz zapewnienia odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych po tych produktach. Obowiązek ten przedsiębiorcy mogą wykonać samodzielnie, albo przez przystąpienie do porozumienia organizacji samorządu gospodarczego reprezentującego grupę przedsiębiorców wprowadzających te produkty z marszałkiem województwa. Przedsiębiorcy wprowadzający jakie produkty mogą zawrzeć takie porozumienie? Zaznacz odpowiedź niepoprawną.

- A przedsiębiorcy wprowadzający produkty w opakowaniach wielomateriałowych
- B przedsiębiorcy wprowadzający produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych
- C przedsiębiorcy wprowadzający środki ochrony roślin w opakowaniach
- D przedsiębiorcy wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach

3.52. Art. 25 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Porozumienie organizacji samorządu gospodarczego reprezentującego grupę przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach wielomateriałowych lub środki niebezpieczne w opakowaniach z marszałkiem województwa nie może określać:

- A podmioty uprawnione do kontroli realizacji porozumienia oraz sposób tej kontroli
- B warunki przystąpienia do tego porozumienia nowych przedsiębiorców
- C sposób finansowania porozumienia
- D warunki rozwiązania porozumienia

3.53. Art. 26 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Minister właściwy do spraw środowiska może zawierać porozumienia z przedsiębiorcami:

- A przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach jednorazowego użytku w zakresie utworzenia i utrzymania systemu obrotu opakowaniami jednorazowymi
- B przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach wielomateriałowych
- C przedsiębiorcami wprowadzającymi środki niebezpieczne w opakowaniach
- D przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych

3.54. Art. 26 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Minister właściwy do spraw środowiska może zawierać porozumienia z przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych lub z przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach jednostkowych wielokrotnego użytku w zakresie utworzenia i utrzymania systemu obrotu opakowaniami jednostkowymi wielokrotnego użytku Porozumienia to nie może określać:

- A podmioty uprawnione do kontroli realizacji porozumienia oraz sposób tej kontroli
- B sposób finansowania porozumienia, w tym finansowania odbierania opakowań w jednostkach handlu detalicznego
- C przypadki rozwiązania porozumienia
- D warunki przystąpienia do tego porozumienia nowych przedsiębiorców

3.55. Art. 27 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana spełniać następujące warunki (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wykonywać działalność gospodarczą w formie spółki akcyjnej
- B wykonywać wyłącznie działalność gospodarczą związaną z organizowaniem, zarządzaniem lub prowadzeniem przedsięwzięć związanych z odzyskiem, w tym recyklingiem odpadów, oraz finansowaniem publicznych kampanii edukacyjnych
- C posiadać wymagany przepisami ustawy kapitał zakładowy
- D reprezentować przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach przy zawieraniu porozumień z ministrem właściwym do spraw środowiska

3.56. Art. 27 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi organizacja odzysku opakowań może działać tylko w formie:

- A spółka z o.o.
- B spółka akcyjna
- C zależy od kapitału spółki
- D dowolna forma

3.57. Art. 28 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Organizacja odzysku opakowań, o której mowa w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, może działać także jako organizacja, o której mowa w przepisach ustawy:

- A o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym
- B o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- C o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i depozytowej
- D o odpadach

3.58. Art. 29 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań wynosi co najmniej:

- A 500.000 zł
- B 1.000.000 zł
- C 2.500.000 zł
- D 5.000.000 zł

3.59. Art. 29 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań pokrywa się:

- A w sposób określony w umowie spółki
- B wkładem pieniężnym lub aportem
- C w całości wkładem pieniężnym przed rozpoczęciem jej działalności w zakresie odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych
- D w całości wkładem pieniężnym przed jej wpisem do rejestru

3.60. Art. 29 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań:

- A może pochodzić z pożyczki
- B może pochodzić z kredytu
- C nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek sposób
- D może pochodzić z pożyczki lub kredytu i być obciążony do wysokości co najwyżej 50%

3.61. Art. 29 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi organizacja odzysku opakowań jest obowiązana do jednego z trzech poniższych obowiązków. Zaznacz punkt nieprawidłowy:

- A utrzymywać kapitał własny w wysokości co najmniej połowy kapitału zakładowego, zdeponowany na odrębnym rachunku bankowym
- B utrzymywać kapitał własny w wysokości co najmniej połowy kapitału zakładowego, w formie lokaty terminowej
- C posiadać gwarancję bankową lub gwarancję ubezpieczeniową, której gwarantem jest instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego, w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego
- D posiadać polisę ubezpieczeniową w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego

3.62. Art. 29 ust. 5 i 6 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi akcje organizacji odzysku opakowań:

- A mogą być wyłącznie akcjami imiennymi
- B mogą być akcjami imiennymi lub na okaziciela
- C mogą być akcjami imiennymi, uprzywilejowanymi lub na okaziciela
- D brak wymagań odnośnie formy akcji

3.63. Art. 31 ust. 1 w związku z art. 17 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi organizacja odzysku opakowań, przejmując od wprowadzających produkty w opakowaniach, obowiązek zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, jest obowiązana prowadzić publiczne kampanie edukacyjne. Na akcje te jest obowiązana przeznaczyć:

- A co najmniej 5% przychodów uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym z przejścia tych obowiązków
- B co najmniej 10% przychodów uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym z przejścia tych obowiązków
- C co najmniej 5% dochodów uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym z przejścia tych obowiązków
- D co najmniej 10% dochodów uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym z przejścia tych obowiązków

3.64. Art. 34 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, rozliczenie przez wprowadzających produkty w opakowaniach obowiązku zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych:

- A następuje na koniec każdego miesiąca
- B następuje na koniec każdego kwartału
- C następuje na koniec każdego półrocza
- D następuje na koniec roku kalendarzowego

3.65. Art. 34 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, którzy nie wykonali obowiązku zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, są obowiązani:

- A brakującą masę odpadów opakowaniowych danego rodzaju, która nie została poddana odzyskowi, w tym recyklingowi, poddać odzyskowi, w tym recyklingowi w roku następnym
- B wnieść na konto urzędu marszałkowskiego opłatę za brakującą masę odpadów opakowaniowych nie poddanych odzyskowi, w tym recyklingowi, w wysokości odpowiadającej złożeniu masy tych odpadów na składowisku
- C wnieść opłatę produktową
- D wnieść opłatę depozytową

3.66. Art. 34 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, opłatę produktową dla opakowań jednego typu stanowi:

- A iloraz: iloczynu masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty i stawki opłaty produktowej, przez różnicę między wymaganym poziomem recyklingu w % a osiągniętym poziomem recyklingu wyrażony w %
- B iloraz: iloczynu masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty i stawki opłaty produktowej, przez różnicę między wymaganym poziomem recyklingu a osiągniętym poziomem recyklingu wyrażony jako ułamek
- C iloczyn: masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty, stawki opłaty produktowej, iloraz różnicy między wymaganym poziomem recyklingu w % a osiągniętym poziomem recyklingu wyrażony w %, przez 100%
- D iloczyn: masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty, stawki opłaty produktowej, iloraz różnicy między osiągniętym poziomem recyklingu wyrażony w % a wymaganym poziomem recyklingu w %, przez 100%

3.67. Art. 34 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, jeżeli wprowadzający produkty w opakowaniach osiągnął wyższy poziom recyklingu od wymaganego, opłata produktowa wynosi:

- A brak opłaty
- B iloczyn: masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty, stawki opłaty produktowej, różnica między wymaganym poziomem recyklingu a osiągniętym poziomem recyklingu wyrażona jako ułamek dziesiąty
- C iloraz: iloczynu masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty i stawki opłaty produktowej przez wymagany poziom recyklingu
- D iloczyn: masy w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty, i stawki opłaty produktowej

3.68. Art. 36 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, opłata produktowa jest obliczana:

- A na koniec każdego miesiąca
- B na koniec każdego kwartału
- C na koniec każdego półrocza
- D na koniec roku kalendarzowego

3.69. Art. 36 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, opłata produktowa jest wnoszona:

- A do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa
- B do dnia 15 lutego roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa
- C do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa
- D do dnia 31 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa

3.70. Art. 37 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, pomimo ciążącego obowiązku, nie wnieśli opłaty produktowej albo wnieśli opłatę niższą od należnej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D ustala w drodze decyzji dodatkową opłatę produktową

3.71. Art. 37 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, pomimo ciążącego obowiązku, nie wnieśli opłaty produktowej albo wnieśli opłatę niższą od należnej, i nie wykonali decyzji marszałka województwa ustalającej wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D ustala w drodze decyzji dodatkową opłatę produktową

3.72. Art. 37 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, dodatkowa opłata produktowa, ustalona w drodze decyzji przez marszałka województwa odpowiada:

- A 25% kwoty niewniesionej opłaty produktowej
- B 50% kwoty niewniesionej opłaty produktowej
- C 100% kwoty niewniesionej opłaty produktowej
- D 200% kwoty niewniesionej opłaty produktowej

3.73. Art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, dystrybucja produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru, jest:

- A dozwolona
- B dozwolona pod warunkiem, że produkt w opakowaniach nie jest środkiem niebezpiecznym lub środkiem niebezpiecznym będącym środkiem ochrony roślin
- C dozwolona pod warunkiem, że wprowadzający uiści opłatę produktową w podwójnej wysokości w stosunku do przepisów ogólnych
- D zakazana

3.74. Art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi i znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach co najmniej przez:

- A załączenie ulotek z informacjami o opakowaniach i odpadach opakowaniowych
- B podanie na paragonie lub fakturze adresu strony internetowej z informacjami o opakowaniach i odpadach opakowaniowych
- C zatrudnianie pracownika, który może udzielić informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych
- D wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży

3.75. Art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi
- B dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych
- C istniejącego systemu gospodarki odpadami komunalnymi na terenie gminy, w której zlokalizowany jest jednostka handlu detalicznego lub hurtowego
- D znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach

3.76. Art. 43 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Jakie obowiązki ma sprzedawca środków niebezpiecznych, będących środkami ochrony roślin, jeżeli użytkownik chce zwrócić opakowanie po tych środkach?

- A udzielić informacji o miejscu przyjmowania odpadów opakowaniowych po środkach ochrony roślin
- B przyjąć odpady opakowaniowe po środkach ochrony roślin
- C przyjąć odpad opakowaniowy po środkach ochrony roślin i zwrócić za nie kaucję
- D przyjąć odpady opakowaniowe po środkach ochrony roślin i pobrać za nie kaucję

3.77. Art. 43 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Jakie obowiązki ma użytkownik środków niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin?

- A zwrócić sprzedawcy odpady opakowaniowe po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin
- B odpady opakowaniowe po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin przekazać do utylizacji uprawnionemu podmiotowi
- C odpady opakowaniowe po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin przekazać do zbiorczego punktu gromadzenia odpadów
- D przekazać za pokwitowaniem odpady opakowaniowe po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin firmie, która w danej gminie została wyznaczona do gospodarki opakowaniami po środkach niebezpiecznych

3.78. Art. 44 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego jest obowiązany prowadzić na własny koszt selektywne zbieranie odpadów opakowaniowych po produktach w opakowaniach, które znajdują się w ofercie handlowej tej jednostki, według rodzajów opakowań, z których powstały odpady, jeżeli ich powierzchnia handlowa jest powyżej:

- A 25 m²
- B 50 m²
- C 500 m²
- D 2000 m²

3.79. Art. 45 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi przedsiębiorca, wprowadzający opakowania, eksportujący opakowania, eksportujący produkty w opakowaniach, dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy produktów w opakowaniach i wprowadzający produkty w opakowaniach, jest obowiązany sporządzić i złożyć marszałkowi województwa roczne sprawozdanie, na zasadach określonych w ustawie:

- A o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi
- B o odpadach
- C o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- D Prawo ochrony środowiska

3.80. Art. 45 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Czy, zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przedsiębiorca może zlecić sporządzenie rocznego sprawozdanie innemu podmiotowi?

- A nie
- B tak, tylko organizacji odzysku opakowań
- C tak, tylko podmiotowi prowadzącemu działalność w zakresie sporządzania dokumentacji środowiskowych
- D tak

3.81. Art. 45 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi organizacja odzysku opakowań, składając marszałkowi województwa roczne sprawozdanie, załącza do niego:

- A wykaz zebranych odpadów opakowaniowych
- B wykaz zabranych rodzajów opakowań wraz z ich ilością
- C wykaz przedsiębiorców, którzy zlecieli jej sporządzenie sprawozdania
- D udział procentowy recyklingu i odzysku

3.82. Art. 45 ust. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wprowadzający produkty w opakowaniach, wykonujący obowiązek zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, który nie przekazał organizacji odzysku opakowań informacji o wszystkich wprowadzonych przez siebie w danym roku kalendarzowym do obrotu produktach w opakowaniach, jest obowiązany:

- A przekazać organizacji odzysku opakowań informacje o wszystkich wprowadzonych przez siebie w danym roku do obrotu produktach w opakowaniach; na podstawie tych danych organizacja odzysku opakowań sporządza korektę rocznego sprawozdania
- B przekazać organizacji odzysku opakowań informacje o wszystkich wprowadzonych przez siebie w danym roku do obrotu produktach w opakowaniach; na podstawie tych danych organizacja odzysku opakowań sporządza uzupełniające sprawozdanie do rocznego sprawozdania
- C sporządzić i złożyć marszałkowi województwa roczne sprawozdanie w zakresie tych produktów w opakowaniach, o których nie przekazał informacji organizacji odzysku opakowań
- D sporządzić i złożyć marszałkowi województwa korektę rocznego sprawozdania, zawierającą wszystkie dane o wprowadzonych produktach w opakowaniach

3.83. Art. 46 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, do przeprowadzenia rocznego audytu zewnętrznego są obowiązani (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, którzy wystawiają dokumenty DPO i posiadają zezwolenie na przetwarzanie, o którym mowa w ustawie o odpadach, pozwalające na odzysk odpadów o masie przekraczającej 400 Mg
- B prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, którzy wystawiają dokumenty DPR i posiadają zezwolenie na przetwarzanie, o którym mowa w ustawie o odpadach, pozwalające na odzysk odpadów o masie przekraczającej 400 Mg
- C eksportujący odpady opakowaniowe oraz przedsiębiorcy dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, którzy wystawili w danym roku kalendarzowym dokumenty DPR potwierdzające eksport odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych o masie przekraczającej 400 Mg
- D eksportujący odpady opakowaniowe oraz przedsiębiorcy dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, którzy wystawili w danym roku kalendarzowym dokumenty EDPR potwierdzające eksport odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych o masie przekraczającej 400 Mg

3.84. Art. 46 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, roczny zewnętrzny audyt przeprowadza się w terminie do dnia:

- A 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy
- B 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy
- C 30 kwietnia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy
- D 30 czerwca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy

3.85. Art. 47 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, roczny zewnętrzny audyt przeprowadza:

- A delegowany pracownik urzędu marszałkowskiego
- B wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- C akredytowany weryfikator środowiskowy systemu EMAS
- D akredytowany weryfikator środowiskowy systemu zarządzania środowiskowego ISO14001

3.86. Art. 47 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, audytora, przeprowadzającego roczny zewnętrzny audyt wybiera:

- A urząd marszałkowski
- B losowany jest z listy zgłoszonych audytorów przez urząd marszałkowski
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D przedsiębiorca

3.87. Art. 47 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, koszt rocznego zewnętrznego audytu obciążają:

- A urząd marszałkowski
- B wojewódzki inspektorat ochrony środowiska
- C fundusz utworzony zgodnie z przepisami ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadach opakowaniowych
- D przedsiębiorcę

3.88 Art. 48 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, audytor, przeprowadzający roczny zewnętrzny audyt, prowadzi kontrolę (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A masy odpadów opakowaniowych przyjętych i odpowiednio przetworzonych lub wywiezionych z terytorium kraju
- B zgodności informacji przedsiębiorcy eksportującego odpady opakowaniowe zawartych w oświadczeniu, że odpady opakowaniowe zostaną poddane recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku w instalacjach spełniających co najmniej wymagania, jakie spełniają instalacje eksploatowane na terytorium kraju, ze stanem faktycznym
- C możliwości technicznych, w tym mocy przerobowych instalacji posiadanych przez prowadzącego odzysk i recykling pozwalających na przetwarzanie odpadów opakowaniowych w wielkości odpowiadającej danym zawartym w dokumentach DPO i DPR wystawionym w danym roku
- D wiarygodności danych zawartych w fakturach, które przedsiębiorca otrzymał od wszystkich swoich kontrahentów

3.89. Art. 50 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, audytor przekazuje sprawozdanie z przeprowadzonego audytu (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A przedsiębiorcy
- B wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności
- C wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- D marszałkowi województwa

3.90. Art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, marszałek województwa, sprawując kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy w zakresie objętym jego właściwością, przeprowadza kontrolę przedsiębiorców, co najmniej raz na:

- A rok
- B dwa lata
- C trzy lata
- D pięć lat

3.91. Art. 53 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, marszałek województwa, sprawując kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy w zakresie objętym jego właściwością, przeprowadza kontrolę przedsiębiorców. W czasie kontroli kontrolujący nie jest uprawniony do:

- A przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych, w tym powołania eksperta
- B żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i żądania wyjaśnień od osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego
- C wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których jest wykonywana działalność gospodarcza, a w godzinach od 8⁰⁰ do 16⁰⁰ – na pozostały teren, zgodnie z celem i zakresem kontroli
- D żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z kontrolą, w tym dokumentów związanych z prowadzeniem ewidencji operacji gospodarczych oraz ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów, o której mowa w art. 66 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, a także dokumentacji technicznej instalacji do przetwarzania odpadów

3.92. Art. 54 i art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przestrzeganie przepisów o zakazie wprowadzania produktów w opakowaniach przez przedsiębiorców, który nie jest wpisany do rejestru, sprawuje:

- A marszałek województwa
- B wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D Inspekcja Handlowa

3.93. Art. 54 i art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przestrzeganie przepisów o nakazie informowania przez jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, która sprzedaje produkty w opakowaniach, o dostępnych systemach zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingi odpadów opakowaniowych, sprawuje:

- A marszałek województwa
- B wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D Inspekcja Handlowa

3.94. Art. 55 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu ustawy Kodeks postępowania administracyjnego w odniesieniu do marszałka województwa w sprawach określonych przepisami ustawy pełni:

- A wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- B Główny Inspektor Ochrony Środowiska
- C wojewoda
- D premier

3.95. Art. 56 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi organ administracji, za nieprzestrzeganie przepisów ustawy, może ukarać przedsiębiorcę:

- A administracyjną karą pieniężną
- B karą ograniczenia wolności
- C karą pozbawienia wolności
- D cofnięciem zezwolenia na prowadzenie działalności

3.96. Art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, za nieprzestrzeganie przepisów ustawy, przedsiębiorcę może ukarać:

- A właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- B właściwy wojewódzki inspektor inspekcji sanitarnej
- C właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej
- D właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej lub właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska

3.97. Art. 58 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- A zakres naruszenia przepisów ustawy
- B dotychczasową działalność gospodarczą przedsiębiorcy
- C zakres naruszenia przepisów ustawy oraz dotychczasową działalność gospodarczą przedsiębiorcy
- D wysokości kar są ściśle określone i organ administracji nie ma możliwości miarkowania kary

3.98. Załącznik nr 1 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wymagane poziomy odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych nie dotyczą:

- A opakowań mających kontakt z żywnością
- B opakowań mających bezpośredni kontakt z produktami leczniczymi
- C opakowań z drewna
- D opakowań wielomateriałowych

**Ustawa z dnia 20 stycznia 2005 r.
o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji
tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r. poz. 803 ze zm.**

4.1. Art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Przepisów ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji nie stosuje się do:

- A pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia
- B odpadów powstałych z pojazdów
- C pojazdów historycznych
- D pojazdów wyprodukowanych na terytorium kraju

4.2. Art. 3 pkt 10 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Przez stację demontażu pojazdów w ustawie o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji rozumie się zakład prowadzący przetwarzanie, w tym demontaż obejmujący następujące czynności (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A usunięcie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów i substancji niebezpiecznych, w tym płynów
- B usunięcie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów wykonanych z tworzyw sztucznych
- C wymontowanie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu
- D wymontowanie z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia i części nadających się do ponownego użycia

4.3. Art. 5 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić:

- A wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów
- B wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu
- C wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu
- D wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący: punkty zbierania pojazdów, stacje demontażu lub prowadzącego recykling

4.4. Art. 5 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji demontaż pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić:

- A wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów
- B wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu
- C wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu
- D wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu i przedsiębiorcy prowadzącego recykling

4.5. Art. 6 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji producenci pojazdów są obowiązani do (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A ograniczania emisji CO₂
- B ograniczania stosowania substancji niebezpiecznych w pojazdach w celu zapobiegania emisji tych substancji do środowiska i ułatwienia recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji
- C uwzględniania wymogów demontażu i ponownego użycia przedmiotów wyposażenia i części pojazdów oraz odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji
- D stosowania materiałów pochodzących z recyklingu do produkcji pojazdów

4.6. Art. 7 ust. 1-3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji materiały, za wyjątkiem przypadków określonych w rozporządzeniu, przedmioty wyposażenia i części pojazdów, z wyłączeniem ciężarków do wyważania kół, szczeroków węglowych do silników elektrycznych oraz okładzin hamulcowych, nie mogą zawierać niektórych metali. Tym metalem nie jest:

- A kadm
- B rtęć
- C arsen
- D ołów

4.7. Art. 11 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji sieć zbierania pojazdów są obowiązani zapewnić wprowadzający pojazd, którzy:

- A każdy wprowadzający
- B wprowadzają co najmniej 10 pojazdów rocznie
- C wprowadzają co najmniej 100 pojazdów rocznie
- D wprowadzają co najmniej 1000 pojazdów rocznie

4.8. Art. 11 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji wprowadzający ponad 1000 pojazdów rocznie jest obowiązany zapewnić sieć zbierania pojazdów, która będzie miała:

- A w każdym powiecie co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach
- B w każdym województwie co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach
- C co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedną stację demontażu, położone w różnych miejscowościach na terytorium kraju
- D co najmniej trzydzieści stacji demontażu lub punktów zbierania pojazdów, w tym co najmniej dziesięć stacji demontażu, położone w różnych miejscowościach na terytorium kraju

4.9. Art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji wprowadzający nie więcej niż 1000 pojazdów rocznie jest obowiązany zapewnić sieć zbierania pojazdów, która będzie miała co najmniej:

- A w każdym powiecie co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach
- B w każdym województwie co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach
- C co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedną stację demontażu, położone w różnych miejscowościach na terytorium kraju
- D co najmniej trzydzieści stacji demontażu lub punktów zbierania pojazdów, w tym co najmniej dziesięć stacji demontażu, położone w różnych miejscowościach na terytorium kraju

4.10. Art. 11 ust. 3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji wprowadzający pojazd zapewnia sieć zbierania pojazdów wyłącznie przez:

- A własne stacje demontażu i punkty zbierania pojazdów
- B własne stacje demontażu i punkty zbierania pojazdów lub na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje demontażu
- C na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje demontażu
- D na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje zbierania pojazdów

4.11. Art. 11a ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji wprowadzający pojazd zapewniający sieć na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje demontażu jest obowiązany, pod rygorem nieważności, do ich zawarcia w formie:

- A pisemnej
- B pisemnej z urzędowym potwierdzeniem daty
- C pisemnej z urzędowym potwierdzeniem podpisu
- D aktu notarialnego

4.12. Art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, wprowadzający pojazd jest zwolniony z opłaty za brak sieci, jeżeli nie zapewnił sieci, w ciągu roku kalendarzowego, przez okres nie dłuższy niż:

- A 7 dni
- B 14 dni
- C 21 dni
- D 30 dni

4.13. Art. 16 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w przypadku, obowiązek obliczenia opłaty za brak sieci powstaje:

- A na koniec każdego miesiąca
- B na koniec każdego kwartału
- C na koniec każdego półrocza
- D na koniec roku kalendarzowego

4.14. Art. 16 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w przypadku, opłata za brak sieci wplacana jest na rachunek bankowy:

- A wójta, burmistrza lub prezydenta miasta
- B wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- C marszałka województwa
- D Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej

4.15. Art. 16 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w przypadku, opłata za brak sieci wplacana jest do dnia:

- A ostatniego dnia miesiąca, po miesiącu, którego dotyczy
- B ostatniego dnia miesiąca, po półroczu, którego dotyczy
- C 31 stycznia roku następującego po roku, którego opłata dotyczy
- D 31 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy

4.16. Art. 17 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w przypadku, gdy wprowadzający pojazd nie uiścił opłaty za brak sieci albo uiścił opłatę w wysokości niższej od należnej, Główny Inspektor Ochrony Środowiska:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty za brak sieci
- D ustala w drodze decyzji dodatkową opłatę za brak sieci

4.17. Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w przypadku gdy wprowadzający pojazd nie uiścił, pomimo ciążącego obowiązku, opłaty za brak sieci albo uiścił opłatę w niższej wysokości od należnej, i nie wykonał decyzji Głównego Inspektora Ochrony Środowiska ustalającej, wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci, Główny Inspektor Ochrony Środowiska:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty za brak sieci
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty za brak sieci
- D ustala w drodze decyzji dodatkową opłatę za brak sieci

4.18. Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji dodatkowa opłata za brak sieci ustalana jest w wysokości odpowiadającej:

- A 20% kwoty nieuiszczonej opłaty za brak sieci
- B 50% kwoty nieuiszczonej opłaty za brak sieci
- C 100% kwoty nieuiszczonej opłaty za brak sieci
- D 200% kwoty nieuiszczonej opłaty za brak sieci

4.19. Art. 18 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji może go przekazać wyłącznie:

- A do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu
- B przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów
- C do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów
- D do przedsiębiorcy prowadzącego strzypiarkę

4.20. Art. 20 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji jest obowiązany w terminie 30 dni od dnia otrzymania zaświadczenia o demontażu pojazdu lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu:

- A złożyć wniosek o wyrejestrowanie pojazdu
- B przekazać informację w wycofaniu pojazdu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- C przekazać informację w wycofaniu pojazdu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta
- D przekazać kopie zaświadczenia o demontażu pojazdu lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta

4.21. Art. 21 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedsiębiorca prowadzący stację demontażu powinien:

- A zapewniać bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi przetwarzanie pojazdów wycofanych z eksploatacji i powstających z nich odpadów
- B zapewniać powtórne wykorzystanie części demontowanych pojazdów w maksymalnym stopniu
- C posiadać strzypiarkę
- D zatrudniać personel posiadający uprawnienia do pracy w stacji demontażu pojazdów

4.22. Art. 23 ust. 3-5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Prowadzący stację demontażu może pobrać od właściciela pojazdu opłaty przy przyjmowaniu pojazdu, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- A pojazd jest niekompletny
- B pojazd jest kompletny
- C pojazd nie zawiera innych odpadów
- D pojazd jest zarejestrowany na terytorium kraju

4.23. Art. 23 ust. 7 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedsiębiorca prowadzący stację demontażu może pobrać opłatę przy przyjmowaniu niekompletnego pojazdu wycofanego z eksploatacji należące do:

- A jednostki samorządu terytorialnego
- B Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej
- C jednostek ochrony przeciwpożarowej
- D organów Krajowej Administracji Skarbowej

4.24. Art. 23 ust. 8 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Czy zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedsiębiorca prowadzący stację demontażu może odmówić przyjęcia niekompletnego pojazdu?

- A nie
- B nie, jeżeli pojazd jest niekompletny a przedsiębiorca prowadzący stację demontażu nie ma podpisanej umowy z wprowadzającymi pojazdy
- C tak, jeżeli właściciel pojazdu odmawia uiszczenia opłaty za niekompletność pojazdu
- D tak

4.25. Art. 24 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przyjmując pojazd wycofany z eksploatacji, jest obowiązany do (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A unieważnienia dowodu rejestracyjnego
- B unieważnienia tablic rejestracyjnych
- C wydania zaświadczenia o demontażu pojazdu
- D złożyc wniosek o wyrejestrowanie pojazdu

4.26. Art. 24 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji zaświadczenie o demontażu pojazdu powinno zawierać oświadczenie przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu o unieważnieniu (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A tabliczki znamionowej pojazdu
- B karty pojazdu, jeżeli była wydana
- C tablic rejestracyjnych
- D dowodu rejestracyjnego

4.27. Art. 24 ust. 3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji zaświadczenie o demontażu pojazdu kompletnego niezarejestrowanego na terytorium kraju sporządzane jest w trzech egzemplarzach dla (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A właściciela pojazdu
- B przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu
- C organu rejestrującego właściwego ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu
- D Głównego Inspektora Ochrony Środowiska

4.28. Art. 24 ust. 5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji zaświadczenie o demontażu pojazdu niezarejestrowanego na terytorium kraju sporządzane jest w trzech egzemplarzach dla (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A właściciela pojazdu
- B przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu
- C organu rejestrującego właściwego ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu
- D Głównego Inspektora Ochrony Środowiska

4.29. Art. 28 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany osiągać poziom odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji, przyjętych do jego stacji demontażu, masy pojazdów rocznie w wysokości odpowiednio:

- A 40% odzysku i 45% recyklingu
- B 65% odzysku i 65% recyklingu
- C 85% odzysku i 75% recyklingu
- D 95% odzysku i 85% recyklingu

4.30. Art. 28 ust. 5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przy obliczaniu poziomów odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmioty wyposażenia i części pojazdów przeznaczone do ponownego użycia zalicza się do:

- A odzysku
- B recyklingu
- C odzysku i recyklingu
- D nie zalicza się ani do odzysku ani do recyklingu

4.31. Art. 30 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do sporządzenia rocznego sprawozdania zawierającego informacje, na zasadach i w trybie określonych przez ustawę:

- A Prawo ochrony środowiska
- B o odpadach
- C o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- D o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

4.32. Art. 32 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów, do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów, jest obowiązany dołączyć:

- A oświadczenie o zapewnieniu bezpiecznych dla środowiska i zdrowia ludzi warunków zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji
- B kopię zawartą z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu umowy dotyczącej przyjmowania pojazdów zebranych w punkcie zbierania pojazdów
- C kopię zawartą z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu lub strzępiarkę umowy dotyczącej przyjmowania pojazdów zebranych w punkcie zbierania pojazdów
- D kopię zawartą z przedsiębiorcą wprowadzającym pojazd umowy dotyczącej przyjmowania pojazdów zebranych w punkcie zbierania pojazdów

4.33. Art. 33 ust. 3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji zaświadczenie o demontażu pojazdu lub zaświadczenie o przyjęciu niekompletnego pojazdu, sporządzane jest przez przedsiębiorcę prowadzącego punkt zbierania pojazdów w czterech egzemplarzach dla (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A organu rejestrującego właściwego ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu
- B właściciela pojazdu
- C przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów
- D przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, w którego imieniu zaświadczenie zostało wydane

4.34. Art. 34 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów może wydawać zaświadczenia o demontażu pojazdu oraz zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, w imieniu:

- A swoim
- B swoim lub przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu pojazdów
- C wyłącznie przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu pojazdów
- D nie jest to uregulowane w przepisach ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

4.35. Art. 35 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów, który nie jest przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu:

- A wszystkie zebrane pojazdy wycofane z eksploatacji przekazuje do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu
- B demontuje przedmioty wyposażenia i części w celu ponownego zastosowania w tym samym celu, dla którego zostały zaprojektowane i wykonane a pozostałość przekazuje do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu
- C demontuje z wszystkich zebranych pojazdów wycofanych z eksploatacji elementy niebezpieczne, a pozostałość przekazuje do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu
- D demontuje z wszystkich zebranych pojazdów wycofanych z eksploatacji elementy niebezpieczne, a pozostałość przekazuje do przedsiębiorcy prowadzącego strzępiarkę

4.36. Art. 38 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Zgodnie z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę jest obowiązany:

- A wykonać raz na 6 miesięcy próbę strzępienia odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w celu określenia zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych
- B wykonać raz na rok próbę strzępienia odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w celu określenia zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych
- C wykonać raz na 2 lata próbę strzępienia odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w celu określenia zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych
- D wykonać raz na 5 lat próbę strzępienia odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w celu określenia zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych

**Ustawa z dnia 11 września 2015 r.
o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym
Dz.U. z 2015 r. poz. 1688**

5.1. Art. 2 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ustawę o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym stosuje się do:

- A sprzętu wojskowego
- B żarówek żarnikowych
- C zużytego sprzętu AGD
- D wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych

5.2. Art. 2 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym nie stosuje się do:

- A sprzętu wojskowego
- B sprzętu elektrycznego wprowadzonego do obrotu na terytorium kraju
- C zużytego sprzętu AGD
- D sprzętu elektrycznego wyprodukowanego na terytorium kraju

5.3. Art. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym w sprawach dotyczących postępowania ze zużytych sprzętem w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie stosuje się przepisy ustawy:

- A Prawo ochrony środowiska
- B o odpadach
- C o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- D o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie

5.4. Art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W ustawie o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przez dystrybutora rozumie się (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A osobę fizyczną, która jest sprzedawcą detalicznym
- B jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, która jest sprzedawcą detalicznym
- C osobę prawną, która jest hurtownikiem sprzętu
- D osobę prawną, która jest zbierającym sprzęt

5.5. Art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym?

- A tak
- B tak, jeżeli jest osobą prawną
- C nie, jeżeli jest osobą fizyczną
- D nie

5.6. Art. 4 pkt 13 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W ustawie o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przez sprzęt rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego przemiennego o napięciu elektrycznym:

- A nieprzekraczającym 1000 V
- B przekraczającym 1000 V
- C nieprzekraczającym 1500 V
- D przekraczającym 1500 V

5.7. Art. 4 pkt 13 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W ustawie o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przez sprzęt rozumie się urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego stałego o napięciu elektrycznym:

- A nieprzekraczającym 1000 V
- B przekraczającym 1000 V
- C nieprzekraczającym 1500 V
- D przekraczającym 1500 V

5.8. Art. 4 pkt 20 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W ustawie o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przez wprowadzającego sprzęt rozumie się przedsiębiorcę, który (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim
- B ma siedzibę na terytorium kraju i eksportuje sprzęt poza teren Unii Europejskiej
- C ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty
- D ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego

5.9. Art. 4 pkt 23 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W ustawie o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przez zbierającego zużyty sprzęt rozumie się podmiot, który (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wykonuje działalność gospodarczą w zakresie zbierania zużytego sprzętu, który posiada decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na zbieranie zużytego sprzętu
- B ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim
- C ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty
- D ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego

5.10. Art. 6 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym wprowadzenie sprzętu do obrotu następuje w dniu (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku sprzętu wytworzonego na terytorium kraju
- B wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej
- C przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu
- D otrzymania faktury potwierdzającej wywóz sprzętu z terytorium kraju na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej

5.11. Art. 6 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Jeżeli zgodnie z ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym wprowadzenie sprzętu do obrotu nastąpiło w dwóch różnych dniach, to za dzień wprowadzenia sprzętu do obrotu uważa się:

- A dzień wcześniejszy
- B dzień późniejszy
- C dzień wprowadzenia wybiera przedsiębiorca
- D decyzję w sprawie ustalenia dnia wprowadzenia wydaje wojewódzki inspektor ochrony środowiska

5.12. Art. 8 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przy ustalaniu ilości i masy sprzętu wprowadzonego na terytorium kraju nie uwzględnia się masy sprzętu, który:

- A został wywieziony z terytorium kraju przez wprowadzającego sprzęt lub innego przedsiębiorcę, na podstawie dokumentów potwierdzających wywóz sprzętu z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim
- B został przewieziony na terytorium kraju przez wprowadzającego sprzęt lub innego przedsiębiorcę, na podstawie dokumentów potwierdzających wwóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim
- C został przewieziony na terytorium kraju przez wprowadzającego sprzęt lub innego przedsiębiorcę, na podstawie dokumentów potwierdzających wwóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa będącego państwem członkowskim
- D został przekazany przez użytkowników do naprawy gwarancyjnej

5.13. Art. 8 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przy ustalaniu ilości i masy sprzętu wprowadzonego na terytorium kraju nie uwzględnia się, stanowiących przynależność albo część składową tego sprzętu:

- A masy lamp elektronopromiennych
- B masy baterii i akumulatorów
- C masy wkładów drukujących, płynnych i proszkowych, a także tonerów barwiących
- D masy części składowych zawierających rtęć

5.14. Art. 11 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym wprowadzający sprzęt wykonuje obowiązki określone w ustawie:

- A tylko samodzielnie
- B tylko za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- C samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- D sposób wykonywania obowiązków określa decyzją marszałek województwa

5.15. Art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych jest obowiązany dołączyć do tego sprzętu informację dotyczącą (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A systemie zbierania zużytego sprzętu
- B zakazu umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami
- C wyjaśnienia znaczenia oznakowania o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami
- D potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych

5.16. Art. 13 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych jest obowiązany informować o:

- A roli, jaką gospodarstwo domowe spełnia w przyczynianiu się do ponownego użycia i odzysku, w tym recyklingu, zużytego sprzętu
- B nakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami
- C efektywności energetycznej sprzętu
- D potencjalnych skutkach dla zdrowia ludzi wynikających z niewłaściwej eksploatacji sprzętu

5.17. Art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do umieszczenia na sprzęcie wzoru oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania. Oznaczenia te powinny być (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A umieszczone w sposób wyraźny
- B umieszczone w sposób czytelny
- C umieszczone w sposób trwały
- D umieszczone na każdym sprzęcie

5.18. Art. 14 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do umieszczenia na sprzęcie wzoru oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania. Jeżeli jest to uzasadnione wielkością lub funkcją sprzętu, oznakowanie to może być umieszczone (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A na fakturze zakupu sprzętu
- B na opakowaniu
- C na instrukcji użycia
- D na gwarancji sprzętu

5.19. Art. 15 ust. 1-3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany prowadzić publiczne kampanie edukacyjne. Obowiązek ten może zrealizować (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, która przeznaczą na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 0,1% swoich przychodów
- B za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, która przeznaczą na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 5% swoich przychodów
- C osobiście, przekazując na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej co najmniej 0,1% swoich przychodów z tytułu wprowadzenia sprzętu osiągniętych w danym roku kalendarzowym
- D osobiście, przeznaczając na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 0,1% swoich przychodów z tytułu wprowadzenia sprzętu osiągniętych w danym roku kalendarzowym

5.20. Art. 16 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, z chwilą sprzedaży sprzętu, przedstawia się nabywcom koszty gospodarowania odpadami, obejmujących koszty zbierania i przetwarzania zużytego sprzętu, który jest podawany jako:

- A wyróżnienie w cenie sprzętu kosztów gospodarowania odpadami przypadających na jednostkę sprzętu
- B część ceny sprzętu i są uwidaczniane jako oddzielny składnik tej ceny
- C oddzielną część ceny sprzętu i są uwidaczniane jako oddzielny składnik tej ceny
- D stanowiące oddzielną część ceny sprzętu i są uwidaczniane jako składnik tej ceny

5.21. Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do opracowania, informacji dotyczącej ponownego użycia i przetwarzania zużytego sprzętu w terminie:

- A przed dniem wprowadzenia nowego typu sprzętu
- B 1 miesiąca od dnia wprowadzenia nowego typu sprzętu
- C 6 miesięcy od dnia wprowadzenia nowego typu sprzętu
- D 12 miesięcy od dnia wprowadzenia nowego typu sprzętu

5.22. Art. 17 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do opracowania, informacji dotyczącej ponownego użycia i przetwarzania zużytego sprzętu, która powinna zawierać w szczególności:

- A kosztów przetwarzania zużytego sprzętu
- B wskazanie poszczególnych części składowych oraz materiałów zawartych w sprzęcie, a także umiejscowienia w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych
- C wskazanie umiejscowienia w sprzęcie składników niebezpiecznych (określonych w załączniku nr 5 do ustawy), które nie muszą zostać usunięte z tego sprzętu
- D wskazanie umiejscowienia w sprzęcie materiałów i części składowych (określonych w załączniku nr 5 do ustawy), które nie muszą zostać usunięte z tego sprzętu

5.23. Art. 17 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do opracowania, informacji dotyczącej ponownego użycia i przetwarzania zużytego sprzętu. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do przekazania prowadzącemu zakład przetwarzania i prowadzącemu działalność w zakresie recyklingu tej informacji, w terminie:

- A 7 dni od dnia złożenia wniosku o udzielenie informacji
- B 14 dni od dnia złożenia wniosku o udzielenie informacji
- C 21 dni od dnia złożenia wniosku o udzielenie informacji
- D 1 miesiąca od dnia złożenia wniosku o udzielenie informacji

5.24. Art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania:

- A przetwarzania, odzysku, w tym recyklingu, i unieszkodliwiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych
- B odbierania od zbierających zużyty sprzęt, pochodzącego z gospodarstw domowych
- C odbierania od zbierających zużyty sprzęt oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych
- D odbierania od zbierających zużyty sprzęt, przetwarzania, odzysku, w tym recyklingu, zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych

5.25. Art. 19 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt inny niż przeznaczony dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego od użytkowników innych niż gospodarstwa domowe?

- A tak
- B tak, jeżeli sprzęt został przez niego wprowadzony do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r
- C nie, jeżeli sprzęt został przez niego wprowadzony do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r
- D nie

5.26. Art. 20 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do osiągnięcia minimalnych rocznych poziomów zbierania zużytego sprzętu?

- A tak
- B tak, jeżeli wprowadzający jest osobą prawną
- C nie, jeżeli wprowadzający sprzęt jest osobą fizyczną
- D nie

5.27. Art. 23 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do zawarcia umowy z prowadzącym zakład przetwarzania, który prowadzi demontaż oraz przygotowanie do ponownego użycia zużytego sprzętu, który powstał ze sprzętu należącego do grupy sprzętu, do której należy sprzęt wprowadzony do obrotu przez wprowadzającego sprzęt. Umowa ta, pod rygorem nieważności, powinna mieć formę:

- A dowolną
- B pisemną
- C pisemną z urzędowym poświadczeniem podpisu
- D aktu notarialnego

5.28. Art. 26 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, producent, który ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim i sprzedaje sprzęt na terytorium kraju za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe ma obowiązek:

- A nie ma żadnych obowiązków
- B utworzyć polski oddział
- C do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela
- D do wywiezienia z terytorium kraju wprowadzonego przez siebie zużytego sprzętu

5.29. Art. 23 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, autoryzowany przedstawiciel wyznaczany jest w drodze:

- A decyzji administracyjnej
- B umowy zawartej w formie pisemnej
- C umowy zawartej w formie pisemnej z urzędowym poświadczeniem podpisu
- D umowy zawartej w akcie notarialnego

5.30. Art. 23 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, autoryzowanym przedstawicielem może być organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego?

- A tak
- B tak, dla producentów sprzętu z terenu Unii Europejskiej
- C nie, dla producentów sprzętu spoza terenu Unii Europejskiej
- D nie

5.31. Art. 23 ust. 8 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, do autoryzowanego przedstawiciela stosuje się przepisy dotyczące:

- A producenta sprzętu
- B wprowadzającego sprzęt
- C dystrybutora sprzętu
- D organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego

5.32. Art. 23 ust. 9 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, w przypadku ustanowienia autoryzowanego przedstawiciela przez producenta producent działa:

- A niezależnie od autoryzowanego przedstawiciela
- B we współdziałaniu z autoryzowanym przedstawicielem
- C wyłącznie za pośrednictwem autoryzowanego przedstawiciela
- D nie jest to zdefiniowane

5.33. Art. 27 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym nie wnosi zabezpieczenia finansowego w przypadku:

- A zawarcia umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- B niezawarcia umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- C wygaśnięcia umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- D otwarcia likwidacji organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego

5.34. Art. 27 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym zabezpieczenie finansowe ma formę (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A depozytu wpłaconego na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego prowadzony w Banku Gospodarstwa Krajowego
- B gwarancji ubezpieczeniowej złożonej do marszałka województwa
- C gwarancji bankowej złożonej do marszałka województwa
- D weksel in blanco z deklaracją wekslową

5.35. Art. 27 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, w przypadku wnoszenia zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji bankowej gwarantem może być:

- A każdy
- B wyłącznie bank
- C wyłącznie instytucja finansowa, prowadząca działalność jako spółka prawa handlowego
- D wyłącznie instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego i mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego

5.36. Art. 28 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, wpisany do rejestru, wnosi zabezpieczenie finansowe, w terminie do dnia:

- A 31 grudnia roku poprzedzającego, którego dotyczy to zabezpieczenie
- B 31 stycznia roku, którego dotyczy to zabezpieczenie
- C 30 czerwca roku, którego dotyczy to zabezpieczenie
- D 31 grudnia roku, którego dotyczy to zabezpieczenie

5.37. Art. 28 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, który nie jest wpisany do rejestru, wnosi zabezpieczenie finansowe, w terminie do dnia:

- A 31 grudnia roku poprzedzającego, którego dotyczy to zabezpieczenie
- B 31 stycznia roku, którego dotyczy to zabezpieczenie
- C 30 czerwca roku, którego dotyczy to zabezpieczenie
- D złożenia wniosku o wpis do rejestru

5.38. Art. 29 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Podstawę obliczenia zabezpieczenia finansowego, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dla wprowadzającego sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych nie wpisanym do rejestru stanowi:

- A forma wielkości przedsiębiorcy (mikroprzedsiębiorca, mały, średni, duży przedsiębiorca)
- B przychód przedsiębiorcy w poprzednim roku działalności
- C masa sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, który zamierza wprowadzić do obrotu w danym roku kalendarzowym
- D masa sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, który wprowadził w poprzednim roku kalendarzowym

5.39. Art. 29 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Wysokość zabezpieczenia finansowego, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dla wprowadzającego sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, który nie jest wpisany do rejestru, oblicza się jako:

- A iloczyn stawki opłaty produktowej oraz masy sprzętu, który zamierza wprowadzić w danym roku kalendarzowym
- B iloczyn stawki opłaty produktowej oraz masy sprzętu, wprowadzonego w poprzednim roku kalendarzowym
- C iloczyn stawki opłaty produktowej, masy sprzętu, wprowadzonego w poprzednim roku kalendarzowym, oraz ilości dni w roku
- D iloczyn stawki opłaty produktowej, masy sprzętu, wprowadzonego w poprzednim roku kalendarzowym, oraz ilorazu ilości dni wprowadzania sprzętu do ogólnej ilości dni w roku

5.40. Art. 29 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Wysokość zabezpieczenia finansowego, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dla wprowadzającego sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych wpisanego do rejestru oblicza się, jako:

- A iloczyn stawki opłaty produktowej oraz masy sprzętu, który zamierza wprowadzić w danym roku kalendarzowym
- B iloczyn stawki opłaty produktowej oraz masy sprzętu, wprowadzonego w poprzednim roku kalendarzowym
- C iloczyn stawki opłaty produktowej, masy sprzętu, wprowadzonego w poprzednim roku kalendarzowym, oraz ilości dni w roku
- D iloczyn stawki opłaty produktowej, masy sprzętu, wprowadzonego w poprzednim roku kalendarzowym, oraz ilorazu ilości dni wprowadzania sprzętu do ogólnej ilości dni w roku

5.41. Art. 30 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Gwarancja bankowa, o której mowa w ustawie o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, powinna stwierdzać, że:

- A bank ureguje zobowiązania na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z tytułu odpowiedzialności cywilnej deliktowej
- B w razie nieuiszczenia opłaty produktowej bank ureguje zobowiązania na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
- C bank ureguje zobowiązania na rzecz marszałka województwa z tytułu odpowiedzialności cywilnej deliktowej
- D w razie nieuiszczenia opłaty produktowej bank ureguje zobowiązania na rzecz marszałka województwa

5.42. Art. 33 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Kto, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dokonuje rozliczenia zabezpieczenia finansowego?

- A wojewoda
- B marszałek województwa
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D Główny Inspektor Ochrony Środowiska

5.43. Art. 33 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W jakim terminie, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dokonuje się rozliczenia zabezpieczenia finansowego?

- A w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wniesiono zabezpieczenie finansowe
- B w terminie do dnia 31 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wniesiono zabezpieczenie finansowe
- C w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wniesiono zabezpieczenie finansowe
- D w terminie do dnia 30 października roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wniesiono zabezpieczenie finansowe

5.44. Art. 33 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Jak postępuje, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, marszałek województwa z zabezpieczeniem finansowym, w razie stwierdzenia, że wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych nie osiągnął wymaganych poziomów zbierania, odzysku lub recyklingu zużytego sprzętu oraz nie wniósł opłaty produktowej?

- A nalicza odsetki ustawowe
- B ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D orzeka, w drodze decyzji, o przeznaczeniu środków pochodzących z zabezpieczenia finansowego na poczet pokrycia opłaty produktowej

5.45. Art. 33 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Jak postępuje, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, marszałek województwa z zabezpieczeniem finansowym w razie stwierdzenia, że wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych osiągnął wymagane poziomy zbierania, odzysku lub recyklingu zużytego sprzętu?

- A orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego
- B orzeka, w drodze decyzji, o zaliczeniu kwoty zabezpieczenia na poczet kosztów korzystania ze środowiska
- C orzeka, w drodze decyzji, o przekazaniu kwoty zabezpieczenia jako zaliczki na podatek dochodowy
- D orzeka, w drodze decyzji, o przeniesieniu kwoty zabezpieczenia na następny okres rozliczeniowy

5.46. Art. 33 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Jak postępuje, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, marszałek województwa z zabezpieczeniem finansowym w razie stwierdzenia, że wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych wniósł zabezpieczenie finansowe w wysokości wyższej niż opłata produktowa wskazana w rocznym sprawozdaniu?

- A orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego
- B orzeka, w drodze decyzji, o zaliczeniu kwoty zabezpieczenia na poczet kosztów korzystania ze środowiska w wysokości wynikającej z różnicy między środkami należnymi z zabezpieczenia finansowego a należną opłatą produktową
- C orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego w wysokości wynikającej z różnicy między środkami należnymi z zabezpieczenia finansowego a należną opłatą produktową
- D orzeka, w drodze decyzji, o przeniesieniu kwoty zabezpieczenia na następny okres rozliczeniowy w wysokości wynikającej z różnicy między środkami należnymi z zabezpieczenia finansowego a należną opłatą produktową

5.47. Art. 33 ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wydanie przez marszałka województwa decyzji o zwrocie lub częściowym zwrocie zabezpieczenia finansowego, stanowi przeszkodę do wydania przez niego decyzji ustalającej wysokość należnej opłaty produktowej?

- A tak
- B nie, chyba że kwota zabezpieczenia finansowego jest większa od kwoty należnej opłaty produktowej
- C nie, chyba że kwota opłaty produktowej jest większa od kwoty zabezpieczenia finansowego
- D nie

5.48. Art. 33 ust. 6 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Jak postępuje, zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, marszałek województwa z zabezpieczeniem finansowym, jeżeli wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, zawarł umowę o wykonywaniu obowiązków określonych w ustawie za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, po wniesieniu zabezpieczenia finansowego?

- A orzeka, w drodze decyzji, o zaliczeniu kwoty zabezpieczenia na poczet kosztów korzystania ze środowiska
- B orzeka, w drodze decyzji, o przekazaniu kwoty zabezpieczenia jako zaliczki na podatek dochodowy
- C orzeka, w drodze decyzji, o przeniesieniu kwoty zabezpieczenia na następny okres rozliczeniowy
- D orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego za rok kalendarzowy, którego dotyczy ta umowa

5.49. Art. 34 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym zakazuje się:

- A umożliwiania ponownego użycia zużytego sprzętu przez stosowanie specyficznych rozwiązań projektowych lub procesów produkcyjnych, o ile takie rozwiązania lub procesy nie niosą korzyści nadrzędnych, w szczególności w odniesieniu do ochrony środowiska, ochrony życia i zdrowia ludzi lub wymogów bezpieczeństwa
- B umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami
- C zbierania niekompletnego zużytego sprzętu podmiotowi będącemu prowadzącym zakład przetwarzania
- D zbierania części pochodzących ze zużytego sprzętu podmiotowi będącemu prowadzącym zakład przetwarzania

5.50. Art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dystrybutor jest obowiązany do:

- A odpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany
- B nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany
- C nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, w ilości nie większej niż sprzedawany nowy sprzęt, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju
- D nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, w ilości nie większej niż sprzedawany nowy sprzęt, o ile zużyty sprzęt był zakupiony u tego samego dystrybutora

5.51. Art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dystrybutor odbiera zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży:

- A odpłatnie
- B odpłatnie, za wyjątkiem sprzętu, który sam sprzedał
- C nieodpłatnie
- D nieodpłatnie, za wyjątkiem sprzętu, który sam sprzedał

5.52. Art. 37 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, w miejscu dostawy tego sprzętu:

- A odpłatnie
- B odpłatnie, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony
- C nieodpłatnie
- D nieodpłatnie, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony

5.53. Art. 40 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym prowadzący punkt serwisowy, w przypadku, gdy naprawa przyjętego do punktu serwisowego sprzętu jest niemożliwa ze względów technicznych lub właściciel sprzętu uzna, że naprawa sprzętu jest dla niego nieopłacalna, jest obowiązany do:

- A przekazania sprzętu wprowadzającemu
- B może odmówić przyjęcia zużytego sprzętu
- C nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu
- D przyjęcia zużytego sprzętu za pobraniem opłaty za transport

5.54. Art. 40 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym prowadzący punkt serwisowy, jest obowiązany do umieszczenia w punkcie serwisowym w widocznym miejscu informacji o:

- A systemie gospodarki odpadami komunalnymi
- B punktach zbierania zużytego sprzętu
- C kosztach gospodarowania odpadami
- D składnikach niebezpiecznych w sprzęcie

5.55. Art. 41 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy, zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dystrybutor oraz prowadzący punkt serwisowy może odmówić przyjęcia zużytego sprzętu:

- A nigdy
- B nie, chyba że dystrybutor oraz prowadzący punkt serwisowy nie ma wolnej powierzchni magazynowej
- C nie, chyba że stwarza on zagrożenie dla zdrowia lub życia osób przyjmujących zużyty sprzęt
- D zawsze

5.56. Art. 42 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zbierający zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym jest obowiązany do:

- A przekazanie zebranego zużytego sprzętu do wójta, burmistrza albo prezydenta miasta
- B przyjęcia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych pobieraniem opłaty recyklingowej
- C przyjęcia przekazywanego do niego zużytego sprzętu, w tym do co najmniej nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych
- D przyjęcia przekazywanego do niego zużytego sprzętu, w tym do co najmniej odpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych

5.57. Art. 44 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, zbierający zużyty sprzęt może przekazać zebrany zużyty sprzęt:

- A tylko przedsiębiorcom prowadzącym działalność w formie spółki prawa handlowego
- B prowadzącemu zakład przetwarzania posiadającemu decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na przetwarzanie zużytego sprzętu
- C wprowadzającemu lub prowadzącemu zakład przetwarzania posiadającemu decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na przetwarzanie zużytego sprzętu
- D tylko wprowadzającemu

5.58. Art. 44 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Czy zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, zbierający zużyty sprzęt może przekazać zebrany zużyty sprzęt prowadzącemu zakład przetwarzania za pośrednictwem innego zbierającego zużyty sprzęt?

- A tak
- B tak, jeżeli pośrednik prowadzi działalność w formie spółki akcyjnej
- C nie, jeżeli pośrednik jest osobą fizyczną
- D nie

5.59. Art. 46 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, demontaż zużytego sprzętu, obejmujący usunięcie z tego sprzętu składników niebezpiecznych, materiałów i części składowych może być prowadzony:

- A wyłącznie w zakładzie przetwarzania
- B w zakładzie serwisowym lub punkcie skupu złomu
- C w zakładzie serwisowym lub zakładzie przetwarzania
- D w zakładzie serwisowym, punkcie skupu złomu lub zakładzie przetwarzania

5.60. Art. 50 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym miejsce, w którym prowadzący zakład przetwarzania magazynuje sprzęt, nie musi być wyposażone w:

- A zabezpieczenie uniemożliwiające dostęp osobom postronnym
- B nieprzepuszczalne podłoga
- C urządzenie ważące do ustalania masy odpadów
- D zadaszenie

5.61. Art. 51 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, zakład przetwarzania nie musi być wyposażony w:

- A legalizowane urządzenie ważące do ustalenia masy przyjętego zużytego sprzętu oraz masy odpadów powstałych ze zużytego sprzętu
- B nieprzepuszczalne podłoża
- C strzępiarkę
- D magazyn na odpady powstałe ze zużytego sprzętu przygotowane do ponownego użycia

5.62. Art. 52 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, prowadzący zakład przetwarzania jest obowiązany przekazać odpady powstałe w wyniku przetworzenia zużytego sprzętu, które nie zostały przekazane do recyklingu lub innych niż recykling procesu odzysku, prowadzącemu działalność w zakresie:

- A selektywnego zbierania
- B unieszkodliwiania odpadów
- C przygotowania do ponownego użycia
- D odzysku energii

5.63. Art. 52 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, prowadzący zakład przetwarzania może dokonać eksportu odpadów powstałych ze zużytego sprzętu z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi do instalacji spełniających wymagania, w stosunku do instalacji eksploatowanych na terytorium kraju:

- A niższe
- B nie niższe
- C wyższe
- D nie wyższe

5.64. Art. 60 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym formą organizacyjną organizacji odzysku jest:

- A spółka akcyjna
- B spółka z o.o.
- C zależy od kapitału spółki
- D dowolna forma

5.65. Art. 62 ust. 1 w związku z art. 23 ust. 2 i 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, przejmując od wprowadzających sprzęt, obowiązek prowadzenia publicznych kampani edukacyjnych, przeznacza na nie:

- A edukacyjne co najmniej 5% przychodów netto uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym
- B edukacyjne co najmniej 10% przychodów netto uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym
- C edukacyjne co najmniej 5% dochodów netto uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym
- D edukacyjne co najmniej 10% dochodów netto uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym

5.66. Art. 63 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym kapitał zakładowy organizacji odzysku wynosi co najmniej:

- A 500.000 zł
- B 1.000.000 zł
- C 2.500.000 zł
- D 5.000.000 zł

5.67. Art. 63 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań pokrywa się:

- A w sposób określony w umowie spółki
- B wkładem pieniężnym lub aportem
- C w całości wkładem pieniężnym przed rozpoczęciem jej działalności w zakresie odzysku i recyklingu zużytego sprzętu
- D w całości wkładem pieniężnym i wpłaca w całości przed jej wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego

5.68. Art. 63 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym kapitał zakładowy organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego:

- A może pochodzić z pożyczki
- B może pochodzić z kredytu
- C nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek sposób
- D może pochodzić z pożyczki lub kredytu i być obciążony do wysokości co najwyżej 50%

5.69. Art. 63 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana do utrzymywania na odrębnym rachunku bankowym kapitału własnego w wysokości:

- A co najmniej 10% minimalnego kapitału zakładowego
- B co najmniej 25% minimalnego kapitału zakładowego
- C co najmniej 50% minimalnego kapitału zakładowego
- D co najmniej 75% minimalnego kapitału zakładowego

5.70. Art. 63 ust. 5 i 6 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym akcje organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego:

- A mogą być wyłącznie akcjami imiennymi
- B mogą być akcjami imiennymi lub na okaziciela
- C mogą być akcjami imiennymi, uprzywilejowanymi lub na okaziciela
- D brak wymagań odnośnie formy akcji

5.71. Art. 66 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym do przeprowadzenia rocznego audytu zewnętrznego są obowiązani:

- A producenci sprzętu
- B wprowadzający sprzęt
- C dystrybutorzy sprzętu
- D organizacje odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego

5.72. Art. 66 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym audyt zewnętrzny przeprowadza się w terminie do:

- A 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy
- B 30 kwietnia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy
- C 30 czerwca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy
- D 31 października roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy

5.73. Art. 67 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym audyt zewnętrzny jest przeprowadzany przez:

- A wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- B marszałka województwa
- C akredytowanego weryfikatora środowiskowego EMAS
- D akredytowanego weryfikatora środowiskowego systemu ISO 14001

5.74. Art. 67 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym audytora do przeprowadzenia audytu w organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego wybiera:

- A wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- B marszałek województwa
- C organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- D wprowadzający sprzęt, mający podpisane umowy z tą organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego

5.75. Art. 67 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym koszty przeprowadzenia audytu zewnętrznego w organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego ponosi:

- A wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- B marszałek województwa
- C organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- D wprowadzający sprzęt, mający podpisane umowy z tą organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego

5.76. Art. 72 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym rozliczenie wykonania obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu następuje:

- A na koniec każdego miesiąca
- B na koniec każdego kwartału
- C na koniec każdego półrocza
- D na koniec roku kalendarzowego

5.77. Art. 72 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym opłata produktowa obliczana jest dla:

- A zbierania zużytego sprzętu
- B zbierania i odzysku zużytego sprzętu
- C zbierania, odzysku i przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu
- D zbierania, odzysku, recyklingu i przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu

5.78. Art. 72 ust. 3 i 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, rozliczenie opłaty produktowej wprowadzającego sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, który wniósł zabezpieczenie finansowe w wysokości niższej niż należna opłata produktowa, następuje w drodze:

- A wpłacenia w podwójnej wysokości przez wprowadzającego obliczonej różnicy pomiędzy należną opłatą produktową a zabezpieczeniem finansowym
- B wpłacenia przez wprowadzającego obliczonej różnicy pomiędzy należną opłatą produktową a zabezpieczeniem finansowym
- C wpłacenia przez wprowadzającego należnej opłaty produktowej; zabezpieczenie finansowe przechodzi na następny okres rozliczeniowy
- D zwrocie zabezpieczenia finansowego w wysokości wynikającej z różnicy pomiędzy środkami należnymi z zabezpieczenia finansowego a należną opłatą produktową

5.79. Art. 73 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, należną opłatę produktową oblicza się jako:

- A iloczyn stawki opłaty produktowej i sumy osiągniętego i wymaganego poziomu odpowiednio zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu
- B iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy pomiędzy odpowiednio wymaganym a osiągniętym minimalnym rocznym poziomem zbierania zużytego sprzętu, poziomem odzysku oraz poziomem przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu
- C iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy pomiędzy odpowiednio wymaganym a osiągniętym minimalnym rocznym poziomem zbierania zużytego sprzętu, poziomem odzysku oraz poziomem przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz ilości dni w roku
- D iloraz stawki opłaty produktowej i różnicy pomiędzy odpowiednio wymaganym a osiągniętym minimalnym rocznym poziomem zbierania zużytego sprzętu, poziomem odzysku oraz poziomem przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu

5.80. Art. 75 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym opłata produktowa obliczana jest:

- A na koniec każdego miesiąca
- B na koniec każdego kwartału
- C na koniec każdego półrocza
- D na koniec roku kalendarzowego

5.81. Art. 75 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, należna opłata produktowa jest wnoszona na odrębny rachunek bankowy właściwego:

- A wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej
- B Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
- C urzędu marszałkowskiego
- D urzędu wojewódzkiego

5.82. Art. 77 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, w przypadku gdy wprowadzający sprzęt nie dokonał wpłaty opłaty produktowej albo dokonał wpłatę w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej
- C wydaje decyzję o wysokości kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D określa, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową

5.83. Art. 77 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, w przypadku gdy wprowadzający sprzęt nie dokonał wpłaty opłaty produktowej albo dokonał wpłatę w wysokości niższej od należnej, i nie wykonał decyzji określającej wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B wydaje decyzję, w której ustala wysokość należnej opłaty produktowej
- C wydaje decyzję o wysokości kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D określa, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową

5.84. Art. 77 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, dodatkowa opłata produktowa, ustalona w drodze decyzji przez marszałka województwa odpowiada:

- A 25% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- B 50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- C 100% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- D 200% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej

5.85. Art. 79 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ileokroć w ustawie o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym jest mowa o przemieszczaniu, należy przez to rozumieć:

- A przewóz używanego sprzętu, w tym sprzętu wadliwego wysyłanego do naprawy gwarancyjnej, odbywający się na terytorium kraju
- B przewóz sprzętu wadliwego wysyłanego do naprawy gwarancyjnej, odbywający się na terytorium kraju
- C przewóz używanego sprzętu, w tym sprzętu wadliwego wysyłanego do naprawy gwarancyjnej, odbywający się z terytorium kraju na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim
- D przewóz używanego sprzętu, w tym sprzętu wadliwego wysyłanego do naprawy gwarancyjnej, odbywający się na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

5.86. Art. 84 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, wpisowi do rejestru na zasadach i w trybie określonych w ustawie o odpadach nie podlegają:

- A wprowadzający sprzęt
- B autoryzowany przedstawiciel
- C organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- D audytor środowiskowy przeprowadzający audyt zewnętrzny

5.87. Art. 86 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym wojewódzki inspektor ochrony środowiska przeprowadza kontrolę zakładu przetwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego:

- A nigdy
- B raz na rok
- C raz na 2 lata
- D raz na 5 lat

5.88. Załącznik nr 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zgodnie z ustawą o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, poniższy symbol oznacza:

- A symbol recyklingu
- B symbol selektywnego zbierania
- C symbol wskazujący na zakaz stosowania systemów zbiórki odpadów
- D symbol wskazujący na zakaz zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego

Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r.
o bateriach i akumulatorach
tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 1803

6.1. Art. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Ustawa o bateriach i akumulatorach nie określa:

- A wymagania dotyczące wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów
- B wymogi techniczne, jakim muszą odpowiadać baterie i akumulatory wysyłane w przestrzeń kosmiczną
- C zasady wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów
- D zasady zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów

6.2. Art. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Ustawa o bateriach i akumulatorach nie ma na celu:

- A zwiększenie wykorzystania energii odnawialnej
- B ograniczenie negatywnego wpływu baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i zużytych akumulatorów na środowisko przez redukcję ilości substancji niebezpiecznych w bateriach i akumulatorach oraz właściwe zbieranie i recykling powstających z nich odpadów, w tym przez wspieranie wysokiego poziomu zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych
- C zharmonizowanie wymogów dotyczących zawartości metali ciężkich w bateriach i akumulatorach oraz wymogów dotyczących ich oznakowania
- D zapewnienie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego i uniknięcia zniekształcenia konkurencji w obrębie Unii Europejskiej

6.3. Art. 4 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Ustawę o bateriach i akumulatorach stosuje się do:

- A baterii i akumulatorów używanych w urządzeniach związanych z ochroną podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich Unii Europejskiej
- B baterii i akumulatorów używanych w broni
- C baterii i akumulatorów używanych w urządzeniach przeznaczonych do wysyłania w przestrzeń kosmiczną
- D zużytych baterii i zużytych akumulatorów

6.4. Art. 5 ustawy o bateriach i akumulatorach

W sprawach dotyczących zużytych baterii i zużytych akumulatorów w zakresie nieuregulowanym w ustawie o bateriach i akumulatorach stosuje się przepisy:

- A ustawie o odpadach
- B ustawie Prawo ochrony środowiska
- C ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- D ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

6.5. Art. 6 pkt 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

W ustawie o bateriach i akumulatorach przez baterię rozumie się:

- A źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku pierwotnych ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania
- B źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku wtórnej ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania
- C źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku wtórnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania
- D źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku pierwotnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania

6.6. Art. 6 pkt 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

W ustawie o bateriach i akumulatorach przez akumulator rozumie się:

- A źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku pierwotnych ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania
- B źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku wtórnej ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania
- C źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku wtórnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania
- D źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku pierwotnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania

6.7. Art. 6 pkt 9 ustawy o bateriach i akumulatorach

W ustawie o bateriach i akumulatorach przez miejsce odbioru rozumie się:

- A wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, którego podstawowa działalność polega na gospodarowaniu odpadami, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przemysłowe i zużyte akumulatory przemysłowe
- B wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, którego podstawowa działalność polega na gospodarowaniu odpadami, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne
- C wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, którego podstawowa działalność nie polega na gospodarowaniu odpadami, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przemysłowe i zużyte akumulatory przemysłowe
- D wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, którego podstawowa działalność nie polega na gospodarowaniu odpadami, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne

6.8. Art. 6 pkt 9 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, miejscem odbioru nie może być:

- A szkoła
- B placówka kulturalno-oświatowa
- C gminną jednostkę organizacyjną prowadzącą działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych
- D punkt świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

6.9. Art. 6 pkt 10 ustawy o bateriach i akumulatorach

W ustawie o bateriach i akumulatorach przez ogniwo guzikowe rozumie się:

- A małą baterię przenośną i akumulator przenośny o średnicy większej niż wysokość
- B małą baterię przenośną i akumulator przenośny o średnicy nie większej niż wysokość
- C małą baterię przenośną i akumulator przenośny o średnicy równej wysokości
- D małą baterię przenośną i akumulator przenośny o średnicy mniejszej niż wysokość

6.10. Art. 6 pkt 11 ustawy o bateriach i akumulatorach

W ustawie o bateriach i akumulatorach przez poziom zbierania rozumie się:

- A wyrażony w procentach stosunek masy zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych zebranych zgodnie z ustawą w danym roku kalendarzowym do średniej masy baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych wprowadzonych do obrotu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory w danym roku kalendarzowym
- B wyrażony w procentach stosunek masy zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych zebranych zgodnie z ustawą w danym roku kalendarzowym do średniej masy baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych wprowadzonych do obrotu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory w poprzednim roku kalendarzowym
- C wyrażony w procentach stosunek masy zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych zebranych zgodnie z ustawą w danym roku kalendarzowym do średniej masy baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych wprowadzonych do obrotu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory w danym roku kalendarzowym oraz w poprzednim roku kalendarzowym
- D wyrażony w procentach stosunek masy zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych zebranych zgodnie z ustawą w danym roku kalendarzowym do średniej masy baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych wprowadzonych do obrotu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory w danym roku kalendarzowym oraz w dwóch latach poprzednich

6.11. Art. 6 pkt 24 ustawy o bateriach i akumulatorach

W ustawie o bateriach i akumulatorach przez zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory rozumie się (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A podmiot prowadzący punkt zbierania odpadów, posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów w postaci zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- B punkt świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, którego podstawowa działalność nie polega na gospodarowaniu odpadami
- C gminną jednostkę organizacyjną prowadzącą działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych
- D przedsiębiorcę wpisanego do rejestru działalności regulowanej w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości

6.12. Art. 7 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzenie do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju następuje z dniem (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wydania baterii lub akumulatorów z magazynu lub przekazania osobie trzeciej, z przeznaczeniem do używania lub dystrybucji na terytorium kraju – w przypadku baterii lub akumulatorów wyprodukowanych na terytorium kraju
- B wystawienia faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotowe nabycie
- C przekazania baterii lub akumulatorów do magazynu końcowego producenta – w przypadku baterii lub akumulatorów wyprodukowanych na terytorium kraju
- D przywozu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju

6.13. Art. 7 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Jeżeli zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzenie baterii lub akumulatorów do obrotu nastąpiło w dwóch terminach, za dzień wprowadzenia baterii lub akumulatorów do obrotu na terytorium kraju uważa się:

- A dzień wcześniejszy
- B dzień późniejszy
- C dzień wprowadzenia wybiera przedsiębiorca
- D decyzję w sprawie ustalenia dnia wprowadzenia wydaje wojewódzki inspektor ochrony środowiska

6.14. Art. 8 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory nie mogą zawierać wagowo więcej rtęci niż:

- A 0,0005%
- C 0,005%
- B 0,05%
- A 0,5%

6.15. Art. 8 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzane do obrotu ogniwa guzikowe, nie mogą zawierać wagowo więcej rtęci niż:

- A 0,0005%
- B 0,005%
- C 0,05%
- D 0,5%

6.16. Art. 8 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzane do obrotu baterie przenośne i akumulatory, za wyjątkiem baterii i akumulatorów przeznaczonych do użytku w systemach awaryjnych i alarmowych, w tym w oświetleniu awaryjnym i w urządzeniach medycznych, nie mogą zawierać wagowo więcej kadmu niż:

- A 0,0002%
- B 0,002%
- C 0,02%
- D 0,2%

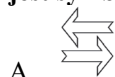
6.17. Art. 8 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzane do obrotu baterie przenośne i akumulatory, nie mogą zawierać wagowo więcej niż 0,002% kadmu. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku:

- A w bateriach przenośnych i akumulatorach przenośnych przeznaczonych do użytku w sprzęcie turystycznym
- B w bateriach przenośnych i akumulatorach przenośnych przeznaczonych do użytku w elektronarzędziach bezprzewodowych
- C w bateriach przenośnych i akumulatorach przenośnych przeznaczonych do użytku w oświetleniu awaryjnym
- D w ogniwach guzikowych

6.18. Art. 9 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym zestawy oraz ogniwa guzikowe, powinny być oznakowane symbolem selektywnego zbierania. Który z poniższym symboli jest symbolem selektywnego zbierania?

6.19. Art. 9 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Czy zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, można nie oznaczać baterii lub akumulatora lub zestawu symbolem selektywnego zbierania?

- A tak
- B tak, chyba że bateria lub akumulator zawiera rtęć, kadm lub ołów
- C tak, w przypadku gdy wielkość baterii lub akumulatora lub zestawu jest taka, że symbol byłby mniejszy niż 0,5×0,5 cm, baterii i akumulatora lub zestawu nie oznacza się, a na opakowaniu umieszcza się symbol o wymiarze co najmniej 1×1 cm
- D nie

6.20. Art. 9 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Co, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, należy zrobić, jeżeli wprowadzane baterie lub akumulatory zawierają powyżej 0,002% wagowo kadmu:

- A nie wolno ich wprowadzać do użytku
- B powinny być oznakowane symbolem chemicznym kadmu (Cd)
- C muszą być traktowane jak substancje niebezpieczne
- D wprowadzane baterie i akumulatory podlegają rejestracji

6.21. Art. 9 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Co, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, należy zrobić, jeżeli wprowadzane baterie lub akumulatory zawierają powyżej 0,004% wagowo ołowiu:

- A nie wolno ich wprowadzać do użytku
- B powinny być oznakowane symbolem chemicznym ołowiu (Pb)
- C muszą być traktowane jak substancje niebezpieczne
- D wprowadzane baterie i akumulatory podlegają rejestracji

6.22. Art. 9 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Co, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, należy zrobić, jeżeli wprowadzane baterie lub akumulatory zawierają powyżej 0,0005% wagowo rtęci:

- A nie wolno ich wprowadzać do użytku
- B powinny być oznakowane symbolem chemicznym rtęci (Hg)
- C muszą być traktowane jak substancje niebezpieczne
- D wprowadzane baterie i akumulatory podlegają rejestracji

6.23. Art. 9 ust. 5

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, należy znakować symbolem selektywnego zbierania, zwiększonej zawartości Hg, Pb i Cd oraz zawierać informację o ich pojemności. Oznaczenia te powinny być (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A umieszczone na każdej baterii i akumulatorze
- B umieszczone w sposób wyraźny
- C umieszczone w sposób czytelny
- D umieszczone w sposób trwały

6.24. Art. 10 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, jeżeli baterie lub akumulatory wprowadzane do obrotu nie spełniają wymagań tej ustawy, to wprowadzający ma obowiązek:

- A umieścić na nich informację o niespełnieniu wymagań ustawy
- B wnieść dodatkową opłatę za niespełnienie wymagań ustawy
- C wycofać je z obrotu
- D uzyskania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu dla tych baterii i akumulatorów

6.25. Art. 10 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w przypadku niewycofania z obrotu baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie, Główny Inspektor Ochrony Środowiska:

- A umieszcza na nich informację o niespełnieniu wymagań ustawy
- B nalicza dodatkową opłatę za niespełnienie wymagań ustawy
- C wydaje z urzędu decyzję zobowiązującą wprowadzającego do uzyskania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu dla tych baterii i akumulatorów
- D wydaje z urzędu decyzję o wycofaniu z obrotu tych baterii lub akumulatorów

6.26. Art. 10 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, decyzja Głównego Inspektora Ochrony Środowiska o wycofaniu z obrotu baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie, nie musi zawierać:

- A zobowiązanie wprowadzającego do obrotu baterie lub akumulatory do odpowiedniego publicznego wezwania sprzedawców detalicznych, sprzedawców hurtowych oraz użytkowników końcowych baterii lub akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie do oddawania tych baterii i akumulatorów na koszt i odpowiedzialność wprowadzającego do obrotu baterie lub akumulatory
- B organu administracji, któremu należy złożyć sprawozdanie z wycofania z obrotów baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie
- C określenie miejsca lub miejsc przyjmowania baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie
- D nakaz przetworzenia i recyklingu wycofanych z obrotu baterii i akumulatorów, zgodnie z przepisami ustawy

6.27. Art. 10 ust. 5 ustawy o bateriach i akumulatorach

Jaki organ kontroli, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, jest upoważniony do zarządzenia w toku kontroli, w drodze decyzji, wstrzymania dystrybucji baterii lub akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie?

- A Główny Inspektor Ochrony Środowiska
- B wojewódzki inspekcji ochrony środowiska, właściwy ze względu na miejsce kontroli sprzedawcy detalicznego lub sprzedawcy hurtowego
- C wojewódzki inspektor inspekcji handlowej, właściwy ze względu na miejsce kontroli sprzedawcy detalicznego lub sprzedawcy hurtowego
- D Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny, właściwy ze względu na miejsce kontroli sprzedawcy detalicznego lub sprzedawcy hurtowego

6.28. Art. 10 ust. 6 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w przypadku wydania przez inspektora inspekcji handlowej decyzji, o wstrzymaniu dystrybucji baterii i akumulatorów, sprzedawca detaliczny lub sprzedawca hurtowy jest obowiązany do zwrotu baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w ustawie do dostawcy, a w przypadku braku takiej możliwości do:

- A przekazania tych baterii i akumulatorów do właściwego inspektora inspekcji handlowej
- B przekazania tych baterii i akumulatorów do właściwego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- C przekazania tych baterii i akumulatorów jako zużytych baterii i zużytych akumulatorów do przetworzenia i recyklingu
- D wycofania ze sprzedaży i przekazania do magazynu przedsiębiorcy do czasu wyznaczenia przez właściwego inspektora inspekcji handlowej miejsca odbioru tych baterii i akumulatorów

6.29 Art. 11 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, produkowany i wprowadzany do obrotu sprzęt, z pominięciem wyjątków określonych przez ustawę, powinien być zaprojektowany w sposób:

- A uniemożliwiający wydostanie się ze zużytych baterii i akumulatorów substancji niebezpiecznych
- B uniemożliwiający łatwe usunięcie z niego zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- C umożliwiający łatwe usunięcie z niego zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- D umożliwiający usunięcie z niego zużytych baterii i zużytych akumulatorów tylko przez wykwalifikowane służby serwisowe

6.30. Art. 14 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, zużyte baterie i zużyte akumulatory przeznaczone do przetwarzania i recyklingu mogą być magazynowane, przez wszystkich kolejnych posiadaczy tych odpadów, nie dłużej łącznie niż:

- A okres 6 miesięcy
- B okres roku
- C okres dwóch lat
- D okres trzech lat

6.31. Art. 16 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, zakazuje się unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów przez:

- A biodegradację
- B składowanie na składowisku odpadów
- C termiczne przekształcanie
- D składowanie na składowisku odpadów lub przez termiczne przekształcanie

6.32. Art. 16 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, odpady powstałe po przetworzeniu zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o którym mowa w ustawie, nienadające się do recyklingu, w zależności od właściwości, mogą zostać unieszkodliwione przez:

- A biodegradację
- B składowanie na składowisku odpadów
- C termiczne przekształcanie
- D składowanie na składowisku odpadów lub przez termiczne przekształcanie

6.33. Art. 18 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przedsiębiorca przed rozpoczęciem działalności w zakresie wprowadzania do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju lub przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, przed dokonaniem pierwszego wprowadzenia do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju lub pierwszego przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, jest obowiązany do uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w ustawie:

- A o odpadach
- B Prawo ochrony środowiska
- C o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- D o bateriach i akumulatorach

6.34. Art. 27 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A samodzielnego zbierania zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- B zorganizowania i sfinansowania zbierania zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- C zorganizowania i sfinansowania przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- D właściwego gospodarowania zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami

6.35. Art. 27 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzający baterie lub akumulatory, mogą zawierać z użytkownikami tych baterii lub akumulatorów, porozumienia dotyczące finansowania zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania tych baterii lub akumulatorów, jeżeli dotyczy to wprowadzających i użytkowników baterii lub akumulatorów:

- A akumulatorów samochodowych
- B akumulatorów przenośnych
- C baterii przenośnych
- D ogniw guzikowych

6.36. Art. 31 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w przypadku zgłoszenia przez użytkownika końcowego potrzeby odbioru zużytych baterii samochodowych, zużytych akumulatorów samochodowych, zużytych baterii przemysłowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych, z wyjątkiem baterii kwasowo-olowiowych i akumulatorów kwasowo-olowiowych, wprowadzający baterie lub akumulatory, który wprowadził je do obrotu, jest obowiązany do:

- A odebrania od użytkownika końcowego, w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia, tych baterii i akumulatorów, w ilości nie większej niż ilość przekazana temu użytkownikowi końcowemu, i przekazania ich do przetwarzania i recyklingu
- B poinformowania użytkownika baterii lub akumulatorów o prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- C poinformowania użytkownika baterii lub akumulatorów o zbierających zużyte baterie lub zużyte akumulatory
- D poinformowania użytkownika baterii lub akumulatorów o miejscach odbioru

6.37. Art. 32 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne jest obowiązany do zawarcia umowy, ze zbierającym zużyte baterie lub zużyte akumulatory, dotyczącej zbierania zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych. Umowa ta musi mieć formę:

- A dowolną
- B pisemną
- C pisemną z urzędowym poświadczeniem podpisu
- D aktu notarialnego

6.38. Art. 34 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przy ustalaniu ilości i masy wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów nie uwzględnia się ilości i masy tych baterii i akumulatorów, w tym także stanowiących przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów, które:

- A były przylutowane, zgrzewane lub w inny sposób przymocowane na stałe do końcówek zasilających, zapewniając ciągły dopływ prądu w warunkach nietypowej eksploatacji oraz w podtrzymaniu danych w ich niezmiennym stanie w sprzęcie informatycznym, w którym użycie baterii lub akumulatorów jest technicznie niezbędne
- B zostały wyeksportowane lub były przedmiotem wewnątrzspółnotowej dostawy dokonanej przez wprowadzającego baterie lub akumulatory lub innego przedsiębiorcę
- C były ogniwami guzikowymi
- D były zestawami baterii lub akumulatorów

6.39. Art. 36 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne jest obowiązany do zawarcia umowy, z prowadzącym zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów. Umowa ta musi mieć formę:

- A dowolną
- B pisemną
- C pisemną z urzędowym poświadczeniem podpisu
- D aktu notarialnego

6.40. Art. 37 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach publiczne kampanie informacyjne powinny uwzględniać informowanie użytkowników w szczególności o (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A możliwym wpływie substancji stosowanych w bateriach i akumulatorach na środowisko i zdrowie ludzi
- B systemach zbierania odpadów komunalnych
- C znaczeniu symboli, których wzory są określone w załącznikach do ustawy
- D roli systemów zbierania i recyklingu w przyczynianiu się do recyklingu zużytych baterii i zużytych akumulatorów

6.41. Art. 37 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przeznacza na publiczne kampanie edukacyjne albo przekazuje, w terminie do dnia 15 marca następnego roku, na odrębny rachunek urzędu marszałkowskiego:

- A co najmniej 0,1% swoich przychodów z tytułu wprowadzenia do obrotu baterii i akumulatorów na terytorium kraju osiągniętych w danym roku kalendarzowym
- B co najmniej 0,5% swoich przychodów z tytułu wprowadzenia do obrotu baterii i akumulatorów na terytorium kraju osiągniętych w danym roku kalendarzowym
- C iloczyn stawki opłaty na publiczne kampanie edukacyjne za kilogram wprowadzonych do obrotu baterii lub akumulatorów oraz masy wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata
- D iloczyn stawki opłaty na publiczne kampanie edukacyjne za sztukę wprowadzonych do obrotu baterii lub akumulatorów oraz ilości wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata

6.42. Art. 38 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, rozliczenie, przez wprowadzającego baterie przenośne lub akumulatory przenośne, wykonania obowiązku zapewnienia wymaganego poziomu zbierania:

- A następuje na koniec każdego miesiąca
- B następuje na koniec każdego kwartału
- C następuje na koniec każdego półrocza
- D następuje na koniec roku kalendarzowego

6.43. Art. 38 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w przypadku, gdy wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne nie wykonał obowiązku, zapewnienia wymaganego poziomu zbierania, jest obowiązany do:

- A brakującą masę zużytych baterii i akumulatorów, która nie została zebrana w danym roku, zebrać w roku następnym
- B wnieść na konto urzędu marszałkowskiego opłatę za brakującą masę zużytych baterii i akumulatorów, w wysokości odpowiadającej złożeniu masy tych odpadów na składowisku
- C wnieść opłatę produktową
- D wnieść opłatę depozytową

6.44. Art. 39 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, należną opłatę produktową oblicza się jako:

- A iloraz stawki opłaty produktowej i różnicy między masą zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, jaką należy zebrać, aby osiągnąć wymagany poziom zbierania w danym roku kalendarzowym, a masą zebranych w tym roku zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych
- B iloraz stawki opłaty produktowej i różnicy między masą zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, zebranych w tym roku, a masą jaką należy zebrać, aby osiągnąć wymagany poziom zbierania w danym roku kalendarzowym zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych
- C iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy między masą zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, jaką należy zebrać, aby osiągnąć wymagany poziom zbierania w danym roku kalendarzowym, a masą zebranych w tym roku zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych
- D iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy między masą zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, zebranych w tym roku, a masą jaką należy zebrać, aby osiągnąć wymagany poziom zbierania w danym roku kalendarzowym zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych

6.45. Art. 41 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, opłata produktowa jest wpłacana na odrębny rachunek bankowy:

- A urzędu gminy lub miasta
- B urzędu marszałkowskiego
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D Głównego Inspektora Ochrony Środowiska

6.46. Art. 41 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, opłata produktowa wpłacana jest w terminie:

- A do dnia 31 stycznia roku następującego po roku, którego opłata dotyczy
- B do dnia 15 lutego roku następującego po roku, którego opłata dotyczy
- C do dnia 15 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy
- D do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy

6.47. Art. 42 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w razie stwierdzenia, że wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne, mimo ciążącego obowiązku, nie dokonał wpłaty opłaty produktowej lub dokonał wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C wydaje decyzję, w której określa wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D wydaje decyzję, w której określa wysokość dodatkowej opłaty produktowej

6.48. Art. 42 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w przypadku gdy wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonał wpłaty opłaty produktowej lub dokonał wpłaty w wysokości niższej od należnej, i nie wykonali decyzji marszałka województwa ustalającej wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D ustala w drodze decyzji dodatkową opłatę produktową

6.49. Art. 42 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, dodatkowa opłata produktowa, ustalona w drodze decyzji przez marszałka województwa odpowiada:

- A 25% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- B 50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- C 100% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- D 200% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej

6.50. Art. 44 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, w tym baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych, które nie mogą stanowić już źródła energii:

- A tylko do miejsca odbioru
- B tylko do zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory
- C do zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub do miejsca odbioru
- D do zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory, do miejsca odbioru lub do prowadzących zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

6.51. Art. 45 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii samochodowych i zużytych akumulatorów samochodowych (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A do miejsca odbioru
- B sprzedawcy detalicznemu baterii samochodowych lub akumulatorów samochodowych
- C zbierającemu zużyte baterie samochodowe lub zużyte akumulatory samochodowe
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych lub zużytych akumulatorów samochodowych

6.52. Art. 45 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii przemysłowych i zużytych akumulatorów przemysłowych (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zbierającemu zużyte baterie przemysłowe lub zużyte akumulatory przemysłowe
- B sprzedawcy detalicznemu baterii przemysłowych lub akumulatorów przemysłowych
- C wprowadzającemu baterie przemysłowe lub akumulatory przemysłowe
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii przemysłowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych

6.53. Art. 45 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii przemysłowych niklowo-kadmowych i zużytych akumulatorów przemysłowych niklowo-kadmowych:

- A zbierającemu zużyte baterie niklowo-kadmowe lub zużyte akumulatory niklowo-kadmowe
- B sprzedawcy detalicznemu baterii niklowo-kadmowych lub akumulatorów niklowo-kadmowych
- C wprowadzającemu baterie niklowo-kadmowe lub akumulatory niklowo-kadmowe
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii niklowo-kadmowych lub zużytych akumulatorów niklowo-kadmowych

6.54. Art. 46 ust. 1-5 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w miejscu odbioru (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zakazuje się zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych wraz z innymi odpadami w tym samym pojemniku
- B pojemniki służące do zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych w miejscach odbioru powinny być ustawione w miejscu publicznie dostępnym
- C powinna znajdować się czytelna i dostępna dla użytkownika końcowego informacja na temat możliwości oddania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych w tym miejscu
- D zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne są przyjmowane są za zwrotem opłaty produktowej

6.55. Art. 46 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, w miejscu odbioru zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne są:

- A przyjmowane odpłatnie
- B przyjmowane nieodpłatnie
- C przyjmowane nieodpłatnie, za wyjątkiem baterii i akumulatorów o zwiększonej zawartości rtęci, kadmu lub ołowiu
- D przyjmowane są za zwrotem opłaty produktowej

6.56. Art. 47 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przy sprzedaży użytkownikowi końcowemu nowych baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych, koszty zbierania, przetwarzania i recyklingu:

- A nie są wykazywane oddzielnie
- B nie są wykazywane oddzielnie, za wyjątkiem ogniw guzikowych
- C są wykazywane oddzielnie
- D są wykazywane oddzielnie, za wyjątkiem ogniw guzikowych

6.57. Art. 48 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca detaliczny baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych jest obowiązany do przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego przez udostępnienie pojemnika na zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie, jeżeli:

- A powierzchnia sprzedaży przekracza 25 m²
- B powierzchnia sprzedaży przekracza 500 m²
- C przychód ze sprzedaży całego asortymentu przekracza 100.000 zł na rok
- D przychód ze sprzedaży całego asortymentu przekracza 1.000.000 zł na rok

6.58. Art. 49 pkt 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca hurtowy baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych:

- A jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie
- B jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, z możliwością żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie
- C nie jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne i nie ma możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie
- D nie jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, ma możliwość żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie

6.59. Art. 49 pkt 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca hurtowy baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych, który przyjął zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, jest obowiązany do ich przekazania:

- A wprowadzającemu baterie przenośne i akumulatory przenośne
- B zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory
- C do punktu odbioru
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

6.60. Art. 50 pkt 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przedsiębiorca świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów:

- A jest obowiązany do przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie
- B jest obowiązany do przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego, z możliwością żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie
- C nie jest obowiązany do przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego i nie ma możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie
- D nie jest obowiązany do przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego i ma możliwość żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie

6.61. Art. 50 pkt 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przedsiębiorca świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który przyjął zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne od użytkownika końcowego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, jest obowiązany do ich przekazania:

- A tylko wprowadzającemu baterie przenośne i akumulatory przenośne
- B tylko zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory
- C tylko prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- D zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

6.62. Art. 51 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, prowadzący miejsce odbioru, niebędący sprzedawcą detalicznym, sprzedawcą hurtowym lub przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, może przyjmować od użytkowników końcowych zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne, jeżeli:

- A ma zawartą umowę z wprowadzającym baterie przenośne lub akumulatory przenośne na odbiór zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych
- B ma zawartą umowę ze zbierającym zużyte baterie lub zużyte akumulatory na odbiór zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych
- C ma zawartą umowę z prowadzącym zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów na odbiór zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych
- D uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w ustawie o odpadach

6.63. Art. 51 i 52 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, prowadzący miejsce odbioru, nie jest zwolniony z obowiązku:

- A uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w ustawie o odpadach
- B uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów, o którym mowa w ustawie o odpadach
- C zawarcia umowy ze zbierającym zużyte baterie lub zużyte akumulatory na odbiór zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych
- D zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, w związku ze zbieraniem zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

6.64. Art. 53 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-olowiowych, akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych, baterii przemysłowych kwasowo-olowiowych lub akumulatorów przemysłowych kwasowo-olowiowych jest obowiązany do:

- A zawarcia umowy z wprowadzającym baterie samochodowe kwasowo-olowiowe lub akumulatory samochodowe kwasowo-olowiowe
- B zawarcia umowy z prowadzącym zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych
- C przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych od użytkownika końcowego
- D uzyskania wymaganych poziomów zbierania

6.65. Art. 53 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Kiedy, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych nie jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych od użytkownika końcowego?

- A którego powierzchnia sprzedaży nie przekracza 25 m²
- B gdy przedsiębiorca jest osobą fizyczną
- C gdy jest sprzedawcą detalicznym baterii samochodowych kwasowo-olowiowych oraz akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych udostępnianych jako przynależność albo część składowa innych urządzeń
- D zawsze musi przyjąć

6.66. Art. 53 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-olowiowych, akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych, baterii przemysłowych kwasowo-olowiowych lub akumulatorów przemysłowych kwasowo-olowiowych jest obowiązany do umieszczenia w punkcie sprzedaży, w widocznym miejscu, informacji o (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A warunkach i trybie zwrotu zużytych baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych
- B punktach zbierania zużytych baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych zorganizowanych przez wprowadzającego baterie lub akumulatory, którego baterie lub akumulatory sprzedaje
- C możliwości zwrotu pobranej opłaty depozytowej w punkcie sprzedaży
- D wysokości opłaty depozytowej

6.67. Art. 54 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Jeżeli, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przy sprzedaży baterii lub akumulatorów kupujący nie przekazał mu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, to sprzedawca detaliczny jest obowiązany do pobrania opłaty depozytowej, jeżeli baterie i akumulatory były typu:

- A baterie i akumulatory nikielowo-kadmowe
- B baterie przenośne i akumulatory przenośne
- C baterie samochodowe kwasowo-olowiowe
- D ogniwa guzikowe

6.68. Art. 54 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Jeżeli, zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przy sprzedaży baterii samochodowych kwasowo-olowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych, sprzedawca pobrał opłatę depozytową, to:

- A w terminie 30 dni przekazuje kwotę depozytową na konto urzędu marszałkowskiego
- B w terminie 30 dni przekazuje kwotę depozytową na konto wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- C jest obowiązany do jej zwrotu, jeżeli kupujący dostarczy w terminie 30 dni użytą baterię samochodową kwasowo-olowiową lub zużyty akumulator samochodowy kwasowo-olowiowy
- D zwraca kwotę opłaty depozytowej zbierającemu zużyte baterie i zużyte akumulatory, jeżeli kupujący w terminie do końca danego roku kalendarzowego przekaże użytą baterię samochodową kwasowo-olowiową lub zużyty akumulator samochodowy kwasowo-olowiowy zbierającemu

6.69. Art. 54 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, stawka opłaty depozytowej za sztukę baterii samochodowej kwasowo-olowiowej i akumulatora samochodowego kwasowo-olowiowego wynosi:

- A 10 zł
- B 30 zł
- C 50 zł
- D 100 zł

6.70. Art. 56 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, sprzedawca detaliczny, przekazuje nieodebraną opłatę depozytową na odrębny rachunek bankowy:

- A urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, w którym nastąpiło pobranie opłaty
- B wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności, w terminie do dnia ostatniego miesiąca następującego półroczu, w którym nastąpiło pobranie opłaty
- C wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności, w terminie do dnia ostatniego miesiąca następującego półroczu, w którym nastąpiło pobranie opłaty
- D Generalnego Inspektora Ochrony Środowiska, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, w którym nastąpiło pobranie opłaty

6.71. Art. 58 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów bezpośrednio:

- A wprowadzającemu baterie i akumulatory, z którym zawarł umowę, dotyczącą zbierania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- B prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- C prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego

6.72. Art. 58 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, zbierający zużyte baterie przenośne lub zużyte akumulatory przenośne jest obowiązany do przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów bezpośrednio w pierwszej kolejności:

- A wprowadzającemu baterie i akumulatory, z którym zawarł umowę, dotyczącą zbierania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- B prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- C prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który prowadzi co najmniej sortowanie zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego

6.73. Art. 58 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, zbierający zużyte baterie niklowo-kadmowe lub zużyte akumulatory niklowo-kadmowe jest obowiązany do przekazania tych baterii i akumulatorów:

- A wprowadzającemu baterie i akumulatory, z którym zawarł umowę, dotyczącą zbierania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- B prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- C prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który prowadzi co najmniej sortowanie zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- D prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii niklowo-kadmowych lub zużytych akumulatorów niklowo-kadmowych

6.74. Art. 59 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do prowadzenia ewidencji obejmującej informacje o:

- A masie zebranych zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- B masie zebranych zużytych baterii i zużytych akumulatorów, ogółem i w rozbiciu na poszczególne rodzaje baterii i akumulatorów
- C masie zebranych zużytych baterii i zużytych akumulatorów, ogółem i w rozbiciu na poszczególnych wprowadzających baterie lub akumulatory, z którymi ma zawartą umowę
- D masie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, ogółem i w rozbiciu na poszczególnych wprowadzających baterie lub akumulatory, z którymi ma zawartą umowę

6.75. Art. 59 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, przez masę zużytych baterii i zużytych akumulatorów należy rozumieć odpowiednio:

- A masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zebranych z miejsc odbioru
- B masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zebranych bezpośrednio od użytkowników końcowych i z miejsc odbioru
- C masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zebranych bezpośrednio od użytkowników końcowych, z miejsc odbioru i przekazanych prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów
- D masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zebranych bezpośrednio od użytkowników końcowych, z miejsc odbioru oraz zakładów przetwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i przekazanych prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów

6.76. Art. 60 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A przyjmowania wszystkich zużytych baterii i zużytych akumulatorów, bez możliwości żądania zapłaty za ich przyjęcie
- B przyjmowania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, bez możliwości żądania zapłaty za ich przyjęcie, jeżeli ma zawartą z wprowadzającym baterie lub akumulatory umowę
- C przetwarzania i recyklingu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów oraz powstających z nich odpadów w sposób bezpieczny dla środowiska i zdrowia ludzi
- D przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów na terenie zakładu

6.77. Art. 61 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, łączna ilość zużytych baterii i zużytych akumulatorów przyjmowana do zakładu przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów na podstawie umów zawartych z wprowadzającymi baterie lub akumulatory nie może przekroczyć:

- A zdolności przetwórczej zakładu
- B ilości odpadów dopuszczonych do odzysku w pozwoleniu na wprowadzanie pyłów i gazów do atmosfery
- C ilości odpadów dopuszczonych do odzysku w zezwoleniu na prowadzenie działalności w zakresie odzysku
- D ilości odpadów dopuszczonych do odzysku w zezwoleniu na prowadzenie działalności w zakresie recyklingu

6.78. Art. 63 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, z wyjątkiem prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych kwasowo-olowiowych, zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-olowiowych, zużytych baterii przemysłowych kwasowo-olowiowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych kwasowo-olowiowych, w ramach prowadzonej działalności przygotowuje zużyte baterie i zużyte akumulatory do recyklingu i unieszkodliwiania przez:

- A sortowanie zużytych baterii i zużytych akumulatorów na poszczególne rodzaje
- B rozdrobnienie mechaniczne i posortowanie na poszczególne frakcje według wielkości
- C oczyszczenie z etykiet
- D oddzielenie frakcji tworzyw sztucznych

6.79. Art. 63 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, prowadzący zakład przetwarzania, w którym przetwarza się zużyte baterie samochodowe kwasowo-olowiowe, zużyte akumulatory samochodowe kwasowo-olowiowe, zużyte baterie przemysłowe kwasowo-olowiowe lub zużyte akumulatory przemysłowe kwasowo-olowiowe zapewnia co najmniej przekazanie powstałych w wyniku przetwarzania frakcji zawierających:

- A ołów
- B ołów i jego związków
- C ołów i jego związków oraz innych metali nieżelaznych
- D ołów i jego związków oraz tworzyw sztucznych

6.80. Art. 64 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, masę zużytych baterii i zużytych akumulatorów przyjętych przez prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów ustala się na podstawie:

- A ewidencji wprowadzającego baterie i akumulatory obejmującej informacje o rodzaju, ilości i masie wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów
- B ewidencji odpadów
- C ewidencji prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów o rodzaju i masie przyjętych do przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów
- D kart przekazania odpadu

6.81. Art. 70 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, marszałek województwa, sprawując kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy w zakresie objętym jego właściwością, przeprowadza kontrolę przedsiębiorców. W czasie kontroli kontrolujący nie jest uprawniony do:

- A przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych
- B żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego
- C wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnymi urządzeniami przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których jest wykonywana działalność gospodarcza, a w godzinach od 8 do 16 – na pozostały teren
- D żądania okazania dokumentów i udostępnienia danych mających związek z problematyką kontroli

6.82. Art. 103 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, za nieprzestrzeganie przepisów ustawy, oprócz kary grzywny nakładanej w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, przedsiębiorca może zostać ukarany:

- A karą pieniężną
- B karą ograniczenia wolności
- C karą pozbawienia wolności
- D cofnięciem zezwolenia na prowadzenie działalności

6.83. Art. 103 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, za nieprzestrzeganie przepisów ustawy, kary pieniężne wymierza:

- A właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- B właściwy wojewódzki inspektor inspekcji sanitarnej
- C właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej
- D właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej lub właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska

6.84. Art. 103 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Zgodnie z ustawą o bateriach i akumulatorach, ustalając wysokość kar pieniężnych uwzględnia się:

- A tylko zakres naruszenia przepisów ustawy
- B tylko dotychczasową działalność gospodarczą przedsiębiorcy
- C stopień szkodliwości czynu oraz zakres naruszenia
- D zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu

Ustawa z dnia 11 maja 2001 r.
o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi
odpadami oraz o opłacie produktowej
tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 1478

7.1. Art. 1 ust. 1, 1a i 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej określa (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A obowiązki przedsiębiorców wprowadzających na terytorium kraju produkty
- B wprowadzających na terytorium kraju produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych
- C zasady ustalania i pobierania opłaty produktowej
- D zasady postępowania z odpadami powstałymi z produktów

7.2. Art. 2 pkt 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez eksport produktów rozumie się:

- A wywóz produktów z terytorium kraju
- B przywóz produktów na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej
- C wywóz produktów z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej
- D wywóz produktów z terytorium kraju na terytorium państwa będącego państwem członkowskim Unii Europejskiej

7.3. Art. 2 pkt 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez import produktów rozumie się:

- A przywóz produktów w celu wprowadzenia na terytorium kraju
- B wywóz produktów z terytorium kraju
- C przywóz produktów z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju
- D przywóz produktów z terytorium państwa będącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju

7.4. Art. 2 pkt 9 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez opłatę produktową rozumie się opłatę obliczaną i wpłacaną w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu:

- A unieszkodliwienia
- B odzysku
- C recyklingu
- D odzysku i recyklingu

7.5. Art. 2 pkt 9c ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez produkty rozumie się:

- A produkty zaliczone do rodzaju produktów wymienionych w załączniku do ustawy
- B produkty zaliczone do rodzaju produktów określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska
- C wszystkie produkty wprowadzane na terytorium kraju
- D produkty wykonane z tworzyw sztucznych

7.6. Art. 2 pkt 9c ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przez produkt nie rozumie się:

- A oleje smarowe otrzymane z ropy naftowej, preparaty z ciężkich frakcji
- B preparaty smarowe, dodatki, środki zapobiegające zamarzaniu
- C opony pneumatyczne z gumy
- D baterie i akumulatory

7.7. Art. 3 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przedsiębiorca jest obowiązany zapewnić:

- A odzysk odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju
- B recykling odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju
- C odzysk, a w szczególności recykling, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju
- D unieszkodliwienie odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju

7.8. Art. 3 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, dla przedsiębiorców, którzy rozpoczęli działalność przed bieżącym rokiem kalendarzowym, poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów stanowi:

- A wyrażona w procentach wartość iloczynu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w bieżącym roku kalendarzowym
- B wyrażona w procentach wartość iloczynu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w poprzednim roku kalendarzowym
- C wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w bieżącym roku kalendarzowym
- D wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w poprzednim roku kalendarzowym

7.9. Art. 3 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, dla przedsiębiorców, którzy rozpoczęli działalność w bieżącym roku kalendarzowym, poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów stanowi:

- A wyrażona w procentach wartość iloczynu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w bieżącym roku kalendarzowym
- B wyrażona w procentach wartość iloczynu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w poprzednim roku kalendarzowym
- C wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w bieżącym roku kalendarzowym
- D wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w poprzednim roku kalendarzowym

7.10. Art. 3 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, masę produktów wprowadzanych na rynek ustala się w oparciu o:

- A faktury wystawione przez wprowadzającego w danym roku kalendarzowym
- B ewidencję, obejmującą informacje o masie wprowadzonych na rynek krajowy produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje
- C ewidencji odpadów prowadzonej przez tego przedsiębiorcę
- D karty przekazania odpadów

7.11. Art. 4 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

W jaki sposób, zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przedsiębiorcy mają zapewnić obowiązek odzysku i/lub recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych?

- A tylko samodzielnie
- B tylko za pośrednictwem organizacji odzysku
- C samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku
- D przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi tylko osobiście, a pozostali mogą za pośrednictwem organizacji odzysku

7.12. Art. 5 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, forma organizacyjna organizacji odzysku to:

- A spółka akcyjna
- B spółka z o.o.
- C zależy od kapitału spółki
- D dowolna forma

7.13. Art. 6 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej kapitał zakładowy organizacji odzysku wynosi co najmniej:

- A 500.000 zł
- B 1.000.000 zł
- C 2.500.000 zł
- D 5.000.000 zł

7.14. Art. 6 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej kapitał zakładowy organizacji odzysku powinien być pokryty:

- A w sposób określony w umowie spółki
- B wkładem pieniężnym lub aportem
- C w całości wkładem pieniężnym przed rozpoczęciem jej działalności w zakresie odzysku i recyklinu odpadów
- D w całości wkładem pieniężnym i wpłacony w całości przed złożeniem wniosku o zarejestrowanie organizacji

7.15. Art. 6 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej kapitał zakładowy organizacji odzysku:

- A może pochodzić z pożyczki
- B może pochodzić z kredytu
- C nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek sposób
- D może pochodzić z pożyczki lub kredytu i być obciążony do wysokości co najwyżej 50%

7.16. Art. 6 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oganizacja odzysku jest obowiązana do:

- A utrzymywać kapitał własny w wysokości co najmniej połowy kapitału zakładowego
- B posiadać gwarancję bankową, której gwarantem jest instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego, w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego
- C posiadać gwarancję ubezpieczeniową, której gwarantem jest instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego, w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego
- D posiadać polisę ubezpieczeniową w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego

7.17. Art. 6 ust. 5 i 6 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej akcje organizacji odzysku:

- A mogą być wyłącznie akcjami imiennymi
- B mogą być akcjami imiennymi lub na okaziciela
- C mogą być akcjami imiennymi, uprzywilejowanymi lub na okaziciela
- D brak wymagań odnośnie formy akcji

7.18. Art. 9 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, wpisowi do rejestru, o którym mowa w ustawie o odpadach, podlegają prowadzący działalność w zakresie produktów o których mowa w ustawie (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A przedsiębiorca dokonujący wewnątrzspółnotowej dostawy odpadów powstałych z produktów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi
- B sprzedawca detaliczny produktów, o których mowa w ustawie, który nie jest ich producentem
- C przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na wewnątrzspółnotowym nabyciu produktów
- D organizacja odzysku

7.19. Art. 12 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, rozliczenie obowiązku zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych na terytorium kraju:

- A następuje na koniec każdego miesiąca
- B następuje na koniec każdego kwartału
- C następuje na koniec każdego półrocza
- D następuje na koniec roku kalendarzowego

7.20. Art. 12 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przedsiębiorcy albo organizacja odzysku, którzy nie wykonali obowiązku zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych na terytorium kraju, są obowiązani:

- A brakującą masę odpadów opakowaniowych danego rodzaju, która nie została poddana odzyskowi, w tym recyklingowi, poddać odzyskowi, w tym recyklingowi w roku następnym
- B wnieść na konto urzędu marszałkowskiego opłatę za brakującą masę odpadów opakowaniowych nie poddanych odzyskowi, w tym recyklingowi, w wysokości odpowiadającej złożeniu masy tych odpadów na składowisku
- C wnieść opłatę produktową
- D wnieść opłatę depozytową

7.21. Art. 12 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, opłatę produktową oblicza się jako:

- A iloraz: stawki opłaty i różnicy między wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów
- B iloraz: stawki opłaty i różnicy między osiągniętym a wymaganym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów
- C iloczyn: stawki opłaty i różnicy między wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów
- D iloczyn: stawki opłaty i różnicy między osiągniętym a wymaganym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów

7.22. Art. 12 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, opłatę produktową oblicza się:

- A oddzielnie dla każdego produktu
- B oddzielnie dla każdego rodzaju produktu
- C oddzielnie dla każdego rodzaju produktu i przyjmuje wartość największą
- D razem dla wszystkich rodzajów produktów

7.23. Art. 12 ust. 5 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, nie wnosi się opłaty produktowej:

- A której roczna wysokość dla danego rodzaju produktów nie przekracza 100 zł
- B której roczna wysokość dla danego rodzaju produktów nie przekracza 800 zł
- C której łączna roczna wysokość dla wszystkich produktów nie przekracza 100 zł
- D której łączna roczna wysokość dla wszystkich produktów nie przekracza 800 zł

7.24. Art. 13 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, podstawę obliczenia opłaty produktowej stanowi:

- A ilość sztuk produktów
- B masa produktów w gramach
- C masa produktów w kilogramach
- D masa produktów w megagramach

7.25. Art. 16 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, opłata produktowa wpłacana jest na rachunek bankowy:

- A wójta, burmistrza lub prezydenta miasta
- B wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- C urzędu marszałkowskiego
- D Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej

7.26. Art. 16 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, opłata produktowa wpłacana jest do dnia:

- A ostatniego dnia miesiąca, po miesiącu, którego dotyczy
- B ostatniego dnia miesiąca, po półroczu, którego dotyczy
- C 31 stycznia roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy
- D 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy

7.27. Art. 17 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w razie stwierdzenia, że przedsiębiorca lub organizacja odzysku, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C wydaje decyzję, w której określa wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D wydaje decyzję, w której określa wysokość dodatkowej opłaty produktowej

7.28. Art. 17 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w przypadku gdy przedsiębiorca lub organizacja, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, i nie wykonali decyzji marszałka województwa ustalającej wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej, marszałek województwa:

- A nalicza odsetki ustawowe
- B ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej
- C ustala w drodze decyzji wysokość kary za niewniesienie w terminie opłaty produktowej
- D ustala w drodze decyzji dodatkową opłatę produktową

7.29. Art. 17 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Zgodnie z ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, dodatkowa opłata produktowa, ustalona w drodze decyzji przez marszałka województwa odpowiada:

- A 25% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- B 50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- C 100% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej
- D 200% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej

**Ustawa z dnia 13 września 1996 r.
o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 250 ze zm.**

8.1. Art. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach określa (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A zadania gminy oraz obowiązki właścicieli nieruchomości, dotyczące utrzymania czystości i porządku
- B warunki funkcjonowania spalarni odpadów komunalnych
- C warunki wykonywania działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów
- D warunki udzielania zezwoleń podmiotom świadczącym usługi w zakresie uregulowanym w ustawie

8.2. Art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Przez nieczystości ciekłe w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rozumie się:

- A ścieki odprowadzane siecią kanalizacyjną
- B ścieki gromadzone przejściowo w zbiornikach bezodpływowych
- C ścieki odprowadzane siecią kanalizacyjną i gromadzone przejściowo w zbiornikach bezodpływowych
- D pozostałe odpady ciekłe powstające w gospodarstwach domowych

8.3. Art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Przez stacje zlewne w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rozumie się:

- A instalacje i urządzenia zlokalizowane przy kolektorach sieci kanalizacyjnej lub przy oczyszczalniach ścieków służące do przyjmowania nieczystości ciekłych dowożonych pojazdami asenizacyjnymi z miejsc gromadzenia
- B instalacje i urządzenia służące do przyjmowania wód opadowych i rotopowych
- C obszar, z którego ścieki siecią kanalizacyjną kierowane są do oczyszczalni ścieków
- D obszar, z którego ścieki siecią kanalizacyjną kierowane są do głównego kolektora ścieków

8.4. Art. 2 ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkiem wielolokalowym, w których ustanowiono odrębną własność lokali, obowiązki właściciela nieruchomości wspólnej oraz właściciela lokalu obciążają:

- A zawsze właścicieli lokali
- B osoby sprawujące zarząd nieruchomością wspólną
- C wspólnotę mieszkaniową albo spółdzielnię mieszkaniową
- D jeden z właścicieli lokali, będący pełnomocnikiem pozostałych właścicieli lokali

8.5. Art. 3 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Obowiązkiem gminy wynikającym z ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie jest:

- A zapewnienie budowy i utrzymania stacji zlewnych
- B zapewnienie budowy i utrzymania szaletów publicznych
- C prowadzenie ewidencji zbiorników bezodpływowych
- D określenie wymagań wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w zakresie bezpieczeństwa i czystości na posesjach prywatnych

8.6. Art. 3 ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, gminy nie muszą prowadzić ewidencji:

- A zbiorników bezodpływowych w celu kontroli częstotliwości ich opróżniania oraz w celu opracowania planu rozwoju sieci kanalizacyjnej
- B przydomowych oczyszczalni ścieków w celu kontroli częstotliwości i sposobu pozbywania się komunalnych osadów ściekowych oraz w celu opracowania planu rozwoju sieci kanalizacyjnej
- C umów zawartych na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w celu kontroli wykonywania przez właścicieli nieruchomości i przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy
- D umów zawartych na odbieranie nieczystości ciekłych od właścicieli nieruchomości posiadających zbiorniki bezodpływowe

8.7. Art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy określa:

- A brak takiego dokumentu
- B ustawa o o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
- C ustawa o o utrzymaniu czystości i porządku w gminach upoważniła ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia, które określi szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy
- D regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, będący aktem prawa miejscowego

8.8. Art. 5 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A wyposażenie nieruchomości w pojemniki służące do zbierania odpadów komunalnych
- B zbieranie powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych zgodnie z wymaganiami określonymi w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie
- C przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych
- D wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych, spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona

8.9. Art. 5 ust. 1 pkt 3a-5 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych w sposób zgodny z przepisami
- B pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami
- C uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, za wyjątkiem chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych
- D gromadzenie nieczystości ciekłych w zbiornikach odpływowych

8.10. Art. 5 ust. 4 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, uprzątnięcie błota, śniegu, lodu z chodnika położonego wzdłuż nieruchomości nie jest obowiązkiem właściciela posesji:

- A nigdy nie jest obowiązkiem
- B zawsze jest obowiązkiem
- C gdy na chodniku jest dopuszczalny płatny parking
- D w miastach poniżej 25 tys. mieszkańców

8.11. Art. 4 – 6b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nakłada na właściciela nieruchomości obowiązek:

- A zaprzestania użytkowania przydomowej oczyszczalni ścieków i podłączenia się do sieci kanalizacyjnej, jeżeli zostanie oddana do użytku
- B zbierania odpadów w sposób określony w regulaminie utrzymania porządku i czystości w gminie
- C gromadzenie nieczystości ciekłych w zbiornikach odpływowych
- D uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości przeznaczonych do płatnego parkowania

8.12. Art. 6c ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Czy zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rada gminy może postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne?

- A nigdy
- B tylko za zgodą właściciela nieruchomości
- C tylko w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego
- D tylko w miastach powyżej 25 tys. mieszkańców

8.13. Art. 6d ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Czy zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rada gminy może podjąć uchwałę stanowiącą akt prawa miejscowego, o podziale obszaru gminy na sektory?

- A zawsze
- B tak, jeżeli gmina liczy ponad 10.000 mieszkańców
- C tak, jeżeli gmina liczy ponad 100.000 mieszkańców
- D nigdy

8.14. Art. 6i pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, obowiązek ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy, powstaje:

- A przez cały rok kalendarzowy
- B za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości zamieszkuje mieszkaniec
- C za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości powstały odpady komunalne
- D nigdy

8.15. Art. 6i pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, obowiązek ponoszenia opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, powstaje:

- A przez cały rok kalendarzowy
- B za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości zamieszkuje mieszkaniec
- C za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości powstały odpady komunalne
- D nigdy

8.16. Art. 6j ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi stanowi (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A iloczyn powierzchni nieruchomości oraz ustalonej stawki opłaty
- B iloczyn liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość oraz ustalonej stawki opłaty
- C iloczyn powierzchni lokalu mieszkalnego oraz ustalonej stawki opłaty
- D iloczyn ilości zużytej wody z danej nieruchomości oraz ustalonej stawki opłaty

8.17. Art. 6kust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Kiedy zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, rada gminy powinna określić wyższe stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi:

- A dla nieruchomości, na których odpady powstają okresowo
- B dla nieruchomości wiejskich
- C dla nieruchomości położonych na obszarach zabudowy jednorodzinnej
- D jeżeli odpady komunalne nie są w sposób selektywny zbierane i odbierane

8.18. Art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie jest wymagane uzyskanie przez przedsiębiorców zezwolenia na działalność w zakresie:

- A prowadzenia grzebowisk zwłok zwierzęcych i ich części
- B prowadzenia „hotelu” dla zwierząt
- C ochrony przed bezdomnymi zwierzętami
- D opróżniania zbiorników bezodpływowych

8.19. Art. 7 ust. 5 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Czy zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, gminne jednostki organizacyjne prowadzące na obszarze własnej gminy działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami lub prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych, muszą uzyskać zezwolenia na działalność w tym zakresie?

- A tak
- B tak, chyba że uzyskały takie zwolnienie w wyniku uchwały rady gminy
- C nie, ale muszą spełniać warunki wymagane przy udzielaniu takich zezwoleń
- D nie

8.20. Art. 7 ust. 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zezwolenia na działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami lub prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych, wydaje, w drodze decyzji:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług
- B starosta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług
- C Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług
- D marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług

8.21. Art. 8 ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przedsiębiorca, ubiegający się wyłącznie o zezwolenie na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych powinien udokumentować:

- A zabiegi z zakresu ochrony środowiska i ochrony sanitarnej wykonane przed rozpoczęciem działalności
- B posiadanie warunków technicznych do kontroli stanu nieczystości ciekłych
- C umowę z najbliższą oczyszczalnią ścieków na dostarczanie nieczystości ciekłych
- D gotowość ich odbioru przez stację zlewną

8.22. Art. 9 ust. 1b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zezwolenia na działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami lub prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych, wydaje się na czas:

- A oznaczony, nie dłuższy niż 1 rok
- B oznaczony, nie dłuższy niż 5 lat
- C oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat
- D nieoznaczony

8.23. Art. 9 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jeżeli przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie na działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami lub prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych, nie wypełnia określonych w nim warunków, organ, który wydał zezwolenie:

- A wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków
- B cofa, w drodze decyzji, zezwolenie bez odszkodowania
- C cofa, w drodze decyzji, zezwolenie za odszkodowaniem
- D nakłada, w drodze decyzji, karę administracyjną

8.24. Art. 9 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jeżeli przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie na działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami lub prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych, nie wypełnia określonych w nim warunków i mimo wezwania nadal narusza te warunki, organ, który wydał zezwolenie:

- A wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków
- B cofa, w drodze decyzji, zezwolenie bez odszkodowania
- C cofa, w drodze decyzji, zezwolenie za odszkodowaniem
- D nakłada, w drodze decyzji, karę administracyjną

8.25. Art. 9b ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jest działalnością:

- A wolną
- B regulowaną
- C koncesjonowaną
- D ustawa. o swobodzie działalności gospodarczej nie określa tego

8.26. Art. 9d ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości jest obowiązany do spełnienia następujących wymagań (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A posiadania wyposażenia umożliwiającego odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz zapewnienia jego odpowiedniego stanu technicznego
- B utrzymania odpowiedniego stanu sanitarnego pojemników na odpady
- C utrzymania odpowiedniego stanu sanitarnego pojazdów i urządzeń do odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości
- D zapewnienia odpowiedniego usytuowania i wyposażenia bazy magazynowo-transportowej

8.27. Art. 9e ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Kiedy, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, może mieszać selektywnie zebrane odpady komunalne ze zmieszanymi?

- A zawsze
- B jeżeli podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości nie posiada regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów
- C jeżeli odpady poddawane są dalej termicznemu przetwarzaniu
- D nigdy

8.28. Art. 9k ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w przypadku gdy stwierdzono, że gminna jednostka organizacyjna odbierająca odpady komunalne od właścicieli nieruchomości nie spełnia wymagań określonych dla podmiotu odbierającego odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, po raz drugi przekazuje zmieszane odpady komunalne lub odpady zielone do instalacji innych niż regionalne instalacje do przetwarzania odpadów komunalnych albo nie osiągnęła w kolejnym roku kalendarzowym poziomów recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami oraz ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta nałoży na gminną jednostkę organizacyjną karę administracyjną uwzględniającą stopień naruszenia przepisów
- B wojewódzki inspektor ochrony środowiska nałoży na gminną jednostkę organizacyjną karę administracyjną uwzględniającą stopień naruszenia przepisów
- C wójt, burmistrz lub prezydent miasta wykreśli tę jednostkę z rejestru działalności gospodarczej
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska zakazuje, w drodze decyzji, wykonywania przez tę jednostkę działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na okres 3 lat

8.29. Art. 9l ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, prowadzący regionalną instalację do przetwarzania odpadów komunalnych, w granicach posiadanych mocy przerobowych, umowę na zagospodarowanie zmieszanych odpadów komunalnych i odpadów zielonych ze wszystkimi podmiotami odbierającymi odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, którzy wykonują swoją działalność w ramach regionu gospodarki odpadami komunalnymi:

- A musi zawrzeć
- B musi zawrzeć z gminnymi jednostkami organizacyjnymi odbierającymi odpady komunalne od właścicieli nieruchomości
- C musi zawrzeć z podmiotami wskazanymi w uchwale rady gminy
- D może zawrzeć

8.30. Art. 9l ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w przypadku wystąpienia awarii regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, uniemożliwiającej odbieranie zmieszanych odpadów komunalnych lub odpadów zielonych od podmiotów odbierających odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, odpady te przekazuje się:

- A na składowisko odpadów
- B do instalacji termicznego przetwarzania odpadów komunalnych
- C do najbliższej regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, która zgodzi się przyjąć odpady
- D do instalacji przewidzianych do zastępczej obsługi tego regionu, wskazanych w uchwale w sprawie wykonania wojewódzkiego planu gospodarki odpadami

8.31. Art. 9n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości jest obowiązany do sporządzania sprawozdań:

- A miesięcznych
- B kwartalnych
- C półrocznych
- D rocznych

8.32. Art. 9n ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości sprawozdanie o działalności składa w terminie:

- A do końca miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczy
- B do końca miesiąca następującego po upływie kwartału, którego dotyczy
- C do końca miesiąca następującego po upływie półroczu, którego dotyczy
- D do końca miesiąca następującego po upływie roku, którego dotyczy

8.33. Art. 9n ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości sprawozdanie o działalności składa:

- A wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta
- B staroście
- C wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- D marszałkowi województwa

8.34. Art. 9o ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot prowadzący działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany do sporządzania sprawozdań:

- A miesięcznych
- B kwartalnych
- C półrocznych
- D rocznych

8.35. Art. 9o ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot prowadzący działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych sprawozdanie o działalności składa w terminie:

- A do końca miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczy
- B do końca miesiąca następującego po kwartale, którego dotyczy
- C do końca miesiąca następującego po półroczu, którego dotyczy
- D do końca miesiąca następującego po roku, którego dotyczy

8.36. Art. 9o ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, podmiot prowadzący działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych sprawozdanie o działalności składa:

- A wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta
- B staroście
- C wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska
- D marszałkowi województwa

8.37. Art. 9u ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy tej ustawy sprawuje:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B starosta
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D marszałek województwa

8.38. Art. 9u ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, do kontroli przestrzegania i stosowania przepisów ustawy tej ustawy stosuje się przepisy ustawy:

- A Ordynacja podatkowa
- B o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
- C o odpadach
- D Prawo ochrony środowiska

8.39. Art. 9v ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może wystąpić z wnioskiem, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych, o pomoc do:

- A właściwego miejscowo komendanta Policji
- B właściwego miejscowo Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego
- C właściwego miejscowo wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska
- D Głównego Inspektora Ochrony Środowiska

8.40. Art. 9w ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, kontrolę nad prowadzącym regionalną instalację do przetwarzania odpadów komunalnych w zakresie przyjmowania zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz pozostałości z sortowania odpadów komunalnych przeznaczonych do składowania sprawuje:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B starosta
- C wojewódzki inspektor ochrony środowiska
- D marszałek województwa

8.41. Art. 9w ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, do kontroli nad prowadzącym regionalną instalację do przetwarzania odpadów komunalnych w zakresie przyjmowania zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz pozostałości z sortowania odpadów komunalnych przeznaczonych do składowania stosuje się przepisy ustawy:

- A Ordynacja podatkowa
- B o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
- C o odpadach
- D Prawo ochrony środowiska

**Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r.
o ochronie przyrody
tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 2134 ze zm.**

9.1. Art. 5 pkt 2b ustawy o ochronie przyrody

Przez obszar Natura 2000 w ustawie o ochronie przyrody rozumie się, utworzony w celu ochrony populacji dziko występujących ptaków lub siedlisk przyrodniczych lub gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A rezerwat przyrody
- B obszar specjalnej ochrony ptaków
- C specjalny obszar ochrony siedlisk
- D obszar mający znaczenie dla Wspólnoty

9.2. Art. 5 pkt 15 ustawy o ochronie przyrody

Przez pozyskiwanie w ustawie o ochronie przyrody rozumie się:

- A chwytanie, łowienie lub zbieranie zwierząt do celów gospodarczych
- B zbieranie części i produktów pochodnych zwierząt do celów gospodarczych
- C zbiór roślin lub grzybów lub ich części ze stanowisk naturalnych do celów gospodarczych
- D zbiór roślin lub grzybów gatunków chronionych lub ich części ze stanowisk naturalnych do celów gospodarczych

9.3. Art. 11 ust. 1, art. 13 ust. 2 i art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Dla której z poniższych form ochrony przyrody, wymienionych w ustawie o ochronie przyrody, należy wyznaczyć otulinę?

- A park narodowy
- B rezerwat przyrody
- C park krajobrazowy
- D obszar Natura 2000

9.4. Art. 11 ust. 1, art. 13 ust. 2 i art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Dla której z poniższych form ochrony przyrody, wymienionych w ustawie o ochronie przyrody, nie można wyznaczyć otuliny?

- A park narodowy
- B rezerwat przyrody
- C obszar Natura 2000
- D park krajobrazowy

9.5. Art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody w parkach narodowych i rezerwach przyrody zabrania się (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A budowa lub przebudowa obiektów budowlanych i urządzeń technicznych służących celom parku narodowego albo rezerwatu przyrody
- B zbierania poroży
- C stosowania chemicznych i biologicznych środków ochrony roślin i nawozów
- D zmiany przeznaczenia i użytkowania gruntów

9.6. Art. 17 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody w parku krajobrazowym można wprowadzić zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zakaz ten nie dotyczy:

- A realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę parku krajobrazowego
- B realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę parku krajobrazowego
- C realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała niekorzystny wpływ na przyrodę parku krajobrazowego
- D realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała niekorzystny wpływ na przyrodę parku krajobrazowego

9.7. Art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Dla której z poniższych form ochrony przyrody, wymienionych w ustawie o ochronie przyrody, nie sporządza się i nie realizuje planu ochrony?

- A park narodowy
- B rezerwat przyrody
- C obszar chronionego krajobrazu
- D park krajobrazowy

9.8. Art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Dla której z poniższych form ochrony przyrody, wymienionych w ustawie o ochronie przyrody, ustanawia się plan zadań ochronnych?

- A park narodowy
- B rezerwat przyrody
- C obszar Natura 2000
- D park krajobrazowy

9.9. Art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Kiedy, zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskigo, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000, może zezwolić na realizację planu lub działań, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000?

- A dla realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała niekorzystny wpływ na środowisko
- B dla realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała niekorzystny wpływ na środowisko
- C jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych
- D jeżeli brak rozwiązań alternatywnych

9.10. Art. 34 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Kiedy, zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, można zezwolić na realizację planu lub działań, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym gdy znaczące negatywne oddziaływanie dotyczy siedlisk i gatunków priorytetowych? Zaznacz odpowiedź niepoprawną:

- A w celu ochrony zdrowia i życia ludzi
- B jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych
- C w celu uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędnym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego
- D w celu wynikającym z koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej

9.11. Art. 36 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, na obszarach Natura 2000, które nie wchodzą w skład parków narodowych i rezerwatów przyrody, działalność związana z utrzymaniem urządzeń i obiektów służących bezpieczeństwu przeciwpowodziowemu oraz działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka i rybacka, a także amatorski połów ryb, jeżeli nie oddziałuje znacząco negatywnie na cele ochrony obszaru Natura 2000:

- A nie podlega ograniczeniu
- B podlega ograniczeniom
- C jest dozwolona pod warunkiem uzyskania dodatkowego pozwolenia
- D jest zabroniona

9.12. Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości może nastąpić, po uzyskaniu zezwolenia wydanego na wniosek (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A właściciela nieruchomości będącej własnością Skarbu Państwa
- B posiadacza nieruchomości – za zgodą właściciela tej nieruchomości
- C spółdzielni mieszkaniowej
- D posiadacza nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym

9.13. Art. 83 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, wniosek o usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości nie musi mieć zgody właściciela nieruchomości w przypadku (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A użytkownika wieczystego
- B posiadacza nieruchomości
- C spółdzielni mieszkaniowej
- D posiadacza nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym

9.14. Art. 83 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości, która nie jest wpisana do rejestru zabytków wydaje:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B starosta
- C regionalny dyrektor ochrony środowiska
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

9.15. Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości, która jest wpisana do rejestru zabytków wydaje:

- A wójt, burmistrz lub prezydent miasta
- B wojewódzki konserwator zabytków
- C regionalny dyrektor ochrony środowiska
- D wojewódzki inspektor ochrony środowiska

9.16. Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym, wydaje się po uzgodnieniu z:

- A starostą
- B wojewódzkim konserwatorem zabytków
- C regionalnym dyrektorem ochrony środowiska
- D dyrektorem oddziału Generalnej Ddyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad

9.17. Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego, wydaje się po uzgodnieniu z:

- A starostą
- B wojewódzkim konserwatorem zabytków
- C regionalnym dyrektorem ochrony środowiska
- D dyrektorem parku narodowego

9.18. Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach rezerwatu przyrody, wydaje się po uzgodnieniu z:

- A starostą
- B wojewódzkim konserwatorem zabytków
- C regionalnym dyrektorem ochrony środowiska
- D dyrektorem parku narodowego

9.19. Art. 83 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Czy, zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym, może nie być uzgodnione z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska?

- A tak
- B tak, gdy dotyczy obcych gatunków topoli
- C tak, gdy dotyczy drzew znajdujących się nie dalej niż dwa metry od skrajni jezdni
- D nie

9.20. Art. 83 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, wydanie zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów może być uzależnione od:

- A określonych przez organ nasadzeń zastępczych
- B określonych przez organ przesadzenia tego drzewa
- C określonych przez organ przesadzenia tego krzewu
- D określonych przez organ opłat kompensacyjnych

9.21. Art. 83f ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody zezwolenie na usunięcie drzew i krzewów jest wymagane w przypadku:

- A plantacji drzew i krzewów
- B krzewu albo krzewów rosnących w skupisku, o powierzchni ponad 25 m²
- C usuwanych w związku z funkcjonowaniem ogrodów botanicznych lub zoologicznych
- D lasów

9.22. Art. 84 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody za usunięcie drzew i krzewów posiadacz nieruchomości:

- A ma obowiązek zastąpienia ich innymi drzewami lub krzewami, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów
- B ponosi opłatę
- C ponosi karę
- D nie ma żadnych obowiązków

9.23. Art. 84 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, jeżeli zezwolenie na usunięcie drzew i krzewów, przewiduje przesadzenie ich w inne miejsce lub zastąpienie innymi drzewami lub krzewami, to opłata za usunięcie drzew i krzewów:

- A jest ponoszona niezwłocznie
- B w przypadku posiadania zezwolenia na usunięcie drzew i krzewów posiadacz nieruchomości jest zwolniony z obowiązku uiszczenia opłaty
- C posiadacz nieruchomości wpłaca niezwłocznie zabezpieczenie w wysokości naliczonej opłaty
- D jest odraczana na okres 3 lat

9.24 Art. 84 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, jeżeli posiadacz nieruchomości przesadził albo posadził w zamian drzewa lub krzewy i zachowały one żywotność po upływie 3 lat od dnia ich przesadzenia albo posadzenia, to opłata za usunięcie drzew i krzewów jest:

- A zwracana przez organ właściwy do naliczania i pobierania opłat
- B niezwłocznie wpłaca przez obowiązanego do uiszczenia opłaty za usunięcie drzew
- C zwracane jest zabezpieczenie finansowe w wysokości opłaty za usunięcie drzew
- D umarzana przez organ właściwy do naliczenia i pobierania opłat

9.25. Art. 84 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, jeżeli posiadacz nieruchomości przesadził albo posadził w zamian drzewa lub krzewy i nie zachowały one żywotności z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości po upływie 3 lat od dnia ich przesadzenia albo posadzenia, to opłata za usunięcie drzew i krzewów jest:

- A zwracana przez organ właściwy do naliczania i pobierania opłat
- B niezwłocznie wpłaca przez obowiązanego do uiszczenia opłaty za usunięcie drzew
- C zwracane jest zabezpieczenie finansowe w wysokości opłaty za usunięcie drzew
- D umarzana przez organ właściwy do naliczenia i pobierania opłat

9.26. Art. 84 ust. 5 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, jeżeli posiadacz nieruchomości przesadził albo posadził w zamian drzewa lub krzewy i nie zachowały one żywotności w okresie do 3 lat od dnia ich przesadzenia lub posadzenia, to opłata za usunięcie drzew i krzewów jest:

- A zwracana przez organ właściwy do naliczania i pobierania opłat
- B naliczona opłata jest przeliczana w sposób proporcjonalny do liczby drzew lub powierzchni krzewów, które nie zachowały żywotności
- C zwracane jest zabezpieczenie finansowe w sposób proporcjonalny do liczby drzew lub powierzchni krzewów, które nie zachowały żywotności
- D umarzana przez organ właściwy do naliczenia i pobierania opłat

9.27. Art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, obwód pnia do ustalenia opłaty za usunięcie drzew ustala się na wysokości:

- A przy podłożu
- B 5 cm
- C 100 cm
- D 130 cm

9.28. Art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, opłatę za usunięcie drzew ustala się na podstawie:

- A iloczynowi obwodu pnia (w cm) drzewa mierzonego na wysokości 5 cm i stawki opłaty
- B iloczynowi obwodu pnia (w m) drzewa mierzonego na wysokości 5 cm i stawki opłaty
- C iloczynowi obwodu pnia (w cm) drzewa mierzonego na wysokości 130 cm i stawki opłaty
- D iloczynowi obwodu pnia (w m) drzewa mierzonego na wysokości 130 cm i stawki opłaty

9.29. Art. 85 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, jeżeli drzewo rozwidła się na wysokości większej niż 130 cm, to:

- A za obwód drzewa traktuje się sumę obwodów rozwidlonych dni
- B za obwód pnia drzewa przyjmuje się sumę obwodu pnia o największym obwodzie oraz połowy obwodów pozostałych pni
- C obwód pnia przed rozwidleniem się
- D każdy pień traktuje się jako odrębne drzewo

9.30. Art. 85 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, jeżeli drzewo rozwidła się na wysokości mniejszej niż 130 cm, to:

- A za obwód drzewa traktuje się sumę obwodów rozwidlonych dni
- B za obwód pnia drzewa przyjmuje się sumę obwodu pnia o największym obwodzie oraz połowy obwodów pozostałych pni
- C obwód pnia przed rozwidleniem się
- D każdy pień traktuje się jako odrębne drzewo

9.31. Art. 86 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, nie nalicza się opłat za usunięcie drzew (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A na których usunięcie nie jest wymagane zezwolenie
- B drzew lub krzewów z grobli stawów rybnych
- C które obumarły lub nie rokują szansy na przeżycie, z przyczyn zależnych od posiadacza nieruchomości
- D drzew lub krzewów w związku z przebudową dróg publicznych lub linii kolejowych

9.32. Art. 87a ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, prace w obrębie korony drzewa nie mogą prowadzić do usunięcia gałęzi w wymiarze przekraczającym:

- A 10% korony
- B 20% korony
- C 30% korony
- D 50% korony

9.33. Art. 87a ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, prace w obrębie korony drzewa mogą prowadzić do usunięcia gałęzi w wymiarze przekraczającym 30% korony, chyba że mają na celu:

- A ogławienie drzewa
- B usunięcie gałęzi obumarłych lub nadłamanych
- C utrzymywanie uformowanego kształtu korony drzewa
- D wykonanie specjalistycznego zabiegu w celu przywróceniu statyki drzewa

9.34. Art. 87a ust. 4 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, za uszkodzenie drzewa traktuje się usunięcie gałęzi w wymiarze przekraczającym:

- A 10% korony
- B 20% korony
- C 30% korony
- D 50% korony

9.35. Art. 87a ust. 5 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, za zniszczenie drzewa traktuje się usunięcie gałęzi w wymiarze przekraczającym:

- A 10% korony
- B 20% korony
- C 30% korony
- D 50% korony

9.36. Art. 88 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, administracyjną karę pieniężną wymierza się za (zaznacz odpowiedź niepoprawną):

- A usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia
- B zniszczenie drzewa lub krzewu
- C usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego
- D uszkodzenie drzewa spowodowane wykonywaniem prac w obrębie korony drzewa

9.37. Art. 88 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, za usuwanie drzew lub krzewów bez wymaganego zezwolenia, wójt burmistrz lub prezydent miasta:

- A nalicza opłatę za usunięcie drzew i krzewów
- B nalicza opłatę dodatkową za usunięcie drzew i krzewów
- C nalicza odsetki ustawowe za okres braku pozwolnia na wycięcie drzew i krzewów
- D wymierza administracyjną karę pieniężną

9.38. Art. 89 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, administracyjną karę pieniężną za usunięcie drzewa bez wymaganego zezwolenia wymierza się w wysokości:

- A 50% wysokości opłaty za usunięcie drzew lub krzewów
- B 100% wysokości opłaty za usunięcie drzew lub krzewów
- C 200% wysokości opłaty za usunięcie drzew lub krzewów
- D 300% wysokości opłaty za usunięcie drzew lub krzewów

9.39. Art. 119 ustawy o ochronie przyrody

Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody, wznoszenia w pobliżu morza, jezior i innych zbiorników wodnych, rzek i kanałów obiektów budowlanych uniemożliwiających lub utrudniających ludziom i dziko występującym zwierzętom dostęp do wody, z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej oraz związanych z bezpieczeństwem powszechnym i obronnością kraju jest:

- A dozwolone
- B dozwolone na nieruchomościach prywatnych
- C dozwolone na nieruchomościach będących własnością Skarbu Państwa
- D zabronione

Inne

10.1. ISO 14001

Cykl Deminga nazywamy inaczej:

- A cyklem ciągłego doskonalenia
- B cyklem bioróżnorodności
- C cyklem metodyk referencyjnych
- D cyklem zmian naturalnych

10.2. Ocenę cyklu życia oznacza się symbolem:

- A OCŻ
- B BREF
- C LCA
- D EMAS

10.3. Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem oznaczamy:

- A RIO+10
- B Agenda 21
- C HELCOM
- D CITES

Odpowiedzi

Konstytucja

1.1. C

Art. 5 Konstytucji

Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz **zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.**

1.2. B

Art. 5 Konstytucji

Rzeczpospolita Polska **strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela** oraz bezpieczeństwo obywateli, **strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska**, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.

1.3. D

Art. 74 ust. 1 Konstytucji

Władze publiczne prowadzą politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne **współczesnemu i przyszłym pokoleniom.**

1.4. D

Art. 74 ust. 2 Konstytucji

Ochrona środowiska jest **obowiązkiem** władz publicznych.

1.5. D

Art. 74 ust. 3 Konstytucji

Każdy ma prawo do informacji o stanie i ochronie środowiska.

1.6. B

Art. 74 ust. 4 Konstytucji

Władze publiczne **wspierają** działania obywateli na rzecz ochrony i poprawy stanu środowiska.

1.7. A

Art. 86 Konstytucji

Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie. Zasady tej odpowiedzialności określa ustawa.

Ustawa Prawo ochrony środowiska

2.1. C

Art. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa określa zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, a w szczególności:

- 1) zasady ustalania:
 - a) warunków ochrony zasobów środowiska,
 - b) **warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska,**
 - c) **kosztów korzystania ze środowiska;**
 - 4) **obowiązki organów administracji;**
 - 5) odpowiedzialność i sankcje.

Art. 2. ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zasady ochrony morza przed zanieczyszczeniem przez statki oraz organy administracji właściwe w sprawach tej ochrony określają przepisy odrębne.

2.2. D

Art. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa określa zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, a w szczególności:

- 1) zasady ustalania:
 - a) **warunków ochrony zasobów środowiska,**
 - b) **warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska,**
 - c) kosztów korzystania ze środowiska;
 - 4) **obowiązki organów administracji;**
 - 5) odpowiedzialność i sankcje.

Art. 2 ust. 1. ustawy Prawo ochrony środowiska

Przepisów ustawy nie stosuje się do spraw uregulowanych w przepisach prawa atomowego.

Art. 1 ust. 1. pkt 4) ustawy Prawo atomowe.

Ustawa określa: 4) zasady odpowiedzialności cywilnej za szkody jądrowe

2.3. C

Art. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustawa określa zasady ochrony środowiska oraz warunki korzystania z jego zasobów, z uwzględnieniem wymagań zrównoważonego rozwoju, a w szczególności:

- 1) zasady ustalania:
 - a) warunków ochrony zasobów środowiska,
 - b) warunków wprowadzania substancji lub energii do środowiska,
 - c) **kosztów korzystania ze środowiska;**
 - 4) **obowiązki organów administracji;**
 - 5) odpowiedzialność i sankcje.

Art. 2. ust. 2. ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Przepisów ustawy nie stosuje się także w zakresie:

- 1) **obowiązku posiadania pozwolenia,**
 - 1a) wydawania decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu,
 - 2) ponoszenia opłat,
- w razie prowadzenia działań ratowniczych.**

2.4. A

Art. 3 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

- 1) **aglomeracji** – rozumie się przez to miasto lub **kilka miast o wspólnych granicach administracyjnych**

2.5. C

Art. 3 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

- 3) **eksploatacji instalacji lub urządzenia** – rozumie się przez to użytkowanie instalacji lub urządzenia oraz **utrzymywanie ich w sprawności**

2.6. B

Art. 3 pkt 4a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

- 4a) **granicznych wielkościach emisyjnych** – rozumie się przez to najwyższe z określonych w konkluzjach BAT wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik

2.7. C

Art. 3 pkt 5a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

5a) **historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi** – rozumie się przez to zanieczyszczenie powierzchni ziemi, które zaistniało przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r.; rozumie się przez to także szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu art. 6 pkt 11 lit. c ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz.U. z 2014 r. poz. 1789 oraz z 2015 r. poz. 277 i 1926), która została spowodowana przez emisję lub zdarzenie, od którego upłynęło więcej niż 30 lat;

2.8. A

Art. 3 pkt 6 i 42 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

6) instalacji – rozumie się przez to:

a) **stacjonarne urządzenie techniczne**,

b) **zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie**, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu,

c) **budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami**,

których eksploatacja może spowodować emisję;

42) **urządzeniu** – rozumie się przez to **niestacjonarne urządzenie techniczne**, w tym środki transportu;

2.9. D

Art. 3 pkt 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

7) **istotnej zmianie instalacji** – rozumie się przez to taką zmianę sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowę, która może powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko;

2.10. D

Art. 3 pkt 8b ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

8b) **krajowym celu redukcji narażenia** – rozumie się przez to procentowe zmniejszenie krajowego wskaźnika średniego narażenia dla roku odniesienia, w celu ograniczenia szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi, który ma być osiągnięty w określonym terminie;

2.11. C

Art. 3 pkt 8c ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

8c) **krajowym wskaźniku średniego narażenia** – rozumie się przez to średni poziom substancji w powietrzu wyznaczony na podstawie pomiarów przeprowadzonych na obszarach tła miejskiego w miastach o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracjach na terenie całego kraju, wykorzystywany do określenia i dotrzymania krajowego celu redukcji narażenia oraz dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji;

2.12. A

Art. 3 pkt 8d ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

8d) **konkluzji BAT** – rozumie się przez to dokument sporządzony na podstawie dokumentu referencyjnego BAT, przyjmowany przez Komisję Europejską, w drodze decyzji, zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, formułujący wnioski dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, wielkości emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów zużycia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich sposobów przeprowadzenia remediacji

2.13. C

Art. 3 pkt 9 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

9) **metodyce referencyjnej** – rozumie się przez to określoną na podstawie ustawy metodę pomiarów lub badań, która może obejmować w szczególności sposób poboru próbek, sposób interpretacji uzyskanych danych, a także metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji oraz energii w środowisku

2.14. B

(BAT: ang. Best Available Techniques — najlepsze dostępne techniki)

2.15. D

Art. 3 pkt 10 ustawy Prawo ochrony środowiska

10) **najlepszych dostępnych technikach** – rozumie się przez to najbardziej efektywny oraz zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość, z tym że:

- a) „technika” oznacza zarówno stosowaną technologię, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, eksploatowana oraz likwidowana,
- b) „dostępne techniki” oznacza techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów i korzyści, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać,
- c) „najlepsza technika” oznacza najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości

2.16. D

Art. 3 pkt 10a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

10a) **obszarze cichym w aglomeracji** – rozumie się przez to obszar, na którym nie występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu wyrażonych wskaźnikiem hałasu L_{DWN} ;

2.17. D

Art. 3 pkt 10d ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

10d) **obszarze tła miejskiego** – rozumie się przez to obszar miasta, w którym poziomy substancji w powietrzu są reprezentatywne dla narażenia ludności zamieszkującej tereny miejskie na działanie substancji

2.18. A

Art. 3 pkt 11 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

11) **oddziaływaniu na środowisko** – rozumie się przez to również oddziaływanie na zdrowie ludzi

2.19. D

Art. 3 pkt 11 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

12) **odpadach** – rozumie się przez to odpady w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2013 r. poz. 21 z późn. zm.);

2.20. C

Art. 3 pkt 13 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

13) **ochronie środowiska** – rozumie się przez to podjęcie lub zaniechanie działań, umożliwiające zachowanie lub przywracanie równowagi przyrodniczej; ochrona ta polega w szczególności na:

- a) **racjonalnym kształtowaniu środowiska i gospodarowaniu zasobami środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju,**
- b) **przeciwdziałaniu zanieczyszczeniom,**
- c) przywracaniu elementów przyrodniczych do stanu właściwego

Inwestycja może służyć ochronie środowiska, więc nie każde zaniechanie inwestycji może być rozumiane jako ochrona środowiska.

2.21. B

Art. 3 pkt 17 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

17) **PCB** – rozumie się przez to substancje, o których mowa w art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;

Art. 3. ust. 1 pkt 17 Ustawy o odpadach. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

17) **PCB** – rozumie się przez to polichlorowane bifenylole, **polichlorowane trifenyle**, monometylotetrachlorodifenylometan, monometylodichlorodifenylometan, monometylodibromodifenylometan oraz mieszaniny zawierające jakkolwiek z tych substancji w ilości powyżej 0,005% wagowo łącznie;

2.22. C

Art. 3 pkt 20 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

20) podmiocie korzystającym ze środowiska – rozumie się przez to:

a) **przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej** (Dz.U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.) oraz przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 5 pkt 3 tej ustawy, a także **osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,**

b) **jednostkę organizacyjną niebędącą przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej,**

c) osobę fizyczną niebędącą podmiotem, o którym mowa w lit. a, korzystającą ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie ze środowiska wymaga pozwolenia;

2.23. C

Art. 3 pkt 23 i 24 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

23) poważnej awarii – rozumie się przez to zdarzenie, w szczególności emisję, pożar lub eksplozję, powstałe w trakcie procesu przemysłowego, magazynowania lub transportu, w których występuje jedna lub więcej niebezpiecznych substancji, prowadzące do natychmiastowego powstania zagrożenia życia lub zdrowia ludzi lub środowiska lub powstania takiego zagrożenia z opóźnieniem;

24) poważnej awarii przemysłowej – rozumie się przez to **poważną awarię w zakładzie**

2.24. B

Art. 3 pkt 25 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

25) **powierzchni ziemi – rozumie się przez to ukształtowanie terenu, glebę, ziemię oraz wody gruntowe, z tym że:**

a) gleba – oznacza górną warstwę litosfery, złożoną z części mineralnych, materii organicznej, wody glebowej, powietrza glebowego i organizmów, obejmującą wierzchnią warstwę gleby i podglebie,

b) **ziemia – oznacza górną warstwę litosfery, znajdującą się poniżej gleby, do głębokości oddziaływania człowieka,**

c) wody gruntowe – oznaczają wody podziemne w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 22 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469 z późn.), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem

2.25. A

Art. 3 pkt 26 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

26) **powietrzu – rozumie się przez to powietrze znajdujące się w troposferze, z wyłączeniem wnętrza budynków i miejsc pracy**

2.26. C

Art. 3 pkt 28 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

28) **poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni**

2.27. C

Art. 3 pkt 28 lit a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

28) poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni, przy czym:

a) **poziom dopuszczalny – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany;** poziom dopuszczalny jest standardem jakości powietrza,

b) **poziom docelowy – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych;** poziom ten ustala się w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość,

c) **poziom celu długoterminowego – jest to poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny;** poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych;

2.28. D

Art. 3 pkt 28 lit b ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

28) poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni, przy czym:

a) **poziom dopuszczalny – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany;** poziom dopuszczalny jest standardem jakości powietrza,

- b) **poziom docelowy – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych**; poziom ten ustala się w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość,
- c) **poziom celu długoterminowego – jest to poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych**;

2.29. A

Art. 3 pkt 28 lit. b ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

28) poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni, przy czym:

- b) **poziom docelowy – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych**; poziom ten ustala się w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość,

2.30. A

Art. 3 pkt 28 lit c ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

28) poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni, przy czym:

- a) **poziom dopuszczalny – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany; poziom dopuszczalny jest standardem jakości powietrza,**
- b) **poziom docelowy – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym czasie za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych; poziom ten ustala się w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość,**
- c) **poziom celu długoterminowego – jest to poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych**

2.31. B

Art. 3 pkt 28 lit. c ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

28) poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni, przy czym:

- c) **poziom celu długoterminowego – jest to poziom substancji, poniżej którego, zgodnie ze stanem współczesnej wiedzy, bezpośredni szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi lub środowisko jako całość jest mało prawdopodobny; poziom ten ma być osiągnięty w długim okresie czasu, z wyjątkiem sytuacji, gdy nie może być osiągnięty za pomocą ekonomicznie uzasadnionych działań technicznych i technologicznych**

2.32. A

Art. 3 pkt 28 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

28) poziomie substancji w powietrzu – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu w odniesieniu do ustalonego czasu lub opad takiej substancji w odniesieniu do ustalonego czasu i powierzchni, przy czym:

- a) **poziom dopuszczalny – jest to poziom substancji, który ma być osiągnięty w określonym terminie i który po tym terminie nie powinien być przekraczany; poziom dopuszczalny jest standardem jakości powietrza,**

2.33. C

Art. 3 pkt 28a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

28a) **poziomie informowania – rozumie się przez to stężenie substancji w powietrzu, powyżej którego istnieje zagrożenie zdrowia ludzkiego wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie zanieczyszczeń wrażliwych grup ludności, w przypadku którego niezbędna jest natychmiastowa i właściwa informacja**

2.34. C

Art. 3 pkt 29 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

29) **pozwoleniu, bez podania jego rodzaju – rozumie się przez to pozwolenie na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii, o którym mowa w art. 181 ust. 1**

Art. 181 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ ochrony środowiska może udzielić pozwolenia:

- 1) zintegrowanego;
- 2) na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;
- 3) wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi
- 4) na wytwarzanie odpadów

2.35. B

Art. 3 pkt 31a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

31a) **pułapie stężenia ekspozycji** – rozumie się przez to poziom substancji w powietrzu wyznaczony na podstawie wartości krajowego wskaźnika średniego narażenia, w celu ograniczenia szkodliwego wpływu danej substancji na zdrowie ludzi, który ma być osiągnięty w określonym terminie; pułap stężenia ekspozycji jest standardem jakości powietrza

2.36. C

Art. 3 pkt 31b ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

31b) **remediacji** – rozumie się przez to poddanie gleby, ziemi i wód gruntowych działaniom mającym na celu usunięcie lub zmniejszenie ilości substancji powodujących ryzyko, ich kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się, tak aby teren zanieczyszczony przestał stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i, o ile jest to możliwe, planowanego w przyszłości sposobu użytkowania terenu; remediacja może polegać na samooczyszczaniu, jeżeli przynosi największe korzyści dla środowiska

2.37. C

Art. 3. pkt 33 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

33) **standardach emisyjnych** – rozumie się przez to dopuszczalne wielkości emisji

2.38. A

Art. 3 pkt 34 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

34) **standardzie jakości środowiska** – rozumie się przez to poziomy dopuszczalne substancji lub energii oraz pułap stężenia ekspozycji, które muszą być osiągnięte w określonym czasie przez środowisko jako całość lub jego poszczególne elementy przyrodnicze

2.39. D

Art. 3 pkt 34 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

38) ściekach – rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi:

- a) wody zużyte, w szczególności na cele bytowe lub gospodarcze,
- b) ciekłe odchody zwierzęce, z wyjątkiem gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz.U. z 2015 r. poz. 625 z późn. zm.),
- c) wody opadowe lub roztopowe, ujęte w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacyjne, pochodzące z powierzchni zanieczyszczonych o trwałej nawierzchni, w szczególności z miast, portów, lotnisk, terenów przemysłowych, handlowych, usługowych i składowych, baz transportowych oraz dróg i parkingów,
- d) wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane odpady wydobywcze niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, miejsc magazynowania odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,
- e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wtłaczanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wtłaczanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilościami substancji zawartych w pobranej wodzie,
- f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb łososiowatych,
- g) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate albo innych organizmów wodnych, o ile produkcja tych ryb lub organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, przekracza 1 500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu

2.40. B

Art. 3 pkt 6 i 42 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

6) instalacji – rozumie się przez to:

- a) stacjonarne urządzenie techniczne,
 - b) zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu,
 - c) budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami, których eksploatacja może spowodować emisję;
- 42) **urządzeniu** – rozumie się przez to niestacjonarne urządzenie techniczne, w tym środki transportu;

2.41. A

Art. 3 pkt 45 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

45) właściwym organie Państwowej Straży Pożarnej – rozumie się przez to właściwego miejscowo ze względu na lokalizację zakładu:

- a) **komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej** – w sprawach dotyczących **zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej**,
- b) komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej – w sprawach dotyczących zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej

2.42. B

Art. 3 pkt 45 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

45) właściwym organie Państwowej Straży Pożarnej – rozumie się przez to właściwego miejscowo ze względu na lokalizację zakładu:

- a) komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej – w sprawach dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej,
- b) **komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej** – w sprawach dotyczących **zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej**

2.43. A

Art. 3 pkt 46a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

46a) wskaźniku średniego narażenia dla miasta o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracji – rozumie się przez to średni poziom substancji w powietrzu wyznaczony na podstawie pomiarów przeprowadzonych na obszarze tła miejskiego w miastach o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracjach, wykorzystywany do dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji oraz określenia i dotrzymania krajowego celu redukcji narażenia

Art. 86a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, kierując się potrzebą dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji oraz określenia i dotrzymania krajowego celu redukcji narażenia, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób obliczania wartości wskaźnika średniego narażenia dla miasta o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracji;
- 2) sposób obliczania wartości krajowego wskaźnika średniego narażenia;
- 3) sposób oceny dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji.

Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie sposobu obliczania wskaźników średniego narażenia oraz sposobu oceny dotrzymania pułapu stężenia ekspozycji z dnia 13 września 2012 r. (Dz.U. z 2012, poz. 1029):

§ 2. 1. **Wskaźnik średniego narażenia dla miasta o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy i aglomeracji [...] oblicza się na podstawie pomiarów stężeń pyłu PM_{2,5}**

2.44. B

Art. 3 pkt 47 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

47) **wykorzystywaniu substancji – rozumie się przez to także ich gromadzenie**

2.45. D

Zasada subsydiarności (pomocniczości) jest jedną z podstawowych zasad ustrojowych Unii Europejskiej. Nie jest to zasada wymieniana w ustawie Prawo ochrony środowiska.

2.46. A

Art. 4 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Powszechne korzystanie ze środowiska** przysługuje z mocy ustawy każdemu i obejmuje **korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego**, w tym wypoczynku oraz uprawiania sportu, w zakresie:

- 1) wprowadzania do środowiska substancji lub energii;
- 2) innych niż wymienione w pkt 1 rodzajów powszechnego korzystania z wód w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne

2.47. B

Art. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Powszechne korzystanie ze środowiska przysługuje z mocy ustawy każdemu i obejmuje korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego, w tym wypoczynku oraz uprawiania sportu, w zakresie:

- 1) wprowadzania do środowiska substancji lub energii,
- 2) innych niż wymienione w pkt 1 rodzajów powszechnego korzystania z wód w rozumieniu ustawy Prawo wodne

2. **Korzystanie ze środowiska wykraczające poza ramy korzystania powszechnego może być, w drodze ustawy, obwarowane obowiązkiem uzyskania pozwolenia**, ustalającego w szczególności zakres i warunki tego korzystania, wydanego przez właściwy organ ochrony środowiska.

3. Zwykłym korzystaniem ze środowiska jest takie korzystanie wykraczające poza ramy korzystania powszechnego, co do którego ustawa nie wprowadza obowiązku uzyskania pozwolenia, oraz zwykłe korzystanie z wody w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo wodne.

2.48. D

Art. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Powszechne korzystanie ze środowiska przysługuje z mocy ustawy każdemu i obejmuje korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego, w tym wypoczynku oraz uprawiania sportu, w zakresie:

1) wprowadzania do środowiska substancji lub energii,

2) innych niż wymienione w pkt 1 rodzajów powszechnego korzystania z wód w rozumieniu ustawy Prawo wodne

2. Korzystanie ze środowiska wykraczające poza ramy korzystania powszechnego może być, w drodze ustawy, obwarowane obowiązkiem uzyskania pozwolenia, ustalającego w szczególności zakres i warunki tego korzystania, wydanego przez właściwy organ ochrony środowiska.

3. **Zwykłym korzystaniem ze środowiska jest takie korzystanie wykraczające poza ramy korzystania powszechnego**, co do którego ustawa nie wprowadza obowiązku uzyskania pozwolenia, oraz zwykłe korzystanie z wody w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo wodne.

2.49. B

Art. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ochrona jednego lub kilku elementów przyrodniczych powinna być realizowana z uwzględnieniem ochrony pozostałych elementów.

2.50. B

Art. 6 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Kto podejmuje działalność mogącą negatywnie oddziaływać na środowisko, jest obowiązany do zapobiegania temu oddziaływaniu.

Odpowiedź A jest definicją zasady przezorności według Marka Górskiego, C i D według Jerzego Sommera. Rezygnacja z wszelkich działań inwestycyjnych byłaby sprzeczna z zasadą zrównoważonego rozwoju, a ponadto, niektóre działania inwestycyjne mogą być globalnie korzystne dla środowiska (np. działania w zakresie odpadów, gospodarki wodno-ściekowej).

2.51. B

Art. 6 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze.

2.52. B

Art. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

PPP jest skrótem od angielskiej nazwy zasady zanieczyszczający płaci (**Polluter Pays Principle**).

2.53. D

Art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Podmioty korzystające ze środowiska oraz organy administracji są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych, jeżeli metodyki takie zostały określone na podstawie ustaw.

2. Jeżeli na podstawie ustawy wprowadzono obowiązek korzystania z metodyki referencyjnej, jest dopuszczalne stosowanie innej metodyki, pod warunkiem:

1) że umożliwi ona uzyskanie dokładniejszych wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie – w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku;

2) **udowodnienia pełnej równoważności uzyskiwanych wyników** – w przypadku pozostałych metodyk.

2.54. A

Art. 12. ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Podmioty korzystające ze środowiska oraz organy administracji są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych, jeżeli metodyki takie zostały określone na podstawie ustaw.

2. Jeżeli na podstawie ustawy wprowadzono obowiązek korzystania z metodyki referencyjnej, jest dopuszczalne stosowanie innej metodyki, pod warunkiem:

1) że umożliwi ona uzyskanie **dokładniejszych** wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie – w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku;

2) **udowodnienia pełnej równoważności uzyskiwanych wyników** – w przypadku pozostałych metodyk.

2.55. B

Art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Podmioty korzystające ze środowiska oraz organy administracji są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych, jeżeli metodyki takie zostały określone na podstawie ustaw.
2. Jeżeli na podstawie ustawy wprowadzono obowiązek korzystania z metodyki referencyjnej, jest dopuszczalne stosowanie innej metodyki, pod warunkiem:
 - 1) że umożliwiała ona uzyskanie **dokładniejszych** wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie – w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku;
 - 2) udowodnienia pełnej równoważności uzyskiwanych wyników – w przypadku pozostałych metodyk.

2.56. A

Art. 17 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Projekty programów ochrony środowiska podlegają zaopiniowaniu przez:

- 1) **ministra właściwego do spraw środowiska – w przypadku projektów wojewódzkich programów ochrony środowiska;**
- 2) organ wykonawczy województwa – w przypadku projektów powiatowych programów ochrony środowiska;
- 3) organ wykonawczy powiatu – w przypadku projektów gminnych programów ochrony środowiska.

2.57. C

Art. 18 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Programy, o których mowa w art. 17 ust. 1, **uchwala** odpowiednio sejmik województwa, **rada powiatu** albo rada gminy.

Art. 17. ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ wykonawczy województwa, powiatu i gminy, w celu realizacji polityki ekologicznej państwa, sporządza odpowiednio wojewódzkie, **powiatowe** i gminne programy ochrony środowiska, uwzględniając wymagania, o których mowa w art. 14.

2.58. B

Art. 25 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Źródłem informacji o środowisku jest w szczególności państwowy monitoring środowiska.

2.59. C

Art. 26 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Państwowy monitoring środowiska obejmuje, uzyskiwane na podstawie badań monitoringowych, informacje w zakresie:

- 1) **jakości powietrza;**
- 2) **jakości wód** śródlądowych powierzchniowych i podziemnych oraz **wód przejściowych**, a także wód morza terytorialnego, wód wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze tych wód;
- 3) **jakości gleby i ziemi;**
- 4) hałasu;
- 5) promieniowania jonizującego i pól elektromagnetycznych;
- 6) stanu zasobów środowiska, w tym lasów;
- 7) rodzajów i ilości substancji lub energii wprowadzanych do powietrza, wód, gleby i ziemi;
- 8) wytwarzania i gospodarowania odpadami

Badania monitoringowe obejmują ustalenie ilości wytwarzanych odpadów i sposób ich gospodarowania a nie ich jakości.

2.60. A

Art. 28 ustawy Prawo ochrony środowiska

Podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane z mocy prawa oraz na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji, gromadzą i przetwarzają dane z zachowaniem zasad określonych w ustawie i **nieodpłatnie udostępniają informacje na potrzeby państwowego monitoringu środowiska.**

2.61. B

Art. 29 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organy administracji obowiązane do wykonywania badań monitoringowych mają obowiązek wzajemnego, nieodpłatnego udostępniania informacji o środowisku.

1a. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska udostępniają nieodpłatnie organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej, gromadzone w ramach państwowego monitoringu środowiska, dane zawierające wyniki pomiarów, o których mowa w art. 90 ust. 1.

2. Inne organy administracji, dysponujące informacjami, które mogą być wykorzystane na potrzeby państwowego monitoringu środowiska, są obowiązane do ich nieodpłatnego udostępniania organom, o których mowa w ust. 1.

2.62. D

Art. 71 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Zasady zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska stanowią podstawę do sporządzania i aktualizacji koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województw, planów zagospodarowania przestrzennego województw, studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

2.63. B

Art. 72 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zapewnia się warunki utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska, w szczególności przez:

- 1) ustalanie programów racjonalnego wykorzystania powierzchni ziemi, w tym na terenach eksploatacji złóż kopalin, i racjonalnego gospodarowania gruntami;
- 2) **uwzględnianie obszarów występowania złóż kopalin oraz obecnych i przyszłych potrzeb eksploatacji tych złóż;**
- 3) zapewnianie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi, ze szczególnym uwzględnieniem gospodarki wodnej, odprowadzania ścieków, gospodarki odpadami, systemów transportowych i komunikacji publicznej oraz urządzania i kształtowania terenów zieleni;
- 4) uwzględnianie konieczności ochrony wód, gleby i ziemi przed zanieczyszczeniem w związku z prowadzeniem gospodarki rolnej;
- 5) **zapewnianie ochrony walorów krajobrazowych środowiska i warunków klimatycznych;**
- 5a) **uwzględnianie potrzeb w zakresie zapobiegania ruchom masowym ziemi i ich skutkom;**
- 6) uwzględnianie innych potrzeb w zakresie ochrony powietrza, wód, gleby, ziemi, ochrony przed hałasem, wibracjami i polami elektromagnetycznymi.

Art. 2. ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przepisów ustawy nie stosuje się do spraw uregulowanych w przepisach prawa atomowego.

Art. 1. ust. 1 ustawy Prawo atomowe

1. Ustawa określa:

1) działalność w zakresie pokojowego wykorzystywania energii atomowej związaną z rzeczywistym i potencjalnym narażeniem na promieniowanie jonizujące od sztucznych źródeł promieniotwórczych, materiałów jądrowych, urządzeń wytwarzających promieniowanie jonizujące, odpadów promieniotwórczych i wypalonego paliwa jądrowego;

2.64. C

Art. 72 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Przez opracowanie ekofizjograficzne rozumie się dokumentację sporządzaną na potrzeby studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz planu zagospodarowania przestrzennego województwa, charakteryzującą poszczególne elementy przyrodnicze na obszarze objętym studium lub planem i ich wzajemne powiązania.

2.65. C

Art. 73 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu uwzględnia się w szczególności ograniczenia wynikające z:

- 1) ustanowienia w trybie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2015 r. poz. 1651 z późn. zm) parku narodowego, rezerwatu przyrody, parku krajobrazowego, obszaru chronionego krajobrazu, obszaru Natura 2000, zespołu przyrodniczo-krajobrazowego, użytku ekologicznego, stanowiska dokumentacyjnego, pomników przyrody oraz ich otulin;
- 2) **utworzenia obszarów ograniczonego użytkowania lub stref przemysłowych**
- 2a) **wyznaczenia obszarów cichych w aglomeracji oraz obszarów cichych poza aglomeracją;**
- 3) ustalenia w trybie przepisów ustawy – Prawo wodne warunków korzystania z wód regionu wodnego i zlewni oraz ustanowienia stref ochronnych ujęć wód, a także obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych.

2.66. A

Art. 73 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W obrębie zwartej zabudowy miast i wsi jest zabroniona budowa zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej. Rozbudowa takich zakładów jest dopuszczalna pod warunkiem, że doprowadzi ona do ograniczenia zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym ograniczenia wystąpienia poważnych awarii przemysłowych.

2.67. A

Art. 73 ust. 3 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W obrębie zwartej zabudowy miast i wsi jest zabroniona budowa zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej. Rozbudowa takich zakładów jest dopuszczalna pod warunkiem, że doprowadzi ona do ograniczenia zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym ograniczenia wystąpienia poważnych awarii przemysłowych.

3a. Przepis ust. 3 nie dotyczy budowy i rozbudowy zakładów na obszarach określanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego jako tereny przeznaczone do działalności produkcyjnej, składowania i magazynowania, jeżeli plany te nie zawierają ograniczeń dotyczących zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi.

2.68. **B**

Art. 73 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Zakłady stwarzające zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej lokalizuje się w bezpiecznej odległości od siebie, od osiedli mieszkaniowych, od obiektów użyteczności publicznej, od budynków zamieszkania zbiorowego, od obszarów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, od upraw wieloletnich, od dróg krajowych oraz od linii kolejowych o znaczeniu państwowym.

2.69. **C**

Art. 73 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Osiedla mieszkaniowe, obiekty użyteczności publicznej, budynki zamieszkania zbiorowego, obszary, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, drogi krajowe oraz linie kolejowe o znaczeniu państwowym lokalizuje się w bezpiecznej odległości od zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej.

2.70. **B**

Art. 74 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W trakcie przygotowywania i realizacji inwestycji należy zapewnić oszczędne korzystanie z terenu.

2.71. **B**

Art. 74 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W trakcie przygotowywania i realizacji inwestycji należy zapewnić oszczędne korzystanie z terenu.

2. Wymóg, o którym mowa w ust. 1, **uwzględniają w szczególności projektanci oraz organy administracji ustalające warunki zabudowy i zagospodarowania terenu oraz organy administracji właściwe do spraw wywłaszczenia nieruchomości.**

2.72. **B**

Art. 75 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Przy prowadzeniu prac budowlanych dopuszcza się wykorzystywanie i przekształcanie elementów przyrodniczych wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to konieczne w związku z realizacją konkretnej inwestycji.

2.73. **B**

Art. 75 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Jeżeli ochrona elementów przyrodniczych nie jest możliwa, należy podejmować działania mające na celu naprawienie wyrządzonych szkód, w szczególności przez kompensację przyrodniczą.

2.74. **C**

Art. 76 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji są:

- 1) wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko;
- 2) zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji;
- 3) uzyskanie wymaganych decyzji określających zakres i warunki korzystania ze środowiska.

2.75. **B**

Art. 76 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Nowo zbudowany lub przebudowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być eksploatowane, jeżeli w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu nie są dotrzymane wynikające z mocy prawa standardy emisyjne albo określone w pozwoleniu warunki emisji, ustalone dla fazy po zakończeniu rozruchu.

2.76. **A**

Art. 76 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, inwestor jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie:

- 1) oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji;
- 2) zakończenia rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany.

2.77. **D**

Art. 76 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, inwestor jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie:

- 1) oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji;
- 2) zakończenia rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany.

2.78. C

Art. 77 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Problematykę ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju uwzględnia się w podstawach programowych kształcenia ogólnego dla wszystkich typów szkół.**
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, obejmuje również organizatorów **kursów prowadzących do uzyskania kwalifikacji zawodowych.**

2.79. C

Art. 80 ustawy Prawo ochrony środowiska

Reklama lub inny rodzaj promocji towaru lub usługi nie powinny zawierać treści propagujących model konsumpcji sprzeczny z zasadami ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, a w szczególności wykorzystywać obrazu dzikiej przyrody do promowania produktów i usług negatywnie wpływających na środowisko przyrodnicze.

2.80. B

Art. 80a ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, kierując się zapewnieniem konsumentom możliwości łatwej oceny cech produktu istotnych z punktu widzenia ochrony środowiska, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe **wymagania w zakresie zamieszczania w reklamie i materiałach promocyjnych informacji o produkcie**, o której mowa w art. 167 ust. 1, w tym:

- 1) oznaczenie numeryczne pozwalające na identyfikację produktu lub grupy produktów oraz ich nazwy;
- 2) wymagania co do czytelności informacji o produkcie.

Art. 80b ustawy Prawo ochrony środowiska

Nadzór nad przestrzeganiem wymagań, o których mowa w art. 80a ust. 2, **sprawuje Inspekcja Handlowa.**

2.81. B

Art. 80 ustawy Prawo ochrony środowiska

Reklama lub inny rodzaj promocji towaru lub usługi nie powinny zawierać treści propagujących model konsumpcji sprzeczny z zasadami ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, a w szczególności wykorzystywać obrazu dzikiej przyrody do promowania produktów i usług negatywnie wpływających na środowisko przyrodnicze.

Art. 80c ustawy Prawo ochrony środowiska

Organizacje społeczne mogą występować do właściwych organów administracji o zastosowanie środków zmierzających do zaprzestania reklamy lub innego rodzaju promocji towaru lub usługi, jeżeli reklama lub inny rodzaj promocji są sprzeczne z art. 80.

2.82. B

Art. 81 ust. 1 i 4 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ochrona zasobów środowiska realizowana jest na podstawie ustawy oraz przepisów szczególnych.

4. **Szczegółowe zasady:**

1) **ochrony obszarów i obiektów o wartościach przyrodniczych, krajobrazu, zwierząt i roślin zagrożonych wyginięciem oraz drzew, krzewów i zieleni – określają przepisy ustawy o ochronie przyrody**

2.83. B

Art. 81 ust. 1 i 4 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ochrona zasobów środowiska realizowana jest na podstawie ustawy oraz przepisów szczególnych.

4. **Szczegółowe zasady:**

3) **ochrony dziko występujących zwierząt – określają przepisy ustawy [...] o rybactwie śródlądowym [...], ustawy [...] o ochronie przyrody [...], ustawy [...] Prawo łowieckie [...], a także ustawy [...] o rybołówstwie morskim [...]**

2.84. B

Art. 81 ust. 1 i 4 pkt 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ochrona zasobów środowiska realizowana jest na podstawie ustawy oraz przepisów szczególnych.

4. **Szczegółowe zasady:**

4) **ochrony zwierząt gospodarskich i domowych – określają przepisy ustawy [...] o ochronie zwierząt**

2.85. B

Art. 82 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ochrona zasobów środowiska jest realizowana w szczególności poprzez:

- 1) **określenie standardów jakości środowiska oraz kontrolę ich osiągnięcia, a także podejmowanie działań służących ich nieprzekraczaniu lub przywracaniu;**
- 2) **ograniczanie emisji, na zasadach określonych w tytule III**

2.86. A

Art. 83 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Określając standardy jakości środowiska, należy kierować się skalą występowania i rodzajem oddziaływania substancji lub energii na środowisko.**

2.87. A

Art. 83 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Określając standardy jakości środowiska, należy kierować się skalą występowania i rodzajem oddziaływania substancji lub energii na środowisko.**
2. Standardy jakości środowiska **mogą być zróżnicowane w zależności od obszarów** i są wyrażane jako poziomy substancji lub energii.

2.88. A

Art. 84 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W celu doprowadzenia do przestrzegania standardów jakości środowiska w przypadkach wskazanych ustawą lub przepisami szczególnymi, w drodze aktu prawa miejscowego, tworzone są programy. Programy są publikowane w wojewódzkich dziennikach urzędowych.**

2.89. C

Art. 85 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ochrona powietrza polega na zapewnieniu jak najlepszej jego jakości, w szczególności przez:

- 1) **utrzymanie poziomów substancji w powietrzu poniżej dopuszczalnych dla nich poziomów lub co najmniej na tych poziomach;**
- 2) zmniejszanie poziomów substancji w powietrzu co najmniej do dopuszczalnych, gdy nie są one dotrzymane;
- 3) zmniejszanie i **utrzymanie poziomów substancji w powietrzu poniżej poziomów docelowych albo poziomów celów długoterminowych lub co najmniej na tych poziomach.**

Art. 3 pkt 28a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

28a) **poziomie informowania** – rozumie się przez to **stężenie substancji w powietrzu, powyżej którego istnieje zagrożenie zdrowia ludzkiego wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie zanieczyszczeń wrażliwych grup ludności, w przypadku którego niezbędna jest natychmiastowa i właściwa informacja**

2.90. A

Art. 86 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. **Przez margines tolerancji rozumie się wartość, o którą przekroczenie dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu nie powoduje obowiązku sporządzenia projektu uchwały sejmiku województwa w sprawie programu ochrony powietrza, o którym mowa w art. 91 ust. 1.**

2.91. C

Art. 87 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Oceny jakości powietrza dokonuje się w strefach.**

2. **Strefę stanowi:**

- 1) **aglomeracja o liczbie mieszkańców większej niż 250 tysięcy;**
- 2) **miasto o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy;**
- 3) **pozostały obszar województwa, niewchodzący w skład miast o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy oraz aglomeracji.**

2.92. C

Art. 88 ust. 2 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Na potrzeby ustalenia odpowiedniego sposobu oceny jakości powietrza w poszczególnych strefach **województki inspektor ochrony środowiska dokonuje przynajmniej co 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 4, klasyfikacji stref, odrębnie pod kątem poziomu każdej substancji [...]**

4. **Klasyfikację pod kątem poziomu określonej substancji przeprowadza się przed upływem 5 lat, jeżeli od poprzedniej klasyfikacji całkowita krajowa ilość tej substancji wprowadzanej do powietrza ulegnie zmianie o co najmniej 20%.**

2.93. D

Art. 88 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Górny oraz dolny **próg oszacowania oznacza procentową część dopuszczalnego albo docelowego poziomu substancji w powietrzu.**

2.94. A

Art. 91 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Dla stref, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 1, zarząd województwa, w terminie 15 miesięcy od dnia otrzymania wyników oceny poziomów substancji w powietrzu i klasyfikacji stref, o których mowa w art. 89 ust. 1, opracowuje i przedstawia do zaopiniowania właściwym wójtom, burmistrzom lub prezydentom miast i starostom projekt uchwały w sprawie programu ochrony powietrza, mającego na celu osiągnięcie poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu oraz pułapu stężenia ekspozycji.**

Art. 89 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku, dokonuje oceny poziomów substancji w powietrzu w danej strefie za rok poprzedni oraz odrębnie dla każdej substancji dokonuje klasyfikacji stref, w których poziom odpowiednio:

- 1) **przekracza poziom dopuszczalny powiększony o margines tolerancji;**
- 2) mieści się pomiędzy poziomem dopuszczalnym a poziomem dopuszczalnym powiększonym o margines tolerancji;
- 3) nie przekracza poziomu dopuszczalnego;
- 4) przekracza poziom docelowy;
- 5) nie przekracza poziomu docelowego;
- 6) przekracza poziom celu długoterminowego;
- 7) nie przekracza poziomu celu długoterminowego.

2.95. **B**

Art. 91 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Dla stref, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 2, zarząd województwa określa przyczyny przekroczenia poziomów dopuszczalnych substancji w powietrzu i informuje ministra właściwego do spraw środowiska o działaniach podejmowanych w celu zmniejszenia emisji substancji powodujących te przekroczenia.

Art. 89 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku, dokonuje oceny poziomów substancji w powietrzu w danej strefie za rok poprzedni oraz odrębnie dla każdej substancji dokonuje klasyfikacji stref, w których poziom odpowiednio:

- 1) przekracza poziom dopuszczalny powiększony o margines tolerancji;
- 2) **mieści się pomiędzy poziomem dopuszczalnym a poziomem dopuszczalnym powiększonym o margines tolerancji;**
- 3) nie przekracza poziomu dopuszczalnego;
- 4) przekracza poziom docelowy;
- 5) nie przekracza poziomu docelowego;
- 6) przekracza poziom celu długoterminowego;
- 7) nie przekracza poziomu celu długoterminowego.

2.96. **A**

Art. 91 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. Dla stref, w których został przekroczony poziom dopuszczalny albo poziom docelowy więcej niż jednej substancji w powietrzu, **można sporządzić wspólny program ochrony powietrza dotyczący tych substancji.**

2.97. **A**

Art. 92 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Plan działań krótkoterminowych powinien w szczególności zawierać:

- 1) **listę podmiotów korzystających ze środowiska, obowiązanych do ograniczenia lub zaprzestania wprowadzania z instalacji gazów lub pyłów do powietrza;**
- 2) **sposób organizacji i ograniczeń lub zakazu ruchu pojazdów i innych urządzeń napędzanych silnikami spalinowymi;**
- 3) sposób postępowania organów, instytucji i podmiotów korzystających ze środowiska oraz zachowania się obywateli w przypadku wystąpienia przekroczeń;
- 4) **określenie trybu i sposobu ogłaszania o zaistnieniu przekroczeń.**

2.98. **A**

Art. 95 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Na obszarze, na którym istnieje przekroczenie dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu, w odniesieniu do zakładów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, marszałek województwa może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska, który prowadzi działalność powodującą wprowadzanie substancji do powietrza, obowiązek prowadzenia pomiarów poziomów tej substancji w powietrzu.**

2.99. **C**

Art. 95 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, **podmiot obowiązany jest przechowywać wyniki pomiarów przez 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą.**

2.100. **D**

Art. 96 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Sejmik województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko, wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw.

2.101. C

Art. 97 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ochrona wód polega na zapewnieniu ich jak najlepszej jakości, w tym utrzymywanie ilości wody na poziomie zapewniającym ochronę równowagi biologicznej, w szczególności przez:

- 1) utrzymywanie jakości wód powyżej albo co najmniej na poziomie wymaganym w przepisach;
- 2) doprowadzanie jakości wód co najmniej do wymaganego przepisami poziomu, gdy nie jest on osiągnięty.

2.102. C

Art. 97 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Poziom jakości wód jest określany z uwzględnieniem ilości substancji i energii w wodach oraz stopnia zdolności funkcjonowania ekosystemów wodnych.

2.103. D

Art. 98 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, wody podziemne przeznacza się na zaspokojenie potrzeb bytowych ludzi.

2.104. D

Art. 99 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organy administracji planują i realizują działania w zakresie ochrony poziomu jakości wód uwzględniające obszary zlewni hydrograficznych.

2.105. D

Art. 100 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przy planowaniu i realizacji przedsięwzięcia powinny być stosowane rozwiązania, które ograniczają zmianę stosunków wodnych do rozmiarów niezbędnych ze względu na specyfikę przedsięwzięcia.

2. Jeżeli konieczna jest czasowa zmiana stosunków wodnych, jest ona dopuszczalna wyłącznie w okresie niezbędnym.

2.106. A

Art. 100 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przy planowaniu i realizacji przedsięwzięcia powinny być stosowane rozwiązania, które ograniczą zmianę stosunków wodnych do rozmiarów niezbędnych ze względu na specyfikę przedsięwzięcia.

2. Jeżeli konieczna jest czasowa zmiana stosunków wodnych, jest ona dopuszczalna wyłącznie w okresie niezbędnym.

2.107. B

Art. 101 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ochrona powierzchni ziemi polega na:

1) racjonalnym gospodarowaniu;

2) zachowaniu funkcji środowiskowych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, w tym między innymi:

- a) produkcji żywności oraz biomasy,
- b) magazynowaniu, filtrowaniu i przekształcaniu składników odżywczych, substancji i wody,
- c) podstaw rozwoju życia i różnorodności biologicznej,
- d) źródła surowców,
- e) rezerwuaru pierwiastka węgla,
- f) zbioru dziedzictwa geologicznego, geomorfologicznego i archeologicznego;

3) zapobieganiu zanieczyszczeniu substancjami powodującymi ryzyko oraz na remediacji;

4) zachowaniu jak najlepszego stanu gleby poprzez zapobieganie:

- a) erozji wodnej i wietrznej,
- b) spadkowi zawartości próchnicy glebowej,
- c) zagęszczaniu, przez co rozumie się wzrost gęstości objętościowej i zmniejszanie porowatości gleby,
- d) zasoleniu na skutek gromadzenia się w glebie soli rozpuszczalnych,
- e) działaniom powodującym zakwaszenie;

5) minimalizacji stopnia i łagodzeniu skutków zasklepienia gleby poprzez:

- a) ograniczanie do niezbędnego minimum powierzchni gleby objętej zabudową,
- b) zachowywanie lub tworzenie powierzchni biologicznie czynnych gleby, zdolnych do łagodzenia degradującego działania terenów zabudowanych i zanieczyszczeń środowiska;
- 6) zapobieganiu ruchom masowym ziemi i ich skutkom;

7) przeciwdziałaniu niekorzystnym zmianom naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi polegającym na:

- a) ograniczaniu tworzenia, powstałych w wyniku przemieszczania lub usuwania mas ziemnych i skalnych oraz odpadów wydobywczych, wykopów, wyrobisk, nasypów i zwałowisk,
- b) zapobieganiu niszczeniu gleby, w tym mieszaniu jej poziomów genetycznych, które nie wynika z uprawy gruntów ornych,
- c) zapobieganiu i ograniczaniu niszczenia pokrycia terenu roślinnością,
- d) zapewnieniu racjonalnego wykorzystania przemieszczanych lub usuwanych mas ziemnych i skalnych,
- e) zapewnieniu racjonalnego wykorzystania warstwy próchnicznej gleb, głównie w kierunku odtworzenia i ulepszenia gleb,
- f) ponownym kształtowaniu funkcji lub przygotowaniu do pełnienia nowych funkcji terenów, na których występuje niekorzystne przekształcenie naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi.

2.108. A

Art. 101a ust. 1 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi ocenia się na podstawie przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi.

4. Gleby, ziemi lub wód gruntowych nie uznaje się za zanieczyszczone, jeżeli **stwierdzone w niej zawartości substancji są pochodzenia naturalnego**.

2.109. C

Art. 101c ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska prowadzi rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.**

2.110. A

Art. 101c ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Regionalny dyrektor ochrony środowiska**, w drodze decyzji skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, **dokonuje do rejestru wpisu o potencjalnym historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi**, nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania odpowiednio:

1) wykazu, o którym mowa w art. 101d ust. 6;

2) aktualizacji wykazu, o której mowa w art. 101d ust. 8;

3) zgłoszenia, o którym mowa w art. 101e ust. 1.

2.111. B

Art. 101c ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, dokonując wpisu do rejestru, aktualizując lub uzupełniając rejestr, oznacza aktualny status terenu jako teren, na którym:

1) **występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi** – jeżeli informacje na temat terenu zawarto w wykazie, o którym mowa w art. 101d ust. 6, lub w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 101e ust. 1;

2) występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi – jeżeli na terenie przeprowadzono badania, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub w art. 101g ust. 1, które potwierdzają historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi;

3) **występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w trakcie remediacji** – jeżeli dla danego terenu ustalono plan remediacji, o którym mowa w art. 101i ust. 1;

4) **zakończono remediację** – jeżeli ocena przeprowadzenia remediacji, o której mowa w art. 101n ust. 1, wykaze, że remediacja została przeprowadzona zgodnie z ustalonym planem remediacji.

2.112. A

Art. 101c ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. **Regionalny dyrektor ochrony środowiska**, w drodze decyzji skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, dokonuje wykreślenia wpisu do rejestru, jeżeli **nie potwierdzono historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi**, w szczególności gdy badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub w art. 101g ust. 1, albo badania wykonywane przy opracowaniu planu remediacji, o którym mowa w art. 101i ust. 1, nie potwierdziły występowania na danym terenie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.

2.113. A

Art. 101d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Starosta dokonuje identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi**, poprzez: [...]

2.114. D

Art. 101d ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi nie dokonuje się na terenach, na których jest prowadzona działalność, **której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo międzynarodowe**.

2.115. B

Art. 101e ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Władający powierzchnią ziemi, który stwierdził historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi na terenie będącym w jego władaniu, jest obowiązany niezwłocznie zgłosić ten fakt **regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska**.

2.116. D

Art. 101h ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Władający powierzchnią ziemi, na której występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, jest obowiązany do **przeprowadzenia remediacji**.

2.117. C

Art. 101h ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Jeżeli zanieczyszczenie zostało spowodowane przez innego sprawcę za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, **władający powierzchnią ziemi jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji solidarnie z innym sprawcą**.

2.118. C

Art. 101i ustawy Prawo ochrony środowiska

Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w przypadku historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, przeprowadza remediację, jeżeli:

- 1) nie można wszczęć wobec władającego powierzchnią ziemi postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji albo **egzekucja okazała się bezskuteczna**;
- 2) **władający powierzchnią ziemi wykaże, że zanieczyszczenie, dokonane po dniu objęcia przez niego władania, spowodował inny sprawca, wobec którego nie można wszczęć postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji**, lub egzekucja okazała się bezskuteczna;
- 3) władający powierzchnią ziemi dokonał zgłoszenia na podstawie art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.) oraz starosta uwzględnił zgłoszenie w rejestrze zawierającym informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi, z wyszczególnieniem terenów, na których obowiązek rekultywacji obciążał starostę;
- 4) **z uwagi na zagrożenie dla zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku jest konieczne niezwłoczne jej przeprowadzenie.**

2.119. A

Art. 101k ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Koszty remediacji obejmują koszty:

- 1) **badania zanieczyszczenia gleby i ziemi;**
- 2) **opracowania projektu planu remediacji;**
- 3) **przeprowadzenia remediacji.**

2.120. B

Art. 101k ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może odstąpić od żądania zwrotu całości albo części kosztów remediacji, jeżeli:

- 1) **władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca nie został zidentyfikowany lub nie można wszczęć wobec niego postępowania egzekucyjnego, lub egzekucja okazała się bezskuteczna;**
- 2) koszty postępowania egzekucyjnego są wyższe niż kwota możliwa do odzyskania.

2.121. B

Art. 101k ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. **Roszczenia względem władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcy o zwrot kosztów remediacji przedawniają się z upływem 5 lat od dnia, w którym odpowiednio decyzja, o której mowa w ust. 2 albo 3, stała się ostateczna.**

2.122. A

Art. 101l ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca, obowiązany do przeprowadzenia remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jest obowiązany do przedłożenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wniosku o wydanie decyzji ustalającej plan remediacji, który zawiera **projekt planu remediacji**; do pisemnego wniosku dołącza się jego zapis w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.

2.123. C

Art. 101l ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Plan remediacji ustala **regionalny dyrektor ochrony środowiska** w drodze decyzji określającej [...]

2.124. C

Art. 101n ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska dokonuje oceny przeprowadzenia remediacji, która polega na **stwierdzeniu zgodności remediacji z ustalonym planem remediacji.**

Art. 217b ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przed przystąpieniem do zakończenia eksploatacji instalacji, dla której wymagany był raport początkowy, prowadzący instalację sporządza i przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia raport końcowy o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko, zwany dalej „raportem końcowym”.

2.125. A

Art. 101q ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Dopuszcza się następujące sposoby przeprowadzenia remediacji:

- 1) **usunięcie zanieczyszczenia, przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko;**
- 2) inne, niż wskazany w pkt 1, prowadzące do usunięcia znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i, o ile jest to możliwe, planowanego sposobu użytkowania terenu, takie jak:
 - a) zmniejszenie ilości zanieczyszczeń lub

- b) **ograniczenie możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń i kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie**, lub
- c) **przeprowadzenie samooczyszczania powierzchni ziemi**, ewentualne działania wspomagające samooczyszczanie, kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie, ewentualne ograniczenie dostępu ludzi do zanieczyszczonego terenu i ewentualna konieczność zmiany sposobu użytkowania zanieczyszczonego terenu.

2.126. A

Art. 101q ust. 3 pkt 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Odstąpienie od usunięcia zanieczyszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, i przeprowadzenie remediacji w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dopuszcza się, jeżeli:

4) obowiązany do przeprowadzenia remediacji wykaże, że zanieczyszczenie nastąpiło przed dniem 1 września 1980 r.

2.127. A

Art. 101r ustawy Prawo ochrony środowiska

Zabrania się używania do prac ziemnych gleby lub ziemi, w tym używanych do tych prac osadów pochodzących z dna zbiorników powierzchniowych wód stojących lub wód płynących, **jeżeli jest przekroczona w nich dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko**, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 101a ust. 5, dla gruntów występujących w miejscu użycia tej gleby lub ziemi.

2.128. A

Art. 110a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Starosta prowadzi obserwację terenów zagrożonych ruchami masowymi ziemi oraz terenów, na których występują te ruchy, a także rejestr zawierający informacje o tych terenach.**

2.129. A

Art. 112a ust. 1 litera a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w przepisach niniejszego działu jest mowa o wskaźnikach hałasu, rozumie się przez to parametry hałasu określone poziomem dźwięku A wyrażonym w decybelach (dB), w tym:

1) wskaźniki hałasu mające zastosowanie do prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony środowiska przed hałasem, w szczególności do sporządzania map akustycznych, o których mowa w art. 118 ust. 1, oraz programów ochrony środowiska przed hałasem, o których mowa w art. 119 ust. 1:

a) L_{DWN} – **długookresowy średni poziom dźwięku A** wyrażony w decybelach (dB), **wyznaczony w ciągu wszystkich dób w roku, z uwzględnieniem pory dnia** (rozumianej jako przedział czasu od godz. 6⁰⁰ do godz. 18⁰⁰), **pory wieczoru** (rozumianej jako przedział czasu od godz. 18⁰⁰ do godz. 22⁰⁰) oraz **pory nocy** (rozumianej jako przedział czasu od godz. 22⁰⁰ do godz. 6⁰⁰)

2.130. B

Art. 112a ust. 1 litera b ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w przepisach niniejszego działu jest mowa o wskaźnikach hałasu, rozumie się przez to parametry hałasu określone poziomem dźwięku A wyrażonym w decybelach (dB), w tym:

1) wskaźniki hałasu mające zastosowanie do prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony środowiska przed hałasem, w szczególności do sporządzania map akustycznych, o których mowa w art. 118 ust. 1, oraz programów ochrony środowiska przed hałasem, o których mowa w art. 119 ust. 1:

b) L_N – **długookresowy średni poziom dźwięku A** wyrażony w decybelach (dB), **wyznaczony w ciągu wszystkich pór nocy w roku** (rozumianych jako przedział czasu od godz. 22⁰⁰ do godz. 6⁰⁰)

2.131. C

Art. 112a ust. 2 litera a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w przepisach niniejszego działu jest mowa o wskaźnikach hałasu, rozumie się przez to parametry hałasu określone poziomem dźwięku A wyrażonym w decybelach (dB), w tym:

2) wskaźniki hałasu mające zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska w odniesieniu do jednej doby:

a) L_{AeqD} – **równoważny poziom dźwięku A dla pory dnia** (rozumianej jako przedział czasu od godz. 6⁰⁰ do godz. 22⁰⁰)

2.132. D

Art. 112a ust. 2 litera b ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w przepisach niniejszego działu jest mowa o wskaźnikach hałasu, rozumie się przez to parametry hałasu określone poziomem dźwięku A wyrażonym w decybelach (dB), w tym:

2) wskaźniki hałasu mające zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska w odniesieniu do jednej doby:

b) L_{AeqN} – **równoważny poziom dźwięku A dla pory nocy** (rozumianej jako przedział czasu od godz. 22⁰⁰ do godz. 6⁰⁰)

2.133. B

Art. 114 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uwzględnia się tereny, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1.

2. **Jeżeli teren może być zaliczony do kilku rodzajów terenów**, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, **uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenu.**

2.134. B

Art. 115 ustawy Prawo ochrony środowiska

W razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oceny, czy teren należy do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, właściwe organy dokonują na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów; przepis art. 114 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2.135. D

Art. 115a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu; za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu uważa się przekroczenie wskaźnika hałasu $L_{Aeq D}$ lub $L_{Aeq N}$.

2.136. A

Art. 115a ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Jeżeli hałas powstaje w związku z eksploatacją dróg, linii kolejowych, linii tramwajowych, kolei linowych, portów oraz lotnisk lub z działalnością osoby fizycznej niebędącej przedsiębiorcą, decyzji, o której mowa w ust. 1 (o dopuszczalnym poziomie hałasu), nie wydaje się.

2.137. C

Art. 115a ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W decyzji, o której mowa w ust. 1 (decyzja o dopuszczalnym poziomie hałasu), określa się dopuszczalne poziomy hałasu poza zakładem przy zastosowaniu wskaźników hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$ w odniesieniu do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, na które oddziałuje zakład.

2.138. A

Art. 115a ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W decyzji, o której mowa w ust. 1 (decyzja o dopuszczalnym poziomie hałasu), określa się dopuszczalne poziomy hałasu poza zakładem przy zastosowaniu wskaźników hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$ w odniesieniu do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, na które oddziałuje zakład.

Art. 115a ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. W decyzji, o której mowa w ust. 1, mogą być określone wymagania mające na celu nieprzekraczanie poza zakładem dopuszczalnych poziomów hałasu, a w szczególności:

- 1) rozkład czasu pracy źródeł hałasu dla całej doby, wraz z przewidywanymi wariantami;
- 2) zakres, sposób i częstotliwość prowadzenia pomiarów poziomu hałasu w zakresie, w jakim wykraczają one poza wymagania, o których mowa w art. 147 i 148;
- 3) sposób postępowania w przypadku uszkodzenia aparatury służącej do pomiarów poziomu hałasu, jeżeli jej zastosowanie jest wymagane;
- 4) formę, układ, techniki i termin przedkładania wyników pomiarów, o których mowa w pkt 2, organowi właściwemu do wydania decyzji i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska; do wyników przeprowadzonych pomiarów stosuje się odpowiednio przepis art. 147 ust. 6.

2.139. A

Art. 115a ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczyna się z urzędu.

2.140. A

Art. 115a ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. Decyzja, o której mowa w ust. 1 (decyzja o dopuszczalnym poziomie hałasu), może ulec zmianie w przypadku:

- 1) uchwalenia albo utraty mocy obowiązującej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczącego terenów objętych oddziaływaniem hałasu z zakładu;
- 2) zmiany faktycznego zagospodarowania i wykorzystania nieruchomości, na które oddziałuje hałas z zakładu, nieobjętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego;
- 3) zmiany obowiązujących dopuszczalnych poziomów hałasu.

2.141. C

Art. 116 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Rada powiatu, w drodze uchwały, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4, ograniczy lub zakazuje używania jednostek pływających lub niektórych ich rodzajów na określonych zbiornikach powierzchniowych wód stojących oraz wodach płynących, jeżeli jest to konieczne do zapewnienia odpowiednich warunków akustycznych na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.

2. Na śródlądowych wodach żeglownych ograniczenia i zakazy wprowadza, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu.

2.142. A

Art. 117 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Oceny stanu akustycznego środowiska i obserwacji zmian dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska na podstawie wyników pomiarów poziomów hałasu określonych wskaźnikami hałasu L_{DWN} i L_N oraz z uwzględnieniem pozostałych danych, w szczególności demograficznych oraz dotyczących sposobu zagospodarowania i użytkowania terenu.

2.143. B

Art. 117 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Oceny stanu akustycznego środowiska i obserwacji zmian dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska na podstawie wyników pomiarów poziomów hałasu określonych wskaźnikami hałasu L_{DWN} i L_N oraz z uwzględnieniem pozostałych danych, w szczególności demograficznych oraz dotyczących sposobu zagospodarowania i użytkowania terenu.

2. Oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje się obowiązkowo dla:

- 1) **aglomeracji o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy;**
- 2) **terenów poza aglomeracjami, o których mowa w art. 179 ust. 1.**

2.144. D

Art. 117 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Na terenach niewymienionych w ust. 2 oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

2.145. C

Art. 118 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Na potrzeby oceny stanu akustycznego środowiska, o której mowa w art. 117 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, starosta sporządza, co 5 lat, mapy akustyczne, z zastrzeżeniem ust. 2.

2.146. C

Art. 117 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Na terenach niewymienionych w ust. 2 oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

Art. 118 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Na potrzeby oceny stanu akustycznego środowiska, o której mowa w art. 117 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, starosta sporządza, co 5 lat, mapy akustyczne, z zastrzeżeniem ust. 2.

2.147. C

Art. 118 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Mapa, o której mowa w ust. 1 (*mapa akustyczna*), powinna składać się z części opisowej i części graficznej.

2.148. A

Art. 118 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Część opisowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) **charakterystykę obszaru podlegającego ocenie;**
- 2) **identyfikację i charakterystykę źródeł hałasu;**
- 3) **uwarunkowania akustyczne wynikające z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;**
- 4) **metody wykorzystane do dokonania oceny;**
- 5) **zestawienie wyników badań;**
- 6) **identyfikację terenów zagrożonych hałasem;**
- 7) **liczbę ludności zagrożonej hałasem;**
- 8) **analizę trendów zmian stanu akustycznego środowiska;**
- 9) **wnioski dotyczące działań w zakresie ochrony przed hałasem.**

2.149. A

Art. 118 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Część graficzna powinna zawierać w szczególności:

- 1) **mapę charakteryzującą hałas emitowany z poszczególnych źródeł;**
- 2) **mapę stanu akustycznego środowiska, z zaznaczeniem terenów, na których występuje przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu, z odniesieniem do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;**
- 3) **mapę terenów zagrożonych hałasem;**
- 4) **mapę przedstawiającą przewidywane rezultaty działań, o których mowa w ust. 4 pkt 9.**

2.150. A

Art. 118 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. Przez teren zagrożony hałasem rozumie się teren, na którym są przekroczone dopuszczalne poziomy hałasu, określone wskaźnikami L_{DWN} lub L_N , o których mowa w art. 113.

2.151. D

Art. 118a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Mapa akustyczna, opracowana na kopiach map wchodzących w skład państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, stanowi podstawowe źródło danych wykorzystywanych dla celów:**

- 1) informowania społeczeństwa o zagrożeniach środowiska hałasem;
- 2) opracowania danych dla państwowego monitoringu środowiska;
- 3) tworzenia i aktualizacji programów ochrony środowiska przed hałasem.

2.152. B

Art. 118b ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Rada powiatu może, w drodze uchwały, wyznaczyć obszary ciche w aglomeracji lub obszary ciche poza aglomeracją, uwzględniając szczególne potrzeby ochrony przed hałasem tych obszarów i podając wymagania zapewniające utrzymanie poziomu hałasu co najmniej na istniejącym poziomie.**

2.153. B

Art. 119 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Dla terenów, na których poziom hałasu przekracza poziom dopuszczalny, tworzy się programy ochrony środowiska przed hałasem, których celem jest dostosowanie poziomu hałasu do dopuszczalnego.**

2.154. A

Art. 119 ust. 4a ustawy Prawo ochrony środowiska

4a. **Organ właściwy do tworzenia programu ochrony środowiska przed hałasem opracowuje łącznie z programem jego streszczenie, sporządzane w języku niespecjalistycznym, zawierające omówienie wszystkich ważnych aspektów działań przewidywanych w programie, w formie prezentacji graficznych i zestawień danych tabelarycznych.**

2.155. C

Art. 119 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. **Programy, o których mowa w ust. 1 (*programy ochrony środowiska przed hałasem*), aktualizuje się co najmniej raz na pięć lat, a także w przypadku wystąpienia okoliczności uzasadniających zmianę planu lub harmonogramu realizacji.**

2.156. D

Art. 120 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Starosta przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska program ochrony środowiska przed hałasem niezwłocznie po uchwaleniu programu przez radę powiatu.**

3. **Marszałek województwa przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska program ochrony środowiska przed hałasem niezwłocznie po uchwaleniu programu przez sejmik województwa.**

2.157. C

Art. 121 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ochrona przed polami elektromagnetycznymi polega na zapewnieniu jak najlepszego stanu środowiska poprzez:

- 1) **utrzymanie poziomów pól elektromagnetycznych poniżej dopuszczalnych lub co najmniej na tych poziomach;**
- 2) **zmniejszanie poziomów pól elektromagnetycznych co najmniej do dopuszczalnych, gdy nie są one dotrzymane.**

2.158. B

Art. 122a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia emitującego pola elektromagnetyczne, które są stacjami elektroenergetycznymi lub napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi o napięciu znamionowym nie niższym niż 110 kV, lub instalacjami radiokomunikacyjnymi, radionawigacyjnymi lub radiolokacyjnymi, emitującymi pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitującymi pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, są obowiązani do wykonania pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku:**

- 1) **bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji lub urządzenia;**
- 2) **każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia, w tym zmiany spowodowanej zmianami w wyposażeniu instalacji lub urządzenia, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie.**

2.159. D

Art. 124 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wojewódzki inspektor ochrony środowiska prowadzi, aktualizowany corocznie, rejestr zawierający informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, z wyszczególnieniem przekroczeń dotyczących:**

- 1) terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) miejsc dostępnych dla ludności.

2.160. A

Art. 124 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska prowadzi, **aktualizowany corocznie**, rejestr zawierający informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, z wyszczególnieniem przekroczeń dotyczących:

- 1) terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) miejsc dostępnych dla ludności.

2.161. A

Art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego.**

2.162. D

Art. 125 ustawy Prawo ochrony środowiska

Złoża kopalin podlegają ochronie polegającej na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu kopalin, w tym kopalin towarzyszących.

2.163. A

Art. 126 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Podjęwszy eksploatację złóż kopaliny lub prowadzący tę eksploatację jest obowiązany przedsięwziąć środki niezbędne do ochrony zasobów złoża, jak również do ochrony powierzchni ziemi oraz wód powierzchniowych i podziemnych, sukcesywnie prowadzić rekultywację terenów poeksploatacyjnych oraz przywracać do właściwego stanu inne elementy przyrodnicze.**

Ponieważ zgodnie z art. 126 ust. 1 POŚ:

1. Eksploatację złoża kopaliny prowadzi się w sposób gospodarczo uzasadniony, przy zastosowaniu środków ograniczających szkody w środowisku i przy zapewnieniu racjonalnego wydobycia i zagospodarowania kopaliny.

Zapewnienie całkowitego wyeksploatowania złoża może nie być gospodarczo uzasadnione (na danym etapie rozwoju technologii górniczych).

2.164. B

Art. 127 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Ochrona zwierząt oraz roślin polega na:**

- 1) zachowaniu cennych ekosystemów, różnorodności biologicznej i utrzymaniu równowagi przyrodniczej;
- 2) tworzeniu warunków prawidłowego rozwoju i optymalnego spełniania przez zwierzęta i roślinność funkcji biologicznej w środowisku;
- 3) **zapobieganiu lub ograniczaniu negatywnych oddziaływań na środowisko, które mogłyby niekorzystnie wpływać na zasoby oraz stan zwierząt oraz roślin;**
- 4) **zapobieganiu zagrożeniom naturalnych kompleksów i tworów przyrody.**

2.165. A

Art. 127 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Ochrona, o której mowa w ust. 1 (ochrona zwierząt oraz roślin), jest realizowana w szczególności poprzez:**

- 1) obejmowanie ochroną obszarów i obiektów cennych przyrodniczo;
- 2) **ustanawianie ochrony gatunków zwierząt oraz roślin;**
- 3) ograniczanie możliwości pozyskiwania dziko występujących zwierząt oraz roślin;
- 4) odtwarzanie populacji zwierząt i stanowisk roślin oraz zapewnianie reprodukcji dziko występujących zwierząt oraz roślin;
- 5) **zabezpieczanie lasów i zadrzewień przed zanieczyszczeniem i pożarami;**
- 6) ograniczanie możliwości wycinania drzew i krzewów oraz likwidacji terenów zieleni;
- 7) zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, zwłaszcza gdy przemawiają za tym potrzeby ochrony gleby, zwierząt, kształtowania klimatu oraz inne potrzeby związane z zapewnieniem różnorodności biologicznej, równowagi przyrodniczej i zaspokajania potrzeb rekreacyjno-wypoczynkowych ludzi;
- 8) **nadzorowanie zamierzonego uwolnienia GMO do środowiska i wprowadzenia do obrotu w rozumieniu przepisów ustawy [...] o mikroorganizmach i organizmach genetycznie zmodyfikowanych [...].**

2.166. A

Art. 129 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części.**

2. **W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.**

2.167. C

Art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1–3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.**

2.168. C

Art. 129 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. **W sprawach**, o których mowa w ust. 1–4, **nie stosuje się przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotyczących roszczeń z tytułu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości.**

2.169 D

Art. 131 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W razie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 130 ust. 1, na żądanie poszkodowanego właściwy starosta ustala, w drodze decyzji, wysokość odszkodowania; decyzja jest niezaskarżalna.

2. **Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może** w terminie 30 dni od dnia doręczenia jej decyzji, o której mowa w ust. 1, **wnieść powództwo do sądu powszechnego.** Droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

2.170. A

Art. 131 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W razie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 130 ust. 1, na żądanie poszkodowanego właściwy starosta ustala, w drodze decyzji, wysokość odszkodowania; decyzja jest niezaskarżalna.

2. **Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może w terminie 30 dni od dnia doręczenia jej decyzji**, o której mowa w ust. 1, **wnieść powództwo do sądu powszechnego.** Droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

2.171. B

Art. 131 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może w terminie 30 dni od dnia doręczenia jej decyzji, o której mowa w ust. 1, wnieść powództwo do sądu powszechnego. **Droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.**

2.172. D

Art. 131 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Wystąpienie na drogę sądową nie wstrzymuje wykonania decyzji**, o której mowa w ust. 1 *(o wysokości odszkodowania za ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości).*

2.173. C

Art. 133 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ustalenie wysokości odszkodowania oraz ceny wykupu nieruchomości następuje po uzyskaniu opinii rzeczoznawcy majątkowego, określającej wartość nieruchomości według zasad i trybu określonych w przepisach ustawy o gospodarce nieruchomościami.

2.174. B

Art. 134 ustawy Prawo ochrony środowiska

Obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości są:

- 1) **właściwa jednostka samorządu terytorialnego – jeżeli ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nastąpiło w wyniku uchwalenia aktu prawa miejscowego przez organ samorządu terytorialnego;**
- 2) reprezentowany przez wojewodę Skarb Państwa – jeżeli ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nastąpiło w wyniku wydania rozporządzenia Rady Ministrów, właściwego ministra albo wojewody;
- 3) reprezentowany przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Skarb Państwa – jeżeli ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nastąpiło w wyniku wydania przez niego rozporządzenia.

2.175. D

Art. 135 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko** wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z **analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu**, to dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej **tworzy się obszar ograniczonego użytkowania.**

2.176. B

Art. 135 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko** wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej **wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu**, to dla **oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej tworzy się obszar ograniczonego użytkowania.**

2.177. B

Art. 135 ust. 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

3a. **Organy, o których mowa w ust. 2 i 3, tworząc obszar ograniczonego użytkowania, określają granice obszaru, ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu, wymagania techniczne dotyczące budynków oraz sposób korzystania z terenów wynikające z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko lub analizy porównawczej albo przeglądu ekologicznego.**

2.178. C

Art. 135 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Jeżeli obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, **dla przedsięwzięcia polegającego na budowie lub przebudowie drogi, linii kolejowej lub lotniska użytku publicznego, obszar ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie analizy porównawczej.**

2.179. D

Art. 135 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. Obszar ograniczonego użytkowania tworzy się także dla instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego, innych niż wymienione w ust. 1, dla których pozwolenie na budowę zostało wydane przed dniem 1 października 2001 r., a których użytkowanie rozpoczęło się nie później niż do dnia 30 czerwca 2003 r., **jeżeli, pomimo zastosowania najlepszych dostępnych technik, nie mogą być dotrzymane dopuszczalne poziomy hałasu poza terenem zakładu.**

2.180. D

Art. 136 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są sądy powszechne.**

2.181. B

Art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania.**

2.182. A

Art. 136c ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Strefę przemysłową tworzy się, jeżeli, mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska oraz wartości odniesienia, o których mowa w art. 222, poza terenem zakładu lub innego obiektu.**

2.183. B

Art. 136c ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Strefa przemysłowa jest tworzona, na wniosek władającego powierzchnią ziemi, na terenach, które mają być objęte strefą przemysłową.**

2.184. D

Art. 136d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Strefę przemysłową tworzy, w drodze uchwały, sejmik województwa.**

2.185. A

Art. 136d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Strefę przemysłową tworzy, w drodze uchwały, sejmik województwa.**

2.186. D

Art. 138 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Eksplatacja instalacji oraz urządzenia zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska jest, z zastrzeżeniem art. 139, obowiązkiem ich właściciela, chyba że wykaże on, iż władającym instalacją lub urządzeniem jest na podstawie tytułu prawnego inny podmiot.**

2.187. B

Art. 139 ustawy Prawo ochrony środowiska

Przestrzeganie wymagań ochrony środowiska związanych z eksploatacją dróg, linii kolejowych, linii tramwajowych, lotnisk oraz portów zapewniają zarządzający tymi obiektami.

2.188. B

Art. 140 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Podmiot korzystający ze środowiska jest obowiązany zapewnić przestrzeganie wymagań ochrony środowiska, w szczególności przez:**

1) **odpowiednią organizację pracy;**

2) **powierzenie funkcji związanych z zapewnieniem ochrony środowiska osobom posiadającym odpowiednie kwalifikacje zawodowe;**

3) **zapoznanie pracowników, których zakres czynności wiąże się z kwestiami ochrony środowiska, z wymaganiami w tym zakresie, gdy nie jest konieczne odpowiednie przygotowanie zawodowe w tym zakresie;**

4) **podejmowanie działań w celu wyeliminowania lub ograniczenia szkód w środowisku wynikających z nieprzestrzegania wymagań ochrony środowiska przez pracowników, a także podejmowania właściwych środków w celu wyeliminowania takich przypadków w przyszłości.**

2.189. C

Art. 141 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Eksploatacja instalacji lub urządzenia nie powinna powodować przekroczenia standardów emisyjnych.

2.190. B

Art. 142 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Warunkami odbiegającymi od normalnych są w szczególności okres rozruchu, awarii i likwidacji instalacji lub urządzenia.

2.191. B

Art. 143 ustawy Prawo ochrony środowiska

Technologia stosowana w nowo uruchamianych lub zmienianych w sposób istotny instalacjach i urządzeniach powinna spełniać wymagania, przy których określaniu uwzględnia się w szczególności:

- 1) **stosowanie substancji o małym potencjale zagrożeń;**
- 2) **efektywne wytwarzanie oraz wykorzystanie energii;**
- 3) zapewnienie racjonalnego zużycia wody i innych surowców oraz materiałów i paliw;
- 4) **stosowanie technologii bezodpadowych i małodpadowych** oraz możliwość odzysku powstających odpadów;
- 5) rodzaj, zasięg oraz wielkość emisji;
- 6) wykorzystywanie porównywalnych procesów i metod, które zostały skutecznie zastosowane w skali przemysłowej;
- 7) (uchylony);
- 8) postęp naukowo-techniczny.

2.192. A

Art. 144 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych nie powinna, z zastrzeżeniem ust. 3, powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny.

2.193. B

Art. 144 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych nie powinna, z zastrzeżeniem ust. 3, powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny.

3. Jeżeli w związku z funkcjonowaniem instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, eksploatacja instalacji nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza tym obszarem.

2.194. D

Art. 144 ust. 2 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Eksploatacja instalacji powodująca wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych nie powinna, z zastrzeżeniem ust. 3, powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego prowadzący instalację ma tytuł prawny.

3a. Jeżeli utworzono strefę przemysłową, eksploatacja instalacji na jej obszarze nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska oraz wartości odniesienia poza granicami strefy przemysłowej.

2.195. D

Art. 144 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Zastosowanie technologii spełniającej wymagania, o których mowa w art. 143, a także dotrzymanie standardów emisyjnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz w przepisach odrębnych, nie zwalnia z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska.

2.196. C

Art. 145 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do:

- 1) **dotrzymywania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. a, oraz stałych lub przejściowych odstępstw od standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. c;**
- 2) **dotrzymywania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 169 ust. 3 pkt 3 lit. a;**
- 3) **zapewnienia ich prawidłowej eksploatacji, polegającej w szczególności na:**
 - a) **stosowaniu paliw, surowców lub materiałów zapewniających ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na środowisko,**
 - b) **podejmowaniu odpowiednich działań w przypadku powstania zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, w celu ograniczenia ich skutków dla środowiska;**
- 4) **postępowania w sposób, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. e, w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;**

- 5) wstrzymania podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymania instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. f;
- 6) stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. g;
- 7) stosowania rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. h;
- 8) przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - a) informacji o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o odstępstwach od standardów emisyjnych,
 - b) informacji lub danych dotyczących warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji– w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i.

2.197. B

Art. 147 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do okresowych pomiarów wielkości emisji i pomiarów ilości pobieranej wody.

2.198. A

Art. 147 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do ciągłych pomiarów wielkości emisji w razie wprowadzania do środowiska znacznych ilości substancji lub energii.

2.199. C

Art. 147 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Prowadzący instalację nowo zbudowaną lub zmienioną w istotny sposób, z której emisja wymaga pozwolenia, jest obowiązany do przeprowadzenia wstępnych pomiarów wielkości emisji z tej instalacji.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4, należy zrealizować najpóźniej w ciągu 14 dni od zakończenia rozruchu instalacji lub uruchomienia urządzenia, chyba że organ właściwy do wydania pozwolenia określił w pozwoleniu inny termin.

2.200. C

Art. 147 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do ewidencjonowania wyników przeprowadzonych pomiarów oraz ich przechowywania przez 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą.

2.201. A

Art. 147a ust. 1 i 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobieranie próbek przez:

- 1) akredytowane laboratorium w rozumieniu ustawy [...] o systemie oceny zgodności [...] lub
- 2) certyfikowane jednostki badawcze, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy [...] o substancjach chemicznych i ich mieszaninach [...]

– w zakresie badań, do których wykonywania są obowiązani.

1a. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonywania są obowiązani, w tym pobieranie próbek, we własnym laboratorium, pod warunkiem że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.

2.202. C

Art. 147a ust. 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

1a. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonywania są obowiązani, w tym pobieranie próbek, we własnym laboratorium, pod warunkiem że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.

2.203. A

Art. 147a ust. 1, 1a i 1b ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobieranie próbek przez:

1) akredytowane laboratorium w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. z 2010 r. Nr 138, poz. 938, z późn. zm.) lub

2) certyfikowane jednostki badawcze, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach (Dz. U. Nr 63, poz. 322 oraz z 2012 r. poz. 908)

– w zakresie badań, do których wykonywania są obowiązani.

1a. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonywania są obowiązani, w tym pobieranie próbek, we własnym laboratorium, pod warunkiem że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.

1b. Przepisów ust. 1 i 1a nie stosuje się do wykonywania pomiarów:

1) ilości pobieranej wody, do których są obowiązani prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia;

2) wielkości emisji, do których jest obowiązana służba radiokomunikacyjna amatorska w rozumieniu art. 2 pkt 37 ustawy [...] – Prawo telekomunikacyjne.

2.204. A

Art. 147a ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Jeżeli prowadzący instalację jest obowiązany do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji, powinien zapewnić możliwość automatycznego ciągłego zapisu wyników przez przyrząd pomiarowy.

2.205. C

Art. 150 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na prowadzącego instalację lub użytkownika urządzenia obowiązek prowadzenia w określonym czasie pomiarów wielkości emisji wykraczających poza obowiązki, o których mowa w art. 147 ust. 1, 2 i 4, jeżeli z przeprowadzonej kontroli wynika, że nastąpiło przekroczenie standardów emisyjnych; do wyników przeprowadzonych pomiarów stosuje się odpowiednio przepis art. 147 ust. 6.

2.206. D

Art. 150 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji nakładającej obowiązek prowadzenia pomiarów lub ich przedkładania wszczyna się z urzędu.

2.207. A

Art. 151 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli wymagane jest pozwolenie na emisję z instalacji, organ właściwy do jego wydania może nałożyć dodatkowe wymagania wykraczające poza wymagania, o których mowa w art. 147 i przepisach wydanych na podstawie art. 148, a także określić dodatkowe wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy ochrony środowiska.

2.208. A

Art. 152 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko, podlega zgłoszeniu organowi ochrony środowiska, z zastrzeżeniem ust. 8.

8. Zasady zgłaszania instalacji mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko z uwagi na wytwarzanie odpadów określają przepisy ustawy o odpadach.

2.209. A

Art. 152 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Zgłoszenie (instalacji), o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

1) oznaczenie prowadzącego instalację, jego adres zamieszkania lub siedziby;

2) adres zakładu, na którego terenie prowadzona jest eksploatacja instalacji;

3) rodzaj i zakres prowadzonej działalności, w tym wielkość produkcji lub wielkość świadczonych usług;

4) czas funkcjonowania instalacji (dni tygodnia i godziny);

5) wielkość i rodzaj emisji;

6) opis stosowanych metod ograniczania wielkości emisji;

7) informację, czy stopień ograniczania wielkości emisji jest zgodny z obowiązującymi przepisami.

2.210. A

Art. 152 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1 (która wymaga zgłoszenia), jest obowiązany do dokonania zgłoszenia przed rozpoczęciem jej eksploatacji, z zastrzeżeniem ust. 5. Przepis art. 64 ust. 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

2.211. C

Art. 152 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Do rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji.**

2.212. C

Art. 152 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Do rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji.**

2.213. B

Art. 152 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Do rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji.**

2.214. C

Art. 152 ust. 4 i 4a ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Do rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji.**

4a. **Sprzeciw, o którym mowa w ust. 4, jest wnoszony, jeżeli:**

1) **eksploatacja instalacji objętej zgłoszeniem powodowałaby przekroczenie standardów emisyjnych lub standardów jakości środowiska;**

2) **instalacja nie spełnia wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76 ust. 2 pkt 1 i 2.**

Art. 76 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Nowo zbudowany lub przebudowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być oddane do użytkowania, jeżeli nie spełniają wymagań ochrony środowiska, o których mowa w ust. 2.

2. Wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji są:

1) **wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko;**

2) **zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji;**

3) **uzyskanie wymaganych decyzji określających zakres i warunki korzystania ze środowiska.**

2.215. C

Art. 152 ust. 1 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko, podlega zgłoszeniu organowi ochrony środowiska, z zastrzeżeniem ust. 8.

5. **Instalację, o której mowa w ust. 1 (podlegającą obowiązkowi zgłoszenia), objętą obowiązkiem zgłoszenia w okresie, gdy jest już ona eksploatowana, prowadzący ją jest obowiązany zgłosić w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym została ona objęta tym obowiązkiem.**

2.216. C

Art. 152 ust. 1, 2 i 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko, podlega zgłoszeniu organowi ochrony środowiska, z zastrzeżeniem ust. 8.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

1) **oznaczenie prowadzącego instalację, jego adres zamieszkania lub siedziby;**

2) **adres zakładu, na którego terenie prowadzona jest eksploatacja instalacji;**

3) **rodzaj i zakres prowadzonej działalności, w tym wielkość produkcji lub wielkość świadczonych usług;**

4) **czas funkcjonowania instalacji (dni tygodnia i godziny);**

5) **wielkość i rodzaj emisji;**

6) **opis stosowanych metod ograniczania wielkości emisji;**

7) **informację, czy stopień ograniczania wielkości emisji jest zgodny z obowiązującymi przepisami.**

6. **Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1 (podlegającą obowiązkowi zgłoszenia), jest obowiązany:**

1) **przedłożyć organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia informacje o:**

a) **rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji;**

b) **zakończeniu eksploatacji instalacji;**

c) **zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2;**

2) **dokonać ponownego zgłoszenia instalacji, jeżeli zmiana wprowadzona w instalacji ma charakter istotnej zmiany.**

2.217. B

Art. 152 ust. 1, 2 i 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko, podlega zgłoszeniu organowi ochrony środowiska, z zastrzeżeniem ust. 8.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) oznaczenie prowadzącego instalację, jego adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) adres zakładu, na którym terenie prowadzona jest eksploatacja instalacji;
- 3) rodzaj i zakres prowadzonej działalności, w tym wielkość produkcji lub wielkość świadczonych usług;
- 4) czas funkcjonowania instalacji (dni tygodnia i godziny);
- 5) wielkość i rodzaj emisji;
- 6) opis stosowanych metod ograniczania wielkości emisji;
- 7) informację, czy stopień ograniczania wielkości emisji jest zgodny z obowiązującymi przepisami.

6. **Prowadzący instalację**, o której mowa w ust. 1 (*podlegającą obowiązkowi zgłoszenia*), **jest obowiązany**:

- 1) przedłożyć organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia informacje o:
 - a) rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji;
 - b) zakończeniu eksploatacji instalacji;
 - c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2;
- 2) **dokonać ponownego zgłoszenia instalacji, jeżeli zmiana wprowadzona w instalacji ma charakter istotnej zmiany.**

2.218. C

Art. 153 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje instalacji, z których emisja nie wymaga pozwolenia, a których eksploatacja wymaga zgłoszenia, uwzględniając ich negatywne oddziaływanie na środowisko.**

2.219. D

Art. 154 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Organ ochrony środowiska może ustalić, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony środowiska.**

2.220. A

Art. 156 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Zabrania się używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.

2. **Przepisu ust. 1 nie stosuje się do okazjonalnych uroczystości oraz uroczystości i imprez związanych z kultem religijnym, imprez sportowych, handlowych, rozrywkowych i innych legalnych zgromadzeń, a także podawania do publicznej wiadomości informacji i komunikatów służących bezpieczeństwu publicznemu.**

2.221. D

Art. 157 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Rada gminy może, w drodze uchwały, ustanawiać ograniczenia co do czasu funkcjonowania instalacji lub korzystania z urządzeń, z których emitowany hałas może negatywnie oddziaływać na środowisko, z zastrzeżeniem ust. 2.**

2. **Ograniczenia, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą instalacji lub urządzeń znajdujących się w miejscach kultu religijnego.**

2.222. C

Art. 157a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

1) **cieple użytkowym** – rozumie się przez to **ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania paliw obejmującą ciepło zużywane w zakładzie, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, na cele grzewcze lub przemysłowe niezwiązane z produkcją energii elektrycznej i ciepła oraz ciepło przeznaczone dla odbiorców zewnętrznych na cele grzewcze lub przemysłowe**

2.223. B

Art. 157a ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

2) **cieple dostarczonym do publicznej sieci ciepłowniczej** – rozumie się przez to **tę część ciepła użytkowego, która jest przekazywana poza teren zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, z wyjątkiem ciepła, które jest dostarczane do innych zakładów mających bezpośrednie połączenie ze źródłem spalania paliw**

2.224. A

Art. 157a ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

6) **stopniu odsiarczania** – rozumie się przez to **wyrażony w procentach stosunek różnicy między masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w określonym czasie a masą siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w tym czasie**

2.225. C

Art. 157a ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

7) źródle spalania paliw – rozumie się przez to **część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii**

2.226. C

Art. 157a ust. 1 pkt 7 i ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

7) źródle spalania paliw – rozumie się przez to część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii.

2. Źródłem spalania paliw jest także **zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw**, o których mowa w ust. 1 pkt 7, w przypadkach gdy:

1) **gazy odlotowe z tych źródeł spalania paliw są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (pierwsza zasada łączenia)**

2.227. D

Art. 157a ust. 1 pkt 7 i ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

7) źródle spalania paliw – rozumie się przez to część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii

2. Źródłem spalania paliw jest także **zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw**, o których mowa w ust. 1 pkt 7, w przypadkach gdy:

2) **dwa lub więcej źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie takiego pozwolenia zostały złożony po tym dniu, i dla których całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW, zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (druga zasada łączenia)**

2.228. C

Art. 158 ustawy Prawo ochrony środowiska

Wprowadzanie do środowiska wytwarzanej, wykorzystywanej lub transportowanej substancji jest dopuszczalne wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne w związku z charakterem prowadzonej działalności.

2.229. C

Art. 159 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wprowadzający do obrotu substancję jest obowiązany do:**

1) opakowania substancji w sposób zabezpieczający przed przypadkowym wprowadzeniem do środowiska;

2) **załączenia informacji zapewniającej identyfikację zagrożeń, jakie wynikają z wprowadzenia substancji do środowiska.**

2. **Jeżeli przypadkowe wprowadzenie substancji do środowiska może spowodować zanieczyszczenie, informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, powinna określać sposób postępowania w celu ograniczenia szkód.**

2.230. D

Art. 160 ust. 2, 3 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Substancjami stwarzającymi szczególne zagrożenie dla środowiska są w szczególności:**

1) **azbest;**

2) **PCB.**

3. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, inne – poza azbestem i PCB – substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, kierując się koniecznością ograniczenia ryzyka wystąpienia szkód w środowisku.

4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, zostaną ustalone:

1) oznaczenie numeryczne substancji, pozwalające na jednoznaczną jej identyfikację;

2) nazwa substancji.

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska (Dz.U. z 2003 r., Nr 217, poz. 2141) wymienia 9 pestycydów, które zaliczono do tej klasy substancji, wśród nich **DDT**.

2.231. C

Art. 161 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Instalacje lub urządzenia, w których są lub były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, powinny zostać oczyszczone lub unieszkodliwione.**

2.232. D

Art. 161 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Do instalacji lub urządzeń, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, iż były w nich wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska, stosuje się wymagania dotyczące postępowania z instalacjami i urządzeniami, w których są lub były wykorzystywane te substancje.

2.233. D

Art. 162 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska podlegają sukcesywnej eliminacji.

2.234. C

Art. 162 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Wykorzystujący substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska jest obowiązany do dokumentowania rodzaju, ilości i miejsc ich występowania oraz sposobu ich eliminowania.

2.235. D

Art. 162 ust. 3-6 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Wykorzystujący substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska powinien okresowo przedkładać marszałkowi województwa informacje o rodzaju, ilości i miejscach ich występowania, z zastrzeżeniem ust. 4-6.

4. Osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami przedkładają informacje o rodzaju, ilości i miejscach występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska w formie uproszczonej; w tym przypadku przepisów ust. 2 nie stosuje się.

5. Informacje w formie uproszczonej przedkłada się wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

2.236. A

Art. 162 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami przedkładają informacje o rodzaju, ilości i miejscach występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska w formie uproszczonej; w tym przypadku przepisów ust. 2 nie stosuje się.

2.237. A

Art. 162 ust. 4 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami przedkładają informacje o rodzaju, ilości i miejscach występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska w formie uproszczonej; w tym przypadku przepisów ust. 2 nie stosuje się.

5. Informacje w formie uproszczonej przedkłada się wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

2.238. D

Art. 162 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. Marszałek województwa prowadzi rejestr rodzaju, ilości oraz miejsc występowania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska.

2.239. B

Art. 164 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w art. 160-163 jest mowa o:

1) substancjach stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska – rozumie się przez to także substancje i przedmioty, w których zawarte są substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska

2.240. B

Art. 164 pkt 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w art. 160-163 jest mowa o:

1a) instalacjach – rozumie się przez to również budynki oraz obiekty małej architektury

2.241. B

Art. 164 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekroć w art. 160-163 jest mowa o:

2) instalacjach lub urządzeniach, w których były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska – rozumie się przez to instalacje i urządzenia, które nie zostały poddane wymaganemu ustawą procesowi oczyszczenia.

2.242. D

Art. 166 ustawy Prawo ochrony środowiska

Przy wytwarzaniu produktu, bez uszczerbku dla jego walorów użytkowych i bezpieczeństwa użytkownika, należy ograniczać:

1) zużycie substancji i energii;

2) wykorzystywanie substancji i rozwiązań technicznych mogących negatywnie oddziaływać na środowisko w okresie użytkowania produktu oraz po jego zużyciu;

3) wykorzystywanie substancji i rozwiązań technicznych utrudniających:

a) naprawę produktu,

- b) demontaż produktu w celu oddzielenia zużytych elementów wymagających szczególnego postępowania na podstawie przepisów ustawy o odpadach,
c) **użycie części produktu w innym produkcie** lub ich wykorzystanie do innych celów użytkowych po zużyciu produktu.

2.243. D

Art. 167 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Produkt powinien być zaopatrzony w informację dotyczącą:

- 1) **zużycia paliw lub materiałów eksploatacyjnych;**
- 2) wielkości emisji związanej z użytkowaniem produktu;
- 3) **bezpiecznego dla środowiska użytkowania,** demontażu, powtórnego wykorzystania lub unieszkodliwienia produktu.

2.244. B

Art. 168 ustawy Prawo ochrony środowiska

Wprowadzający produkt do obrotu powinien zapewnić spełnienie przez produkt wymagań ochrony środowiska.

2.245. D

Art. 174 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Emisje polegające na:

- 1) wprowadzaniu gazów lub pyłów do powietrza,
- 2) wprowadzaniu ścieków do wód lub ziemi,
- 3) wytwarzaniu odpadów,
- 4) **powodowaniu hałasu,**

powstające w związku z eksploatacją drogi, linii kolejowej, linii tramwajowej, lotniska oraz portu, nie mogą, z zastrzeżeniem ust. 3, spowodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego zarządzający tym obiektem ma tytuł prawny.

3. Jeżeli w związku z eksploatacją drogi, linii kolejowej, linii tramwajowej lub lotniska utworzono obszar ograniczonego użytkowania, eksploatacja nie może spowodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza tym obszarem.

2.246. D

Art. 174 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Jeżeli w związku z eksploatacją drogi, linii kolejowej, linii tramwajowej lub lotniska utworzono obszar ograniczonego użytkowania, eksploatacja nie może spowodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza tym obszarem.

2.247. D

Art. 180 ustawy Prawo ochrony środowiska

Eksploatacja instalacji powodująca:

- 1) **wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza,**
- 2) **wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi,**
- 3) **wytwarzanie odpadów,**
- 4) (uchylony),
- 5) (uchylony),

jest dozwolona po uzyskaniu pozwolenia, jeżeli jest ono wymagane.

2.248. D

Art. 180a ustawy Prawo ochrony środowiska

Pozwolenie na wytwarzanie odpadów jest wymagane do wytwarzania odpadów:

- 1) o masie powyżej 1 Mg rocznie – w przypadku odpadów niebezpiecznych lub
- 2) o masie powyżej 5000 Mg rocznie – w przypadku odpadów innych niż niebezpieczne.

2.249. C

Art. 181 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ ochrony środowiska może udzielić pozwolenia:

- 1) zintegrowanego;
- 2) **na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;**
- 3) **wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;**
- 4) **na wytwarzanie odpadów;**
- 5) (uchylony);
- 6) (uchylony).

2.250. B

Art. 181 ust. 1a ustawy Prawo ochrony środowiska

1a. Organ ochrony środowiska, na wniosek prowadzącego instalację, może objąć jednym pozwoleniem instalacje położone na obszarze swojej własności.

2.251. A

Art. 181 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Do pozwolenia zintegrowanego i pozwolenia na wytwarzanie odpadów nie stosuje się art. 11 ust. 9 ustawy [...] o swobodzie działalności gospodarczej

Art. 11 ust. 9 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.).

9. Jeżeli organ nie rozpatrzy wniosku w terminie, uznaje się, że wydał rozstrzygnięcie zgodnie z wnioskiem przedsiębiorcy, chyba że przepisy ustaw odrębnych ze względu na nadrzędny interes publiczny stanowią inaczej.

2.252. D

Art. 182 ustawy Prawo ochrony środowiska

Pozwolenia, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2–4, oraz pozwolenie wodnoprawne na pobór wód nie są wymagane w przypadku obowiązku posiadania pozwolenia zintegrowanego.

Art. 181 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ ochrony środowiska może udzielić pozwolenia:

- 1) zintegrowanego;
- 2) **na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;**
- 3) wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 4) **na wytwarzanie odpadów;**

2.253. B

Art. 183 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie wydaje w drodze decyzji organ ochrony środowiska.

2.254. B

Art. 183 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. O wygaśnięciu, cofnięciu oraz ograniczeniu pozwolenia orzeka organ właściwy do wydania pozwolenia.

2.255. C

Art. 185 ust. 1, 2 i 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Stronami postępowania o wydanie pozwolenia są prowadzący instalację oraz, jeżeli w związku z eksploatacją instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, władający powierzchnią ziemi na tym obszarze.

2. W postępowaniu o wydanie pozwolenia nie stosuje się art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego.

2a. W postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowo zbudowanej instalacji, o wydanie pozwolenia zintegrowanego z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2 lub w postępowaniu dotyczącym jego zmiany polegającej na udzieleniu takiego odstępstwa oraz w postępowaniu o wydanie decyzji o wydaniu lub zmianie pozwolenia zintegrowanego dotyczącej istotnej zmiany instalacji stosuje się przepisy art. 44 ustawy [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 31 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego

§ 1. Organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

- 1) wszczęcia postępowania,
- 2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu,

jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny.

2.256. C

Art. 185 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Stronami postępowania o wydanie pozwolenia są prowadzący instalację oraz, jeżeli w związku z eksploatacją instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, władający powierzchnią ziemi na tym obszarze.

2. W postępowaniu o wydanie pozwolenia nie stosuje się art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego.

2a. W postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowo zbudowanej instalacji, o wydanie pozwolenia zintegrowanego z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2 lub w postępowaniu dotyczącym jego zmiany polegającej na udzieleniu takiego odstępstwa oraz w postępowaniu o wydanie decyzji o wydaniu lub zmianie pozwolenia zintegrowanego dotyczącej istotnej zmiany instalacji stosuje się przepisy art. 44 ustawy [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 44 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

1. Organizacje ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłoszą chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. Organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony.

3. Organizacji ekologicznej służy skarga do sądu administracyjnego od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa.

4. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji ekologicznej służy zażalenie.

2.257. C

Art. 185 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Jeżeli liczba stron w postępowaniu przekracza 20, do stron innych niż prowadzący instalację stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego

Strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególny tak stanowi; w tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia.

2.258. B

Art. 186 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organ właściwy do wydania pozwolenia odmówi jego wydania, jeżeli:

1) nie są spełnione wymagania, o których mowa w art. 141 ust. 2, art. 143 i art. 204 ust. 1, a w przypadku pozwolenia na wytwarzanie odpadów, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 4, oraz pozwolenia zintegrowanego – także jeżeli zamierzony sposób gospodarowania odpadami jest niezgodny z planami gospodarki odpadami, o których mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;

2) **eksploatacja instalacji powodowałaby przekroczenie dopuszczalnych standardów emisyjnych;**

3) **eksploatacja instalacji powodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska;**

4) wydanie pozwolenia byłoby niezgodne z programami działań, o których mowa w art. 17, 91 ust. 1 i art. 119 ust. 1;

5) wniosek dotyczy uprawnień wnioskodawcy objętych decyzją o cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia w przypadkach, o których mowa w art. 194 ust. 1 i art. 195 ust. 1 pkt 1, a nie minęły jeszcze 2 lata od dnia, gdy decyzja w przedmiocie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia stała się ostateczna;

6) **eksploatacja instalacji położonej w granicach strefy przemysłowej powodowałaby naruszenie ustaleń zawartych w rozporządzeniu o jej utworzeniu;**

7) regionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych lub ponadregionalna instalacja do przetwarzania odpadów komunalnych nie spełnia wymagań ochrony środowiska lub wymagań określonych dla takiej instalacji.

2.259. B

Art. 187 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Jeżeli przemawia za tym szczególnie ważny interes społeczny związany z ochroną środowiska, a w szczególności z zagrożeniem pogorszeniem stanu środowiska w znacznych rozmiarach, w pozwoleniu (na wprowadzanie do środowiska substancji i energii), o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1–4, może być ustanowione zabezpieczenie roszczeń z tytułu wystąpienia negatywnych skutków w środowisku oraz szkód w środowisku w rozumieniu ustawy[...] o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.

2. Zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, może mieć formę depozytu, gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej lub polisy ubezpieczeniowej.

2.260. B

Art. 188 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat, z wyjątkiem pozwolenia zintegrowanego, które jest wydawane na czas nieoznaczony. Na wniosek prowadzącego instalację pozwolenie zintegrowane może być wydane na czas oznaczony.

2.261. D

Art. 188 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat, z wyjątkiem pozwolenia zintegrowanego, które jest wydawane na czas nieoznaczony. Na wniosek prowadzącego instalację pozwolenie zintegrowane może być wydane na czas oznaczony.

2.262. C

Art. 188 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat, z wyjątkiem pozwolenia zintegrowanego, które jest wydawane na czas nieoznaczony. **Na wniosek prowadzącego instalację pozwolenie zintegrowane może być wydane na czas oznaczony.**

2.263. D

Art. 188 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Pozwolenie określa:**

- 1) **rodzaj i parametry instalacji istotne z punktu widzenia przeciwdziałania zanieczyszczeniom;**
- 2) **wielkość dopuszczalnej emisji w warunkach normalnego funkcjonowania instalacji, nie większą niż wynikająca z prawidłowej eksploatacji instalacji, dla poszczególnych wariantów funkcjonowania;**
- 3) maksymalny dopuszczalny czas utrzymywania się uzasadnionych technologicznie warunków eksploatacyjnych odbiegających od normalnych, w szczególności w przypadku rozruchu i wyłączenia instalacji, a także warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączenia instalacji oraz warunki wprowadzania do środowiska substancji lub energii w takich przypadkach;
- 4) jeżeli ma to wpływ na określenie wymagań ochrony środowiska:
 - a) wymagany termin zakończenia eksploatacji instalacji,
 - b) dopuszczalny łączny czas dalszej eksploatacji instalacji oraz sposób dokumentowania czasu tej eksploatacji;
- 5) **źródła powstawania albo miejsca wprowadzania do środowiska substancji lub energii;**
- 6) termin, od którego jest dopuszczalna emisja, w przypadku określonym w art. 191a
- 6a) oznaczenie głównego prowadzącego instalację lub określenie zakresu odpowiedzialności poszczególnych prowadzących oznaczone części instalacji za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska, w przypadku, o którym mowa w art. 183b
3. Pozwolenie może określać, o ile przemawiają za tym szczególne względy ochrony środowiska:
 - 1) sposób postępowania w razie zakończenia eksploatacji instalacji;
 - 2) wielkość i formę zabezpieczenia roszczeń;
 - 3) wymagane działania, w tym wyszczególnienie środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji, a jeżeli działania mają być realizowane w okresie, na który jest wydane pozwolenie – również termin realizacji tych działań;
 - 4) rodzaj i ilość wykorzystywanej energii, materiałów, surowców i paliw, biorąc pod uwagę wymagania, o których mowa w art. 143 pkt 1–5;
 - 5) zakres i sposób monitorowania procesów technologicznych, w tym pomiaru i ewidencjonowania wielkości emisji w zakresie, w jakim wykraczają one poza wymagania, o których mowa w art. 147 i 148 ust. 1;
 - 6) sposób postępowania w przypadku uszkodzenia aparatury pomiarowej służącej do monitorowania procesów technologicznych, jeżeli jej zastosowanie jest wymagane;
 - 7) sposób i częstotliwość przekazywania informacji i danych, o których mowa w pkt 5, organowi właściwemu do wydania pozwolenia i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

2.264. B

Art. 189 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Podmiot, który staje się prowadzącym instalację lub jej oznaczoną część, **przejmuje prawa i obowiązki wynikające z pozwoleń dotyczących tej instalacji lub jej oznaczonej części.**

2.265. A

Art. 191a ustawy Prawo ochrony środowiska

Pozwolenie może być wydane na wniosek podmiotu podejmującego realizację nowej instalacji.

2.266. B

Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Pozwolenie wygasa:**

- 1) po upływie czasu, na jaki zostało wydane;
- 2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;
- 3) na wniosek prowadzącego instalację;
- 4) **jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne;**
- 5) jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata;
- 6) w przypadku, o którym mowa w art. 229 ust. 5;
- 7) w przypadku wstrzymania użytkowania składowiska na czas dłuższy niż rok;
- 8) w przypadku wstrzymania termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok.

2.267. A

Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Pozwolenie wygasa:**

- 1) po upływie czasu, na jaki zostało wydane;
- 2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;
- 3) na wniosek prowadzącego instalację;
- 4) jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne;
- 5) jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata;
- 6) w przypadku, o którym mowa w art. 229 ust. 5;
- 7) w przypadku wstrzymania użytkowania składowiska na czas dłuższy niż rok;
- 8) **w przypadku wstrzymania termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok.**

2.268. A

Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Pozwolenie wygasa:**

- 1) **po upływie czasu, na jaki zostało wydane;**
- 2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;
- 3) **na wniosek prowadzącego instalację;**
- 4) jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne;
- 5) **jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata;**
- 6) w przypadku, o którym mowa w art. 229 ust. 4;
- 7) w przypadku wstrzymania użytkowania składowiska na czas dłuższy niż rok;
- 8) w przypadku wstrzymania termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok.

Art. 196 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Pozwolenie może zostać cofnięte lub ograniczone za odszkodowaniem, jeżeli:**

- 1) **przemawiają za tym względy ochrony środowiska lub**
- 2) korzystanie z pozwolenia stwarza zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi.

2.269. B

Art. 193 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie pozwolenia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1, pkt 2-8.**

2.270. A

Art. 193 ust. 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Pozwolenie wygasa:**

- 1) **po upływie czasu, na jaki zostało wydane;**
 - 2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, z zastrzeżeniem art. 190 ust. 1-3, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;
 - 3) na wniosek prowadzącego instalację;
 - 4) jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne;
 - 5) jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata;
 - 6) w przypadku, o którym mowa w art. 229 ust. 4;
 - 7) w przypadku wstrzymania użytkowania składowiska na czas dłuższy niż rok;
 - 8) w przypadku wstrzymania termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok.
3. **Organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie pozwolenia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1, pkt 2-8.**

2.271. A

Art. 193 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Pozwolenie wygasa:**

- 1) **po upływie czasu, na jaki zostało wydane;**
- 2) **jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację** w rozumieniu ustawy, z zastrzeżeniem art. 190 ust. 1-3, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;
- 3) na wniosek prowadzącego instalację;
- 4) jeżeli prowadzący instalację nie rozpoczął działalności objętej pozwoleniem w terminie dwóch lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne;
- 5) **jeżeli prowadzący instalację nie prowadził działalności objętej pozwoleniem przez dwa lata;**
- 6) w przypadku, o którym mowa w art. 229 ust. 4;
- 7) w przypadku wstrzymania użytkowania składowiska na czas dłuższy niż rok;
- 8) w przypadku wstrzymania termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok.

Art. 194 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie podlega cofnięciu lub ograniczeniu bez odszkodowania, jeżeli instalacja nie jest należycie eksploatowana, przez co stwarza zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi.

2.272. D

Art. 194 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie podlega cofnięciu lub ograniczeniu bez odszkodowania, jeżeli instalacja nie jest należycie eksploatowana, przez co stwarza zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagrożenie życia lub zdrowia ludzi.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, **decyzji w przedmiocie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.**

2.273. A

Art. 195 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie może zostać cofnięte lub ograniczone bez odszkodowania, jeżeli:

1) **eksploatacja instalacji jest prowadzona z naruszeniem warunków pozwolenia**, innych przepisów ustawy lub ustawy o odpadach;

2) **przepisy dotyczące ochrony środowiska zmieniły się w stopniu uniemożliwiającym emisję lub korzystanie ze środowiska na warunkach określonych w pozwoleniu;**

3) **instalacja jest objęta postępowaniem (*kompensacyjnym*)**, o którym mowa w art. 227–229;

4) nastąpiło przekroczenie krajowych pułapów emisji, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy [...] o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;

5) prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 215 ust. 4 pkt 2 lub art. 216 ust. 3.

Art. 196 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenie może zostać cofnięte lub ograniczone za odszkodowaniem, jeżeli:

1) **przemawiają za tym względy ochrony środowiska** lub

2) korzystanie z pozwolenia stwarza zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi.

2.274. D

Art. 196 ust. 2–4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Ustalenie odszkodowania następuje w drodze decyzji organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia;** decyzja jest niezaskarżalna.

3. Odszkodowanie przysługuje od organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia.

4. **Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji**, o której mowa w ust. 2, **wnieść powództwo do sądu powszechnego;** droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

2.275. A

Art. 196 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Odszkodowanie przysługuje od organu właściwego do cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia.

2.276. A

Art. 196 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji**, o której mowa w ust. 2, **wnieść powództwo do sądu powszechnego;** droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

2.277. D

Art. 196 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji**, o której mowa w ust. 2, **wnieść powództwo do sądu powszechnego;** droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

2.278. B

Art. 196 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Strona niezadowolona z przyznanego odszkodowania może w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji**, o której mowa w ust. 2, **wnieść powództwo do sądu powszechnego;** droga sądowa przysługuje także w razie niewydania decyzji przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

2.279. B

Art. 196 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. **Roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem roku od dnia, w którym decyzja o cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia stała się ostateczna.**

2.280. C

Art. 198 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Po wydaniu decyzji o wygaśnięciu, cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia, jeżeli prowadzący instalację usunął negatywne skutki w środowisku powstałe w wyniku prowadzonej działalności lub skutki takie nie wystąpiły, organ właściwy do wydania pozwolenia orzeka na wniosek prowadzącego instalację o zwrocie ustanowionego zabezpieczenia.**

2.281. C

Art. 198 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. W razie stwierdzenia, iż nie usunięto w wyznaczonym terminie negatywnych skutków w środowisku powstałych w wyniku prowadzonej działalności, organ właściwy do wydania pozwolenia orzeka **o przeznaczeniu na ten cel zabezpieczenia w wysokości niezbędnej do usunięcia tych skutków.**

2.282. D

Art. 199 ustawy Prawo ochrony środowiska

Postępowanie w przedmiocie wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wszczyna się z urzędu albo na wniosek prowadzącego instalację.

2.283. B

Rozdział 4 Działu IV Tytułu III ustawy Prawo ochrony środowiska

IPPC (ang. **Integrated Pollution Prevention and Control**) nazwa angielska dyrektywy w sprawie zintegrowanego zapobiegania i ograniczania (kontroli) zanieczyszczeń {nr 96/61/WE uchylona, zastąpiona dyrektywą nr 2008/1/WE o tej samej nazwie; obecnie te dyrektywy nie obowiązują a ich rozwiązania przejęła Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/EU z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)}

2.284. C

Art. 201 ust. 1 i 2 POŚ ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych.

2. **Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości.**

2.285. D

Art. 202 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, **w pozwoleniu zintegrowanym ustala się warunki emisji na zasadach określonych dla pozwoleń, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2–4, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód**, bez zalecania jakiegokolwiek techniki czy technologii.

Art. 181 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ ochrony środowiska może udzielić pozwolenia:

- 1) zintegrowanego;
- 2) na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;
- 3) wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 4) na wytwarzanie odpadów.

2.286. B

Art. 202 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego nie stosuje się przepisów art. 224 ust. 3 i 4; dla tych instalacji ustala się w szczególności dopuszczalną wielkość emisji gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza:

- 1) **wymienionych w konkluzjach BAT**, a jeżeli nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – **w dokumentach referencyjnych BAT**;
- 2) **objętych standardami emisyjnymi.**

Art. 224 ust. 3 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W pozwoleniu nie określa się wielkości emisji dla tych rodzajów gazów lub pyłów, które wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny; w takim przypadku w pozwoleniu wskazuje się rodzaje gazów i pyłów, których wielkości emisji nie określono.

4. Jeżeli dla instalacji albo procesu technologicznego lub operacji technicznej, prowadzonych w instalacji, są ustalone standardy emisyjne, to w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie określa się dla tej instalacji, procesu lub operacji innych rodzajów gazów lub pyłów niż objęte standardami; w pozwoleniu wskazuje się na odstępianie od określania warunków emisji dla pozostałych gazów lub pyłów.

2.287. C

Art. 202 ust. 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

2a. **W pozwoleniu zintegrowanym nie ustala się dopuszczalnej wielkości emisji gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza:**

- 1) **w sposób niezorganizowany lub za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej z instalacji, dla których poziom tej emisji nie został określony w przepisach w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, oraz jeżeli nie został on określony w konkluzjach BAT;**
- 2) **z instalacji do odprowadzania gazu składowiskowego do powietrza;**
- 3) (uchylony).

2.288. A

Art. 202 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. W pozwoleniu zintegrowanym określa się warunki wytwarzania i sposoby postępowania z odpadami na zasadach określonych w przepisach ustawy [...] o odpadach, **niezależnie od tego, czy dla instalacji wymagane byłoby uzyskanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów.**

2.289. C

Art. 202 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. **W pozwoleniu zintegrowanym ustala się także, na zasadach określonych w ustawie [...] – Prawo wodne, warunki poboru wód powierzchniowych lub podziemnych, jeżeli wody te są pobierane wyłącznie na potrzeby instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego.**

2.290. C

Art. 202 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. **W przypadku pozwolenia zintegrowanego nie stosuje się art. 107 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.**

Art. 107 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego

§ 4. **Można odstąpić od uzasadnienia decyzji, gdy uwzględnia ona w całości żądanie strony;** nie dotyczy to jednak decyzji rozstrzygających sporne interesy stron oraz decyzji wydanych na skutek odwołania.

2.291. C

Art. 203 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Instalacje, o których mowa w art. 201 ust. 1 (wymagające pozwolenia zintegrowanego), położone na terenie jednego zakładu obejmuje się jednym pozwoleniem zintegrowanym.**

2.292. C

Art. 203 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Na wniosek prowadzącego instalacje, o których mowa w art. 201 ust. 1 (wymagające pozwolenia zintegrowanego), odrębnymi pozwoleniami zintegrowanymi można objąć odrębne instalacje na terenie jednego zakładu.**

2.293. C

Art. 203 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Na wniosek prowadzącego instalacje, o których mowa w art. 201 ust. 1, pozwoleniem zintegrowanym można objąć instalacje niewymagające pozwolenia zintegrowanego położone na terenie tego samego zakładu, co instalacja wymagająca takiego pozwolenia, ustalając dla nich warunki wprowadzania do środowiska substancji lub energii na zasadach określonych dla pozwoleń, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2-4, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód.**

2.294. A

Art. 204 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego spełniają wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych.**

2.295. B

Art. 204 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. W szczególnych przypadkach organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może w pozwoleniu zintegrowanym zezwolić na odstępstwo od granicznych wielkości emisyjnych, **jeżeli w jego ocenie ich osiągnięcie prowadziłoby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska oraz pod warunkiem że nie zostaną przekroczone standardy emisyjne, o ile mają one zastosowanie.**

3. Przy dokonywaniu oceny, o której mowa w ust. 2, organ właściwy bierze pod uwagę położenie geograficzne, lokalne warunki środowiskowe, charakterystykę techniczną instalacji lub inne czynniki mające wpływ na funkcjonowanie instalacji i środowisko jako całość.

2.296. A

Art. 205 ustawy Prawo ochrony środowiska

Nieprzekraczanie wielkości emisji wynikającej z zastosowania najlepszych dostępnych technik nie zwalnia z obowiązku dotrzymania standardów jakości środowiska.

2.297. A

Art. 208 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego zawiera także:

4) w przypadku gdy eksploatacja instalacji obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodującej ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu:

a) **raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami**, zwany dalej „raportem początkowym”,

b) opis stosowanych sposobów zapobiegania emisjom do gleby, ziemi i wód gruntowych,

c) propozycje dotyczące sposobu prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu, w związku z eksploatacją instalacji albo sposobu i częstotliwości wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek.

2.298. C

Art. 208 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. Raport początkowy zawiera:

1) **informacje na temat działalności prowadzonej na terenie zakładu;**

2) **informacje na temat działalności prowadzonych na terenie zakładu w przeszłości, o ile takie informacje są dostępne;**

3) **nazwy substancji powodujących ryzyko, wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu;**

4) informacje na temat stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu, w tym wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

2.299. C

Art. 208 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci **papierowej w dwóch egzemplarzach**.

2.300. A

Art. 208 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. **Do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dołącza się:**

1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;

2) **zapis wniosku w wersji elektronicznej na informatycznych nośnikach danych;**

3) kopię programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251, lub kopię raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253, jeżeli były opracowane.

2.301. A

Art. 208 ust. 7 i 8 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. W przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 6, jeżeli prowadzący instalację ubiega się o uzyskanie pozwolenia zintegrowanego pomimo niedotrzymywania dopuszczalnych poziomów hałasu poza terenem zakładu, wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego zawiera dodatkowo informacje, że konieczne jest utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania i określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących budynków oraz sposobów korzystania z terenów; w tym przypadku nie jest wymagane sporządzenie przeglądu ekologicznego.

8. Do wniosku, o którym mowa w ust. 7, dołącza się także **poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym jest konieczne utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania**.

2.302. D

Art. 209 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Jeżeli pozwolenie ma objąć instalację po raz pierwszy lub ma objąć instalację po istotnej zmianie, wydanie pozwolenia powinno nastąpić w ciągu 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku;** przepis art. 35 § 5 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

2.303. A

Art. 210 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Warunkiem rozpatrzenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego jest wniesienie opłaty rejestracyjnej.**

2.304. C

Art. 211 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Prowadzący instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego informuje niezwłocznie **organ właściwy do wydania pozwolenia oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska** o naruszeniu warunków tego pozwolenia.

2.305. C

Art. 212 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wydawania przez starostę pozwoleń zintegrowanych minister właściwy do spraw środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji w przedmiocie wydania pozwolenia zintegrowanego.

2.306. C

Art. 212 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi rejestr wniosków o wydanie pozwolenia zintegrowanego oraz wydanych pozwoleń zintegrowanych.

Art. 213 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wykonywanie zadań, o których mowa w art. 206 ust. 1 oraz art. 212 ust. 1 i 2, minister właściwy do spraw środowiska może zlecić osobie fizycznej albo prawnej, która ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie i wyposażenie będzie gwarantowała należyte ich wykonywanie.

2.307. C

Art. 214 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przed dokonaniem zmiany w instalacji objętej pozwoleniem zintegrowanym, polegającej na zmianie sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowie, która może mieć wpływ na środowisko, prowadzący instalację jest obowiązany poinformować o planowanych zmianach organ właściwy do wydania pozwolenia lub złożyć wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego.

2.308. B

Art. 214 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Jeżeli organ, o którym mowa w ust. 1 (właściwy do wydania pozwolenia), stwierdzi, że planowana zmiana w instalacji wymaga zmiany niektórych warunków wydanego pozwolenia zintegrowanego, informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności złożenia wniosku o zmianę pozwolenia zintegrowanego. W takim przypadku organ stwierdza, czy planowana zmiana ma charakter istotnej zmiany.

2.309. C

Art. 216 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy wydanego pozwolenia zintegrowanego także:

1) **co najmniej raz na 5 lat** lub

2) jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji, lub

3) jeżeli nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o ochronie środowiska.

2.310. C

Art. 216 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy pozwolenia zintegrowanego także:

1) **co najmniej raz na 5 lat** lub

2) jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji, lub

3) jeżeli nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o ochronie środowiska.

2. Do analizy stosuje się odpowiednio przepisy art. 215 ust. 2 i 3.

2.311. C

Art. 216 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W przypadku gdy analiza wykazała konieczność zmiany pozwolenia zintegrowanego, organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie 6 miesięcy od dnia wezwania, określając zakres tego wniosku mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy.

2.312. C

Art. 217 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może, na wniosek prowadzącego instalację lub z urzędu za jego zgodą, wydać nowe pozwolenie zintegrowane w celu ujednoczenia tekstu obowiązującego pozwolenia, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego pozwolenia od dnia jego wydania.

2.313. A

Art. 217b ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Przed przystąpieniem do zakończenia eksploatacji instalacji, dla której wymagany był raport początkowy, prowadzący instalację sporządza i przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia raport końcowy o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko, zwany dalej „raportem końcowym”.

2.314. A

Art. 217b ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Raport końcowy zawiera:

- 1) **informacje na temat planowanego sposobu użytkowania terenu, o ile takie informacje są dostępne;**
- 2) **nazwy substancji powodujących ryzyko, które były wykorzystywane, produkowane lub uwalniane przez wymagające pozwolenia zintegrowane instalacje, położone na terenie zakładu;**
- 3) **informacje na temat zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia zintegrowane instalacje, położone na terenie zakładu,** w tym wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

2.315. B

Art. 218 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest:

- 1) **wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji;**
- 2) wydanie decyzji dotyczącej istotnej zmiany instalacji;
- 3) wydanie pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiana polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa;
- 4) wydanie decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2.

2.316. C

Art. 218 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest:

- 1) wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji;
- 2) wydanie decyzji dotyczącej istotnej zmiany instalacji;
- 3) wydanie pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiana polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa;
- 4) **wydanie decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2.**

Art. 216 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy pozwolenia zintegrowanego także:

- 1) co najmniej raz na 5 lat lub
- 2) **jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji,** lub
- 3) jeżeli nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o ochronie środowiska.

2.317. D

Art. 218 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest:

- 1) wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji;
- 2) wydanie decyzji dotyczącej istotnej zmiany instalacji;
- 3) wydanie pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiana polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa;
- 4) wydanie decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2.

Art. 217 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może, na wniosek prowadzącego instalację lub z urzędu za jego zgodą, wydać nowe pozwolenie zintegrowane w celu ujednoczenia tekstu obowiązującego pozwolenia, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego pozwolenia od dnia jego wydania.

2. W pozwoleniu, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy do wydania pozwolenia:

- 1) ujednocza tekst pozwolenia;
- 2) stwierdza wygaśnięcie dotychczasowego pozwolenia.
3. **Do pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 208, art. 210 i art. 218.**

2.318. D

Art. 219 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W razie możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w przypadku nowej lub istotnie zmienianej instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego, stosuje się odpowiednio przepisy działu VI ustawy [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, z tym że przez dokumentację, o której mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, rozumie się część wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego, która umożliwi państwu, na którego terytorium może oddziaływać instalacja wymagająca uzyskania takiego pozwolenia, ocenę możliwego znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Art. 108 ust. 1 pkt 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

1. Organ administracji właściwy do wydania decyzji, o których mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1, przeprowadzający ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji planowanego przedsięwzięcia:

1) wydaje postanowienie o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, w którym ustala zakres dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia tego postępowania oraz obowiązek **sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę, w języku państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie;**

D ustawę

2.319. C

Art. 220 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wprowadzanie do powietrza gazów lub pyłów z instalacji wymaga pozwolenia**, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. **Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia, uwzględniając rodzaj i skalę działalności prowadzonej w instalacjach oraz rodzaje i ilości gazów lub pyłów wprowadzanych z instalacji do powietrza.**

2.320. C

Art. 220 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Jeżeli w związku z wejściem w życie rozporządzenia**, o którym mowa w ust. 2, **wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza:**

1) **nie będzie wymagać pozwolenia, to pozwolenie wydane na podstawie dotychczasowych przepisów wygasa z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia**

2.321. D

Art. 220 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Jeżeli w związku z wejściem w życie rozporządzenia**, o którym mowa w ust. 2, **wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza:**

2) **będzie wymagać pozwolenia, a dotychczas pozwolenie nie było wymagane, to obowiązek posiadania pozwolenia powstaje po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia**

2.322. B

Art. 221 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wniosek o wydanie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza**, oprócz informacji, o których mowa w art. 184 ust. 2–4, **powinien także zawierać:**

1) **czas pracy źródeł powstawania i miejsc wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza w ciągu roku;**

2) określenie wprowadzanych do powietrza rodzajów i ilości gazów lub pyłów przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu;

3) **opis terenu w zasięgu pięćdziesięciokrotnej wysokości najwyższego miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza**, z uwzględnieniem obszarów poddanych ochronie na podstawie przepisów ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy [...] *o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym*

4) **określenie aerodynamicznej szorstkości terenu;**

5) aktualny stan jakości powietrza;

6) określenie warunków meteorologicznych;

7) **wyniki obliczeń stanu jakości powietrza, z uwzględnieniem metodyk modelowania**, o których mowa w art. 12, wraz z graficznym przedstawieniem tych wyników.

Art. 184 ust. 2–4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Wniosek o wydanie pozwolenia powinien zawierać:

1) oznaczenie prowadzącego instalację, jego adres zamieszkania lub siedziby;

1a) oznaczenie głównego prowadzącego instalację lub określenie zakresu odpowiedzialności poszczególnych prowadzących oznaczone części instalacji za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska, w przypadku określonym w art. 183b;

2) adres zakładu, na którego terenie prowadzona jest eksploatacja instalacji;

3) informację o tytule prawnym do instalacji;

- 4) informacje o rodzaju instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsc emisji;
- 5) ocenę stanu technicznego instalacji;
- 6) informację o rodzaju prowadzonej działalności;
- 7) opis zakładanych wariantów funkcjonowania instalacji;
- 8) blokowy (ogólny) schemat technologiczny wraz z bilansem masowym i rodzajami wykorzystywanych materiałów, surowców i paliw, istotnych z punktu widzenia wymagań ochrony środowiska;
- 9) informację o energii wykorzystywanej lub wytwarzanej przez instalację;
- 10) wielkość i źródła powstawania albo miejsca emisji – aktualnych i proponowanych – w trakcie normalnej eksploatacji instalacji oraz w warunkach odbiegających od normalnych, w szczególności takich jak rozruch i wyłączenia;
- 10a) warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączania instalacji;
- 11) informację o planowanych okresach funkcjonowania instalacji w warunkach odbiegających od normalnych;
- 12) informację o istniejącym lub przewidywanym oddziaływaniu emisji na środowisko;
- 13) wyniki pomiarów wielkości emisji z instalacji, jeżeli przeprowadzenie pomiarów było wymagane;
- 14) zmiany wielkości emisji, jeżeli nastąpiły po uzyskaniu ostatniego pozwolenia dla instalacji;
- 15) proponowane działania, w tym wyszczególnienie środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji, a jeżeli działania mają być realizowane w okresie, na który ma być wydane pozwolenie – również proponowany termin zakończenia tych działań;
- 16) proponowane procedury monitorowania procesów technologicznych istotnych z punktu widzenia wymagań ochrony środowiska, w szczególności pomiaru lub ewidencjonowania wielkości emisji;
- 17) deklarowany termin i sposób zakończenia eksploatacji instalacji lub jej oznaczonej części, niestwarzający zagrożenia dla środowiska, jeżeli zakończenie eksploatacji jest przewidywane w okresie, na który ma być wydane pozwolenie;
- 17a) deklarowany łączny czas dalszej eksploatacji instalacji, jeżeli ma on wpływ na określenie wymagań ochrony środowiska, oraz deklarowany sposób dokumentowania czasu tej eksploatacji;
- 17b) deklarowany termin oddania instalacji do eksploatacji w przypadku określonym w art. 191a;
- 18) czas, na jaki wydane ma być pozwolenie.

2a. Wniosku o wydanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów nie dotyczą wymagania, o których mowa w ust. 2 pkt 11–15.

2b. Wniosek o wydanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 4, zawiera dodatkowo:

- 1) numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer REGON posiadacza odpadów, o ile został nadany;
- 2) wyszczególnienie rodzajów odpadów przewidzianych do wytwarzania, z uwzględnieniem ich podstawowego składu chemicznego i właściwości;
- 3) określenie ilości odpadów poszczególnych rodzajów przewidzianych do wytwarzania w ciągu roku;
- 4) wskazanie sposobów zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko;
- 5) opis dalszego sposobu gospodarowania odpadami, z uwzględnieniem zbierania, transportu, odzysku i unieszkodliwiania odpadów;
- 6) wskazanie miejsca i sposobu oraz rodzajów magazynowanych odpadów.

3. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy instalacji nowo uruchamianych lub w sposób istotny zmienianych, powinien on zawierać informacje o spełnianiu wymogów, o których mowa w art. 143.

4. Do wniosku o wydanie pozwolenia należy dołączyć:

- 1) dokument potwierdzający, że wnioskodawca jest uprawniony do występowania w obrocie prawnym, jeżeli prowadzący instalację nie jest osobą fizyczną;
- 2) (uchylony);
- 3) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym;
- 4) kopię wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wraz z kopią załączników, o ile taka decyzja była wymagana, albo kopię takiej decyzji, jeżeli została wydana, w przypadku, o którym mowa w ust. 3.

Standardy emisyjne nie muszą być podawane we wniosku, gdyż określone są one przez odpowiednie rozporządzenie, zgodnie z delegacją ustawową z art. 145 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Art. 145 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, może określić, w drodze rozporządzenia, standardy emisyjne z instalacji w zakresie:

- 1) wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;
- 2) wytwarzania odpadów;
- 3) emitowania hałasu.

2.323. C

Art. 221 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wniosek o wydanie pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza**, oprócz informacji, o których mowa w art. 184 ust. 2–4, **powinien także zawierać:**

3) **opis terenu w zasięgu pięćdziesięciokrotnej wysokości najwyższego miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza**, z uwzględnieniem obszarów poddanych ochronie na podstawie przepisów ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy z dnia [...] o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowiskowym

2.324. A

Art. 222 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie braku standardów emisyjnych i dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu ilości gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza ustala się na poziomie niepowodującym przekroczeń:**

- wartości odniesienia substancji w powietrzu,
- wartości odniesienia substancji zapachowych w powietrzu.

2.325. C

Art. 224 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Określając w pozwoleniu warunki**, o których mowa w art. 188 ust. 2 pkt 2, **ustala się rodzaje i ilość gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza, wyrażone:**

- w mg/m^3 gazów odlotowych w stanie suchym w temperaturze 273 K i ciśnieniu 101,3 kPa, albo w kg/h, albo w kg na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu – dla każdego źródła powstawania i miejsca wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza; w przypadku gdy dla instalacji albo procesu technologicznego lub operacji technicznej, prowadzonych w instalacji, są ustalone standardy emisyjne, wielkość dopuszczalnej emisji wyraża się w pozwoleniu w jednostkach, w jakich wyrażone są te standardy;
- w Mg/rok – dla całej instalacji.

2.326. B

Art. 224 ust. 3 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **W pozwoleniu nie określa się wielkości emisji dla tych rodzajów gazów lub pyłów, które wprowadzone do powietrza ze wszystkich wymagających pozwolenia instalacji położonych na terenie jednego zakładu nie powodują przekroczenia 10% dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu albo 10% wartości odniesienia, uśrednionych dla godziny;** w takim przypadku w pozwoleniu wskazuje się rodzaje gazów i pyłów, których wielkości emisji nie określono.

3a. **Przepisu ust. 3 nie stosuje się do instalacji albo procesu technologicznego lub operacji technicznej prowadzonych w instalacji, do których stosuje się przepisy w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza.**

2.327. B

Art. 224 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Jeżeli dla instalacji albo procesu technologicznego lub operacji technicznej, prowadzonych w instalacji, są ustalone standardy emisyjne, to w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie określa się dla tej instalacji, procesu lub operacji innych rodzajów gazów lub pyłów niż objęte standardami;** w pozwoleniu wskazuje się na odstąpienie od określania warunków emisji dla pozostałych gazów lub pyłów.

2.328. A

Art. 225 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Na obszarze, na którym zostały przekroczone standardy jakości powietrza**, wyznaczonym w ocenie poziomów substancji w powietrzu, o której mowa w art. 89, przeprowadzonej przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, wydanie pozwolenia na wprowadzanie do powietrza substancji, dla której standard jakości powietrza został przekroczony, z nowo budowanej instalacji lub zmienianej w sposób istotny, jest możliwe, jeżeli zostanie zapewniona odpowiednia redukcja ilości tej substancji wprowadzanej do powietrza z innych instalacji usytuowanych na obszarze gminy, w której planowana jest budowa nowej instalacji lub dokonanie istotnej zmiany instalacji.

Art. 226 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wydanie pozwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 225 ust. 1, wymaga przeprowadzenia postępowania kompensacyjnego**, o którym mowa w art. 227–229.

2.329. C

Art. 225 ust. 1 i 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Na obszarze, na którym zostały przekroczone standardy jakości powietrza**, wyznaczonym w ocenie poziomów substancji w powietrzu, o której mowa w art. 89, przeprowadzonej przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, wydanie pozwolenia na wprowadzanie do powietrza substancji, dla której standard jakości powietrza został przekroczony, z nowo budowanej instalacji lub zmienianej w sposób istotny, jest możliwe, jeżeli zostanie zapewniona odpowiednia redukcja ilości tej substancji wprowadzanej do powietrza z innych instalacji usytuowanych na obszarze gminy, w której planowana jest budowa nowej instalacji lub dokonanie istotnej zmiany instalacji

5. **Łączna redukcja ilości, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinna być o co najmniej 30% większa niż substancji dopuszczonych do wprowadzania do powietrza z nowo zbudowanej instalacji lub instalacji zmienionej w sposób istotny.**

3.330. A

Art. 229 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Organ właściwy do wydania pozwolenia cofnie lub ograniczy bez odszkodowania** pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane wydane dla innych instalacji objętych postępowaniem kompensacyjnym, które wymagają pozwolenia, w zakresie, w jakim uczestnicy postępowania wyrazili zgodę.

2.331. D

Art. 236b ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący instalację, obejmującą co najmniej jeden z rodzajów działalności określonych w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006**, w terminie do dnia 31 marca roku następującego po danym roku sprawozdawczym, **przekazuje do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska sprawozdanie zawierające dane o przekroczeniu obowiązujących wartości progowych dla uwolnień i transferów zanieczyszczeń oraz transferów odpadów określonych w rozporządzeniu 166/2006.**

2.332. C

Art. 236b ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący instalację, obejmującą co najmniej jeden z rodzajów działalności określonych w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006**, w terminie do dnia 31 marca roku następującego po danym roku sprawozdawczym, **przekazuje do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska sprawozdanie** zawierające dane o przekroczeniu obowiązujących wartości progowych dla uwolnień i transferów zanieczyszczeń oraz transferów odpadów określonych w rozporządzeniu 166/2006.

2.333. D

Art. 236b ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący instalację, obejmującą co najmniej jeden z rodzajów działalności określonych w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006, w terminie do dnia 31 marca roku następującego po danym roku sprawozdawczym, przekazuje do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska sprawozdanie** zawierające dane o przekroczeniu obowiązujących wartości progowych dla uwolnień i transferów zanieczyszczeń oraz transferów odpadów określonych w rozporządzeniu 166/2006.

2.334. C

Art. 236d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W przypadku niewypelnienia obowiązku**, o którym mowa w art. 236b ust. 1 (*złożenie sprawozdania PRTR*), wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

2.335. B

Art. 236d ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **W przypadku niezapewnienia przez prowadzącego instalację jakości przekazywanych danych pod względem ich kompletności, spójności lub wiarygodności wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.**

2.336. A

Art. 237 ustawy Prawo ochrony środowiska

W razie stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość negatywnego oddziaływania instalacji na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, zobowiązać prowadzący instalację podmiot korzystający ze środowiska do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego.

2.337. A

Art. 237 ustawy Prawo ochrony środowiska

W razie stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość negatywnego oddziaływania instalacji na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, zobowiązać prowadzący instalację **podmiot korzystający ze środowiska** do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego.

2.338. C

Art. 238 pkt 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

Przegląd ekologiczny instalacji, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, powinien zawierać:

5) **wskazanie, czy dla instalacji konieczne jest ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania**, określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących obiektów budowlanych i sposobów korzystania z nich;

2.339. A

Art. 244 ustawy Prawo ochrony środowiska

Prowadzący zakład, którego działalność może być przyczyną wystąpienia awarii, podmiot transportujący substancje niebezpieczne oraz organy administracji są obowiązani do ochrony środowiska przed awariami.

2.340. A

Art. 245 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Każdy, kto zauważy wystąpienie awarii, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić o tym** osoby znajdujące się w strefie zagrożenia oraz jednostkę organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej albo Policji albo wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

2.341. C

Art. 245 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Organy administracji** w trybie i na zasadach określonych w dekreście [...] o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych [...] **mogą wprowadzić obowiązek świadczeń osobistych i rzeczowych w celu prowadzenia akcji na rzecz ochrony życia i zdrowia ludzi oraz środowiska przed skutkami awarii.**

2.342. D

Art. 246 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie wystąpienia awarii wojewoda**, poprzez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, **podejmie działania i zastosuje środki niezbędne do usunięcia awarii i jej skutków**, określając w szczególności związane z tym obowiązki organów administracji i podmiotów korzystających ze środowiska.

2.343. C

Art. 247 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie wystąpienia awarii wojewódzki inspektor ochrony środowiska może w drodze decyzji:**

- 1) zarządzić przeprowadzenie właściwych badań dotyczących przyczyn, przebiegu i skutków awarii;
- 2) wydać zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska.

2.344. A

Art. 247 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie wystąpienia awarii wojewódzki inspektor ochrony środowiska może w drodze decyzji:**

- 1) zarządzić przeprowadzenie właściwych badań dotyczących przyczyn, przebiegu i skutków awarii;
 - 2) wydać zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska.
2. **Decyzji**, o której mowa w ust. 1, **nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.**

2.345. A

Art. 247 ust. 1–3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie wystąpienia awarii wojewódzki inspektor ochrony środowiska może w drodze decyzji:**

- 1) zarządzić przeprowadzenie właściwych badań dotyczących przyczyn, przebiegu i skutków awarii;
- 2) wydać zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska.

2. **Decyzji**, o której mowa w ust. 1, **nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.**

3. **Jeżeli charakter awarii uzasadnia konieczność podjęcia szybkich działań, a w szczególności gdy ich zaniechanie mogłoby spowodować zwiększenie zagrożenia życia lub zdrowia ludzi lub bezpośrednie zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach, decyzja może być ogłoszona ustnie**, a informacja o tym zaprotokołowana.

2.346. B

Art. 247 ust. 1–4 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W razie wystąpienia awarii wojewódzki inspektor ochrony środowiska może w drodze decyzji:**

- 1) zarządzić przeprowadzenie właściwych badań dotyczących przyczyn, przebiegu i skutków awarii;
- 2) wydać zakazy lub ograniczenia w korzystaniu ze środowiska.

2. **Decyzji**, o której mowa w ust. 1, **nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.**

3. **Jeżeli charakter awarii uzasadnia konieczność podjęcia szybkich działań, a w szczególności gdy ich zaniechanie mogłoby spowodować zwiększenie zagrożenia życia lub zdrowia ludzi lub bezpośrednie zagrożenie pogorszenia stanu środowiska w znacznych rozmiarach, decyzja może być ogłoszona ustnie**, a informacja o tym zaprotokołowana.

4. **Na wniosek zobowiązanego decyzję ogłoszoną ustnie doręcza się na piśmie niezwłocznie**, gdy jest to możliwe; **wniosek należy złożyć w terminie 7 dni od ogłoszenia decyzji.**

2.347. B

Art. 248 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Zakład stwarzający zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, zwanej dalej „awarią przemysłową”,
w zależności od **rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznej znajdującej się w zakładzie** uznaje się za zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii, zwany dalej „zakładem o zwiększonym ryzyku”, albo za zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii, zwany dalej „zakładem o dużym ryzyku”.

2.348. B

Art. 248 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Zakład stwarzający zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, zwanej dalej „awarią przemysłową”, w zależności od rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznej znajdującej się w zakładzie uznaje się za zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii, zwany dalej „zakładem o zwiększonym ryzyku”, albo za zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii, zwany dalej „zakładem o dużym ryzyku”.

2. Do zakładu, w którym przewiduje się możliwość wystąpienia substancji niebezpiecznej, lub do zakładu, w którym powstanie tej substancji jest możliwe w trakcie procesu przemysłowego, przepis ust. 1 stosuje się w zależności od przewidywanej **ilości substancji niebezpiecznej mogącej znaleźć się w zakładzie**.

2.349. D

Art. 248 ust. 1 i 2a ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Zakład stwarzający zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, zwanej dalej „awarią przemysłową”, w zależności od rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznej znajdującej się w zakładzie uznaje się za zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii, zwany dalej „zakładem o zwiększonym ryzyku”, albo za zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii, zwany dalej „zakładem o dużym ryzyku”.

2a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) **komórek i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej** albo przez niego nadzorowanych;
- 2) **transportu** drogowego, kolejowego, wodnego śródlądowego, morskiego lub powietrznego **substancji niebezpiecznych** i bezpośredniego związanego z nim tymczasowego ich składowania poza terenem zakładów, z uwzględnieniem załadunku i rozładunku oraz transportu do i z doków, nabrzeży i stacji rozrządowych;
- 3) **poszukiwania, rozpoznawania i wydobywania kopalin ze złóż**, z wyjątkiem ich składowania i magazynowania oraz chemicznych i cieplnych procesów przetwarzania tych kopalin;
- 4) składowisk odpadów oraz składowania i magazynowania odpadów, z wyjątkiem odpadów niebezpiecznych stanowiących substancje niebezpieczne określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 3 oraz powiązanych z tymi operacjami chemicznych i cieplnych procesów przetwarzania tych odpadów;
- 5) zagrożeń spowodowanych promieniowaniem jonizującym generowanym przez substancje;
- 6) poszukiwania, rozpoznawania i wydobywania kopalin ze złóż na obszarach morskich;
- 7) magazynowania gazu w podziemnych obiektach morskich, obejmujących zarówno przeznaczone do tego obiekty magazynowe, jak i obiekty, w których prowadzi się również poszukiwania i eksploatację kopalin, w tym węglowodorów;
- 8) transportu substancji niebezpiecznych rurociągami, z uwzględnieniem pompowni, znajdującymi się poza zakładami o zwiększonym ryzyku lub zakładami o dużym ryzyku.

2.350. A

Art. 250 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku jest obowiązany do zgłoszenia zakładu właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej.**

Art. 3 pkt 45 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

45) właściwym organie Państwowej Straży Pożarnej – rozumie się przez to właściwego miejscowo ze względu na lokalizację zakładu:

- a) **komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej** – w sprawach dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej,
- b) **komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej** – w sprawach dotyczących zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;

2.351. B

Art. 250 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku jest obowiązany do zgłoszenia zakładu właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej.**

Art. 3 pkt 45 ustawy Prawo ochrony środowiska

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

45) właściwym organie Państwowej Straży Pożarnej – rozumie się przez to właściwego miejscowo ze względu na lokalizację zakładu:

- a) **komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej** – w sprawach dotyczących zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej,
- b) **komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej** – w sprawach dotyczących zakładów o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;

2.352. B

Art. 250 ust. 9 ustawy Prawo ochrony środowiska

9. **Zgłoszenia**, o których mowa w ust. 1, 5, 8 i 8a, **prowadzący zakład przekazuje równocześnie do wiadomości wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska**.

2.353. A

Art. 251 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku** lub o dużym ryzyku **sporządza program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym**, zwany dalej „programem zapobiegania awariom”.

2.354. A

Art. 251 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku** lub o dużym ryzyku **sporządza program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym**, zwany dalej „programem zapobiegania awariom”.

Art. 252 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku lub zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do opracowania i wdrożenia systemu zarządzania bezpieczeństwem, gwarantującego odpowiedni do zagrożeń poziom ochrony ludzi i środowiska, stanowiącego element ogólnego systemu zarządzania zakładem.

Art. 253 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do opracowania raportu o bezpieczeństwie.

Art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do:

1) opracowania wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, a w razie zagrożenia awarią przemysłową lub jej wystąpienia – do niezwłocznego przystąpienia do jego realizacji;

2.355. D

Art. 251 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku sporządza program zapobiegania poważnym awariom przemysłowym**, zwany dalej „programem zapobiegania awariom”, w którym przedstawia system bezpieczeństwa gwarantujący ochronę ludzi i środowiska, stanowiący element ogólnego systemu zarządzania zakładem.

Art. 252 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku lub zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do opracowania i wdrożenia systemu zarządzania bezpieczeństwem**, gwarantującego odpowiedni do zagrożeń poziom ochrony ludzi i środowiska, stanowiącego element ogólnego systemu zarządzania zakładem.

Art. 253 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do opracowania raportu o bezpieczeństwie.**

Art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku** jest obowiązany do:

1) **opracowania wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego**, a w razie zagrożenia awarią przemysłową lub jej wystąpienia – do niezwłocznego przystąpienia do jego realizacji;

2.356. C

Art. 253 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do opracowania raportu o bezpieczeństwie.**

2.357. D

Art. 253 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do opracowania raportu o bezpieczeństwie.**

2.358. D

Art. 254 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przedłożenia raportu o bezpieczeństwie komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska w następujących terminach:**

1) co najmniej na 30 dni przed dniem uruchomienia zakładu nowego lub jego części;

2) 2 lat od dnia zaliczenia zakładu innego do zakładu o dużym ryzyku.

2.359. A

Art. 255 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku może uruchomić zakład** lub jego część albo dokonać zmiany, o której mowa w art. 258 ust. 1, **po pozytywnym zaopiniowaniu przez komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej programu zapobiegania awariom** albo zmian tego programu.

2.360. B

Art. 255 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku może uruchomić zakład** lub jego część albo dokonać zmiany, o której mowa w art. 257 ust. 1, **po pozytywnym zaopiniowaniu przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej programu zapobiegania awariom i wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego** albo ich zmian oraz po zatwierdzeniu przez ten organ raportu o bezpieczeństwie albo zmian tego raportu.

2.361. C

Art. 256 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o dużym ryzyku, co najmniej raz na 5 lat, dokonuje analizy raportu o bezpieczeństwie i wprowadza w nim uzasadnione zmiany.

2.362. B

Art. 256 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Prowadzący zakład o dużym ryzyku zmienia raport o bezpieczeństwie, jeżeli:

- 1) **potrzebę zmiany uzasadniają względy bezpieczeństwa wynikające ze zmiany stanu faktycznego, postępu naukowo-technicznego lub analizy zaistniałych awarii przemysłowych**, z uwzględnieniem awarii przemysłowych, które wystąpiły w danym zakładzie, oraz, jeżeli jest to zasadne, zdarzeń mogących prowadzić do awarii przemysłowej;
- 2) wynika to z analizy realizacji lub przeciwiczenia wewnętrznego lub zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego.

2.363. C

Art. 257 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o dużym ryzyku, przed dokonaniem zmian w zakładzie, instalacji, w tym w magazynie, procesie przemysłowym lub zmian rodzaju, właściwości lub ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową lub zaliczenie zakładu do zakładu o zwiększonym ryzyku, jest obowiązany do przeprowadzenia analizy zgłoszenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1, programu zapobiegania awariom, systemu zarządzania bezpieczeństwem, raportu o bezpieczeństwie oraz wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego i wprowadzenia w nich, w razie potrzeby, zmian.

2.364. A

Art. 258 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o zwiększonym ryzyku, przed dokonaniem zmian w zakładzie, instalacji, w tym w magazynie, procesie przemysłowym lub zmian rodzaju, właściwości lub ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych mogących mieć wpływ na wystąpienie zagrożenia awarią przemysłową lub zaliczenie zakładu do zakładu o dużym ryzyku, jest obowiązany do przeprowadzenia analizy zgłoszenia, o którym mowa w art. 250 ust. 1, programu zapobiegania awariom oraz systemu zarządzania bezpieczeństwem i wprowadzenia w nich, w razie potrzeby, zmian.

2.365. C

Art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do:

- 1) **opracowania wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego**, a w razie zagrożenia awarią przemysłową lub jej wystąpienia – do niezwłocznego przystąpienia do jego realizacji;
- 2) dostarczenia komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej informacji niezbędnych do opracowania zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, z uwzględnieniem transgranicznych skutków awarii przemysłowych;
- 3) pokrycia kosztów opracowania i zmiany zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego.

2.366. D

Art. 261 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do:

- 1) opracowania wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, a w razie zagrożenia awarią przemysłową lub jej wystąpienia – do niezwłocznego przystąpienia do jego realizacji;
- 2) dostarczenia komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej informacji niezbędnych do opracowania zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, z uwzględnieniem transgranicznych skutków awarii przemysłowych;
- 3) **pokrycia kosztów opracowania i zmiany zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego.**

2.367. B

Art. 261 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przedłożenia komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego w następujących terminach:

- 1) co najmniej na 30 dni przed dniem uruchomienia zakładu nowego lub jego części;
- 2) 2 lat od dnia zaliczenia zakładu innego do zakładu o dużym ryzyku.

2.368. C

Art. 261 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do przeprowadzania analizy i przeciwiczenia realizacji wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego co najmniej raz na 3 lata**, w celu jego aktualizacji i dokonania w nim uzasadnionych zmian; w szczególności należy brać pod uwagę zmiany wprowadzone w instalacji, w sposobie funkcjonowania jednostek ochrony przeciwpożarowej, stan wiedzy dotyczącej zapobiegania, zwalczania i usuwania skutków awarii przemysłowej, a także postęp naukowo-techniczny.

2.369. A

Art. 262 ustawy Prawo ochrony środowiska

Prowadzący zakład o dużym ryzyku zapewnia możliwość udziału w postępowaniu, którego przedmiotem jest sporządzenie wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, pracownikom zakładu, w szczególności narażonym bezpośrednio na skutki awarii przemysłowej oraz pełniącym funkcję społecznych inspektorów pracy lub przedstawicielom związków zawodowych odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy oraz, w razie potrzeby, również przedmiotom zewnętrznym wykonującym prace na terenie zakładu.

2.370. B

Art. 263 ustawy Prawo ochrony środowiska

Prowadzący zakład o dużym ryzyku jest obowiązany do dostarczenia komendantowi wojewódzkiemu Państwowej Straży Pożarnej oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska wykazu zawierającego dane o rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznych znajdujących się na terenie zakładu, a także do corocznego aktualizowania wykazu, według stanu na dzień 31 grudnia, w terminie do końca stycznia roku następnego.

2.371. A

Art. 259 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, na podstawie informacji podanych przez prowadzących zakłady w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 250 ust. 1, programie zapobiegania awariom, raporcie o bezpieczeństwie lub wyników kontroli ustala, w drodze decyzji, grupy zakładów, których zlokalizowanie względem siebie może spowodować efekt domina.

2.372. B

Art. 265 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej, na podstawie informacji przedstawionych przez prowadzącego zakład o dużym ryzyku, sporządza w terminie 2 lat od dnia otrzymania niezbędnych informacji, o których mowa w art. 261 ust. 1 pkt 2, zewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy dla terenu narażonego na skutki awarii przemysłowej, położonego poza zakładem o dużym ryzyku.

2.373. A

Art. 265 ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska

6. Komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, którego przedmiotem jest sporządzenie zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, na zasadach i trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

2.374. C

Art. 265 ust. 9 ustawy Prawo ochrony środowiska

9. Komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej jest obowiązany do przeprowadzania analizy i przećwiczenia realizacji zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego co najmniej raz na 3 lata, w celu wprowadzenia w nim niezbędnych zmian; w szczególności należy brać pod uwagę zmiany dokonane w instalacji, w sposobie funkcjonowania jednostek ochrony przeciwpożarowej, stan wiedzy dotyczącej zapobiegania, zwalczania i usuwania skutków awarii przemysłowej, a także postęp naukowo-techniczny.

2.375 B

Art. 266 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej może odstąpić od sporządzenia zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, jeżeli z informacji dostarczonych przez prowadzącego zakład oraz raportu o bezpieczeństwie wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że nie występuje ryzyko rozprzestrzenienia się skutków awarii przemysłowej poza zakład.

2.376. A

Art. 269 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Czynności kontrolno-rozpoznawcze w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących przeciwdziałania awarii przemysłowej, obejmujące wszystkie działania, w tym kontrole w terenie, kontrole zastosowanych w zakładzie środków, systemów i raportów oraz dokumentów dotyczących działań następczych, a także działania niebędące kontrolą w terenie, prowadzi właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej.

2. Czynności kontrolno-rozpoznawcze w terenie prowadzą:

1) w zakładzie o zwiększonym ryzyku – komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej;
2) w zakładzie o dużym ryzyku – komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej z udziałem osób upoważnionych do kontroli przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.

3. W ramach czynności kontrolno-rozpoznawczych, o których mowa w ust. 1 i 2, prowadzi się kontrole planowe w terenie:

1) co najmniej raz na 3 lata – w zakładach o zwiększonym ryzyku;

2) co najmniej raz w roku – w zakładach o dużym ryzyku.

2.377. B

Art. 269 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Czynności kontrolno-rozpoznawcze w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących przeciwdziałania awarii przemysłowej, obejmujące wszystkie działania, w tym kontrole w terenie, kontrole zastosowanych w zakładzie środków, systemów i raportów oraz dokumentów dotyczących działań następczych, a także działania niebędące kontrolą w terenie, **prowadzi właściwy organ Państwowej Straży Pożarnej.**

2. Czynności kontrolno-rozpoznawcze w terenie prowadzi:

- 1) w zakładzie o zwiększonym ryzyku – komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej;
- 2) w zakładzie o dużym ryzyku – komendant powiatowy (miejski) Państwowej Straży Pożarnej z udziałem osób upoważnionych do kontroli przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.
3. W ramach czynności kontrolno-rozpoznawczych, o których mowa w ust. 1 i 2, prowadzi się kontrole planowe w terenie:
 - 1) co najmniej raz na 3 lata – w zakładach o zwiększonym ryzyku;
 - 2) co najmniej raz w roku – w zakładach o dużym ryzyku.

2.378. A

Art. 271b ustawy Prawo ochrony środowiska

Główny Inspektor Ochrony Środowiska jest organem właściwym do realizacji zadań ministra właściwego do spraw środowiska w sprawach przeciwdziałania poważnym awariom, transgranicznym skutkom awarii przemysłowych oraz awaryjnym zanieczyszczeniom wód granicznych.

2.379. B

Art. 272 ustawy Prawo ochrony środowiska

Środki finansowo-prawne ochrony środowiska stanowią w szczególności:

- 1) opłata za korzystanie ze środowiska;
- 2) administracyjna kara pieniężna;
- 3) zróżnicowane stawki podatków i innych danin publicznych służące celom ochrony środowiska.

2.380. B

Art. 273 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Opłata za korzystanie ze środowiska jest ponoszona za:

- 1) **wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;**
 - 1a) przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w ustawie [...] o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych [...];
 - 2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
 - 3) **pobór wód;**
 - 4) **składowanie odpadów.**
2. **Administracyjna kara pieniężna jest ponoszona za przekroczenie lub naruszenie warunków korzystania ze środowiska, ustalonych decyzją w zakresie określonym w ust. 1, a także w zakresie magazynowania odpadów i emitowania hałasu do środowiska.**

2.381. D

Art. 273 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Opłata za korzystanie ze środowiska jest ponoszona za:

- 1) wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;
- 2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 3) pobór wód;
- 4) **składowanie odpadów.**
2. **Administracyjna kara pieniężna jest ponoszona za przekroczenie lub naruszenie warunków korzystania ze środowiska, ustalonych decyzją w zakresie określonym w ust. 1, a także w zakresie magazynowania odpadów i emitowania hałasu do środowiska.**

2.382. D

Art. 274 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wysokość opłat za korzystanie ze środowiska i administracyjnych kar pieniężnych zależy odpowiednio od:

- 1) ilości i rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza;
- 2) **ilości i jakości pobranej wody oraz od tego, czy pobrano wodę powierzchniową czy podziemną, a także od jej przeznaczenia.**

2.383. B

Art. 274 ust. 2 i 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków zależy, z zastrzeżeniem ust. 4, od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości, rodzaju ścieków, a w wypadku wód chłodniczych – od temperatury tych wód.**
4. Wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków zależy od:
 - 1) **wielkości, rodzaju i sposobu zagospodarowania terenu, z którego te ścieki są odprowadzane, w odniesieniu do (wód opadowych i roztopowych) ścieków, o których mowa w art. 3 pkt 38 lit. c;**

2) rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości albo od wielkości produkcji ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, wyprodukowanych w obiektach chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, w odniesieniu do (**wód wykorzystanych**) ścieków, o których mowa w art. 3 pkt 38 lit. f i g.

Art. 296 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zwolnione z opłat jest wprowadzanie:

1) do ziemi – ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego na takie ich wykorzystanie

2.384. A

Art. 274 ust. 5a ustawy Prawo ochrony środowiska

5a. Na składowisku odpadów, na którym umieszcza się i z którego wydobywa się odpady tego samego rodzaju, podstawą do naliczenia opłat jest różnica pomiędzy masą odpadów umieszczonych na składowisku a masą odpadów wydobytych ze składowiska – w ciągu roku kalendarzowego; **jeżeli różnica jest liczbą ujemną, to przyjmuje się wartość 0.**

2.385. D

Art. 276 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Podmiot korzystający ze środowiska bez uzyskania wymaganego pozwolenia lub innej decyzji** ponosi opłatę podwyższoną za korzystanie ze środowiska.

2.386. D

Art. 276 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. W razie korzystania ze środowiska z przekroczeniem lub naruszeniem warunków określonych w pozwoleniu lub innej decyzji podmiot korzystający ze środowiska ponosi, **oprócz opłaty, administracyjną karę pieniężną.**

2.387. D

Art. 277 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Opłaty za korzystanie ze środowiska podmiot korzystający ze środowiska wnosi **na rachunek urzędu marszałkowskiego** właściwego ze względu na miejsce korzystania ze środowiska.

2.388. C

Art. 277 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. Administracyjne kary pieniężne podmiot korzystający ze środowiska wnosi na rachunek **wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska**, który wydał decyzję w przedmiocie wymierzenia kary.

2.389. A

Art. 279 ust. 2–4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. W razie składowania lub magazynowania odpadów podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnych kar pieniężnych, jest, z zastrzeżeniem ust. 3, posiadacz odpadów w rozumieniu przepisów ustawy o odpadach.

3. Jeżeli odpady zostały przekazane na rzecz podmiotu, który nie uzyskał wymaganego zezwolenia w zakresie gospodarki odpadami, to podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska, jest, z zastrzeżeniem ust. 4, podmiot, który przekazał te odpady.

4. **Jeżeli osoba fizyczna niebędąca przedsiębiorcą przekazuje odpady podmiotowi, który nie uzyskał wymaganego zezwolenia w zakresie gospodarki odpadami, podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska, jest podmiot, któremu przekazano te odpady.**

2.390. B

Art. 279 ust. 2–4 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. W razie składowania lub magazynowania odpadów podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnych kar pieniężnych, jest, z zastrzeżeniem ust. 3, posiadacz odpadów w rozumieniu przepisów ustawy o odpadach.

3. **Jeżeli odpady zostały przekazane na rzecz podmiotu, który nie uzyskał wymaganego zezwolenia w zakresie gospodarki odpadami, to podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska, jest, z zastrzeżeniem ust. 4, podmiot, który przekazał te odpady.**

4. Jeżeli osoba fizyczna niebędąca przedsiębiorcą przekazuje odpady podmiotowi, który nie uzyskał wymaganego zezwolenia w zakresie gospodarki odpadami, podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązującym do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska, jest podmiot, któremu przekazano te odpady.

2.391. D

Art. 280 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Jeżeli składowane lub magazynowane odpady ulegają zmieszaniu, za podstawę opłaty za korzystanie ze środowiska lub administracyjnej kary pieniężnej przyjmuje się rodzaj odpadu, **za który jednostkowa stawka opłaty jest najwyższa**, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do tych rodzajów odpadów, które mogą być składowane w sposób nieselektywny na podstawie przepisów o odpadach.

2.392. A

Art. 283 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Stawki podatków i innych danin publicznych powinny być różnicowane, z uwzględnieniem celów służących ochronie środowiska.

2. Stawki podatku akcyzowego powinny być kalkulowane w szczególności tak, aby zapewnić niższą cenę rynkową:

- 1) **benzyny bezolowiowej w stosunku do benzyny zawierającej ołów;**
- 2) olejów napędowego i opałowego o niższej zawartości siarki w stosunku do olejów o wyższej zawartości siarki;
- 3) olejów napędowego i smarowego, wytwarzanych z udziałem komponentów uzyskiwanych z regeneracji olejów zużytych, w stosunku do olejów wytwarzanych bez udziału tych komponentów;
- 4) biopaliw opartych na wykorzystaniu biomasy, w szczególności roślin uprawnych, w stosunku do paliw pochodzących ze źródeł nieodnawialnych.

2.393. C

Art. 284 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Podmiot korzystający ze środowiska** ustala we własnym zakresie wysokość należnej opłaty i wnosi ją na rachunek właściwego urzędu marszałkowskiego.

2.394. D

Art. 287 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Podmiot korzystający ze środowiska powinien prowadzić, aktualizowaną co roku, ewidencję zawierającą odpowiednio:

5) informacje o wielkości produkcji ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych oraz powierzchni użytkowej stawów eksploatowanych w cyklu produkcyjnym w obiektach chowu lub hodowli tych ryb lub tych organizmów, za okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego.

2.395. B

Art. 288 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska:**

- 1) **nie przedłożył wykazu zawierającego informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat**, wykazu, o którym mowa w art. 286 ust. 5 – **marszałek województwa wymierza opłatę**, w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska;
- 2) przedłożył wykaz zawierający informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat, ale zamieścił w nim informacje lub dane nasuwające zastrzeżenia – **marszałek województwa wymierza**, w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, opłatę w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy opłatą należną a wynikającą z wykazu;
- 3) nie dokonał rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92 ustawy [...] o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – **marszałek województwa wymierza opłatę**, w drodze decyzji, na podstawie wykazu prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku rozliczenia wielkości emisji, przekazanego przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy [...] o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

2.396. B

Art. 289 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska** spośród wymienionych w art. 273 ust. 1, **których roczna wysokość wnoszona na rachunek urzędu marszałkowskiego nie przekracza 800 zł**. W przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska spośród wymienionych w art. 273 ust. 1 nie przekracza 100 zł, nie przedkłada się także wykazów i informacji, o których mowa w art. 286 ust. 1 i 1a.

2.397. D

Art. 292 ustawy Prawo ochrony środowiska

W przypadku braku wymaganego pozwolenia podmiot korzystający ze środowiska ponosi **opłaty podwyższone o 500%** za:

- 1) wprowadzanie do powietrza gazów lub pyłów;
- 2) pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi.

2.398. C

Art. 293 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Podmiot korzystający ze środowiska w przypadku pozbycia się odpadów do śródlądowych wód powierzchniowych i podziemnych, morskich wód wewnętrznych lub wód morza terytorialnego ponosi opłatę podwyższoną **w wysokości 100-krotnej jednostkowej stawki opłaty** za umieszczenie odpadów na składowisku.

2.399. C

Art. 293 ust. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska

7. Opłatę podwyższoną ponosi się **niezależnie** od opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku.

2.400. D

Art. 294 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zwolniony z opłat jest pobór wody:

1) **dokonywany na potrzeby przerzutów wody;**

2) na potrzeby energetyki wodnej, pod warunkiem zwrotu takiej samej ilości wody, co najmniej nie gorszej jakości;

3) powierzchniowej na potrzeby związane z wytwarzaniem energii cieplnej lub elektrycznej w części odpowiadającej ilości tej wody odprowadzanej do odbiornika, pod warunkiem że pobór ten oraz odprowadzanie wód chłodniczych i wód pochodzących z obiegów chłodzących są zgodne z pozwoleniem;

4) na potrzeby funkcjonowania pomp ciepłych oraz geotermii, wykorzystujących energię wody podziemnej, pod warunkiem zwrotu do wód podziemnych takiej samej ilości wody co najmniej nie gorszej jakości;

4a) na potrzeby wykonywania odwiertów lub otworów strzałowych do badań sejsmicznych przy użyciu płuczki wodnej;

5) na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, pod warunkiem że pobór ten oraz odprowadzenie wykorzystanej wody jest zgodne z pozwoleniem;

5a) na potrzeby nawadniania gruntów rodzinnych ogrodów działkowych

6) **na potrzeby nawadniania wodami powierzchniowymi użytków rolnych i gruntów leśnych;**

7) **pochodzącej z odwodnienia** gruntów, obiektów lub **wykopów budowlanych** i zakładów górniczych.

2.401. B

Art. 295 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Oplaty za ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi ponosi się, z zastrzeżeniem ust. 3–6, za substancje wyrażone jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu, chemicznego zapotrzebowania tlenu, zawiesiny ogólnej, sumy jonów chlorków i siarczanów. Wysokość opłaty ustala się, biorąc pod uwagę wskaźnik, który powoduje opłatę najwyższą.**

2. W przypadku wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków przemysłowych lub komunalnych innych niż bytowe, do opłaty ustalonej według zasad, o których mowa w ust. 1, dolicza się opłatę za inne substancje zawarte w ściekach.

2.402. B

Art. 295 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Oplatę za wprowadzanie wód zasolonych ponosi się za sumę jonów chlorków i siarczanów.**

2.403. A

Art. 296 ustawy Prawo ochrony środowiska

Zwolnione z opłat jest wprowadzanie:

1) **do ziemi – ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego na takie ich wykorzystanie;**

2) **do wód lub do ziemi – wód chłodniczych i wód pochodzących z obiegów chłodzących, jeżeli ich temperatura nie przekracza +26 °C albo naturalnej temperatury wody, w przypadku gdy jest ona wyższa niż +26°C;**

3) **do wód lub do ziemi – wód zasolonych, jeżeli wartość sumy jonów chlorków i siarczanów w tych wodach nie przekracza 500 mg/l;**

4) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych na potrzeby chowu i hodowli ryb łososiowatych, pod warunkiem że ilość i rodzaj substancji w nich zawartych nie przekroczy wartości określonych w warunkach wprowadzania ścieków do wód;

5) **do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych, odprowadzanych z obiektów chowu i hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, o ile produkcja tych ryb lub tych organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb lub tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, nie przekracza 1 500 kg z jednego ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu.**

2.404. B

Art. 297 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Zwolnione z opłaty za składowanie odpadów jest umieszczanie na składowisku odpadów wydobytych ze składowiska lub zwalowiska niespełniającego wymagań ochrony środowiska.**

Art. 297 ustawy Prawo ochrony środowiska

Oplatę za składowanie odpadów ponosi się za umieszczenie odpadów na składowisku, z zastrzeżeniem art. 293 ust. 1 i 3–5.

Art. 293 ust. 1, 3–5 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Za składowanie odpadów bez uzyskania decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów podmiot korzystający ze środowiska ponosi, z zastrzeżeniem ust. 3–5, opłaty podwyższone w wysokości 0,05 jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku za każdą dobę składowania.

3. Za składowanie odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym podmiot korzystający ze środowiska ponosi opłaty podwyższone w wysokości 0,7 jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku za każdą tonę odpadów i za każdą dobę składowania.

4. W przypadku pozbycia się odpadów:

1) nad brzegami zbiorników wodnych, w szczególności w strefach ochronnych ujęć wód i na terenach wypływu wód z warstw wodonośnych,

2) na terenach parków narodowych i rezerwatów przyrody,

- 3) na terenach leśnych albo uzdrowiskowych lub na terenach rekreacyjno-wypoczynkowych – podmiot korzystający ze środowiska ponosi opłaty podwyższone w wysokości 1,0 jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku za każdą tonę odpadów i za każdą dobę składowania.
5. Podmiot korzystający ze środowiska w przypadku pozbycia się odpadów do śródlądowych wód powierzchniowych i podziemnych, morskich wód wewnętrznych lub wód morza terytorialnego ponosi opłatę podwyższoną w wysokości 100-krotnej jednostkowej stawki opłaty za umieszczenie odpadów na składowisku.

2.405. C

Art. 298 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Administracyjne kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska za:**

- 1) przekroczenie określonych w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 2, ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza;
- 2) przekroczenie określonych w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 3, warunków dotyczących ilości ścieków, ich stanu, składu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
- 3) przekroczenie określonej w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1, i pozwoleniach na pobór wód, ilości pobranej wody;
- 4) naruszenie warunków decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów albo decyzji określającej miejsce i sposób magazynowania odpadów, wymaganych przepisami ustawy o odpadach, co do rodzaju i sposobów składowania lub magazynowania odpadów;
- 5) przekroczenie, określonych w decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu lub pozwoleniu, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1, poziomów hałasu.

2.406. A

Art. 300 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Wymiar kary biegnącej ustala się, z zastrzeżeniem ust. 3, uwzględniając przekroczenie lub naruszenie w skali doby.

3. **Za przekroczenie ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza wymiar kary biegnącej określa się, uwzględniając przekroczenie w skali godziny.**

2.407. B

Art. 300 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Wymiar kary biegnącej ustala się, z zastrzeżeniem ust. 3, uwzględniając przekroczenie lub naruszenie w skali doby.**

3. Za przekroczenie ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza wymiar kary biegnącej określa się, uwzględniając przekroczenie w skali godziny.

2.408. B

Art. 300 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **W decyzji ustalającej wymiar kary biegnącej określa się:**

- 1) **wielkość stwierdzonego przekroczenia lub naruszenia odpowiednio w skali doby albo godziny;**
- 2) **wymiar kary biegnącej;**
- 3) **termin, od którego kara biegnąca będzie naliczana, jako odpowiednio dzień albo pełną godzinę zakończenia wykonania pomiarów, pobrania próbek albo dokonania innych ustaleń stanowiących podstawę stwierdzenia przekroczenia lub naruszenia.**

2.409. B

Art. 301 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **Wymiar kary biegnącej może ulec zmianie na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska, zawierający:**

- 1) **wyniki pomiarów lub sprawozdanie z własnych ustaleń;**
- 2) **termin przeprowadzenia pomiarów lub dokonania własnych ustaleń;**
- 3) **informacje o sposobie ograniczenia przekroczenia lub naruszenia.**

2.410. C

Art. 302 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wojewódzki inspektor ochrony środowiska podejmuje, na podstawie ostatecznych decyzji określających wymiar kary biegnącej, decyzję o wymierzeniu kary:**

- 1) **za okres do ustania przekroczenia lub naruszenia – po stwierdzeniu z urzędu lub na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska, że przekroczenie lub naruszenie ustało, albo**
- 2) **za okres do dnia 31 grudnia każdego roku – jeżeli do tego dnia przekroczenie lub naruszenie nie zostało usunięte.**

2.411. C

Art. 303 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli wojewódzki inspektor ochrony środowiska w ciągu 30 dni od dnia wpływu wniosku, o którym mowa w art. 301 ust. 2 lub art. 302 ust. 1 pkt 1, stwierdzi, że przekroczenie lub naruszenie jest wyższe, niż podano we wniosku, lub nie ustało, wymierza nową wysokość kary biegnącej począwszy odpowiednio od doby albo godziny, w której stwierdzono bezzasadność wniosku, jednocześnie podwyższając jej wysokość dwukrotnie na okres 60 dni.

2.412. B

Art. 304 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli do dnia zmiany stawek opłat za korzystanie ze środowiska stanowiących podstawę wymiaru kary albo do dnia zmiany stawek kar, o których mowa w art. 310 ust. 2 i art. 311 ust. 2, stwierdzone przekroczenie lub naruszenie nie ustało, **wojewódzki inspektor ochrony środowiska ustala w drodze decyzji nowy wymiar kary biegnącej, stosując nowe stawki od dnia ich wprowadzenia.**

2.413. B

Art. 305 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może nie uznać przedkładanych mu wyników wymaganych pomiarów wielkości emisji, jeżeli pomiary te nasuwają zastrzeżenia.

3. Wyniki pomiarów prowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska nasuwają zastrzeżenia, jeżeli w szczególności:

1) **jest oczywiste, że środki techniczne mające na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji ze względu na ich rodzaj nie mogą zapewnić redukcji stężeń substancji dokumentowanej tymi wynikami;**

2) **przyrządy użyte do pomiarów nie spełniają wymagań prawnej kontroli metrologicznej** w rozumieniu ustawy [...] – Prawo o miarach [...];

3) **nie były przestrzegane zasady pobierania próbek, przez co wyniki analiz nie są miarodajne dla ustalenia wielkości emisji;**

4) w pracach laboratoryjnych nie były spełnione wymagania, o których mowa w art. 12.

Art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Podmioty korzystające ze środowiska oraz organy administracji są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych, jeżeli metodyki takie zostały określone na podstawie ustaw.**

2. **Jeżeli na podstawie ustawy wprowadzono obowiązek korzystania z metodyki referencyjnej, jest dopuszczalne stosowanie innej metodyki, pod warunkiem:**

1) że umożliwiała ona uzyskanie dokładniejszych wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie – w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku;

2) **udowodnienia pełnej równoważności uzyskiwanych wyników – w przypadku pozostałych metodyk.**

2.414. B

Art. 305a ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości emisji, pomiary ciągle nie są prowadzone przez rok kalendarzowy lub pomiary nasuwają zastrzeżenia:**

1) przekroczenie warunków korzystania ze środowiska określonych w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 2, lub decyzjach, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 4, lub decyzjach o dopuszczalnym poziomie hałasu stwierdza się, stosując odpowiednio art. 299–304;

2) przyjmuje się, że warunki korzystania ze środowiska w zakresie wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi określone w pozwoleniach, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 3, dla każdego z pomiarów, o których mowa w zdaniu wstępnym, zostały przekroczone:

a) o 80% – w przypadku składu ścieków,

b) o 10% – w przypadku procentowej redukcji stężeń substancji w oczyszczanych ściekach,

c) w stopniu powodującym zastosowanie maksymalnej stawki kary – w przypadku stanu ścieków,

d) o 10% – w przypadku ilości odprowadzanych ścieków.

2.415. A

Art. 307 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Karę za przekroczenie ilości pobranej wody wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, z zastrzeżeniem ust. 4, na podstawie prowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska pomiarów ilości pobieranej wody, wykonywanych za pomocą przyrządów spełniających wymagania prawnej kontroli metrologicznej w rozumieniu ustawy – Prawo o miarach.**

2.416. B

Art. 307 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska

4. **Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi pomiarów, o których mowa w ust. 1, do ustalenia przekroczenia przyjmuje się maksymalną techniczną wydajność eksploatowanych instalacji lub urządzeń do poboru wody, pomnożoną przez ustalony szacunkowo czas ich wykorzystywania.**

2.417. C

Art. 309 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Karę wymierza się w wysokości **10-krotnej** wielkości jednostkowej stawki opłat:

1) za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;

2) za pobór wód.

2.418. A

Art. 313 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Karę za przekroczenie, o którym mowa w art. 298 ust. 1 pkt 1 (*określonych w pozwoleniach ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza*), wymierza się za każdą substancję wprowadzaną do powietrza z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu.

2.419. A

Art. 313 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Jeżeli stwierdzono przekroczenie określonych w pozwoleniu ilości bądź rodzajów gazów lub pyłów jednocześnie dla źródła ich powstawania, miejsca wprowadzania lub całej instalacji, karę wymierza się na podstawie pomiarów na stanowiskach pomiarowych, na których przekroczenie jest najwyższe.

2.420. C

Art. 314 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W przypadkach, o których mowa w art. 299 ust. 1 pkt 1, przekroczenia:

1) dopuszczalnego składu ścieków oraz dopuszczalnego poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych w ściekach – ustala się na podstawie wyników analizy próbki ścieków powstałej po zmieszaniu trzech próbek o jednakowej objętości, pobranych w odstępach czasu nie krótszych niż 30 minut

2.421. C

Art. 314 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W przypadkach, o których mowa w art. 299 ust. 1 pkt 1, przekroczenia:

2) dozwolonej temperatury oraz dozwolonych wartości odczynu pH ścieków – ustala się, przyjmując wartość średnią z wielkości przekroczeń stwierdzonych w wyniku trzech pomiarów, wykonanych w odstępach czasu nie krótszych niż 30 minut

2.422. B

Art. 314 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W przypadkach, o których mowa w art. 299 ust. 1 pkt 1, przekroczenia:

3) dopuszczalnej ilości ścieków – ustala się na podstawie wskazań odpowiednich przyrządów pomiarowych w okresie doby bezpośrednio poprzedzającej kontrolę, a jeżeli pomiar ilości odprowadzanych ścieków nie jest prowadzony – na podstawie ilości wody pobranej lub dostarczonej w okresie doby bezpośrednio poprzedzającej kontrolę albo innych danych.

2.423. B

Art. 314 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Podstawę stwierdzenia przekroczenia podlegającego karze może stanowić jeden pomiar, jeżeli wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi trwa krócej niż jedną godzinę.

2.424. A

Art. 315 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Kary, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 5 (*przekroczenie, określonych w decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu lub pozwoleniu, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1, poziomów hałasu*), wymierza się odrębnie dla pory dnia i pory nocy.

2.425. D

Art. 315 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Przy ustalaniu wymiaru kary biegnącej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu określonego wskaźnikiem L_{AeqD} lub L_{AeqN} przyjmuje się przekroczenie w punkcie pomiarowym, w którym ma ono wartość najwyższą dla pory dnia lub pory nocy.

2.426. A

Art. 315 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Przy ustalaniu wymiaru kary biegnącej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu określonego wskaźnikiem L_{AeqD} lub L_{AeqN} przyjmuje się przekroczenie w punkcie pomiarowym, w którym ma ono wartość najwyższą dla pory dnia lub pory nocy.

2.427. A

Art. 316 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organem właściwym w sprawach odraczania terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska, o której mowa w art. 276 ust. 1, a także jej zmniejszania i umarzania jest marszałek województwa, a w sprawach administracyjnych kar pieniężnych – wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

2.428. C

Art. 316 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organem właściwym w sprawach odraczania terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska, o której mowa w art. 276 ust. 1, a także jej zmniejszania i umarzania jest marszałek województwa, a w sprawach administracyjnych kar pieniężnych – wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

2.429. D

Art. 317 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Termin płatności opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej odracza się na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska obowiązany do ich uiszczenia, jeżeli realizuje on terminowo przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia podwyższonych opłat albo kar w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.**

2.430. D

Art. 317 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Odroczenie może objąć opłaty najwyżej w części, w jakiej przewyższa ono kwotę opłaty, jaką ponosiłby podmiot korzystający ze środowiska w przypadku, gdyby posiadał pozwolenie albo inną wymaganą decyzję.**

2.431. B

Art. 318 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wniosek o odroczenie terminu płatności opłaty albo kary powinien zostać złożony do właściwego organu przed upływem terminu, w którym powinny być one uiszczone.**

2.432. C

Art. 319 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłat i kar, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu, z zastrzeżeniem ust. 3 i 3a, odroczonej opłaty albo kar o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia; jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.**

2.433. D

Art. 319 ust. 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłat i kar, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu, z zastrzeżeniem ust. 3 i 3a, odroczonej opłaty albo kar o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia; jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.**

3. **Jeżeli odroczeniu podlegały opłaty albo kary wymierzone w związku ze składowaniem lub magazynowaniem odpadów bez uzyskania decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów lub bez decyzji określającej miejsce i sposób magazynowania odpadów albo wymierzone za przekroczenie warunków określonych w decyzji, w razie terminowego zrealizowania przedsięwzięcia właściwy organ stwierdza, w drodze decyzji, umorzenie odroczonej opłaty albo kar.**

2.434. D

Art. 319 ust. 1 i 3a ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłat i kar, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu, z zastrzeżeniem ust. 3 i 3a, odroczonej opłaty albo kar o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia; jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.**

3a. **Jeżeli odroczeniu podlegały opłaty w związku z wprowadzaniem ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, w razie terminowego wykonania przedsięwzięcia służącego do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych, właściwy organ stwierdza, w drodze decyzji, umorzenie odroczonej opłaty.**

2.435. A

Art. 320 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia płatności nie zostanie zrealizowane w terminie, właściwy organ stwierdza, w drodze decyzji, obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty albo kar wraz z określonymi w przepisach działu III ustawy – Ordynacja podatkowa odsetkami za zwłokę naliczanymi za okres odroczenia.**

2.436. A

Art. 322 ustawy Prawo ochrony środowiska

Do odpowiedzialności za szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

2.437. C

Art. 323 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Każdy, komu przez bezprawne oddziaływanie na środowisko bezpośrednio zagraża szkoda lub została mu wyrządzona szkoda, może żądać od podmiotu odpowiedzialnego za to zagrożenie lub naruszenie przywrócenia stanu zgodnego z prawem i podjęcia środków zapobiegawczych, w szczególności przez zamontowanie instalacji lub urządzeń zabezpieczających przed zagrożeniem lub naruszeniem; w razie gdy jest to niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, może on żądać zaprzestania działalności powodującej to zagrożenie lub naruszenie.**

2.438. **D**

Art. 323 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. Jeżeli zagrożenie lub naruszenie dotyczy środowiska jako dobra wspólnego, z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1, może wystąpić Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego, a także organizacja ekologiczna.

2.439. **D**

Art. 324 ustawy Prawo ochrony środowiska

W razie wyrządzenia szkody przez zakład o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku art. 435 § 1 Kodeksu cywilnego stosuje się niezależnie od tego, czy zakład ten jest wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody.

Art. 435 § 1 kodeksu cywilnego

§ 1. Prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

2.440. **D**

Art. 325 ustawy Prawo ochrony środowiska

Odpowiedzialności za szkody wyrządzone oddziaływaniem na środowisko **nie wyłącza** okoliczność, że działalność będąca przyczyną powstania szkód jest prowadzona na podstawie decyzji i w jej granicach.

2.441. **B**

Art. 326 ustawy Prawo ochrony środowiska

Podmiotowi, który naprawił szkodę w środowisku, przysługuje względem sprawcy szkody roszczenie o zwrot nakładów poczynionych na ten cel, przy czym wysokość roszczenia ogranicza się w tym przypadku do poniesionych **uzasadnionych kosztów** przywrócenia stanu poprzedniego.

2.442. **B**

Art. 329 ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 28 (*podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane z mocy prawa oraz na mocy decyzji do pomiaru poziomu substancji lub energii w środowisku oraz wielkości emisji*), nie gromadzi, nie przetwarza danych i nie udostępnia nieodpłatnie informacji na potrzeby państwowego monitoringu środowiska, podlega karze grzywny.

Art. 330 ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto wbrew ciążącemu na nim, na podstawie art. 75 (*inwestor realizujący przedsięwzięcie*), obowiązkowi w trakcie prac budowlanych nie zapewnia ochrony środowiska w obszarze prowadzenia prac, podlega karze grzywny.

Art. 335d ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto, wbrew art. 101l ust. 1 (*remediacja historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi*), prowadzi remediację niezgodnie z ustalonym planem remediacji lub będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101l ust. 2, nie przedkłada regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska projektu planu remediacji, podlega karze grzywny.

Art. 337a ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto narusza warunki decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności albo karze grzywny.

2.443. **A**

Art. 338a ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto, będąc obowiązany do wykonywania pomiarów pól elektromagnetycznych w środowisku, na podstawie art. 122a (*bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji lub urządzenia lub każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia, w tym zmiany spowodowanej zmianami w wyposażeniu instalacji lub urządzenia, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie*), nie wykonuje tych pomiarów, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności albo karze grzywny.

Art. 340 ust 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Kto, będąc obowiązany na podstawie:

2) art. 147 ust. 2 (*w razie wprowadzania do środowiska znacznych ilości substancji lub energii*) – do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji nie wykonuje tych obowiązków lub nie przechowuje wyników pomiarów w wymaganym okresie, podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega kto:

3) nie przechowuje wyników przeprowadzonych pomiarów w okresie, o którym mowa w art. 147 ust. 6 (5 lat).

Art. 342 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Kto, będąc obowiązany na podstawie art. 152 (*instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko*) do zgłoszenia informacji dotyczących eksploatacji instalacji, nie spełnia tych obowiązków lub eksploatuje instalację niezgodnie ze złożoną informacją, podlega karze grzywny.

2.444. C

Art. 344 ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto narusza zakaz wprowadzania do obrotu lub ponownego wykorzystania substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska określony w art. 160 ust. 1 (*PCB, azbest, i inne substancje określone rozporządzeniem ministra*) podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny.

Art. 345 ustawy Prawo ochrony środowiska

Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 161, nie oczyszcza lub nie unieszkodliwia instalacji lub urządzeń, w których są lub były wykorzystywane substancje stwarzające szczególne zagrożenie dla środowiska albo co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że były w nich wykorzystywane takie substancje, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny.

Art. 350 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Kto, będąc obowiązany na podstawie art. 177 ust. 1, nie przedkłada właściwym organom wyników pomiarów, podlega karze grzywny.

2. **Tej samej karze (grzywny) podlega, kto, będąc obowiązany na podstawie art. 179 (zarządzający drogą, linią kolejową lub lotniskiem zaliczonymi do obiektów, których eksploatacja może powodować negatywne oddziaływanie akustyczne na znacznych obszarach), nie przedkłada mapy akustycznej terenu.**

Art. 351 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Kto eksploatuje instalację bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków, podlega karze aresztu albo ograniczenia wolności, albo grzywny.

2.445. A

Art. 362 ust. 1 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek:**

1) ograniczenia oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia;

2) przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

3. **W przypadku braku możliwości nałożenia obowiązku podjęcia działań, o których mowa w ust. 1, organ ochrony środowiska może zobowiązać podmiot korzystający ze środowiska do uiszczenia na rzecz budżetów właściwych gmin, z zastrzeżeniem ust. 4, kwoty pieniężnej odpowiadającej wysokości szkód wynikłych z naruszenia stanu środowiska.**

2.446. C

Art. 362 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek:

1) ograniczenia oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia;

2) przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

2. **W decyzji, o której mowa w ust. 1, organ ochrony środowiska może określić:**

1) **zakres ograniczenia oddziaływania na środowisko lub stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko;**

1a) **czynności zmierzające do ograniczenia oddziaływania na środowisko lub przywrócenia środowiska do stanu właściwego;**

2) **termin wykonania obowiązku.**

2.447. A

Art. 363 ustawy Prawo ochrony środowiska

Wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do:

1) ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia;

2) przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

2.448. C

Art. 364 ustawy Prawo ochrony środowiska

Jeżeli działalność prowadzona przez podmiot korzystający ze środowiska albo osobę fizyczną powoduje pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach lub zagraża życiu lub zdrowiu ludzi, **wojewódzki inspektor ochrony środowiska** wyda decyzję o wstrzymaniu tej działalności w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla zapobieżenia pogarszaniu stanu środowiska.

2.449. C

Art. 365 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Wojewódzki inspektor ochrony środowiska** wstrzyma, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji eksploatowanej bez wymaganego pozwolenia zintegrowanego.

2.450. D

Art. 365 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska

2. **W odniesieniu do nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji związanych z przedsięwzięciem zaliczonym do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wstrzyma, w drodze decyzji:**

- 1) oddanie do użytkowania, jeżeli nie spełniają one wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76;
- 2) użytkowanie w przypadku stwierdzenia niedotrzymywania wynikających z mocy prawa standardów emisyjnych albo określonych w pozwoleniu warunków emisji w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu;
- 3) użytkowanie, jeżeli w ciągu 5 lat od oddania do użytkowania zostanie ujawnione, iż przy oddawaniu do użytkowania nie zostały spełnione wymagania ochrony środowiska, o których mowa w art. 76, i nie są one nadal spełnione, a inwestor nie dopełnił obowiązku poinformowania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o fakcie oddawania do eksploatacji instalacji lub obiektów.

2.451. A

Art. 368 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. W razie naruszenia warunków decyzji określającej wymagania dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, prowadzonej przez osobę fizyczną w ramach zwykłego korzystania ze środowiska, **wójt, burmistrz lub prezydent miasta** może, w drodze decyzji, wstrzymać użytkowanie instalacji; art. 367 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

2.452. C

Art. 370 ustawy Prawo ochrony środowiska

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska zakaże, w drodze decyzji, produkcji, sprowadzania z zagranicy lub wprowadzania do obrotu produktów niespełniających wymagań ochrony środowiska.

2.453. D

Art. 376 ustawy Prawo ochrony środowiska

Organami ochrony środowiska, z zastrzeżeniem art. 377, są:

- 1) **wójt, burmistrz lub prezydent miasta;**
- 2) starosta;
- 2a) sejmik województwa;
- 2b) **marszałek województwa;**
- 3) **wojewoda;**
- 4) minister właściwy do spraw środowiska;
- 5) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska;
- 6) regionalny dyrektor ochrony środowiska.

2.454. C

Art. 379 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. **Marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów.**

2.455. B

Art. 379 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **Kontrolujący, wykonując kontrolę, jest uprawniony do:**

- 1) wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których prowadzona jest działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 – na pozostały teren;
- 2) **przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych;**
- 3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwanie osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;
- 4) **żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli.**

2.456. A

Art. 379 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska

5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta, starosta lub marszałek województwa **występują do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska** o podjęcie odpowiednich działań będących w jego kompetencji, jeżeli w wyniku kontroli organy te stwierdzą naruszenie przez kontrolowany podmiot przepisów o ochronie środowiska lub występuje uzasadnione podejrzenie, że takie naruszenie mogło nastąpić, przekazując dokumentację sprawy.

2.457. D

Art. 380 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. **W razie odmowy podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanego podmiotu lub kontrolowaną osobę fizyczną kontrolujący umieszcza o tym wzmiankę w protokole**, a odmawiający podpisu może, w terminie 7 dni, przedstawić swoje stanowisko na piśmie wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, staroście lub marszałkowi województwa.

2.458. B

Art. 380 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska

3. W razie odmowy podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanego podmiotu lub kontrolowaną osobę fizyczną kontrolujący umieszcza o tym wzmiankę w protokole, a odmawiający podpisu może, w terminie 7 dni, przedstawić swoje stanowisko na piśmie wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, staroście lub marszałkowi województwa.

2.459. A

Art. 383 ust. 1–3 ustawy Prawo ochrony środowiska

1. Wymogu uzgodnienia lub opiniowania przez organ ochrony środowiska nie stosuje się, jeżeli organ właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie jest jednocześnie organem uzgadniającym lub opiniującym.

2. Wymogu uzgodnienia lub opiniowania przez organ ochrony środowiska nie stosuje się, jeżeli organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie jest wojewoda, a organem uzgadniającym lub opiniującym jest starosta.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli organem uzgadniającym lub opiniującym jest organ opracowujący projekt dokumentu lub wprowadzający zmiany do przyjętego dokumentu.

2.460. C

Art. 386 ustawy Prawo ochrony środowiska

Instytucjami ochrony środowiska są:

- 1) Państwowa Rada Ochrony Środowiska;
- 2) komisje do spraw ocen oddziaływania na środowisko;
- 3) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej

Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3.1. C

Art. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Ustawa określa:

- 1) **wymagania, jakim powinny odpowiadać opakowania wprowadzane do obrotu,**
- 2) **zasady działania organizacji odzysku opakowań,**
- 3) zasady postępowania z opakowaniami oraz odpadami opakowaniowymi,
- 4) **zasady ustalania i pobierania opłaty produktowej**

– w celu zmniejszenia ilości i szkodliwości dla środowiska materiałów i substancji zawartych w opakowaniach i odpadach opakowaniowych oraz ilości i szkodliwości dla środowiska opakowań i odpadów opakowaniowych na etapie procesu produkcyjnego, wprowadzania do obrotu, dystrybucji i przetwarzania, w szczególności przez wytwarzanie czystych produktów i stosowanie czystych technologii.

2. Ustawa określa prawa i obowiązki przedsiębiorców:

- 1) będących organizacjami odzysku opakowań;
- 2) dokonujących wewnątrzspółnotowej dostawy:
 - a) odpadów opakowaniowych,
 - b) produktów w opakowaniach;
- 3) dystrybuujących produkty w opakowaniach;
- 4) eksportujących:
 - a) odpady opakowaniowe,
 - b) opakowania,
 - c) produkty w opakowaniach;
- 5) prowadzących recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych;
- 6) wprowadzających opakowania;
- 7) wprowadzających produkty w opakowaniach.

3. **Ustawa określa także obowiązki użytkowników środków niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.**

3.2. D

Art. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wyróżnia się następujące kategorie opakowań:

- 1) **opakowania jednostkowe** – służące do przekazywania produktu użytkownikowi w miejscu zakupu;
- 2) **opakowania zbiorcze** – zawierające wielokrotność opakowań jednostkowych produktów, niezależnie od tego, czy są one przekazywane użytkownikowi, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży i które można zdjąć z produktu bez naruszania cech produktu;
- 3) **opakowania transportowe** – służące do transportu produktów w opakowaniach jednostkowych lub zbiorczych w celu zapobiegania uszkodzeniom produktów, z wyłączeniem kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego lub lotniczego.

3.3. A

Art. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przepisy ustawy stosuje się do wszystkich opakowań, niezależnie od zastosowanego do ich wykonania materiału, oraz do powstałych z nich odpadów opakowaniowych.

3.4. A

Art. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przepisy ustawy stosuje się do wszystkich opakowań, niezależnie od zastosowanego do ich wykonania materiału, oraz do powstałych z nich odpadów opakowaniowych.

3.5. A

Art. 6 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. **Przepisów ustawy w zakresie:**

- 1) **uzyskania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych, w tym dotyczących opłaty produktowej, oraz dokumentów potwierdzających recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, eksport odpadów opakowaniowych i wewnątrzspółnotową dostawę odpadów opakowaniowych,**
- 2) **obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, o których mowa w art. 19 ust. 1, oraz obowiązku dotyczącego sprawozdań o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne**
– **nie stosuje się do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg, z zastrzeżeniem art. 7 ust. 1.**

Art. 7 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przepis art. 6 ust. 3 ma zastosowanie, jeżeli:

1) przedsiębiorca złoży marszałkowi województwa w terminie do dnia 15 marca każdego roku:

a) zaświadczenia lub oświadczenie o pomocy de minimis w zakresie, o którym mowa w art. 37 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.1)),

b) informacje, których zakres został określony w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 2a ustawy, o której mowa w pkt 1;

2) **spełnione są dla przedsiębiorcy warunki dopuszczalności pomocy de minimis określone w obowiązujących przepisach prawa Unii Europejskiej w zakresie pomocy de minimis i pomocy de minimis w rolnictwie.**

3.6. A

Art. 8 pkt 1 litera a ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) **dokumentcie:**

a) **DPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu,**

b) **DPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku,**

c) **EDPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów,**

d) **EDPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów;**

3.7. B

Art. 8 pkt 1 litera b ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) **dokumentcie:**

a) **DPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu,**

b) **DPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku,**

c) **EDPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów,**

d) **EDPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów;**

3.8. C

Art. 8 pkt 1 litera c ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) **dokumentcie:**

a) **DPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu,**

b) **DPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku,**

c) **EDPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów,**

d) **EDPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów;**

3.9. D

Art. 8 pkt 1 litera d ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) **dokumentcie:**

a) **DPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający recykling odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich recyklingu,**

b) **DPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, w tym określający masę tych odpadów i sposób ich odzysku,**

c) **EDPR – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów,**

d) EDPO – rozumie się przez to dokument potwierdzający odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich innemu niż recykling procesowi odzysku, w tym określający masę tych odpadów;

3.10. B

Art. 8 pkt 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

3) **eksportcie opakowań** – rozumie się przez to wywóz opakowań z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;

3.11. D

Art. 8 pkt 8 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

8) odpadach opakowaniowych – rozumie się przez to opakowania wycofane z użycia, stanowiące odpady w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, **z wyjątkiem odpadów powstających w procesie produkcji opakowań**;

3.12. B

Art. 8 pkt 8 i 9 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

8) odpadach opakowaniowych – rozumie się przez to opakowania wycofane z użycia, stanowiące odpady w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, **z wyjątkiem odpadów powstających w procesie produkcji opakowań**;

9) **opakowaniu wielokrotnego użytku** – rozumie się przez to opakowanie posiadające właściwości fizyczne i charakterystykę pozwalające co najmniej na jego dwukrotne zastosowanie do tego samego celu, do którego opakowanie zostało pierwotnie przeznaczone, z pomocą lub bez pomocy wyrobów pomocniczych dostępnych na rynku umożliwiających powtórne wykorzystanie opakowania; opakowanie to **staje się odpadem opakowaniowym z chwilą, gdy przestaje być wyrobem wielokrotnego użytku**;

3.13. C

Art. 8 pkt 10 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

10) **opakowaniu wielomateriałowym** – rozumie się przez to opakowanie wykonane co najmniej z dwóch różnych materiałów, których nie można rozdzielić ręcznie lub za pomocą prostych metod mechanicznych;

3.14. D

Art. 8 pkt 10 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

10) **opakowaniu wielomateriałowym** – rozumie się przez to opakowanie wykonane co najmniej z dwóch różnych materiałów, których nie można rozdzielić ręcznie lub za pomocą prostych metod mechanicznych

Tylko opakowanie z Tetra Paku jest opakowaniem wielomateriałowym, które nie daje się rozdzielić ręcznie lub za pomocą prostych metod mechanicznych. Tetra Pak składa się w około 75% z papieru, około 20% z polietylenu i w około 5% z aluminium. Papier jest warstwą nośną, polietylen chroni przed wpływem wilgoci a cienka folia aluminiowa zapewnia aseptyczność produktu chroniąc go przed światłem i powietrzem. Warstwy te są połączone w sposób uniemożliwiający ich proste rozdzielenie.

3.15. B

Art. 8 pkt 21 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

21) **wielokrotnym użyciu** – rozumie się przez to każde działanie, w trakcie którego opakowanie przeznaczone i zaprojektowane do co najmniej dwukrotnego zastosowania jest powtórnie wykorzystywane do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone;

3.16. D

Art. 8 pkt 22 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

22) **wprowadzającym opakowania** – rozumie się przez to przedsiębiorcę:

- a) wytwarzającego opakowania,
- b) importującego opakowania,
- c) dokonującego wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań,
- d) dokonującego wewnątrzwspólnotowej dostawy opakowań

3.17. C

Art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

23) wprowadzającym produkty w opakowaniach – rozumie się przez to przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności:

a) **wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem** rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.4)), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,

b) **pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,**

c) **prowadzącego:**

– **jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,**

– **więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach;**

3.18. A

Art. 9 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzenie do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach następuje w dniu:

1) **ich wydania z magazynu albo przekazania osobie trzeciej, w przypadku opakowań i produktów w opakowaniach wytworzonych na terytorium kraju;**

2) **ich przywozu na terytorium kraju;**

3) **wystawienia faktury potwierdzającej odpowiednio wewnątrzspółnotowe nabycie opakowań albo wewnątrzspółnotowe nabycie produktów w opakowaniach.**

3.19. A

Art. 9 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Jeżeli wprowadzenie do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach nastąpiło w dwóch różnych terminach określonych w ust. 1, za dzień wprowadzenia do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach uważa się dzień, w którym ich wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej

3.20. B

Art. 10 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Przedsiębiorca:**

1) **będący organizacją odzysku opakowań,**

2) **dokonujący wewnątrzspółnotowej dostawy produktów w opakowaniach,**

3) **eksportujący:**

a) **opakowania,**

b) **produkty w opakowaniach,**

4) **wprowadzający opakowania,**

5) **wprowadzający produkty w opakowaniach**

– **podlega, w zakresie tej działalności, wpisowi do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy [...] o odpadach, zwanego dalej „rejestrem”.**

3.21. D

Art. 11 ust. 1-2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Wprowadzający opakowania jest obowiązany ograniczać ilość i negatywne oddziaływanie na środowisko substancji stosowanych do wytwarzania opakowań oraz wytwarzanych odpadów opakowaniowych w taki sposób, aby:**

1) **opakowania nie zawierały szkodliwych substancji w ilościach stwarzających zagrożenie dla produktu, środowiska lub zdrowia ludzi;**

2) **maksymalna suma zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniu nie przekraczała 100 mg/kg, z wyłączeniem opakowań określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 4.**

2. **Wprowadzający opakowania jest także obowiązany ograniczać ilość i negatywne oddziaływanie na środowisko substancji stosowanych do wytwarzania opakowań oraz wytwarzanych odpadów opakowaniowych w taki sposób, aby objętość i masa opakowań były ograniczone do niezbędnego minimum wymaganego do spełnienia funkcji opakowania, o których mowa w art. 3 ust. 1, oraz zapewnienia poziomu bezpieczeństwa produktowi, biorąc pod uwagę oczekiwania użytkownika.**

3.22. C

Art. 11 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Wprowadzający opakowania jest obowiązany ograniczać ilość i negatywne oddziaływanie na środowisko substancji stosowanych do wytwarzania opakowań oraz wytwarzanych odpadów opakowaniowych w taki sposób, aby:**

1) **opakowania nie zawierały szkodliwych substancji w ilościach stwarzających zagrożenie dla produktu, środowiska lub zdrowia ludzi;**

2) **maksymalna suma zawartości ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniu nie przekraczała 100 mg/kg, z wyłączeniem opakowań określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 4.**

3.23. A

Art. 11 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Wprowadzający opakowania jest obowiązany wprowadzać do obrotu opakowania projektowane i wykonane w sposób

umożliwiający:

- 1) **ich wielokrotne użycie i późniejszy recykling albo**
- 2) **przynajmniej ich recykling, jeżeli nie jest możliwe ich wielokrotne użycie, albo**
- 3) **inną niż recykling formę ich odzysku, jeżeli nie jest możliwy ich recykling.**

3.24. A

Art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Odpady z opakowań wielokrotnego użytku:

- 1) poddaje się odzyskowi w warunkach pozwalających na spełnienie wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 2) powinny spełniać wymagania dla opakowań przydatnych do odzysku.

2. **Opakowania przydatne do odzysku:**

- 1) **przez recykling** – powinny być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiału, z którego opakowanie zostało wykonane, zgodnie z przepisami odrębnymi;
- 2) **przez kompostowanie** – powinny posiadać zdolność do biodegradacji, o której mowa w pkt 3, niestanowiącą przeszkody w ich selektywnym zbieraniu, procesie kompostowania lub w innych działaniach, którym są one poddawane;
- 3) **przez biodegradację** – powinny posiadać zdolność rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego i biologicznego, zapewniającą ostateczny rozkład otrzymanego kompostu na dwutlenek węgla, biomasę i wodę;
- 4) **energii** – powinny posiadać minimalną wartość opałową dolną, pozwalającą na optymalizację odzyskiwania energii.

3.25. B

Art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Opakowania przydatne do odzysku:**

- 1) **przez recykling** – powinny być wytwarzane w sposób pozwalający na recykling określonego procentu masy materiału, z którego opakowanie zostało wykonane, zgodnie z przepisami odrębnymi

3.26. B

Art. 12 ust. 2 pkt 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Opakowania przydatne do odzysku:**

- 2) **przez kompostowanie** – powinny posiadać zdolność do biodegradacji, o której mowa w pkt 3, **niestanowiącą przeszkody w ich selektywnym zbieraniu, procesie kompostowania** lub w innych działaniach, którym są one poddawane

3.27. B

Art. 12 ust. 2 pkt 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Opakowania przydatne do odzysku:**

- 3) **przez biodegradację** – powinny posiadać zdolność rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego i biologicznego, zapewniającą ostateczny rozkład otrzymanego kompostu na dwutlenek węgla, biomasę i wodę;

3.28. B

Art. 12 ust. 2 pkt 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Opakowania przydatne do odzysku:**

- 4) **energii** – powinny posiadać minimalną wartość opałową dolną, pozwalającą na optymalizację odzyskiwania energii.

3.29. A

Art. 15 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach, wytwarzający opakowania, importujący opakowania oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań może umieszczać na opakowaniach oznakowania wskazujące na:

- 1) rodzaj materiałów, z których opakowania zostały wykonane;
- 2) możliwość wielokrotnego użycia opakowania w przypadku opakowań wielokrotnego użytku;
- 3) przydatność opakowania do recyklingu w przypadku opakowań przydatnych do recyklingu.

3.30. A

Art. 15 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca wprowadzający produkty w opakowaniach, wytwarzający opakowania, importujący opakowania oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań może umieszczać na opakowaniach oznakowania wskazujące na:

- 1) rodzaj materiałów, z których opakowania zostały wykonane;
- 2) możliwość wielokrotnego użycia opakowania w przypadku opakowań wielokrotnego użytku;
- 3) przydatność opakowania do recyklingu w przypadku opakowań przydatnych do recyklingu.

3.31. C

Art. 15 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Oznakowanie umieszcza się na opakowaniu lub na naklejonej na nim etykiecie, a jeżeli rozmiary opakowania na to nie pozwalają – na dołączonej do opakowania ulotce informacyjnej, w sposób, który nie stanowi przeszkody dla recyklingu odpadów opakowaniowych.

3.32. A

Art. 15 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Oznakowanie umieszcza się na opakowaniu lub na naklejonej na nim etykiecie, a jeżeli rozmiary opakowania na to nie pozwalają – na dołączonej do opakowania ulotce informacyjnej, w sposób, który nie stanowi przeszkody dla recyklingu odpadów opakowaniowych.

3.33. C

Art. 15 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. Oznakowanie powinno być wyraźne, widoczne, czytelne i trwale również po otwarciu opakowania.

3.34. B

Art. 15 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory oznakowania opakowań, kierując się potrzebą zapewnienia prawidłowego postępowania z odpadami opakowaniowymi.

3.35. D

Art. 16 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych jest obowiązany spełniać wymagania określone dla prowadzonej działalności w ustawie [...] o odpadach, w tym posiadać decyzje w zakresie gospodarowania odpadami, jeżeli są wymagane.

3.36. C

Art. 16 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Przedsiębiorca eksportujący odpady opakowaniowe oraz przedsiębiorca dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych są obowiązani spełniać wymagania, określone dla prowadzonej działalności w ustawie [...] o odpadach, w tym posiadać decyzje w zakresie gospodarowania odpadami, jeżeli są wymagane.

3.37. B

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18.

2. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, której zlecił jego wykonanie.

3.38. B

Art. 17 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

4. Organizacja odzysku opakowań przejmuje obowiązek wprowadzającego produkty w opakowaniach na podstawie zawartej z nim w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowy, w odniesieniu do całej masy opakowań jednego lub kilku rodzajów, jakie wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym.

3.39. A

Art. 17 ust. 8 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

8. Wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań są obowiązani przechowywać umowy, o których mowa w ust. 4, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać.

3.40. A

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18.

2. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, której zlecił jego wykonanie.

Art. 18 ust. 1 i 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych, z tym że wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.

3. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach wykonuje obowiązki, o których mowa w ust. 1, samodzielnie albo przez przystąpienie do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się także do wprowadzających produkty w opakowaniach wielomateriałowych.

3.41. B

Art. 18 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych**, z tym że wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.

3.42. A

Art. 18 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany do sfinansowania kosztów zbierania przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, o którym mowa w art. 43 ust. 1, oraz do odebrania od niego, na własny koszt, odpadów opakowaniowych po tych środkach.**

3.43. B

Art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych**, z tym że wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.

3. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach wykonuje obowiązki, o których mowa w ust. 1, samodzielnie albo przez przystąpienie do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

Art. 25 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Organizacja samorządu gospodarczego reprezentująca grupę przedsiębiorców wprowadzających:

1) produkty w opakowaniach wielomateriałowych albo

2) środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin

– może zawrzeć porozumienie z marszałkiem województwa w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań wielomateriałowych albo z opakowań po środkach niebezpiecznych.

3.44. A

Art. 19 ust. 1 i 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany prowadzić publiczne kampanie edukacyjne.

4. Wprowadzający produkty w opakowaniach samodzielnie wykonując obowiązek określony w ust. 1:

1) przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne lub

2) **przekazuje na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej**

– **łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.**

3.45. C

Art. 20 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz w latach następnych osiągnąć docelowy poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 1 do ustawy, z wyłączeniem wprowadzającego produkty w opakowaniach wielomateriałowych lub środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin, który należy do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

2. Poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych w danym roku kalendarzowym stanowi **wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań w poprzednim roku kalendarzowym.**

3.46. C

Art. 20 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana uwzględnić do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz w latach następnych w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu docelowo co najmniej 50% odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych.

3.47. C

Art. 21 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów:

1) odzysku odpadów opakowaniowych – do odzysku zalicza się procesy odzysku R1–R9,

2) recyklingu odpadów opakowaniowych – do recyklingu zalicza się procesy odzysku R2–R9

– wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Załącznik nr 1 do ustawy o odpadach
NIEWYCZERPUJĄCY WYKAZ PROCESÓW ODZYSKU

R 1 Wykorzystanie głównie jako paliwa lub innego środka wytwarzania energii

R 2 Odzysk/regeneracja rozpuszczalników

R 3 Recykling lub odzysk substancji organicznych, które nie są stosowane jako rozpuszczalniki (w tym kompostowanie i inne biologiczne procesy przekształcania)

R 4 Recykling lub odzysk metali i związków metali

[...]

3.48. **A**

Art. 21 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. Do osiągniętego poziomu recyklingu odpadów opakowaniowych z tworzywa sztucznego zalicza się wyłącznie recykling, w wyniku którego otrzymuje się produkt wykonany z tworzywa sztucznego.

3.49. **A**

Art. 17 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18.

Art. 19 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany prowadzić publiczne kampanie edukacyjne.

Art. 20 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz w latach następnych osiągnąć docelowy poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 1 do ustawy, z wyłączeniem wprowadzającego produkty w opakowaniach wielomateriałowych lub środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin, który należy do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

Art. 22 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach **jest obowiązany prowadzić ewidencję** w formie pisemnej albo w systemie teleinformatycznym w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy [...] o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne [...], **obejmującą informacje o masie opakowań, w których wprowadził do obrotu produkty w danym roku kalendarzowym.**

3.50. **C**

Art. 23 ust. 9 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

9. Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych wystawia dokumenty, o których mowa w ust. 3, w trzech egzemplarzach, z czego jeden egzemplarz jest przeznaczony dla **wystawiającego dokument przedsiębiorcy**, drugi egzemplarz – dla **przekazującego odpady opakowaniowe do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku**, natomiast trzeci egzemplarz – dla **marszałka województwa**.

3.51. **B**

Art. 25 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Organizacja samorządu gospodarczego reprezentująca grupę przedsiębiorców prowadzących:

1) **produkty w opakowaniach wielomateriałowych** albo

2) **środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin**

– może zawrzeć porozumienie z marszałkiem województwa w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań wielomateriałowych albo z opakowań po środkach niebezpiecznych.

Art. 18 ust. 1 i 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych**, z tym że wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.

3. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach wykonuje obowiązki, o których mowa w ust. 1, samodzielnie albo przez przystąpienie do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

3.52. B

Art. 25 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Organizacja samorządu gospodarczego reprezentująca grupę przedsiębiorców wprowadzających:

- 1) produkty w opakowaniach wielomateriałowych albo
 - 2) środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin
- może zawrzeć porozumienie z marszałkiem województwa w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań wielomateriałowych albo z opakowań po środkach niebezpiecznych.

2. Wprowadzający, o którym mowa w ust. 1, mogą na równych zasadach przystępować do już zawartych porozumień.

3. Porozumienie określa w szczególności:

- 1) cele i termin realizacji porozumienia, w tym przewidziane do osiągnięcia poziomy odzysku i recyklingu;
- 2) podmioty uprawnione do kontroli realizacji porozumienia oraz sposób tej kontroli;
- 3) sposób finansowania realizacji porozumienia;
- 4) warunki rozwiązania porozumienia.

3.53. D

Art. 26 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Minister właściwy do spraw środowiska może zawierać porozumienia z:**

- 1) przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych;
- 2) przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach jednostkowych wielokrotnego użytku w zakresie utworzenia i utrzymania systemu obrotu opakowaniami jednostkowymi wielokrotnego użytku.

3.54. D

Art. 26 ust. 1-3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Minister właściwy do spraw środowiska może zawierać porozumienia z:

- 1) przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania odpadów opakowaniowych;
- 2) przedsiębiorcami wprowadzającymi produkty w opakowaniach jednostkowych wielokrotnego użytku w zakresie utworzenia i utrzymania systemu obrotu opakowaniami jednostkowymi wielokrotnego użytku.

2. Porozumienie zawiera listę podmiotów będących sygnatariuszami porozumienia oraz określa w szczególności:

- 1) cele i termin realizacji porozumienia;
- 2) sposób finansowania porozumienia, w tym finansowania odbierania opakowań w jednostkach handlu detalicznego;
- 3) podmioty uprawnione do kontroli realizacji porozumienia oraz sposób tej kontroli;
- 4) przypadki:
 - a) wykluczenia podmiotu z porozumienia,
 - b) rozwiązania porozumienia.

3. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1, mogą, na równych zasadach, zawierać porozumienia oraz przystępować do już zawartych porozumień.

3.55. D

Art. 27 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana spełniać następujące warunki:

- 1) wykonywać działalność gospodarczą w formie spółki akcyjnej;
- 2) wykonywać wyłącznie działalność gospodarczą związaną z organizowaniem, zarządzaniem lub prowadzeniem przedsięwzięć związanych z odzyskiem, w tym recyklingiem odpadów, oraz finansowaniem publicznych kampanii edukacyjnych;
- 3) zawierać w swej nazwie oznaczenie „organizacja odzysku opakowań”;
- 4) posiadać wymagany przepisami ustawy kapitał zakładowy.

3.56. B

Art. 27 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana spełniać następujące warunki:

- 1) wykonywać działalność gospodarczą w formie spółki akcyjnej;
- 2) wykonywać wyłącznie działalność gospodarczą związaną z organizowaniem, zarządzaniem lub prowadzeniem przedsięwzięć związanych z odzyskiem, w tym recyklingiem odpadów, oraz finansowaniem publicznych kampanii edukacyjnych;
- 3) zawierać w swej nazwie oznaczenie „organizacja odzysku opakowań”;
- 4) posiadać wymagany przepisami ustawy kapitał zakładowy.

3.57. B

Art. 28 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Organizacja odzysku opakowań może działać także jako organizacja, o której mowa w przepisach ustawy [...] o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej [...].

3.58. C

Art. 29 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań wynosi co najmniej 2 500 000 zł.**

3.59. D

Art. 29 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań pokrywa się w całości wkładem pieniężnym i wpłaca w całości przed jej wpisem do rejestru.**

3.60. C

Art. 29 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. **Kapitał zakładowy organizacji odzysku opakowań nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek sposób.**

3.61. D

Art. 29 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

4. **Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana:**

1) **utrzymywać kapitał własny w wysokości co najmniej połowy kapitału zakładowego**, określonego w ust. 1, zdeponowany na odrębnym rachunku bankowym lub w formie lokaty terminowej albo

2) **posiadać gwarancję bankową lub gwarancję ubezpieczeniową, której gwarantem jest instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego**, w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego, określonego w ust. 1.

3.62. A

Art. 29 ust. 5 i 6 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

5. **Akcje organizacji odzysku opakowań mogą być wyłącznie akcjami imiennymi i nie mogą być zamienione na akcje na okaziciela.**

6. **Organizacja odzysku opakowań nie może wydawać akcji uprzywilejowanych.**

3.63. A

Art. 31 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Organizacja odzysku opakowań jest obowiązana:**

1) **przeznaczać na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 5% przychodów uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym z przejęcia obowiązków** określonych w art. 17 ust. 1;

2) dokumentować przeznaczenie przychodów, o których mowa w pkt 1, na publiczne kampanie edukacyjne.

Art. 17 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18.

3.64. D

Art. 34 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Rozliczenie wykonania obowiązku określonego w art. 17 ust. 1 następuje na koniec roku kalendarzowego.**

3.65. C

Art. 34 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, którzy nie wykonali obowiązku określonego w art. 17 ust. 1, są obowiązani wnieść opłatę produktową obliczoną oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu:**

1) recyklingu, w tym recyklingu dla wszystkich opakowań razem;

2) odzysku.

3.66. C

Art. 34 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

4. Sposób obliczania opłaty produktowej określa załącznik nr 2 do ustawy.

Załącznik nr 2 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

SPOSÓB OBLICZANIA OPŁATY PRODUKTOWEJ

$$OP_{rec} = M \cdot \left(\frac{P_{rec} - OR}{100\%} \right) \cdot SO$$

gdzie: OP_{rec} — oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł,

M — oznacza masę w kg opakowań danego rodzaju, w których zostały wprowadzone do obrotu produkty,

P_{rec} — oznacza wymagany poziom recyklingu w %,

OR — oznacza osiągnięty poziom recyklingu odpadów opakowaniowych obliczony jako iloraz masy faktycznie poddanych recyklingowi i masy wprowadzonych do obrotu opakowań, których zostały wprowadzone do obrotu produkty, wyrażony w %,

SO — oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg.

Jeżeli $P_{rec} - OR$ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”.

3.67. A

Art. 34 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

4. Sposób obliczania opłaty produktowej określa załącznik nr 2 do ustawy.

Załącznik nr 2 do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

SPOSÓB OBLICZANIA OPŁATY PRODUKTOWEJ

Jeżeli P_{rec} – OR ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”.

3.68. D

Art. 36 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Opłata produktowa jest obliczana na koniec roku kalendarzowego.**

3.69. C

Art. 36 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. **Opłata produktowa jest wnoszona na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego opłata dotyczy.**

3.70. B

Art. 37 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, pomimo ciężącego obowiązku, nie wnieśli opłaty produktowej albo wnieśli opłatę niższą od należnej, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.**

3.71. D

Art. 37 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, pomimo ciężącego obowiązku, nie wnieśli opłaty produktowej albo wnieśli opłatę niższą od należnej, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.**

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową** w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty produktowej.

3.72. B

Art. 37 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań, pomimo ciężącego obowiązku, nie wnieśli opłaty produktowej albo wnieśli opłatę niższą od należnej, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.**

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową** w wysokości **odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty produktowej.**

3.73. D

Art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zakazuje się dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru.

3.74. D

Art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych,

2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,

3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach

– **co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.**

3.75. C

Art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

1) **dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych,**

2) **właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,**

3) **znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach**

– **co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.**

3.76. B

Art. 43 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin, jest obowiązany **przyjmować od użytkowników odpady opakowaniowe po tych środkach.**

3.77. A

Art. 43 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin, jest obowiązany przyjmować od użytkowników odpady opakowaniowe po tych środkach.

2. Użytkownik środków niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin jest obowiązany zwrócić odpady opakowaniowe po tych środkach przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1.

3.78. D

Art. 44 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego **o powierzchni handlowej powyżej 2000 m²** jest obowiązany prowadzić na własny koszt selektywne zbieranie odpadów opakowaniowych po produktach w opakowaniach, które znajdują się w ofercie handlowej tej jednostki, według rodzajów opakowań, z których powstały odpady.

3.79. B

Art. 45 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przedsiębiorca:

- 1) wprowadzający opakowania,
- 2) eksportujący opakowania,
- 3) eksportujący produkty w opakowaniach,
- 4) dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy produktów w opakowaniach,
- 5) wprowadzający produkty w opakowaniach

– jest obowiązany sporządzić i złożyć marszałkowi województwa roczne sprawozdanie, **na zasadach określonych w dziale V rozdziale 2 ustawy [...] o odpadach.**

3.80. B

Art. 45 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Przedsiębiorca może zlecić sporządzenie rocznego sprawozdania organizacji odzysku opakowań.

3.81. C

Art. 45 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. Organizacja odzysku opakowań sporządza i składa marszałkowi województwa roczne sprawozdanie wraz z wykazem przedsiębiorców, którzy zlecieli jej sporządzenie sprawozdania.

3.82. C

Art. 45 ust. 5 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

5. Wprowadzający produkty w opakowaniach, wykonujący obowiązek określony w art. 17 ust. 1 za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, który nie przekazał organizacji odzysku opakowań informacji o wszystkich wprowadzonych przez siebie w danym roku kalendarzowym do obrotu produktach w opakowaniach, **jest obowiązany sporządzić i złożyć marszałkowi województwa roczne sprawozdanie w zakresie tych produktów w opakowaniach, o których nie przekazał informacji organizacji odzysku opakowań**, na zasadach określonych w dziale V rozdziale 2 ustawy [...] o odpadach.

3.83. C

Art. 46 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Przedsiębiorcy:

- 1) prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych, którzy wystawiają dokumenty DPO oraz dokumenty DPR i posiadają zezwolenie na przetwarzanie, o którym mowa w art. 41 ustawy [...] o odpadach, pozwalające na odzysk odpadów o masie przekraczającej 400 Mg,
 - 2) eksportujący odpady opakowaniowe oraz przedsiębiorcy dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, którzy wystawili w danym roku kalendarzowym dokumenty EDPR lub dokumenty EDPO potwierdzające eksport odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych o masie przekraczającej 400 Mg
- są obowiązani do przeprowadzenia rocznego audytu zewnętrznego, zwanego dalej „audytem”.

3.84. C

Art. 46 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Audyt przeprowadza się w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy.

3.85. C

Art. 47 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Audyt jest przeprowadzany przez akredytowanego weryfikatora środowiskowego, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 [...] w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekozarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1).

3.86. D

Art. 47 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Audytora wybiera przedsiębiorca.

3.87. **D**

Art. 47 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. **Koszty przeprowadzenia audytu obciążają przedsiębiorcę**, o którym mowa w art. 46 ust. 1.

3.88. **D**

Art. 48 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

2. Audytor prowadzi kontrolę:

- 1) spełnienia wymagań wynikających z ustawy [...] o odpadach, w tym zgodności posiadanych decyzji z prowadzonym recyklingiem i innym niż recykling procesem odzysku;
- 2) **możliwości technicznych, w tym mocy przerobowych instalacji posiadanych przez prowadzącego odzysk i recykling pozwalających na przetwarzanie odpadów opakowaniowych w wielkości odpowiadającej danym zawartym w dokumentach DPO i DPR wystawionym w danym roku;**
- 3) **zgodności informacji zawartych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 24 ust. 6, ze stanem faktycznym;**
- 4) **masy odpadów opakowaniowych przyjętych i odpowiednio przetworzonych lub wywiezionych z terytorium kraju.**

Art. 24 ust. 6 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

6. **Przedsiębiorca eksportujący odpady opakowaniowe dołącza do dokumentów, o których mowa w ust. 1, oświadczenie, że odpady opakowaniowe zostaną poddane recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku w instalacjach spełniających co najmniej wymagania, jakie spełniają instalacje eksploatowane na terytorium kraju.**

3.89. **B**

Art. 50 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Audytor przekazuje:**

- 1) **przedsiębiorcy** dokumentację audytu wraz ze sprawozdaniem z przeprowadzonego audytu;
- 2) **wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska**, właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności podmiotów, o których mowa w art. 46 ust. 1, uwierzytelnioną kopię sprawozdania, o którym mowa w pkt 1;
- 3) **marszałkowi województwa** uwierzytelnioną kopię sprawozdania, o którym mowa w pkt 1.

3.90. **C**

Art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Marszałek województwa sprawuje kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy w zakresie objętym jego właściwością.

2. **Marszałek województwa co najmniej raz na 3 lata przeprowadza kontrolę przedsiębiorców:**

- 1) prowadzących recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych;
- 2) eksportujących odpady opakowaniowe oraz dokonujących wewnątrzspółnotowej dostawy odpadów opakowaniowych.

3.91. **C**

Art. 53 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

4. Przy wykonywaniu kontroli kontrolujący jest uprawniony do:

- 1) wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których jest wykonywana działalność gospodarcza, a w godzinach od **6⁰⁰ do 22⁰⁰** – na pozostały teren, zgodnie z celem i zakresem kontroli;
- 2) przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych, w tym powołania eksperta;
- 3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i żądania wyjaśnień od osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;
- 4) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z kontrolą, w tym dokumentów związanych z prowadzeniem ewidencji operacji gospodarczych oraz ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów, o której mowa w art. 66 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, a także dokumentacji technicznej instalacji do przetwarzania odpadów.

3.92. **D**

Art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 41 i art. 42 sprawuje **Inspekcja Handlowa**, działając na podstawie ustawy [...] o Inspekcji Handlowej [...]

Art. 41 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Zakazuje się dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzanych do obrotu przez wprowadzającego produkty w opakowaniach, który nie jest wpisany do rejestru.

3.93. **D**

Art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Nadzór nad przestrzeganiem przepisów art. 41 i art. 42 sprawuje **Inspekcja Handlowa**, działając na podstawie ustawy [...] o Inspekcji Handlowej [...]

Art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, jest obowiązany przekazywać użytkownikom tych produktów informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych,
 - 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi,
 - 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach
- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

3.94. **B**

Art. 55 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Główny Inspektor Ochrony Środowiska pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu ustawy [...] – Kodeks postępowania administracyjnego [...] w odniesieniu do marszałka województwa w sprawach określonych przepisami ustawy.

3.95. **A**

Art. 56 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. **Administracyjnej karze pieniężnej**, zwanej dalej „karą pieniężną”, podlega ten, kto: (wymienione 14 punktów)

3.96. **D**

Art. 58 ust. 1 i 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

1. Kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1–10 i 14 oraz ust. 2, wymierza, w drodze decyzji, **właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska**.
2. Kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 11–13, wymierza, w drodze decyzji, **właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej**.

3.97. **C**

Art. 58 ust. 3 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

3. **Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się zakres naruszenia przepisów ustawy oraz dotychczasową działalność gospodarczą przedsiębiorcy**.

3.98. **B**

Załącznik nr 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

Objaśnienia:

- 1) Nie dotyczy opakowań mających bezpośredni kontakt z produktami leczniczymi określonymi w przepisach ustawy [...] – Prawo farmaceutyczne [...]

Ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

4.1. C

Art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Przepisy ustawy stosuje się do:**

- 1) **pojazdów wyprodukowanych na terytorium kraju;**
- 2) **pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia;**
- 3) **odpadów powstałych z pojazdów.**

1a. Do motorowerów trójkołowych zaliczanych do kategorii L2e, określonej w przepisach o ruchu drogowym, stosuje się przepisy art. 11, 13-17, art. 18, art. 19, art. 21, art. 22, art. 23 oraz art. 39-41.

2. **Przepisów ustawy nie stosuje się do pojazdów historycznych.**

4.2. B

Art. 3 pkt 10 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

10) stacji demontażu – rozumie się przez to zakład prowadzący przetwarzanie, w tym demontaż obejmujący następujące czynności:

- a) **usunięcie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów i substancji niebezpiecznych, w tym płynów,**
- b) **wymontowanie z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia i części nadających się do ponownego użycia,**
- c) **wymontowanie z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu;**

4.3. C

Art. 5 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu.**

4.4. B

Art. 5 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

2. **Demontaż pojazdów wycofanych z eksploatacji może być prowadzony wyłącznie w stacjach demontażu.**

4.5. A

Art. 6 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Przedsiębiorca będący producentem pojazdów jest obowiązany do:**

- 1) **ograniczania stosowania substancji niebezpiecznych w pojazdach w celu zapobiegania emisji tych substancji do środowiska i ułatwienia recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;**
- 2) **uwzględniania wymogów demontażu i ponownego użycia przedmiotów wyposażenia i części pojazdów oraz odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;**
- 3) **stosowania materiałów pochodzących z recyklingu do produkcji pojazdów.**

4.6. C

Art. 7 ust. 1-3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Materiały, przedmioty wyposażenia i części pojazdów nie mogą zawierać ołowiu, rtęci, kadmu i sześciowartościowego chromu.**

2. Materiały, przedmioty wyposażenia i części pojazdów mogą zawierać metale, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to konieczne do uzyskania wymaganej charakterystyki technicznej tych przedmiotów i części.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, określi, w drodze rozporządzenia, listę materiałów, przedmiotów wyposażenia i części pojazdów, o których mowa w ust. 2, kierując się koniecznością ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko.

4.7. A

Art. 11 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Wprowadzający pojazd jest obowiązany zapewnić sieć zbierania pojazdów**, zwaną dalej „siecią”, obejmującą terytorium kraju w taki sposób, aby w każdym województwie były prowadzone co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach, zapewniające właścicielowi pojazdu możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji.

4.8. B

Art. 11 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Wprowadzający pojazd jest obowiązany zapewnić sieć zbierania pojazdów**, zwaną dalej „siecią”, obejmującą terytorium kraju w taki sposób, aby w każdym województwie były prowadzone co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach, zapewniające właścicielowi pojazdu możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji.

4.9. C

Art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Wprowadzający pojazd jest obowiązany zapewnić sieć zbierania pojazdów**, zwaną dalej „siecią”, obejmującą terytorium kraju w taki sposób, aby w każdym województwie były prowadzone co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedna stacja demontażu, położone w różnych miejscowościach, zapewniające właścicielowi pojazdu możliwość oddania pojazdu wycofanego z eksploatacji.

2. **Wprowadzający pojazd, który wprowadza na terytorium kraju nie więcej niż 1000 pojazdów w ciągu roku kalendarzowego, jest obowiązany zapewnić sieć obejmującą co najmniej trzy stacje demontażu lub punkty zbierania pojazdów, w tym co najmniej jedną stację demontażu, położone w różnych miejscowościach na terytorium kraju.**

4.10. **B**

Art. 11 ust. 3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

2. **Wprowadzający pojazd zapewnia sieć wyłącznie przez własne stacje demontażu i punkty zbierania pojazdów lub na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje demontażu.**

4.11. **A**

Art. 11a ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Wprowadzający pojazd zapewniający sieć na podstawie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stacje demontażu jest obowiązany do ich zawarcia **w formie pisemnej pod rygorem nieważności.**

4.12. **C**

Art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Wprowadzający pojazd, który nie zapewnił sieci w roku kalendarzowym, jest obowiązany bez wezwania do obliczenia i uiszczenia opłaty za brak sieci.

2. Wprowadzający pojazd jest zwolniony z opłaty za brak sieci, jeżeli nie zapewnił sieci **przez okres nie dłuższy niż 21 dni w ciągu roku kalendarzowego.**

4.13. **D**

Art. 16 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. **Obowiązek obliczenia opłaty za brak sieci powstaje na koniec roku kalendarzowego.**

4.14. **D**

Art. 16 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

2. **Opłata za brak sieci jest wplacana na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy.**

4.15. **D**

Art. 16 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

2. **Opłata za brak sieci jest wplacana na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy.**

4.16. **B**

Art. 17 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. W przypadku stwierdzenia, że wprowadzający pojazd, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie uiszczył opłaty za brak sieci albo uiszczył opłatę w wysokości niższej od należnej, Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci.

4.17. **D**

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. W przypadku stwierdzenia, że wprowadzający pojazd, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie uiszczył opłaty za brak sieci albo uiszczył opłatę w wysokości niższej od należnej, Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci.

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, Główny Inspektor Ochrony Środowiska ustala, w drodze decyzji, **dodatkową opłatę za brak sieci** w wysokości odpowiadającej 20% kwoty nieuiszczonej opłaty za brak sieci.

4.18. **A**

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. W przypadku stwierdzenia, że wprowadzający pojazd, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie uiszczył opłaty za brak sieci albo uiszczył opłatę w wysokości niższej od należnej, Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania z tytułu opłaty za brak sieci.

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, Główny Inspektor Ochrony Środowiska ustala, w drodze decyzji, **dodatkową opłatę za brak sieci w wysokości odpowiadającej 20% kwoty nieuiszczonej opłaty za brak sieci.**

4.19. **C**

Art. 18 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji przekazuje go wyłącznie do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów.

4.20. **A**

Art. 20 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji jest obowiązany w terminie 30 dni od dnia otrzymania zaświadczenia o demontażu pojazdu lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu **złożyć wniosek o wyrejestrowanie pojazdu.**

4.21. A

Art. 21 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu powinien zapewniać bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi przetwarzanie pojazdów wycofanych z eksploatacji i powstających z nich odpadów.

4.22. A

Art. 23 ust. 3–5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

3. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przy przyjmowaniu pojazdu wycofanego z eksploatacji nie pobiera opłaty od właściciela pojazdu.

4. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przy przyjmowaniu pojazdu wycofanego z eksploatacji może pobrać opłatę od właściciela pojazdu, jeżeli jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

1) pojazd wycofany z eksploatacji nie jest zarejestrowany na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

2) pojazd wycofany z eksploatacji:

a) jest niekompletny,

b) zawiera odpady, które zostały do niego dodane.

5. Za niekompletny pojazd uważa się pojazd, który nie zawiera co najmniej jednego istotnego elementu określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

4.23. A

Art. 23 ust. 7 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

7. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu nie pobiera opłaty, o której mowa w ust. 4, przy przyjmowaniu niekompletnego pojazdu wycofanego z eksploatacji należącego do **Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej**, Policji, Straży Granicznej, **organów Krajowej Administracji Skarbowej**, Służby Więziennej, Inspekcji Transportu Drogowego, Biura Ochrony Rządu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz **jednostek ochrony przeciwpożarowej**.

4.24. C

Art. 23 ust. 4 i 8 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

4. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przy przyjmowaniu pojazdu wycofanego z eksploatacji może pobrać opłatę od właściciela pojazdu, jeżeli jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

1) pojazd wycofany z eksploatacji nie jest zarejestrowany na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

2) pojazd wycofany z eksploatacji:

a) jest niekompletny,

b) zawiera odpady, które zostały do niego dodane.

8. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu **może odmówić przyjęcia pojazdu wycofanego z eksploatacji, jeżeli właściciel pojazdu nie uiścił opłaty**, o której mowa w ust. 4.

4.25. D

Art. 24 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, przyjmując pojazd wycofany z eksploatacji, który posiada wszystkie istotne elementy określone w przepisach wydanych na podstawie art. 23 ust. 9, jest obowiązany do:

1) unieważnienia dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, jeżeli była wydana, oraz tablic rejestracyjnych;

2) wydania zaświadczenia o demontażu pojazdu.

Art. 20 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji **jest obowiązany** w terminie 30 dni od dnia otrzymania zaświadczenia o demontażu pojazdu lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu **złożyć wniosek o wyrejestrowanie pojazdu**.

4.26. A

Art. 24 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

2. **Zaświadczenie o demontażu pojazdu powinno zawierać oświadczenie przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu o unieważnieniu dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, jeżeli była wydana, oraz tablic rejestracyjnych.**

4.27. D

Art. 24 ust. 3 i 5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

3. Zaświadczenie o demontażu pojazdu jest sporządzane w trzech egzemplarzach, z których pierwszy otrzymuje właściciel pojazdu, drugi jest przekazywany przez przedsiębiorcę prowadzącego stację demontażu w terminie 7 dni organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, a trzeci pozostaje u przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. **W przypadku pojazdu niezarejestrowanego na terytorium kraju**, egzemplarz zaświadczenia o demontażu pojazdu, przeznaczony dla organu rejestrującego właściwego ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, **jest przekazywany** w terminie 7 dni **Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska**.

4.28. C

Art. 24 ust. 3 i 5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

3. Zaświadczenie o demontażu pojazdu jest sporządzane w trzech egzemplarzach, z których **pierwszy otrzymuje właściciel pojazdu**, drugi jest przekazywany przez przedsiębiorcę prowadzącego stację demontażu w terminie 7 dni organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, **a trzeci pozostaje u przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu**, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. **W przypadku pojazdu niezarejestrowanego na terytorium kraju**, egzemplarz zaświadczenia o demontażu pojazdu, przeznaczony dla organu rejestrującego właściwego ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu, **jest przekazywany** w terminie 7 dni **Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska**.

4.29. D

Art. 28 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany osiągać poziom odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w wysokości odpowiednio **95% i 85%** masy pojazdów przyjętych do jego stacji demontażu rocznie.

4.30. C

Art. 28 ust. 5 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

5. Przy obliczaniu poziomów odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmioty wyposażenia i części pojazdów przeznaczone do ponownego użycia zalicza się **do odzysku i recyklingu**.

4.31. B

Art. 30 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest obowiązany do sporządzenia rocznego sprawozdania zawierającego informacje, o których mowa w art. 75 ust. 2 pkt 1 i 4 **ustawy [...] o odpadach**, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.

Art. 75 ust. 1 i 2 pkt 1 i 4 ustawy o odpadach

1. Roczne sprawozdanie o wytwarzanych odpadach i o gospodarowaniu odpadami sporządza:

1) wytwórca obowiązany do prowadzenia ewidencji odpadów;
2) prowadzący działalność polegającą na gospodarowaniu odpadami, z wyłączeniem prowadzącego odbieranie odpadów komunalnych, w zakresie:

a) zbierania odpadów,

b) przetwarzania odpadów

– obowiązany do prowadzenia ewidencji odpadów;

3) podmiot prowadzący działalność polegającą na wydobywaniu odpadów ze składowiska odpadów lub ze zwałowiska odpadów, na podstawie zgody na wydobywanie odpadów lub decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów w fazie poeksploatacyjnej.

2. Roczne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) dane identyfikujące podmiot, o którym mowa w ust. 1:

a) numer rejestrowy,

b) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby,

c) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany,

d) numer REGON, o ile został nadany;

4) w przypadku przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu pojazdów, o której mowa w ustawie [...] o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – informacje o:

a) liczbie, markach, masie i roku produkcji pojazdów oraz masie pojazdów wycofanych z eksploatacji, przyjętych do stacji demontażu,

b) masie odpadów poddanych odzyskowi, w tym recyklingowi, oraz przekazanych do odzysku, w tym recyklingu, a także masie przeznaczonych do ponownego użycia przedmiotów wyposażenia i części wymontowanych z pojazdów wycofanych z eksploatacji,

c) masie odpadów poddanych unieszkodliwianiu lub przekazanych do unieszkodliwiania,

d) przedsiębiorcach, którym przekazano odpady do odzysku, w tym recyklingu, z podaniem firmy, siedziby i adresu,

e) przedsiębiorcach, którym przekazano odpady do unieszkodliwiania, z podaniem firmy przedsiębiorcy, oznaczenia jego siedziby i adresu,

f) osiągniętym w danej stacji demontażu poziomie odzysku i recyklingu,

g) wysokości należnej opłaty za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu;

4.32. B

Art. 32 ust. 2 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany dołączyć kopię zawartej z **przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu** umowy dotyczącej przyjmowania pojazdów zebranych w punkcie zbierania pojazdów.

4.33. A

Art. 33 ust. 3 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

3. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów sporządza zaświadczenie o demontażu pojazdu lub zaświadczenie o przyjęciu niekompletnego pojazdu, w czterech egzemplarzach, z których pierwszy otrzymuje właściciel pojazdu, drugi i trzeci są przekazywane w terminie 7 dni do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu, w którego imieniu zaświadczenie zostało wydane, a czwarty pozostaje u przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów.

4.34. C

Art. 34 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów może wydawać zaświadczenia o demontażu pojazdu oraz zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, **wyłącznie w imieniu przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu**, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) zawarł umowę z przedsiębiorcą prowadzącym stację demontażu, jeżeli nie jest to ten sam przedsiębiorca;
- 2) przekazuje przyjęte pojazdy wycofane z eksploatacji do stacji demontażu.

4.35. A

Art. 35 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany, najpóźniej do dnia 10 stycznia, **przekazać wszystkie zebrane w roku poprzednim pojazdy wycofane z eksploatacji do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu**, z którym zawarł umowę, jeżeli nie jest to ten sam przedsiębiorca.

4.36. D

Art. 38 ust. 1 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji

1. Przedsiębiorca prowadzący strzępiarkę jest obowiązany **wykonać raz na pięć lat próbę strzępienia odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w celu określenia zawartości uzyskiwanych frakcji materiałowych**.

Ustawa o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

5.1. C

Art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Przepisy ustawy stosuje się do:

1) sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zwanego dalej „sprzętem”;

2) zużytego sprzętu.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

1) niezbędnego dla ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich, w tym broni, amunicji oraz materiałów wojskowych, przeznaczonych wyłącznie do celów wojskowych;

2) specjalnie zaprojektowanego i zainstalowanego jako część urządzenia, do którego nie stosuje się przepisów ustawy i który może spełniać swoją funkcję tylko jako część tego urządzenia;

3) żarówek żarnikowych;

4) przeznaczonego do wystrzeliwania w przestrzeń kosmiczną;

5) wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych;

6) wielkogabarytowych stałych instalacji, z wyłączeniem urządzeń, które nie są specjalnie zaprojektowane i zainstalowane jako część tych instalacji, rozumianych jako wielkogabarytowe zespoły różnego rodzaju aparatury oraz, w stosownych przypadkach, innych urządzeń, które łącznie spełniają następujące warunki:

a) są montowane, instalowane i odinstalowywane przez profesjonalny personel,

b) są przeznaczone do trwałego użytkowania jako część budynku lub konstrukcji w określonej wcześniej i stałej lokalizacji,

c) mogą być zastąpione wyłącznie tym samym, specjalnie zaprojektowanym sprzętem;

7) środków transportu osób lub towarów, z wyłączeniem nieposiadających homologacji elektrycznych pojazdów dwukołowych;

8) maszyn ruchomych nieporuszających się po drogach, rozumianych jako maszyny z pokładowym źródłem zasilania, których funkcjonowanie wymaga poruszania się albo ciągłego lub półciągłego przemieszczania się między następującymi po sobie stałymi miejscami pracy, udostępnianych wyłącznie do użytku profesjonalnego;

9) przeznaczonego wyłącznie do celów badań i rozwoju, udostępnianego wyłącznie w ramach transakcji B2B;

10) wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro, wyposażenia wyrobów medycznych i wyposażenia wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 33, 34, 38 i 39 ustawy [...] o wyrobach medycznych [...], w przypadku gdy mogą być źródłem zakażeń przed zakończeniem okresu ich eksploatacji, a także do aktywnych wyrobów medycznych do implantacji w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

5.2. A

Art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Przepisy ustawy stosuje się do:

1) sprzętu elektrycznego i elektronicznego, zwanego dalej „sprzętem”;

2) zużytego sprzętu.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

1) niezbędnego dla ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich, w tym broni, amunicji oraz materiałów wojskowych, przeznaczonych wyłącznie do celów wojskowych;

2) specjalnie zaprojektowanego i zainstalowanego jako część urządzenia, do którego nie stosuje się przepisów ustawy i który może spełniać swoją funkcję tylko jako część tego urządzenia;

3) żarówek żarnikowych;

4) przeznaczonego do wystrzeliwania w przestrzeń kosmiczną;

5) wielkogabarytowych stacjonarnych narzędzi przemysłowych;

6) wielkogabarytowych stałych instalacji, z wyłączeniem urządzeń, które nie są specjalnie zaprojektowane i zainstalowane jako część tych instalacji, rozumianych jako wielkogabarytowe zespoły różnego rodzaju aparatury oraz, w stosownych przypadkach, innych urządzeń, które łącznie spełniają następujące warunki:

a) są montowane, instalowane i odinstalowywane przez profesjonalny personel,

b) są przeznaczone do trwałego użytkowania jako część budynku lub konstrukcji w określonej wcześniej i stałej lokalizacji,

c) mogą być zastąpione wyłącznie tym samym, specjalnie zaprojektowanym sprzętem;

7) środków transportu osób lub towarów, z wyłączeniem nieposiadających homologacji elektrycznych pojazdów dwukołowych;

8) maszyn ruchomych nieporuszających się po drogach, rozumianych jako maszyny z pokładowym źródłem zasilania, których funkcjonowanie wymaga poruszania się albo ciągłego lub półciągłego przemieszczania się między następującymi po sobie stałymi miejscami pracy, udostępnianych wyłącznie do użytku profesjonalnego;

9) przeznaczonego wyłącznie do celów badań i rozwoju, udostępnianego wyłącznie w ramach transakcji B2B;

10) wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro, wyposażenia wyrobów medycznych i wyposażenia wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 33, 34, 38 i 39 ustawy [...] o wyrobach medycznych [...], w przypadku gdy mogą być źródłem zakażeń przed zakończeniem okresu ich eksploatacji, a także do aktywnych wyrobów medycznych do implantacji w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

5.3. B

Art. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

W sprawach dotyczących postępowania ze zużytych sprzętem w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie **stosuje się przepisy ustawy [...] o odpadach [...]**.

5.4. D

Art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

2) dystrybutorze – **rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt**; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt

5.5. A

Art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

2) dystrybutorze – rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; **dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt**

5.6. A

Art. 4 pkt 13 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

13) sprzęcie – rozumie się przez to urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego

5.7. C

Art. 4 pkt 13 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

13) sprzęcie – rozumie się przez to urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego;

5.8. B

Art. 4 pkt 20 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

20) wprowadzającym sprzęt – rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

a) **ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,**

b) **ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty**; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub

c) **ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim**

– z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt

5.9. A

Art. 4 pkt 23 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ilekoć w ustawie jest mowa o:

23) zbierającym zużyty sprzęt – rozumie się przez to podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie zbierania zużytego sprzętu, który posiada decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na zbieranie zużytego sprzętu

5.10. D

Art. 6 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:

1) **wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku sprzętu wytworzonego na terytorium kraju;**

2) **wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;**

3) **przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu**

5.11. A

Art. 6 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Jeżeli wprowadzenie do obrotu nastąpiło w dwóch różnych dniach, o których mowa w ust. 1, **za dzień wprowadzenia do obrotu uważa się dzień, w którym wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej.**

5.12. A

Art. 8 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Przy ustalaniu masy sprzętu wprowadzonego do obrotu nie uwzględnia się masy sprzętu, który został **wywieziony z terytorium kraju przez wprowadzającego sprzęt lub innego przedsiębiorcę, na podstawie dokumentów potwierdzających wywóz sprzętu z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim** lub wywóz sprzętu z terytorium kraju na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego w tym samym roku kalendarzowym, w którym sprzęt został wprowadzony do obrotu.

5.13. B

Art. 8 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Przy ustalaniu masy sprzętu wprowadzonego do obrotu **nie uwzględnia się masy baterii i akumulatorów** stanowiących przynależność albo część składową tego sprzętu.

5.14. C

Art. 11 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. **Wprowadzający sprzęt wykonuje obowiązki określone w ustawie:**

1) **samodzielnie** albo

2) **za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego**, z wyłączeniem obowiązków, o których mowa w art. 12–14, art. 17, art. 22 ust. 1 i 3, art. 72 ust. 2 i art. 84.

5.15. A

Art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. **Wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o:**

1) **zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami**, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1;

2) **potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych:** substancji, mieszanin oraz części składowych.

2. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do informowania o:

1) systemie zbierania, w tym zwrotu, zużytego sprzętu;

2) roli, jaką gospodarstwo domowe spełnia w przyczynianiu się do ponownego użycia i odzysku, w tym recyklingu, zużytego sprzętu.

5.16. A

Art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany dołączyć do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informację o:

1) **zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami**, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1;

2) **potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych:** substancji, mieszanin oraz części składowych.

2. **Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do informowania o:**

1) systemie zbierania, w tym zwrotu, zużytego sprzętu;

2) **roli, jaką gospodarstwo domowe spełnia w przyczynianiu się do ponownego użycia i odzysku, w tym recyklingu, zużytego sprzętu.**

5.17. D

Art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 2 do ustawy. Oznakowanie oznacza jednocześnie, że sprzęt został wprowadzony do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r.

2. **Oznakowanie**, o którym mowa w ust. 1, **umieszcza się na sprzęcie w sposób wyraźny, czytelny i trwały, a jeżeli jest to uzasadnione wielkością lub funkcją sprzętu – na opakowaniu i dokumentach dołączonych do sprzętu.**

5.18. A

Art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 2 do ustawy. Oznakowanie oznacza jednocześnie, że sprzęt został wprowadzony do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r.

2. **Oznakowanie**, o którym mowa w ust. 1, **umieszcza się na sprzęcie w sposób wyraźny, czytelny i trwały, a jeżeli jest to uzasadnione wielkością lub funkcją sprzętu – na opakowaniu i dokumentach dołączonych do sprzętu.**

5.19. A

Art. 15 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w stosunku do sprzętu, który został przez niego wprowadzony do obrotu.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wykonywany przez wprowadzającego sprzęt za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego uznaje się za zrealizowany w ramach art. 62.

3. Wprowadzający sprzęt, samodzielnie wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

1) przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne lub

2) wnoszą na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego

– łącznie co najmniej 0,1% przychodów netto z tytułu wprowadzania do obrotu sprzętu osiągniętych w poprzednim roku kalendarzowym.

Art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.

2. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1, przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 5% przychodów netto uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym z przejścia obowiązków, o których mowa w art. 18 i art. 19.

5.20. A

Art. 16 ust. 1–4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Z chwilą sprzedaży sprzętu przedstawia się nabywcom sprzętu koszty gospodarowania odpadami obejmujące koszty zbierania i przetwarzania zużytego sprzętu, jeżeli wprowadzający sprzęt przekazał dystrybutorom informację o wysokości kosztów gospodarowania odpadami.

2. Dystrybutor jest obowiązany do informowania w sposób określony w ust. 3 nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami, jeżeli taką informację uzyskał od wprowadzającego sprzęt.

3. Informowanie nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami następuje przez **wyróżnienie w cenie sprzętu kosztów gospodarowania odpadami przypadających na jednostkę sprzętu**.

4. Koszty gospodarowania odpadami nie mogą przekraczać kosztów faktycznie poniesionych na ten cel.

5.21. D

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do opracowania informacji dotyczącej ponownego użycia i przetwarzania zużytego sprzętu, zawierającej w szczególności wskazanie poszczególnych części składowych oraz materiałów zawartych w sprzęcie, a także umiejscowienia w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, jest opracowywana w terminie 12 miesięcy od dnia wprowadzenia na rynek państwa członkowskiego nowego typu sprzętu.

5.22. B

Art. 17 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do opracowania informacji dotyczącej ponownego użycia i przetwarzania zużytego sprzętu, zawierającej w szczególności wskazanie poszczególnych części składowych oraz materiałów zawartych w sprzęcie, a także umiejscowienia w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

5.23. B

Art. 17 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do bezpłatnego przekazania prowadzącemu zakład przetwarzania, prowadzącemu działalność w zakresie recyklingu oraz prowadzącemu działalność w zakresie innych niż recykling procesów odzysku informacji, o której mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia złożenia przez nich wniosku o jej przekazanie.

5.24. C

Art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania **odbierania od zbierających zużyty sprzęt oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych**.

2. Jeżeli zużyty sprzęt powstał ze sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych wprowadzonego do obrotu:

1) do dnia 13 sierpnia 2005 r. – obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy wprowadzającego sprzęt w stosunku do sprzętu należącego do tej samej grupy sprzętu co sprzęt przez niego wprowadzony do obrotu, proporcjonalnie do jego udziału w masie wprowadzonego do obrotu sprzętu należącego do tej grupy;

2) po dniu 13 sierpnia 2005 r. – obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy wprowadzającego sprzęt w stosunku do sprzętu, który został przez niego wprowadzony do obrotu.

5.25. B

Art. 19 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt inny niż przeznaczony dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego od użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, powstałego ze sprzętu, **który został przez niego wprowadzony do obrotu po dniu 13 sierpnia 2005 r.**

5.26. A

Art. 20 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. **Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do osiągnięcia minimalnych rocznych poziomów zbierania zużytego sprzętu**, które wynoszą:

- 1) od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. – nie mniej niż 40% średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu, a w przypadku sprzętu należącego do grupy sprzętu nr 3 określonej w załączniku nr 1 do ustawy – nie mniej niż 50% średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu;
- 2) od dnia 1 stycznia 2021 r. – nie mniej niż 65% średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu albo 85% masy zużytego sprzętu wytworzonego na terytorium kraju.

5.27. B

Art. 23 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt jest obowiązany do zawarcia **umowy w formie pisemnej** pod rygorem nieważności z prowadzącym zakład przetwarzania, który prowadzi demontaż oraz przygotowanie do ponownego użycia zużytego sprzętu, który powstał ze sprzętu należącego do grupy sprzętu, do której należy sprzęt wprowadzony do obrotu przez wprowadzającego sprzęt.

5.28. C

Art. 26 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Producent, o którym mowa w art. 4 pkt 11 lit. d, **jest obowiązany do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela** odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt w odniesieniu do wprowadzonego do obrotu sprzętu pochodzącego od tego producenta.

Art. 4 pkt 11 lit. d ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

11) producencie – rozumie się przez to osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

d) ma siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim i sprzedaje sprzęt na terytorium kraju za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio gospodarstw domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe

5.29. B

Art. 26 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Autoryzowany przedstawiciel jest wyznaczany **w drodze umowy zawartej w formie pisemnej** pod rygorem nieważności.

5.30. A

Art. 26 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

6. Wykonywanie obowiązków określonych w ustawie dla wprowadzającego sprzęt za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego zgodnie z ust. 5 nie zwalnia autoryzowanego przedstawiciela z odpowiedzialności za realizację tych obowiązków.

7. **W przypadku gdy autoryzowanym przedstawicielem jest organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego** i autoryzowany przedstawiciel wykonuje obowiązki, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem tej organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, nie zawiera się umowy, o której mowa w art. 11 ust. 3, między autoryzowanym przedstawicielem a tą organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

5.31. B

Art. 26 ust. 8 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

8. **Do autoryzowanego przedstawiciela stosuje się przepisy ustawy dotyczące wprowadzającego sprzęt.**

5.32. C

Art. 26 ust. 9 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

9. **W przypadku ustanowienia autoryzowanego przedstawiciela przez producenta producent działa wyłącznie za pośrednictwem autoryzowanego przedstawiciela.** Autoryzowany przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz producenta, ponosząc odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt.

5.33. A

Art. 27 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych w przypadku:

- 1) **niezawarcia umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego,**
- 2) **wygaśnięcia lub rozwiązania umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego,**
- 3) **otwarcia likwidacji** lub ogłoszenia upadłości **organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego** – jest obowiązany do wniesienia zabezpieczenia finansowego na dany rok kalendarzowy, przeznaczonego na sfinansowanie zbierania, przetwarzania, odzysku, w tym recyklingu, i unieszkodliwiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, powstałego z tego samego rodzaju sprzętu, określonego w załączniku nr 1 do ustawy, który został przez niego wprowadzony.

5.34. D

Art. 27 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Zabezpieczenie finansowe ma formę:

- 1) **depozytu wpłacanego na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego prowadzony w Banku Gospodarstwa Krajowego;**
 - 2) **gwarancji ubezpieczeniowej złożonej do marszałka województwa;**
 - 3) **gwarancji bankowej złożonej do marszałka województwa.**
3. W przypadku gwarancji ubezpieczeniowej oraz gwarancji bankowej gwarantem może być wyłącznie:
- 1) instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego;
 - 2) instytucja finansowa mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego.

5.35. D

Art. 27 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. W przypadku gwarancji ubezpieczeniowej oraz gwarancji bankowej gwarantem może być wyłącznie:

- 1) **instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego;**
- 2) **instytucja finansowa mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego.**

5.36. C

Art. 28 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wprowadzający sprzęt, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 1 (**samodzielnie wykonujący obowiązek zorganizowania i sfinansowania odbierania od zbierających zużyty sprzęt oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych**), jest obowiązany do wniesienia zabezpieczenia finansowego **w terminie do dnia 30 czerwca roku, którego dotyczy to zabezpieczenie.**

5.37. D

Art. 28 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Wprowadzający sprzęt, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 1 (**samodzielnie wykonujący obowiązek zorganizowania i sfinansowania odbierania od zbierających zużyty sprzęt oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych**), który rozpoczyna działalność w zakresie wprowadzania do obrotu sprzętu, jest obowiązany do wniesienia zabezpieczenia finansowego **przed złożeniem wniosku o wpis do rejestru.**

5.38. C

Art. 29 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Podstawę obliczenia wysokości zabezpieczenia finansowego stanowi w przypadku:

- 1) wprowadzającego sprzęt wnoszącego zabezpieczenie finansowe przed złożeniem wniosku o wpis do rejestru – **masa sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, który zamierza wprowadzić do obrotu w danym roku kalendarzowym;**
- 2) wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru – masa sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, wprowadzonego do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.

5.39. A

Art. 29 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Podstawę obliczenia wysokości zabezpieczenia finansowego stanowi w przypadku:

- 1) wprowadzającego sprzęt wnoszącego zabezpieczenie finansowe przed złożeniem wniosku o wpis do rejestru – **masa sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, który zamierza wprowadzić do obrotu w danym roku kalendarzowym;**
- 2) wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru – masa sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, wprowadzonego do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.

2. Wysokość zabezpieczenia finansowego oblicza się jako **iloczyn stawki opłaty produktowej oraz masy sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, o której mowa w ust. 1.**

5.40. B

Art. 29 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Podstawę obliczenia wysokości zabezpieczenia finansowego stanowi w przypadku:

- 1) wprowadzającego sprzęt wnoszącego zabezpieczenie finansowe przed złożeniem wniosku o wpis do rejestru – masa sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, który zamierza wprowadzić do obrotu w danym roku kalendarzowym;
- 2) wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru – **masa sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, wprowadzonego do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.**

2. Wysokość zabezpieczenia finansowego oblicza się jako **iloczyn stawki opłaty produktowej oraz masy sprzętu przeznaczanego dla gospodarstw domowych, o której mowa w ust. 1.**

5.41. D

Art. 30 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Gwarancja ubezpieczeniowa oraz gwarancja bankowa, o których mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2 i 3, stwierdzają, że w razie **nieuiszczenia opłaty produktowej zakład ubezpieczeń albo bank ureguluje zobowiązania na rzecz marszałka województwa.**

5.42. **B**

Art. 33 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. **Marszałek województwa** w terminie do dnia 30 października roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wniesiono zabezpieczenie finansowe, **dokonyuje rozliczenia tego zabezpieczenia.**

5.43. **D**

Art. 33 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. **Marszałek województwa** w terminie do dnia 30 października roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wniesiono zabezpieczenie finansowe, **dokonyuje rozliczenia tego zabezpieczenia.**

5.44. **D**

Art. 33 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. W przypadku stwierdzenia, że wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, nie osiągnął wymaganego minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz nie wniósł opłaty produktowej, marszałek województwa **orzeka, w drodze decyzji, o przeznaczeniu środków pochodzących z zabezpieczenia finansowego na poczet pokrycia opłaty produktowej.**

5.45. **A**

Art. 33 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Jeżeli ze sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy [...] o odpadach, wynika, że wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, osiągnął wymagany minimalny roczny poziom zbierania zużytego sprzętu, poziom odzysku oraz poziom przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, marszałek województwa **orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego.**

5.46. **C**

Art. 33 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

4. Jeżeli wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, wniósł zabezpieczenie finansowe w wysokości wyższej niż opłata produktowa wskazana w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy [...] o odpadach, marszałek województwa **orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego w wysokości wynikającej z różnicy między środkami należnymi z zabezpieczenia finansowego a należną opłatą produktową.**

5.47. **D**

Art. 33 ust. 3-5 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Jeżeli ze sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy [...] o odpadach, wynika, że wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, osiągnął wymagany minimalny roczny poziom zbierania zużytego sprzętu, poziom odzysku oraz poziom przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, marszałek województwa **orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego.**

4. Jeżeli wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, wniósł zabezpieczenie finansowe w wysokości wyższej niż opłata produktowa wskazana w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy [...] o odpadach, marszałek województwa **orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego w wysokości wynikającej z różnicy między środkami należnymi z zabezpieczenia finansowego a należną opłatą produktową.**

5. Wydanie decyzji, o których mowa w ust. 3 i 4, **nie stanowi przeszkody do wydania decyzji**, o której mowa w art. 77 ust. 1 (*ustalającej wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej*).

Art. 77 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. W przypadku nieuiszczenia opłaty produktowej albo wniesienia opłaty niższej od należnej marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej.

5.48. **D**

Art. 33 ust. 6 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

6. Jeżeli wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, zawarł umowę, o której mowa w art. 11 ust. 2 (*o wykonywaniu obowiązków określonych w ustawie za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego*), po wniesieniu zabezpieczenia finansowego, marszałek województwa **orzeka, w drodze decyzji, o zwrocie wniesionego przez niego zabezpieczenia finansowego za rok kalendarzowy, którego dotyczy ta umowa.**

Art. 11 ust. 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Wykonywanie obowiązków określonych w ustawie za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego zgodnie z ust. 1 pkt 2 nie zwalnia wprowadzającego sprzęt z odpowiedzialności za realizację tych obowiązków.

3. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego wykonuje obowiązki wprowadzającego sprzęt na podstawie zawartej z nim umowy w formie pisemnej pod rygorem nieważności, w odniesieniu do masy sprzętu należącego do grupy sprzętu wskazanej w umowie, jaką wprowadzający sprzęt wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym.

5.49. **B**

Art. 34 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Zakazuje się umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami.

Art. 7 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Zakazuje się **uniemożliwiania** ponownego użycia zużytego sprzętu przez stosowanie specyficznych rozwiązań projektowych lub procesów produkcyjnych, o ile takie rozwiązania lub procesy nie niosą korzyści nadrzędnych, w szczególności w odniesieniu do ochrony środowiska, ochrony życia i zdrowia ludzi lub wymogów bezpieczeństwa.

Art. 35 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Zakazuje się zbierania niekompletnego zużytego sprzętu oraz części pochodzących ze zużytego sprzętu **podmiotowi niebędącemu:**

1) dystrybutorem prowadzącym jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy [...] o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [...], wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych;

2) **prowadzącym zakład przetwarzania;**

3) odbierającym odpady komunalne od właścicieli nieruchomości lub prowadzącym punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych, o których mowa w ustawie [...] o utrzymaniu czystości i porządku w gminach [...].

5.50. **B**

Art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Dystrybutor obowiązany jest do **nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.**

5.51 **C**

Art. 37 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Dystrybutor obowiązany jest do **nieodpłatnego** odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany.

5.52. **D**

Art. 37 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, **obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu** pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, **o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony.**

5.53. **C**

Art. 40 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Prowadzący punkt serwisowy jest obowiązany do **nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu**, w przypadku gdy naprawa przyjętego do punktu serwisowego sprzętu jest niemożliwa ze względów technicznych lub gdy właściciel sprzętu uzna, że naprawa sprzętu jest dla niego nieopłacalna.

5.54. **B**

Art. 40 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Prowadzący punkt serwisowy jest obowiązany do umieszczenia w punkcie serwisowym w widocznym miejscu informacji o **punktach zbierania zużytego sprzętu.**

5.55. **C**

Art. 41 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Dystrybutor oraz prowadzący punkt serwisowy mogą odmówić przyjęcia zużytego sprzętu, który z uwagi na jego zanieczyszczenie **stwarza zagrożenie dla zdrowia lub życia osób przyjmujących zużyty sprzęt.**

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, posiadacz zużytego sprzętu przekazuje go do zbierającego zużyty sprzęt lub prowadzącego zakład przetwarzania.

5.56. **C**

Art. 42 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Zbierający zużyty sprzęt jest obowiązany do **przyjęcia przekazywanego do niego zużytego sprzętu, w tym do co najmniej nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych.**

5.57. **B**

Art. 44 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Zbierający zużyty sprzęt jest obowiązany do przekazania zebranego zużytego sprzętu **prowadzącemu zakład przetwarzania posiadającemu decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na przetwarzanie zużytego sprzętu** powstałego ze sprzętu należącego do grupy sprzętu określonej w załączniku nr 1 do ustawy.

5.58. **A**

Art. 44 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. **Dopuszcza się przekazanie zebranego zużytego sprzętu prowadzącemu zakład przetwarzania za pośrednictwem innego zbierającego zużyty sprzęt.**

5.59. A

Art. 46 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Demontaż zużytego sprzętu oraz przygotowanie do ponownego użycia zużytego sprzętu oraz odpadów powstałych po demontażu zużytego sprzętu prowadzi się **wyłącznie w zakładzie przetwarzania**.

5.60. C

Art. 50 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Miejsca, w których jest magazynowany zużyty sprzęt przed poddaniem go przetwarzaniu, wyposaża się w:

- 1) **nieprzepuszczalne podłoża** na odpowiednim obszarze wraz z urządzeniami do likwidacji wycieków oraz, w stosownym przypadku, odstożnikami i odolejaczami;
- 2) **zadaszenie** zapobiegające oddziaływaniu czynników atmosferycznych na właściwych obszarach;
- 3) **zabezpieczenie uniemożliwiające dostęp osobom postronnym**.

5.61. C

Art. 51 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Zakład przetwarzania wyposaża się w:

- 1) **legalizowane urządzenie ważące do ustalenia masy przyjętego zużytego sprzętu oraz masy odpadów powstałych ze zużytego sprzętu**, umożliwiające wykonanie zbiorczego, elektronicznego wydruku wszystkich dokonywanych ważeń odrębnie dla zużytego sprzętu i odrębnie dla odpadów powstałych ze zużytego sprzętu;
- 2) **magazyn na odpady powstałe ze zużytego sprzętu przygotowane do ponownego użycia**;
- 3) pojemniki do magazynowania baterii i akumulatorów, kondensatorów zawierających PCB oraz innych odpadów niebezpiecznych, w tym odpadów promieniotwórczych;
- 4) **nieprzepuszczalne podłoża** na odpowiednim obszarze wraz z urządzeniami do likwidacji wycieków oraz, w stosownym przypadku, odstożnikami i odolejaczami;
- 5) urządzenia do oczyszczania wody, które odpowiadają regulacjom z zakresu ochrony zdrowia i środowiska, w szczególności przepisom prawa wodnego;
- 6) instalacje umożliwiające przetworzenie zużytego sprzętu powstałego z poszczególnych grup sprzętu przetwarzanego w danym zakładzie przetwarzania;
- 7) instalacje umożliwiające wyeliminowanie substancji zubożających warstwę ozonową lub fluorowanych gazów cieplarnianych o współczynniku globalnego ocieplenia (GWP) powyżej 15, w tym gazów znajdujących się w piankach i obiegach chłodniczych przez właściwe ich odzyskanie i odpowiednie ich oczyszczenie lub zniszczenie, zgodnie z ustawą z dnia [...] o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych [...] – w przypadku przetwarzania urządzeń chłodniczych.

5.62. B

Art. 52 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Odpady powstałe po demontażu zużytego sprzętu, które nie zostały przekazane do recyklingu lub innych niż recykling procesów odzysku, przekazuje się prowadzącemu działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów.

5.63. B

Art. 52 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

4. W przypadku wywozu odpadów powstałych ze zużytego sprzętu z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim w celu poddania ich recyklingowi, innym niż recykling procesom odzysku lub unieszkodliwianiu, prowadzący zakład przetwarzania jest obowiązany przekazać wprowadzającemu sprzęt pisemne oświadczenie, że recykling, inne niż recykling procesy odzysku albo unieszkodliwianie odbywają się **w instalacjach spełniających wymagania nie niższe niż określone dla instalacji eksploatowanych na terytorium kraju**.

5.64. A

Art. 60 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest spółką akcyjną utworzoną przez producentów, wprowadzających sprzęt, a także reprezentujące ich związki pracodawców lub izby gospodarcze w celu realizacji określonych w ustawie obowiązków wykonywanych na podstawie umów z wprowadzającymi sprzęt.

5.65. A

Art. 62 ust. 1-2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.
2. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1, przeznacza na publiczne kampanie **edukacyjne co najmniej 5% przychodów netto uzyskanych w poprzednim roku kalendarzowym** z przejścia obowiązków, o których mowa w art. 18 i art. 19.

5.66. D

Art. 63 ust. 1

1. Kapitał zakładowy organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego wynosi **co najmniej 5 000 000 zł** i nie może być zebrany w drodze subskrypcji otwartej.

5.67. **D**

Art. 63 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Kapitał zakładowy organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego pokrywa się **w całości wkładem pieniężnym i wpłaca w całości przed jej wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego.**

5.68. **C**

Art. 63 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Kapitał zakładowy organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego **nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek inny sposób.**

5.69. **C**

Art. 63 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

4. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego jest obowiązana:

- 1) utrzymywać kapitał własny w wysokości **co najmniej połowy kapitału zakładowego**, określonego w ust. 1, zdeponowany na odrębnym rachunku bankowym lub w formie lokaty terminowej albo
- 2) posiadać gwarancję bankową lub gwarancję ubezpieczeniową, której gwarantem jest instytucja finansowa upoważniona do gwarantowania długu celnego lub instytucja finansowa mająca siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, w wysokości co najmniej połowy kapitału zakładowego, określonego w ust. 1.

5.70. **A**

Art. 63 ust. 5 i 6 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

5. Akcje organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego mogą być **wyłącznie akcjami imiennymi** i nie mogą być zamienione na akcje na okaziciela.

6. Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego nie może wydawać akcji uprzywilejowanych.

5.71. **D**

Art. 66 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. **Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego** oraz prowadzący zakład przetwarzania są obowiązani do przeprowadzenia rocznego audytu zewnętrznego, zwanego dalej „audytem”.

5.72. **B**

Art. 66 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Audyt przeprowadza się **w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy.** Audyt kończy się podpisaniem przez audytora sprawozdania z przeprowadzonego audytu.

5.73. **C**

Art. 67 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Audyt jest przeprowadzany przez akredytowanego weryfikatora środowiskowego, o którym mowa w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 [...] w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS), uchylającego rozporządzenie (WE) nr 761/2001 oraz decyzje Komisji 2001/681/WE i 2006/193/WE (Dz. Urz. UE L 342 z 22.12.2009, str. 1, z późn. zm.).

5.74. **C**

Art. 67 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Audytora wybiera organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego albo prowadzący zakład przetwarzania.

5.75. **C**

Art. 67 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Koszty przeprowadzenia audytu obciążają organizację odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego albo prowadzącą zakład przetwarzania.

5.76. **D**

Art. 72 ust. 1 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Rozliczenie wykonania obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu następuje na koniec roku kalendarzowego.

5.77. **C**

Art. 72 ust. 2 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Wprowadzający sprzęt, który nie wykonał obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, jest obowiązany do wniesienia opłaty produktowej, obliczanej oddzielnie dla każdej grupy sprzętu, w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu:

- 1) zbierania;
- 2) odzysku;
- 3) przygotowania do ponownego użycia i recyklingu.

5.78. **B**

Art. 33 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. W przypadku stwierdzenia, że wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, nie osiągnął wymaganego minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz nie wniósł opłaty produktowej, marszałek województwa orzeka, w drodze decyzji, o przeznaczeniu środków pochodzących z zabezpieczenia finansowego na poczet pokrycia opłaty produktowej.

Art. 72 ust. 3 i 4 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

3. Rozliczenie wykonania obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu wprowadzającego sprzęt, który wniósł zabezpieczenie finansowe na dany rok kalendarzowy, następuje zgodnie z art. 33.

4. W przypadku gdy należna opłata produktowa za nieosiągnięcie wymaganego minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu jest wyższa niż zabezpieczenie finansowe, wprowadzający sprzęt jest obowiązany **do wniesienia różnicy pomiędzy należną opłatą produktową a zabezpieczeniem finansowym**.

5.79. **B**

Art. 73 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Należną opłatę produktową oblicza się jako **iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy pomiędzy odpowiednio wymaganym a osiągniętym minimalnym rocznym poziomem zbierania zużytego sprzętu, poziomem odzysku oraz poziomem przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu**.

5.80 **D**

Art. 75 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Opłata produktowa jest obliczana **na koniec roku kalendarzowego**.

5.81. **C**

Art. 75 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

2. Opłata produktowa jest wnoszona bez wezwania na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego opłata dotyczy.

5.82. **B**

Art. 77 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. W przypadku nieuiszczenia opłaty produktowej albo wniesienia opłaty niższej od należnej marszałek województwa **określa, w drodze decyzji, wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej**.

5.83. **D**

Art. 77 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. W przypadku nieuiszczenia opłaty produktowej albo wniesienia opłaty niższej od należnej marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej.

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty produktowej**.

5.84. **B**

Art. 77 ust. 1 i 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. W przypadku nieuiszczenia opłaty produktowej albo wniesienia opłaty niższej od należnej marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zobowiązania z tytułu opłaty produktowej.

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty produktowej**.

5.85. **C**

Art. 79 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Ileć w niniejszym rozdziale jest mowa o przemieszczaniu, należy przez to rozumieć **przewóz używanego sprzętu, w tym sprzętu wadliwego wysyłanego do naprawy gwarancyjnej, odbywający się z terytorium kraju na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim**.

5.86. **D**

Art. 84 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

Podmiot będący:

- 1) **wprowadzającym sprzęt,**
 - 2) **autoryzowanym przedstawicielem,**
 - 3) zbierającym zużyty sprzęt,
 - 4) prowadzącym zakład przetwarzania,
 - 5) prowadzącym działalność w zakresie recyklingu,
 - 6) prowadzącym działalność w zakresie innych niż recykling procesów odzysku,
 - 7) **organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego**
- **podlega wpisowi do rejestru na zasadach i w trybie określonych w ustawie [...] o odpadach.**

5.87. **B**

Art. 86 ust. 1 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska **co najmniej raz w roku** przeprowadza kontrolę zakładu przetwarzania.

5.88. **B**

Załącznik nr 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym

WZÓR OZNAKOWANIA SPRZĘTU SYMBOLEM SELEKTYWNEGO ZBIERANIA

Symbol składa się z przekreślonego kołowego kontenera na odpady.

Ustawa o bateriach i akumulatorach

6.1. B

Art. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Ustawa określa:

- 1) wymagania dotyczące wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów;
- 2) zasady wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów;
- 3) zasady zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów.

Art. 4 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do baterii i akumulatorów używanych w:

- 1) urządzeniach związanych z ochroną podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich Unii Europejskiej, broni, amunicji i sprzęcie wojennym, z wyjątkiem produktów, które nie są przeznaczone specjalnie do celów wojskowych;
- 2) **urządzeniach przeznaczonych do wysyłania w przestrzeń kosmiczną.**

6.2. A

Art. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Ustawa ma na celu:

- 1) ograniczenie negatywnego wpływu baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i zużytych akumulatorów na środowisko przez redukcję ilości substancji niebezpiecznych w bateriach i akumulatorach oraz właściwe zbieranie i recykling powstających z nich odpadów, w tym przez wspieranie wysokiego poziomu zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych;
- 2) zharmonizowanie wymogów dotyczących zawartości metali ciężkich w bateriach i akumulatorach oraz wymogów dotyczących ich oznakowania;
- 3) zapewnienie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego i uniknięcia zniekształcenia konkurencji w obrębie Unii Europejskiej.

6.3. D

Art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Przepisy ustawy stosuje się do:

- 1) wszystkich rodzajów baterii i akumulatorów produkowanych i wprowadzanych do obrotu, niezależnie od ich kształtu, pojemności, masy, składu materiałowego, sposobu użycia oraz niezależnie od tego, czy stanowią przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów;
 - 2) **zużytych baterii i zużytych akumulatorów.**
2. Przepisów ustawy nie stosuje się do baterii i akumulatorów używanych w:
- 1) urządzeniach związanych z ochroną podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich Unii Europejskiej, broni, amunicji i sprzęcie wojennym, z wyjątkiem produktów, które nie są przeznaczone specjalnie do celów wojskowych;
 - 2) urządzeniach przeznaczonych do wysyłania w przestrzeń kosmiczną.

6.4. A

Art. 5 ustawy o bateriach i akumulatorach

W sprawach dotyczących zużytych baterii i zużytych akumulatorów w zakresie nieuregulowanym w ustawie **stosuje się przepisy ustawy [...] o odpadach [...].**

6.5. A

Art. 6 pkt 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) **bateria, akumulator – źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku:**
 - a) **pierwotnych ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania** albo
 - b) **wtórnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania;**

6.6. C

Art. 6 pkt 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) **bateria, akumulator – źródło energii elektrycznej wytwarzanej przez bezpośrednie przetwarzanie energii chemicznej, które składa się z jednego albo kilku:**
 - a) **pierwotnych ogniw baterii nienadających się do powtórnego naładowania** albo
 - b) **wtórnych ogniw baterii nadających się do powtórnego naładowania;**

6.7. D

Art. 6 pkt 9 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 9) **miejsce odbioru – wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, którego podstawowa działalność nie polega na gospodarowaniu odpadami, w tym szkoły, placówki oświatowej lub kulturalno-oświatowej, siedziby urzędu lub instytucji, punkt świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów lub placówkę handlową prowadzoną przez sprzedawcę detalicznego lub sprzedawcę hurtowego, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne**

6.8. C

Art. 6 pkt 9 i 24 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

9) miejsce odbioru – wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, którego podstawowa działalność nie polega na gospodarowaniu odpadami, w tym szkoły, placówki oświatowej lub kulturalno-oświatowej, siedziby urzędu lub instytucji, punkt świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów lub placówkę handlową prowadzoną przez sprzedawcę detalicznego lub sprzedawcę hurtowego, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne

24) zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory:

a) podmiot prowadzący punkt zbierania odpadów, posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów w postaci zużytych baterii lub zużytych akumulatorów,

b) **gminną jednostkę organizacyjną prowadzącą działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych,**

c) przedsiębiorcę wpisanego do rejestru działalności regulowanej w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości;

6.9. A

Art. 6 pkt 10 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

10) ogniwo guzikowe – małą baterię przenośną i akumulator przenośny **o średnicy większej niż wysokość**, które są wykorzystywane do specjalnych celów, w szczególności do zasilania aparatów słuchowych, zegarków, małych urządzeń przenośnych lub urządzeń do zasilania rezerwowego

6.10. D

Art. 6 pkt 11 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

11) poziom zbierania – wyrażony w procentach stosunek masy zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych zebranych zgodnie z ustawą w danym roku kalendarzowym do średniej masy baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych wprowadzonych do obrotu przez wprowadzającego baterie lub akumulatory **w danym roku kalendarzowym oraz w dwóch latach poprzednich**

6.11. B

Art. 6 pkt 9 i 24 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

9) **miejsce odbioru** – wyznaczoną część obiektu budowlanego, którym władza podmiot, **którego podstawowa działalność nie polega na gospodarowaniu odpadami**, w tym szkoły, placówki oświatowej lub kulturalno-oświatowej, siedziby urzędu lub instytucji, **punkt świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów** lub placówkę handlową prowadzoną przez sprzedawcę detalicznego lub sprzedawcę hurtowego, do których użytkownik końcowy może oddać zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne

24) zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory:

a) podmiot prowadzący punkt zbierania odpadów, posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów w postaci zużytych baterii lub zużytych akumulatorów,

b) gminną jednostkę organizacyjną prowadzącą działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych,

c) przedsiębiorcę wpisanego do rejestru działalności regulowanej w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości;

6.12. C

Art. 7 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzenie do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju następuje z dniem:

1) **wydania baterii lub akumulatorów z magazynu lub przekazania osobie trzeciej, z przeznaczeniem do używania lub dystrybucji na terytorium kraju – w przypadku baterii lub akumulatorów wyprodukowanych na terytorium kraju;**

2) wystawienia faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotowe nabycie;

3) przywozu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju.

6.13. A

Art. 7 ust 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Jeżeli z przepisów ust. 1 wynika, że wprowadzenie baterii lub akumulatorów do obrotu nastąpiło w dwóch terminach, za dzień wprowadzenia baterii lub akumulatorów do obrotu na terytorium kraju **uwaga się dzień wcześniejszy.**

6.14. A

Art. 8 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym baterie i akumulatory zamontowane w sprzęcie, nie mogą zawierać więcej niż **0,0005% wagowo rtęci.**

6.15. A

Art. 8 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym baterie i akumulatory zamontowane w sprzęcie, **nie mogą zawierać więcej niż 0,0005% wagowo rtęci.**

6.16. B

Art. 8 ust 2 i 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Wprowadzane do obrotu baterie przenośne i akumulatory przenośne, w tym zamontowane w sprzęcie, **nie mogą zawierać więcej niż 0,002% wagowo kadmu.**

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych przeznaczonych do użytku w:

- 1) systemach awaryjnych i alarmowych, w tym w oświetleniu awaryjnym;
- 2) urządzeniach medycznych.

6.17. C

Art. 8 ust 2 i 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Wprowadzane do obrotu baterie przenośne i akumulatory przenośne, w tym zamontowane w sprzęcie, **nie mogą zawierać więcej niż 0,002% wagowo kadmu.**

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych przeznaczonych do użytku w:

- 1) systemach awaryjnych i alarmowych, w tym w oświetleniu awaryjnym;
- 2) urządzeniach medycznych.

6.18. D

Art. 9 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym zestawy oraz ogniwa guzikowe, powinny być oznakowane symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 3 do ustawy.

Załącznik nr 3 do ustawy o bateriach i akumulatorach

Wzór oznakowania baterii i akumulatorów symbolem selektywnego zbierania

6.19. C

Art. 9 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym zestawy oraz ogniwa guzikowe, powinny być oznakowane symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 3 do ustawy.

Załącznik nr 3 do ustawy o bateriach i akumulatorach

Objaśnienie:

Symbol powinien zajmować co najmniej 3% największej powierzchni bocznej baterii lub akumulatora lub zestawu, osiągając maksymalne wymiary 5×5 cm. W przypadku ogniw cylindrycznych symbol ten powinien zajmować co najmniej 1,5% powierzchni baterii lub akumulatora, osiągając maksymalne wymiary 5×5 cm.

W przypadku gdy wielkość baterii lub akumulatora lub zestawu jest taka, że symbol byłby mniejszy niż 0,5×0,5 cm, baterii i akumulatora lub zestawu nie oznacza się, a na opakowaniu umieszcza się symbol o wymiarze co najmniej 1×1 cm.

6.20. B

Art. 9 ust 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Wprowadzane do obrotu:

1) baterie i akumulatory, w tym zestawy, **powinny być oznakowane:**

- a) symbolem chemicznym Cd, jeżeli zawierają powyżej 0,002% wagowo kadmu,
 - b) symbolem chemicznym Pb, jeżeli zawierają powyżej 0,004% wagowo ołowiu;
- 2) ogniwa guzikowe powinny być oznakowane symbolem chemicznym Hg, jeżeli zawierają powyżej 0,0005% wagowo rtęci.

6.21. B

Art. 9 ust 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Wprowadzane do obrotu:

1) baterie i akumulatory, w tym zestawy, **powinny być oznakowane:**

- a) symbolem chemicznym Cd, jeżeli zawierają powyżej 0,002% wagowo kadmu,
 - b) symbolem chemicznym Pb, jeżeli zawierają powyżej 0,004% wagowo ołowiu;
- 2) ogniwa guzikowe powinny być oznakowane symbolem chemicznym Hg, jeżeli zawierają powyżej 0,0005% wagowo rtęci.

6.22. A

Art. 8 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym baterie i akumulatory zamontowane w sprzęcie, **nie mogą zawierać więcej niż 0,0005% wagowo rtęci.**

6.23. A

Art. 9 ust 1, 2, 4 i 5 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzane do obrotu baterie i akumulatory, w tym zestawy oraz ogniwa guzikowe, powinny być oznakowane symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 3 do ustawy.

2. Wprowadzane do obrotu:

1) baterie i akumulatory, w tym zestawy, powinny być oznakowane:

a) symbolem chemicznym Cd, jeżeli zawierają powyżej 0,002% wagowo kadmu,

b) symbolem chemicznym Pb, jeżeli zawierają powyżej 0,004% wagowo ołowiu;

2) ogniwa guzikowe powinny być oznakowane symbolem chemicznym Hg, jeżeli zawierają powyżej 0,0005% wagowo rtęci.

4. Wprowadzane do obrotu baterie przenośne i akumulatory przenośne oraz baterie samochodowe i akumulatory samochodowe powinny być zaopatrzone w informację o ich pojemności, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1103/2010 z dnia 29 listopada 2010 r. ustalającym, na mocy dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, przepisy dotyczące znakowania baterii i akumulatorów przenośnych, wtórnych (ładowalnych) oraz samochodowych informacjami o ich pojemności (Dz. Urz. WE L 313 z 30.11.2010 str. 3–7).

5. Symbole, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz informację, o której mowa w ust. 4, **umieszcza się w sposób widoczny, czytelny i trwały.**

6.24. C

Art. 10 ust 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Wprowadzający do obrotu baterie lub akumulatory **jest obowiązany do wycofania z obrotu** baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9.

6.25. D

Art. 10 ust 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

3. W przypadku niewycofania z obrotu baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9 Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje z urzędu decyzję o wycofaniu z obrotu tych baterii lub akumulatorów.

6.26. B

Art. 10 ust 3 i 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

3. W przypadku niewycofania z obrotu baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9 Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydaje z urzędu decyzję o wycofaniu z obrotu tych baterii lub akumulatorów.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

1) zobowiązanie wprowadzającego do obrotu baterie lub akumulatory do odpowiedniego publicznego wezwania sprzedawców detalicznych, sprzedawców hurtowych oraz użytkowników końcowych baterii lub akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9 do oddawania tych baterii i akumulatorów na koszt i odpowiedzialność wprowadzającego do obrotu baterie lub akumulatory;

2) określenie miejsca lub miejsc przyjmowania baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9;

3) nakaz przetworzenia i recyklingu wycofanych z obrotu baterii i akumulatorów, zgodnie z przepisami ustawy.

6.27. C

Art. 10 ust 5 ustawy o bateriach i akumulatorach

5. **Wojewódzki inspektor inspekcji handlowej** właściwy ze względu na miejsce kontroli sprzedawcy detalicznego lub sprzedawcy hurtowego może zarządzić w toku kontroli, w drodze decyzji, wstrzymanie dystrybucji baterii lub akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9.

6.28. C

Art. 10 ust 6 ustawy o bateriach i akumulatorach

6. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 5, sprzedawca detaliczny lub sprzedawca hurtowy jest obowiązany do zwrotu baterii i akumulatorów niespełniających wymagań określonych w art. 8 i 9 do dostawcy, a w przypadku braku takiej możliwości – **do przekazania tych baterii i akumulatorów jako zużytych baterii i zużytych akumulatorów do przetworzenia i recyklingu.**

6.29. C

Art. 11 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Produkowany i wprowadzany do obrotu sprzęt powinien być zaprojektowany w sposób umożliwiający **łatwe usunięcie z niego zużytych baterii i zużytych akumulatorów.**

6.30. B

Art. 14 ust 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

3. Zużyte baterie i zużyte akumulatory przeznaczone do przetwarzania i recyklingu mogą być magazynowane **nie dłużej niż przez okres roku łącznie** przez wszystkich kolejnych posiadaczy tych odpadów.

6.31. D

Art. 16 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Zakazuje się unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów **przez ich składowanie na składowisku odpadów lub termiczne przekształcanie.**

6.32. D

Art. 16 ust 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Odpady powstałe po przetworzeniu zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o którym mowa w art. 63 ust. 1 pkt 2, nienadające się do recyklingu, w zależności od właściwości, mogą zostać unieszkodliwione **przez składowanie na składowisku odpadów lub poddane termicznemu przekształcaniu.**

6.33. A

Art. 18 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

Przedsiębiorca przed rozpoczęciem działalności w zakresie wprowadzania do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju lub przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, przed dokonaniem pierwszego wprowadzenia do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju lub pierwszego przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, jest obowiązany do uzyskania **wpisu do rejestru, o którym mowa w ustawie[...]** o odpadach.

6.34. A

Art. 27 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania zużytych baterii i zużytych akumulatorów oraz właściwego gospodarowania zużytymi bateriami i zużytymi akumulatorami.

Art. 28 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. **Wprowadzający baterie lub akumulatory może realizować obowiązki, o których mowa w art. 27, art. 31, art. 32 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 2, art. 35, art. 36 ust. 1 i 4 art. 37 ust. 1 i 6 lub art. 41 ust. 3, za pośrednictwem podmiotu pośredniczącego.**

6.35. A

Art. 27 ust 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Wprowadzający baterie samochodowe, **akumulatory samochodowe**, baterie przemysłowe lub akumulatory przemysłowe oraz użytkownicy tych baterii lub akumulatorów mogą zawierać między sobą porozumienia dotyczące finansowania zbierania, przetwarzania, recyklingu i unieszkodliwiania tych baterii lub akumulatorów.

6.36. A

Art. 31 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. W przypadku zgłoszenia przez użytkownika końcowego potrzeby odbioru zużytych baterii samochodowych, zużytych akumulatorów samochodowych, zużytych baterii przemysłowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych, z wyjątkiem baterii kwasowo-ołowiowych i akumulatorów kwasowo-ołowiowych, wprowadzający baterie lub akumulatory, który wprowadził je do obrotu, jest obowiązany **do odebrania od użytkownika końcowego, w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia, tych baterii i akumulatorów**, w ilości nie większej niż ilość przekazana temu użytkownikowi końcowemu, i przekazania ich do przetwarzania i recyklingu.

6.37. B

Art. 32 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzający baterie przenośne lub akumulatory przenośne jest obowiązany do zawarcia umowy **w formie pisemnej** pod rygorem nieważności, ze zbierającym zużyte baterie lub zużyte akumulatory, dotyczącej zbierania zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych.

6.38. B

Art. 34 ust 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

4. Przy ustalaniu masy wprowadzanych do obrotu baterii i akumulatorów nie uwzględnia się masy tych baterii i akumulatorów, w tym także stanowiących przynależność albo część składową urządzenia lub dodatek do innych produktów, które **zostały wyeksportowane lub były przedmiotem wewnątrzspółnotowej dostawy** dokonanej przez wprowadzającego baterie lub akumulatory lub innego przedsiębiorcę.

6.39. B

Art. 36 ust 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do zawarcia **umowy w formie pisemnej** pod rygorem nieważności z prowadzącym zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

6.40. B

Art. 37 ust. 1 i 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.

3. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie użytkowników końcowych w szczególności o:

- 1) **możliwym wpływie substancji stosowanych w bateriach i akumulatorach na środowisko i zdrowie ludzi;**
- 2) zaleceniu prowadzenia selektywnego zbierania;
- 3) dostępnych dla nich systemach zbierania i recyklingu;
- 4) **ich roli w przyczynianiu się do recyklingu zużytych baterii i zużytych akumulatorów;**
- 5) **znaczeniu symboli, których wzory są określone w załącznikach nr 3 i 4 do ustawy.**

6.41. C

Art. 37 ust. 1, 4, 5a i 5b ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzający baterie lub akumulatory jest obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.

4. Wprowadzający baterie lub akumulatory, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

1) przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne, w terminie do dnia 1 marca roku następującego po roku, którego dotyczy opłata na publiczne kampanie edukacyjne, kwotę co najmniej równą tej opłacie albo

2) wnoszą na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego opłatę na publiczne kampanie edukacyjne, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, którego dotyczy opłata.

5a. Stawka **opłaty na publiczne kampanie edukacyjne** wynosi 0,03 zł za kilogram wprowadzonych do obrotu baterii lub akumulatorów.

5b. Opłata na publiczne kampanie edukacyjne stanowi **iloczyn stawki**, o której mowa w ust. 5a, **oraz masy wprowadzonych do obrotu baterii i akumulatorów w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata**, przez wprowadzającego baterie lub akumulatory.

6.42. D

Art. 33 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Wprowadzający baterie prądenośne lub akumulatory prądenośne jest obowiązany do osiągnięcia poziomów zbierania w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

Art. 38 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Rozliczenie wykonania obowiązku zapewnienia wymaganego poziomu zbierania, o którym mowa w art. 33, następuje na koniec roku kalendarzowego.

6.43. C

Art. 38 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Jeżeli wprowadzający baterie prądenośne lub akumulatory prądenośne nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 33 (*osiągnięcia poziomów zbierania w wysokości określonej w przepisach*), jest obowiązany do **ponoszenia opłaty produktowej**.

6.44. C

Art. 39 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Należną opłatę produktową oblicza się jako **iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy między masą zużytych baterii prądenośnych i zużytych akumulatorów prądenośnych, jaką należy zebrać, aby osiągnąć wymagany poziom zbierania w danym roku kalendarzowym, a masą zebranych w tym roku zużytych baterii prądenośnych i zużytych akumulatorów prądenośnych**.

6.45. B

Art. 41 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Opłata produktowa jest wpłacana na odrębny rachunek bankowy **urzędu marszałkowskiego** w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy.

6.46. C

Art. 41 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Opłata produktowa jest wpłacana na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego w terminie **do dnia 15 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy**.

6.47. B

Art. 42 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. W razie stwierdzenia, że wprowadzający baterie prądenośne lub akumulatory prądenośne, mimo ciążącego obowiązku, nie dokonał wpłaty opłaty produktowej lub dokonał wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa **wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej**.

6.48. D

Art. 42 ust. 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. W razie stwierdzenia, że wprowadzający baterie prądenośne lub akumulatory prądenośne, mimo ciążącego obowiązku, nie dokonał wpłaty opłaty produktowej lub dokonał wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.

2. W przypadku niewykonania decyzji określonej w ust. 1 marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową** w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej.

6.49. B

Art. 42 ust. 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. W razie stwierdzenia, że wprowadzający baterie prądenośne lub akumulatory prądenośne, mimo ciążącego obowiązku, nie dokonał wpłaty opłaty produktowej lub dokonał wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.

2. W przypadku niewykonania decyzji określonej w ust. 1 marszałek województwa **ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową** w wysokości odpowiadającej **50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej**.

6.50. C

Art. 44 ustawy o bateriach i akumulatorach

Użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, w tym baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych, które nie mogą stanowić już źródła energii, **do zbierającego zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub do miejsca odbioru.**

6.51. A

Art. 45 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii samochodowych i zużytych akumulatorów samochodowych sprzedawcy detalicznemu baterii samochodowych lub akumulatorów samochodowych, podmiotowi prowadzącemu usługi w zakresie wymiany zużytych baterii samochodowych lub zużytych akumulatorów samochodowych, zbierającemu zużyte baterie samochodowe lub zużyte akumulatory samochodowe, prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych lub zużytych akumulatorów samochodowych lub wprowadzającemu baterie samochodowe lub akumulatory samochodowe.

6.52. A

Art. 45 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii przemysłowych i zużytych akumulatorów przemysłowych sprzedawcy detalicznemu baterii przemysłowych lub akumulatorów przemysłowych, podmiotowi prowadzącemu usługi w zakresie wymiany zużytych baterii przemysłowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych, prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii przemysłowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych lub wprowadzającemu baterie przemysłowe lub akumulatory przemysłowe.

6.53. D

Art. 45 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

3. Użytkownik końcowy jest obowiązany do przekazania zużytych baterii przemysłowych niklowo-kadmowych i zużytych akumulatorów przemysłowych niklowo-kadmowych prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii niklowo-kadmowych lub zużytych akumulatorów niklowo-kadmowych.

6.54. D

Art. 46 ust. 1-5 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. W miejscu odbioru zakazuje się zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych wraz z innymi odpadami w tym samym pojemniku.

2. Pojemniki służące do zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych w miejscach odbioru powinny być ustawione w miejscu publicznie dostępnym.

3. W miejscach odbioru zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne **są przyjmowane nieodpłatnie.**

4. W miejscu odbioru powinna znajdować się czytelna i dostępna dla użytkownika końcowego informacja na temat możliwości oddania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych w tym miejscu.

5. Informacja, o której mowa w ust. 4, może być umieszczona na pojemniku służącym do zbierania zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych.

6.55. B

Art. 46 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

3. W miejscach odbioru zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne **są przyjmowane nieodpłatnie.**

6.56. A

Art. 47 ustawy o bateriach i akumulatorach

Przy sprzedaży użytkownikowi końcowemu nowych baterii przenośnych i akumulatorów przenośnych **nie wykazuje się oddzielnie** kosztów zbierania, przetwarzania i recyklingu.

6.57. A

Art. 48 ustawy o bateriach i akumulatorach

Sprzedawca detaliczny baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych, którego powierzchnia sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy [...] o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [...] **przekracza 25 m²**, jest obowiązany do:

1) przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego przez udostępnienie pojemnika na zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;

2) przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w pkt 1, sprzedawcy hurtowemu lub zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory.

6.58. A

Art. 49 ustawy o bateriach i akumulatorach

Sprzedawca hurtowy baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych **jest obowiązany do:**

1) **przyjęcia zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;**

2) przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w pkt 1, zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory.

6.59. B

Art. 49 ustawy o bateriach i akumulatorach

Sprzedawca hurtowy baterii przenośnych lub akumulatorów przenośnych jest obowiązany do:

- 1) przyjęcia zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego oraz od sprzedawcy detalicznego, któremu przekazał baterie przenośne lub akumulatory przenośne, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;
- 2) przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w pkt 1, **zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory**.

6.60. A

Art. 50 ustawy o bateriach i akumulatorach

Przedsiębiorca świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do:

- 1) **przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;**
- 2) przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w pkt 1, zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

6.61. D

Art. 50 ustawy o bateriach i akumulatorach

Przedsiębiorca świadczący usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do:

- 1) przyjęcia selektywnie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych od użytkownika końcowego, bez możliwości żądania od niego zapłaty za ich przyjęcie;
- 2) przekazania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w pkt 1, **zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów**.

6.62 B

Art. 51 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Prowadzący miejsce odbioru, niebędący sprzedawcą detalicznym, sprzedawcą hurtowym lub przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o których mowa odpowiednio w art. 48–50, może przyjmować od użytkowników końcowych zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne, **jeżeli ma zawartą umowę ze zbierającym zużyte baterie lub zużyte akumulatory na odbiór zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych**. Umowa jest zawierana w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Art. 52 ustawy o bateriach i akumulatorach

Prowadzący miejsce odbioru jest zwolniony z obowiązku:

- 1) uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów, o którym mowa w ustawie [...] o odpadach;
- 2) uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w ustawie [...] o odpadach;
- 3) zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, o którym mowa w art. 71 ustawy [...] – Prawo budowlane [...], w związku ze zbieraniem zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;
- 4) prowadzenia ewidencji odpadów, o której mowa w ustawie [...] o odpadach.

6.63. C

Art. 51 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Prowadzący miejsce odbioru, niebędący sprzedawcą detalicznym, sprzedawcą hurtowym lub przedsiębiorcą świadczącym usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o których mowa odpowiednio w art. 48–50, może przyjmować od użytkowników końcowych zużyte baterie przenośne i zużyte akumulatory przenośne, **jeżeli ma zawartą umowę ze zbierającym zużyte baterie lub zużyte akumulatory na odbiór zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych**. Umowa jest zawierana w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Art. 52 ustawy o bateriach i akumulatorach

Prowadzący miejsce odbioru jest zwolniony z obowiązku:

- 1) **uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów, o którym mowa w ustawie [...] o odpadach;**
- 2) **uzyskania wpisu do rejestru, o którym mowa w ustawie [...] o odpadach;**
- 3) **zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, o którym mowa w art. 71 ustawy [...] – Prawo budowlane [...], w związku ze zbieraniem zużytych baterii lub zużytych akumulatorów;**
- 4) prowadzenia ewidencji odpadów, o której mowa w ustawie [...] o odpadach.

6.64. C

Art. 53 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych **jest obowiązany do przyjęcia** zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych **od użytkownika końcowego**.

6.65. C

Art. 53 ust. 1 i 1a ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych od użytkownika końcowego.

1a. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy **sprzedawcy detalicznego baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych udostępnianych jako przynależność albo część składowa innych urządzeń.**

6.66. D

Art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych jest obowiązany do przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych od użytkownika końcowego.

2. Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do umieszczenia w punkcie sprzedaży, w widocznym miejscu, informacji o:

1) **warunkach i trybie zwrotu zużytych baterii i zużytych akumulatorów**, o których mowa w ust. 1, oraz **możliwości zwrotu pobranej opłaty depozytowej w punkcie sprzedaży**;

2) **punktach zbierania zużytych baterii i zużytych akumulatorów**, o których mowa w ust. 1, **zorganizowanych przez wprowadzającego baterie lub akumulatory, którego baterie lub akumulatory sprzedaje.**

6.67. C

Art. 54 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. **Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych jest obowiązany do pobrania od kupującego niebędącego przedsiębiorcą opłaty depozytowej oraz do potwierdzenia jej pobrania, jeżeli przy sprzedaży tych baterii lub akumulatorów kupujący nie przekazał mu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów**, o których mowa w art. 53 ust. 1.

6.68. C

Art. 54 ust. 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Sprzedawca detaliczny baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych jest obowiązany do pobrania od kupującego niebędącego przedsiębiorcą opłaty depozytowej oraz do potwierdzenia jej pobrania, jeżeli przy sprzedaży tych baterii lub akumulatorów kupujący nie przekazał mu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o których mowa w art. 53 ust. 1.

2. Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w ust. 1, **jest obowiązany, w terminie 30 dni od dnia pobrania opłaty depozytowej, do przyjęcia zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych oraz do zwrotu pobranej opłaty depozytowej i potwierdzenia jej zwrotu.**

6.69. C

Art. 55 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. **Stawka opłaty depozytowej wynosi 30 zł za sztukę baterii samochodowej kwasowo-ołowiowej i akumulatora samochodowego kwasowo-ołowiowego.**

6.70. A

Art. 56 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. **Sprzedawca detaliczny, o którym mowa w art. 54 ust. 1, przekazuje nieodebraną opłatę depozytową na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, w którym nastąpiło pobranie opłaty.**

6.71. B

Art. 58 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. **Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do przekazania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów**, a w przypadku zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych – w pierwszej kolejności prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który prowadzi co najmniej sortowanie zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

6.72. C

Art. 58 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. **Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do przekazania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów bezpośrednio prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów**, a w przypadku **zużytych baterii przenośnych lub zużytych akumulatorów przenośnych – w pierwszej kolejności prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów**, który prowadzi co najmniej sortowanie zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

6.73. **D**

Art. 58 ust. 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

3. Zbierający zużyte baterie niklowo-kadmowe lub zużyte akumulatory niklowo-kadmowe jest obowiązany do przekazania tych baterii i akumulatorów **prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii niklowo-kadmowych lub zużytych akumulatorów niklowo-kadmowych.**

6.74. **D**

Art. 59 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Zbierający zużyte baterie lub zużyte akumulatory jest obowiązany do prowadzenia ewidencji obejmującej informacje o **masie zebranych zużytych baterii przenośnych i zużytych akumulatorów przenośnych, ogółem i w rozbiciu na poszczególnych wprowadzających baterie lub akumulatory, z którymi ma zawartą umowę, o której mowa w art. 32 ust. 1, oraz ewidencji zaświadczeń, o których mowa w art. 59a ust. 1.**

6.75. **D**

Art. 59 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

4. Przez masę zużytych baterii i zużytych akumulatorów należy rozumieć odpowiednio **masę zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zebranych bezpośrednio od użytkowników końcowych, z miejsc odbioru oraz zakładów przetwarzania w rozumieniu art. 4 pkt 22 ustawy [...] o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym i przekazanych bezpośrednio prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.**

6.76. **A**

Art. 60 ust. 1 i 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów jest obowiązany do przetwarzania i recyklingu zużytych baterii lub zużytych akumulatorów oraz powstających z nich odpadów w sposób bezpieczny dla środowiska i zdrowia ludzi.

2. Zabrania się przetwarzania zużytych baterii i zużytych akumulatorów poza zakładem przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

Art. 61 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, który ma zawartą z wprowadzającym baterie lub akumulatory umowę, o której mowa w art. 36 ust. 1, jest obowiązany do przyjmowania zużytych baterii i zużytych akumulatorów, bez możliwości żądania zapłaty za ich przyjęcie.

6.77. **C**

Art. 61 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Łączna ilość zużytych baterii i zużytych akumulatorów przyjmowana do zakładu przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów na podstawie umów zawartych z wprowadzającymi baterie lub akumulatory nie może przekroczyć ilości odpadów dopuszczonych do odzysku w zezwoleniu na prowadzenie działalności w zakresie odzysku.

6.78. **A**

Art. 63 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Prowadzący zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, z wyjątkiem prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych akumulatorów samochodowych kwasowo-ołowiowych, zużytych baterii przemysłowych kwasowo-ołowiowych lub zużytych akumulatorów przemysłowych kwasowo-ołowiowych, w ramach prowadzonej działalności przygotowuje zużyte baterie i zużyte akumulatory do recyklingu i unieszkodliwiania przez:

1) **sortowanie zużytych baterii i zużytych akumulatorów na poszczególne rodzaje**, ułatwiające ich przetwarzanie za pomocą technologii i instalacji służących do przetwarzania i recyklingu poszczególnych rodzajów zużytych baterii i zużytych akumulatorów, o których mowa w art. 15 ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 6, lub

2) przetwarzanie poszczególnych rodzajów zużytych baterii i zużytych akumulatorów na odpowiednie frakcje materiałowe i recykling co najmniej wyodrębnionych metali w instalacjach i przy użyciu technologii zapewniających osiągnięcie co najmniej minimalnych poziomów wydajności recyklingu, o których mowa w art. 15 ust. 1.

6.79. **D**

Art. 63 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

Prowadzący zakład przetwarzania, w którym przetwarza się zużyte baterie samochodowe kwasowo-ołowiowe, zużyte akumulatory samochodowe kwasowo-ołowiowe, zużyte baterie przemysłowe kwasowo-ołowiowe lub zużyte akumulatory przemysłowe kwasowo-ołowiowe, zapewnia co najmniej przekazanie powstałych w wyniku przetwarzania **frakcji zawierających ołów i jego związki oraz frakcji tworzyw sztucznych** do instalacji prowadzących recykling ołowiu i jego związków lub recykling tworzyw sztucznych, spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 7.

6.80. **D**

Art. 64 ust. 4 ustawy o bateriach i akumulatorach

4. Masę zużytych baterii i zużytych akumulatorów przyjętych przez prowadzącego zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów ustala się na podstawie **kart przekazania odpadu.**

6.81. C

Art. 70 ust. 1 i 3 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Marszałek województwa sprawuje kontrolę przestrzegania przepisów ustawy w zakresie objętym właściwością tego organu, w szczególności w zakresie opłaty produktowej, opłaty depozytowej oraz wykorzystania środków przekazywanych przez wprowadzających baterie lub akumulatory, o których mowa w art. 37 ust. 4.

3. Osoba kontrolująca jest uprawniona do:

- 1) wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnymi urządzeniami przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części, na których jest wykonywana działalność gospodarcza, a w godzinach od 6 do 22 – na pozostały teren;
- 2) przeprowadzania badań lub wykonywania innych niezbędnych czynności kontrolnych;
- 3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwanie osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;
- 4) żądania okazania dokumentów i udostępnienia danych mających związek z problematyką kontroli.

6.82. A

Art. 103 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 97–99c i art. 100a–102, wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

6.83. A

Art. 103 ust. 1 ustawy o bateriach i akumulatorach

1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 97–102, wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

6.84. D

Art. 103 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach

2. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 97–99c i art. 100a–102, uwzględnia się **zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.**

Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

7.1. B

Art. 1 ust. 1-3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Ustawa określa:

1) **obowiązki przedsiębiorców wprowadzających na terytorium kraju produkty,**

2) **zasady postępowania z odpadami powstałymi z produktów,**

3) **zasady ustalania i pobierania opłaty produktowej**

– w celu zapobiegania powstawaniu odpadów powstałych z produktów, ograniczenia ich negatywnego oddziaływania na środowisko oraz zapewnienia wysokiego poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów.

2. W sprawach dotyczących postępowania z odpadami powstałymi z produktów w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy o odpadach.

3. Przepisy ustawy nie naruszają postanowień działu II w tytule I ustawy [...] – Prawo ochrony środowiska [...].

7.2. C

Art. 2 pkt 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

2) eksporcie produktów – rozumie się przez to **wywóz produktów z terytorium kraju na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej**

7.3. C

Art. 2 pkt 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

3) imporcie produktów – rozumie się przez to **przywóz produktów z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju**

7.4. D

Art. 2 pkt 9 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

9) opłacie produktowej – rozumie się przez to opłatę obliczaną i wpłacaną w przypadku nieosiągnięcia **wybranego poziomu odzysku i recyklingu**

7.5. A

Art. 2 pkt 9c ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

9c) produktach – rozumie się przez to **produkty zaliczone do rodzaju produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy**, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów

7.6. D

Art. 2 pkt 9c ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

9c) produktach – rozumie się przez to **produkty zaliczone do rodzaju produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy**, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów

Załącznik nr 4a ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Rodzaje produktów

Oleje smarowe otrzymane z ropy naftowej, preparaty z ciężkich frakcji

Preparaty smarowe, dodatki, środki zapobiegające zamarzaniu

Opony pneumatyczne z gumy, nowe i używane

7.7. C

Art. 3 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Przedsiębiorca jest obowiązany **zapewnić odzysk, a w szczególności recykling**, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju.

7.8. D

Art. 3 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

3. Poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów stanowi **wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w poprzednim roku kalendarzowym**, a w przypadku przedsiębiorcy rozpoczynającego działalność w danym roku kalendarzowym – w stosunku do masy produktów wprowadzonych na rynek w tym roku.

7.9. C

Art. 3 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

3. Poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów **stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi** oraz masy produktów wprowadzonych na rynek w poprzednim roku kalendarzowym, a w przypadku przedsiębiorcy rozpoczynającego działalność w danym roku kalendarzowym – **w stosunku do masy produktów wprowadzonych na rynek w tym roku**.

7.10. B

Art. 3 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

4. Masę produktów wprowadzanych na rynek ustala się w oparciu o **ewidencję** prowadzoną zgodnie z art. 11.

Art. 11 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Przedsiębiorca i organizacja odzysku są obowiązani do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o:

- 1) **masie wprowadzonych na rynek krajowy produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje** – w przypadku przedsiębiorcy;
- 2) wykazie przedsiębiorców, w imieniu których działa organizacja oraz masie wprowadzonych na rynek krajowy przez przedsiębiorców produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje – w przypadku organizacji.

7.11. C

Art. 4 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. **Obowiązek**, o którym mowa w art. 3 ust. 1 (*zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu odpadów opakowaniowych i użytkowych*), może być realizowany przez przedsiębiorcę:

- 1) **samodzielnie albo**
- 2) **za pośrednictwem organizacji odzysku**, zwanej dalej „organizacją”.

7.12. A

Art. 5 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Organizacja może prowadzić działalność **wyłącznie w formie spółki akcyjnej**.

7.13. B

Art. 6 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Kapitał zakładowy organizacji powinien wynosić **co najmniej 1 000 000 złotych**, a ponadto nie może być zebrany w drodze publicznej subskrypcji, z zastrzeżeniem art. 43.

Art. 43 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Do dnia 1 stycznia 2003 r. kapitał zakładowy spółek akcyjnych–organizacji odzysku może wynosić 500 tys. zł.

7.14. D

Art. 6 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

2. Kapitał zakładowy organizacji powinien być pokryty **w całości wkładem pieniężnym i wpłacony w całości przed złożeniem wniosku o zarejestrowanie organizacji**.

7.15. C

Art. 6 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

3. Kapitał zakładowy organizacji **nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu ani być obciążony w jakikolwiek sposób**.

7.16. A

Art. 6 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

4. Organizacja ma obowiązek utrzymywania kapitałów własnych w wysokości co najmniej połowy minimalnego kapitału zakładowego określonego w ust. 1.

7.17. A

Art. 6 ust. 5 i 6 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

5. Akcje organizacji mogą być wyłącznie akcjami imiennymi i nie mogą być zamienione na akcje na okaziciela.

6. Organizacja nie może wydawać akcji o szczególnych uprawnieniach.

7.18. B

Art. 9 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na wytwarzaniu, imporcie lub wewnątrzwspólnotowym nabyciu produktów, przedsiębiorca prowadzący odzysk lub recykling odpadów powstałych z produktów, a także przedsiębiorca dokonujący eksportu oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów powstałych z produktów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi oraz organizacja odzysku, podlegają, w zakresie tej działalności, wpisowi do rejestru, o którym mowa w ustawie [...] o odpadach.

Art. 3 ust. 7 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

7. Produkt uważa się za wprowadzony na terytorium kraju tylko raz.

Sprzedawca detaliczny produktów, który nie jest ich producentem, nie wprowadza produktu na terytorium kraju i nie musi być wpisany do rejestru. Wprowadzającym będzie prowadzący działalność polegającą na wytwarzaniu, imporcie lub wewnątrzwspólnotowym nabyciu.

7.19. D

Art. 12 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Rozliczenie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 3, **następuje na koniec roku kalendarzowego.**

Art. 3 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. Przedsiębiorca jest obowiązany zapewnić odzysk, a w szczególności recykling, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju.

7.20. C

Art. 12 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, albo organizacja, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, którzy nie wykonali obowiązku, o którym mowa w art. 3, są obowiązani do wpłacania opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu:

1) odzysku;

2) recyklingu.

7.21. C

Art. 12 ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

3. Opłatę produktową oblicza się jako **iloczyn stawki opłaty i różnicy między wymaganym a osiągniętym poziomem odzysku (recyklingu) przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów.**

7.22. B

Art. 12 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

4. Opłatę produktową oblicza się **oddzielnie dla każdego rodzaju produktu.**

7.23. C

Art. 12 ust. 5 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

5. Nie wnosi się opłaty produktowej, **której łączna roczna wysokość dla wszystkich produktów nie przekracza 100 zł.**

7.24. C

Art. 13 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Podstawę obliczenia opłaty produktowej stanowi **masa produktów w kilogramach.**

7.25. C

Art. 16 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

2. Opłata produktowa jest wpłacana na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego do dnia 31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy.

7.26. D

Art. 16 ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

2. Opłata produktowa jest wpłacana na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego do dnia **31 marca roku kalendarzowego następującego po roku, którego opłata dotyczy.**

7.27. B

Art. 17 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorca lub organizacja, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa **wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.**

7.28. D

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorca lub organizacja, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.

2. W przypadku niewykonania decyzji określonej w ust. 1 marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej.

7.29. B

Art. 17 ust. 1 i 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

1. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorca lub organizacja, pomimo ciążącego obowiązku, nie dokonała wpłaty opłaty produktowej lub dokonała wpłaty w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości z tytułu opłaty produktowej.

2. W przypadku niewykonania decyzji określonej w ust. 1 marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę produktową w wysokości odpowiadającej **50% kwoty niewpłaconej opłaty produktowej.**

Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

8.1. B

Art. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Ustawa określa:

- 1) **zadania gminy oraz obowiązki właścicieli nieruchomości, dotyczące utrzymania czystości i porządku;**
- 2) **warunki wykonywania działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów;**
- 3) **warunki udzielania zezwoleń podmiotom świadczącym usługi w zakresie uregulowanym w ustawie.**

Warunki funkcjonowania spalarni odpadów określa ustawa o odpadach.

8.2. B

Art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) **nieczystościach ciekłych – rozumie się przez to ścieki gromadzone przejściowo w zbiornikach bezodpływowych**

8.3. A

Art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 3) **stacjach zlewnych – rozumie się przez to instalacje i urządzenia zlokalizowane przy kolektorach sieci kanalizacyjnej lub przy oczyszczalniach ścieków służące do przyjmowania nieczystości ciekłych dowożonych pojazdami asenizacyjnymi z miejsc gromadzenia**

8.4. C

Art. 2 ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

3. Jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkiem wielolokalowym, w którym ustanowiono odrębną własność lokali, **obowiązki właściciela nieruchomości wspólnej oraz właściciela lokalu wspólnotę mieszkaniową albo spółdzielnię mieszkaniową.**

8.5. D

Art. 3 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności:

2) zapewniają budowę, utrzymanie i eksploatację własnych lub wspólnych z innymi gminami:

- a) regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych – o ile obowiązek budowy takich instalacji wynika z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach,
- b) stacji zlewnych, w przypadku gdy podłączenie wszystkich nieruchomości do sieci kanalizacyjnej jest niemożliwe lub powoduje nadmierne koszty,
- c) instalacji i urządzeń do zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych lub ich części,
- d) szaletów publicznych;

13) **określają wymagania wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w zakresie bezpieczeństwa i czystości w miejscach publicznych;**

8.6. D

Art. 3 ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

3. Gminy prowadzą ewidencję:

- 1) **zbiorników bezodpływowych w celu kontroli częstotliwości ich opróżniania oraz w celu opracowania planu rozwoju sieci kanalizacyjnej;**
- 2) **przydomowych oczyszczalni ścieków w celu kontroli częstotliwości i sposobu pozbywania się komunalnych osadów ściekowych oraz w celu opracowania planu rozwoju sieci kanalizacyjnej;**
- 3) **umów zawartych na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w celu kontroli wykonywania przez właścicieli nieruchomości i przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy.**

8.7. D

Art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwala **regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy**, zwany dalej „regulaminem”; regulamin jest aktem prawa miejscowego.

2. Regulamin **określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy** dotyczące:

8.8. C

Art. 5 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez:

- 1) wyposażenie nieruchomości w pojemniki służące do zbierania odpadów komunalnych oraz utrzymywanie tych pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, chyba że na mocy uchwały rady gminy, o której mowa w art. 6r ust. 3, obowiązki te przejmie gmina jako część usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w zamian za uiszczoną przez właściciela opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi;
- 2) przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych; **przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych;**
- 3) zbieranie powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych zgodnie z wymaganiami określonymi w regulaminie i przepisach wydanych na podstawie art. 4a;

8.9. D

Art. 5 ust. 1 pkt 3a-5 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez:

3a) **gromadzenie nieczystości ciekłych w zbiornikach bezodpływowych;**

3b) pozbywanie się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi;

4) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości; właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych;

5) realizację innych obowiązków określonych w regulaminie.

8.10. C

Art. 5 ust. 4 pkt 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

4. Obowiązki utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych należą do zarządu drogi. Do obowiązków zarządu drogi należy także:

3) uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, jeżeli zarząd drogi pobiera opłaty z tytułu postoju lub parkowania pojazdów samochodowych na takim chodniku.

8.11. B

Art. 4 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Regulamin **określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy** dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

8.12. C

Art. 6c ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Rada gminy może, **w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego**, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne.

8.13. B

Art. 6d ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. W celu zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz wyznaczenia punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych rada gminy **liczącej ponad 10 000 mieszkańców** może podjąć uchwałę stanowiącą akt prawa miejscowego, o podziale obszaru gminy na sektory, biorąc pod uwagę liczbę mieszkańców, gęstość zaludnienia na danym terenie oraz obszar możliwy do obsługi przez jednego przedsiębiorcę odbierającego odpady komunalne od właścicieli nieruchomości.

8.14. B

Art. 6i ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Obowiązek ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi powstaje:

- 1) w przypadku nieruchomości, o których mowa w art. 6c ust. 1 – **za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości zamieszkuje mieszkaniec;**
- 2) w przypadku nieruchomości, o których mowa w art. 6c ust. 2 – za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości powstały odpady komunalne.

Art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy.

2. Rada gminy może, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne.

8.15. C

Art. 6i ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Obowiązek ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi powstaje:

- 1) w przypadku nieruchomości, o których mowa w art. 6c ust. 1 – za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości zamieszkuje mieszkaniec;
- 2) w przypadku nieruchomości, o których mowa w art. 6c ust. 2 – **za każdy miesiąc, w którym na danej nieruchomości powstały odpady komunalne.**

Art. 6c ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy.

2. Rada gminy może, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne.

8.16. A

Art. 6j ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. W przypadku nieruchomości, o której mowa w art. 6c ust. 1, opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi **stanowi iloczyn:**

- 1) **liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, lub**
 - 2) **ilości zużytej wody z danej nieruchomości, lub**
 - 3) **powierzchni lokalu mieszkalnego**
- oraz stawki opłaty ustalonej na podstawie art. 6k ust. 1.

Art. 6c ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy.

8.17. D

Art. 6kust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

3. Rada gminy określi **wyższe stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, jeżeli odpady komunalne nie są w sposób selektywny zbierane i odbierane**, nie wyższe jednak niż maksymalne stawki opłat, które wynoszą odpowiednio dwukrotną wysokość maksymalnej stawki opłaty określonej w ust. 2a za odpady komunalne zbierane i odbierane w sposób selektywny.

8.18. B

Art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie:

- 1) (uchylony),
 - 2) **opróżniania zbiorników bezodpływowych** i transportu nieczystości ciekłych,
 - 3) **ochrony przed bezdomnymi zwierzętami,**
 - 4) **prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części**
- wymagane jest uzyskanie zezwolenia.

8.19. C

Art. 7 ust. 1 i 5 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie:

- 1) (uchylony),
 - 2) opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych,
 - 3) ochrony przed bezdomnymi zwierzętami,
 - 4) prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części
- wymagane jest uzyskanie zezwolenia.
5. Gminne jednostki organizacyjne prowadzące na obszarze własnej gminy działalność, o której mowa w ust. 1, na zasadach określonych w ustawie nie mają obowiązku uzyskania zezwoleń, o których mowa w ust. 1, **ale muszą spełniać warunki wymagane przy udzielaniu takich zezwoleń.**

8.20. **A**

Art. 7 ust. 1 i 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie:

- 1) (uchylony),
- 2) opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych,
- 3) ochrony przed bezdomnymi zwierzętami,
- 4) prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części
– wymagane jest uzyskanie zezwolenia.

6. Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela, w drodze decyzji, **wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług.**

8.21. **D**

Art. 8 ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2a. Przedsiębiorca ubiegający się wyłącznie o zezwolenie na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych powinien udokumentować **gotowość ich odbioru przez stację zlewną.**

8.22. **C**

Art. 9 ust. 1b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1b. Zezwolenie wydaje się **na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat.**

8.23.

Art. 9 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Jeżeli przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie, nie wypełnia określonych w nim warunków, organ, który wydał zezwolenie, **wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków.** Jeżeli przedsiębiorca mimo wezwania nadal narusza te warunki, organ **cofa, w drodze decyzji, zezwolenie bez odszkodowania.**

8.24. **B**

Art. 9 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Jeżeli przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie, nie wypełnia określonych w nim warunków, organ, który wydał zezwolenie, wzywa go do niezwłocznego zaniechania naruszania tych warunków. Jeżeli przedsiębiorca mimo wezwania nadal narusza te warunki, organ **cofa, w drodze decyzji, zezwolenie bez odszkodowania.**

8.25. **B**

Art. 9b ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości **jest działalnością regulowaną** w rozumieniu ustawy [...] o swobodzie działalności gospodarczej.

8.26. **B**

Art. 9d ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości jest obowiązany do spełnienia następujących wymagań:

- 1) **posiadania wyposażenia umożliwiającego odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz zapewnienia jego odpowiedniego stanu technicznego;**
- 2) **utrzymania odpowiedniego stanu sanitarnego pojazdów i urządzeń do odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości;**
- 3) spełnienia wymagań technicznych dotyczących wyposażenia pojazdów do odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości;
- 4) **zapewnienia odpowiedniego usytuowania i wyposażenia bazy magazynowo-transportowej.**

8.27. **D**

Art. 9e ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. **Zakazuje się mieszania selektywnie zebranych odpadów komunalnych ze zmieszanymi odpadami komunalnymi odbieranymi od właścicieli nieruchomości** oraz selektywnie zebranych odpadów komunalnych różnych rodzajów ze sobą.

8.28. **D**

Art. 9k ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

W przypadku gdy stwierdzono, że gminna jednostka organizacyjna odbierająca odpady komunalne od właścicieli nieruchomości:

- 1) nie spełnia wymagań określonych dla podmiotu odbierającego odpady komunalne od właścicieli nieruchomości,
- 2) po raz drugi przekazuje zmieszane odpady komunalne lub odpady zielone do instalacji innych niż regionalne instalacje do przetwarzania odpadów komunalnych, z zastrzeżeniem art. 9e ust. 1a–1c oraz art. 9l ust. 2,
- 3) nie osiągnęła w kolejnym roku kalendarzowym poziomów recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami oraz ograniczenia masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji przekazywanych do składowania, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3b ust. 2 i art. 3c ust. 2
– **wojewódzki inspektor ochrony środowiska zakazuje, w drodze decyzji, wykonywania przez tę jednostkę działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na okres 3 lat.**

8.29. A

Art. 9l ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Prowadzący regionalną instalację do przetwarzania odpadów komunalnych, w granicach posiadanych mocy przerobowych, jest obowiązany zawrzeć umowę na zagospodarowanie zmieszanych odpadów komunalnych i odpadów zielonych ze wszystkimi podmiotami odbierającymi odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, którzy wykonują swoją działalność w ramach regionu gospodarki odpadami komunalnymi lub z gminą organizującą odbieranie odpadów komunalnych, wchodzącą w skład regionu gospodarki odpadami komunalnymi.

8.30. D

Art. 9l ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. W przypadku wystąpienia awarii regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych lub w innych przypadkach, o których mowa w art. 38 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, uniemożliwiających przyjmowanie zmieszanych odpadów komunalnych lub odpadów zielonych od podmiotów odbierających odpady komunalne od właścicieli nieruchomości odpady te przekazuje się **do instalacji przewidzianych do zastępczej obsługi tego regionu, wskazanych w uchwale w sprawie wykonania wojewódzkiego planu gospodarki odpadami.**

8.31. C

Art. 9n ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Podmiot odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości jest obowiązany do sporządzania **półrocznych** sprawozdań.

8.32. C

Art. 9n ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Sprawozdanie jest przekazywane wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta w terminie **do końca miesiąca następującego po upływie półrocza, którego dotyczy.**

8.33. A

Art. 9n ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Sprawozdanie jest przekazywane **wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta** w terminie do końca miesiąca następującego po upływie półrocza, którego dotyczy

8.34. B

Art. 9o ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Podmiot prowadzący działalność w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany do sporządzania **kwartalnych** sprawozdań.

8.35. B

Art. 9o ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Sprawozdanie jest przekazywane wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta w terminie **do końca miesiąca następującego po kwartale, którego dotyczy.**

8.36. A

Art. 9o ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Sprawozdanie jest przekazywane **wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta** w terminie do końca miesiąca następującego po kwartale, którego dotyczy.

8.37. A

Art. 9u ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. **Wójt, burmistrz lub prezydent miasta** sprawuje kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów ustawy.

8.38. D

Art. 9u ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 379 i art. 380 ustawy [...] – **Prawo ochrony środowiska** [...].

8.39. A

Art. 9v ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta może wystąpić z wnioskiem do **właściwego miejscowo komendanta Policji** o pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.

8.40. B

Art. 9w ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

1. **Marszałek województwa** sprawuje kontrolę nad prowadzącym regionalną instalację do przetwarzania odpadów komunalnych w zakresie przyjmowania zmieszanych odpadów komunalnych, odpadów zielonych oraz pozostałości z sortowania odpadów komunalnych przeznaczonych do składowania.

8.41. D

Art. 9w ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 379 i art. 380 ustawy [...] – **Prawo ochrony środowiska.**

Ustawa o ochronie przyrody

9.1. A

Art. 5 pkt 2b ustawy o ochronie przyrody

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

2b) obszar Natura 2000 – **obszar specjalnej ochrony ptaków, specjalny obszar ochrony siedlisk lub obszar mający znaczenie dla Wspólnoty**, utworzony w celu ochrony populacji dziko występujących ptaków lub siedlisk przyrodniczych lub gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty

9.2. D

Art. 5 pkt 15 ustawy o ochronie przyrody

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

15) pozyskiwanie:

a) **zbiór roślin lub grzybów gatunków chronionych lub ich części ze stanowisk naturalnych do celów gospodarczych**,

b) chwytanie, łowienie lub zbieranie zwierząt gatunków chronionych lub ich części i produktów pochodnych do celów gospodarczych,

9.3. A

Art. 11 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. **Na obszarach graniczących z parkiem narodowym wyznacza się otulinę parku narodowego.**

Art. 13 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Na obszarach graniczących z rezerwatem przyrody może być wyznaczona otulina.

Art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Na obszarach graniczących z parkiem krajobrazowym może być wyznaczona otulina.

9.4. C

Art. 11 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Na obszarach graniczących z parkiem narodowym wyznacza się otulinę parku narodowego.

Art. 13 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Na obszarach graniczących z rezerwatem przyrody może być wyznaczona otulina.

Art. 16 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Na obszarach graniczących z parkiem krajobrazowym może być wyznaczona otulina.

9.5. A

Art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. W parkach narodowych oraz w rezerwach przyrody zabrania się:

1) **budowy lub przebudowy obiektów budowlanych i urządzeń technicznych, z wyjątkiem obiektów i urządzeń służących celom parku narodowego albo rezerwatu przyrody;**

2) (uchylony);

3) chwytania lub zabijania dziko występujących zwierząt, zbierania lub niszczenia jaj, postaci młodocianych i form rozwojowych zwierząt, umyślnego płoszenia zwierząt kręgowych, **zbierania poroży**, niszczenia nor, gniazd, legowisk i innych schronień zwierząt oraz ich miejsc rozrodu;

4) polowania, z wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych ustanowionych dla rezerwatu przyrody;

5) pozyskiwania, niszczenia lub umyślnego uszkodzenia roślin oraz grzybów;

6) użytkowania, niszczenia, umyślnego uszkodzenia, zanieczyszczenia i dokonywania zmian obiektów przyrodniczych, obszarów oraz zasobów, tworów i składników przyrody;

7) zmiany stosunków wodnych, regulacji rzek i potoków, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody;

8) pozyskiwania skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, minerałów i bursztynu;

9) niszczenia gleby lub **zmiany przeznaczenia i użytkowania gruntów;**

10) palenia ognisk i wyrobów tytoniowych oraz używania źródeł światła o otwartym płomieniu, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

11) prowadzenia działalności wytwórczej, handlowej i rolniczej, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony;

12) **stosowania chemicznych i biologicznych środków ochrony roślin i nawozów;**

13) zbioru dziko występujących roślin i grzybów oraz ich części, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

14) połowu ryb i innych organizmów wodnych, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych;

15) ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego i jazdy konnej wierzchem, z wyjątkiem szlaków i tras narciarskich wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

16) wprowadzania psów na obszary objęte ochroną ścisłą i czynną, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych w planie ochrony, psów pasterskich wprowadzanych na obszary objęte ochroną czynną, na których plan ochrony albo zadania

ochronne dopuszczają wypas oraz psów asystujących w rozumieniu art. 2 pkt 11 ustawy [...] o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych [...];

17) wspinaczki, eksploracji jaskiń lub zbiorników wodnych, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

18) ruchu pojazdów poza drogami publicznymi oraz poza drogami położonymi na nieruchomościach stanowiących własność parków narodowych lub będących w użytkowaniu wieczystym parków narodowych, wskazanymi przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

19) umieszczania tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków niezwiązanych z ochroną przyrody, udostępnianiem parku albo rezerwatu przyrody, edukacją ekologiczną, z wyjątkiem znaków drogowych i innych znaków związanych z ochroną bezpieczeństwa i porządku powszechnego;

20) zakłócania ciszy;

21) używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego, uprawiania sportów wodnych i motorowych, pływania i żeglowania, z wyjątkiem akwenów lub szlaków wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

22) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu;

23) biwakowania, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody – przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

24) prowadzenia badań naukowych – w parku narodowym bez zgody dyrektora parku, a w rezerwacie przyrody – bez zgody regionalnego dyrektora ochrony środowiska;

25) wprowadzania gatunków roślin, zwierząt lub grzybów, bez zgody ministra właściwego do spraw środowiska;

26) wprowadzania organizmów genetycznie zmodyfikowanych;

27) organizacji imprez rekreacyjno-sportowych – w parku narodowym bez zgody dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody bez zgody regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

9.6. A

Art. 17 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o ochronie przyrody

1. W parku krajobrazowym mogą być wprowadzone następujące zakazy:

1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy [...] o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko [...];

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, **nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę parku krajobrazowego.**

9.7. C

Art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. **Dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych sporządza się i realizuje plan ochrony.**

9.8. C

Art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustanawia, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, **plan zadań ochronnych** dla obszaru Natura 2000, kierując się koniecznością utrzymania i przywracania do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000. Plan zadań ochronnych może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony tych siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt.

9.9. C

Art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. **Jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych,** właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, może zezwolić na realizację planu lub działań, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszary znajdujące się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000.

9.10. B

Art. 34 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. W przypadku gdy znaczące negatywne oddziaływanie dotyczy siedlisk i gatunków priorytetowych, zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać udzielone wyłącznie w celu:

1) ochrony zdrowia i życia ludzi;

2) zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego;

3) uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego;

4) wynikającym z koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej.

9.11. A

Art. 36 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie przyrody

1. Na obszarach Natura 2000, z zastrzeżeniem ust. 2, **nie podlega ograniczeniu** działalność związana z utrzymaniem urządzeń i obiektów służących bezpieczeństwu przeciwpowodziowemu oraz działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka i rybacka, a także amatorski połów ryb, jeżeli nie oddziałuje znacząco negatywnie na cele ochrony obszaru Natura 2000.

2. Prowadzenie działalności, o której mowa w ust. 1, na obszarach Natura 2000 wchodzących w skład parków narodowych i rezerwatów przyrody, jest dozwolone wyłącznie w zakresie, w jakim nie narusza to zakazów obowiązujących na tych obszarach.

9.12. A

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości może nastąpić, po uzyskaniu zezwolenia wydanego na wniosek:

1) **posiadacza nieruchomości – za zgodą właściciela tej nieruchomości;**

2) właściciela urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 ustawy [...] – Kodeks cywilny [...] – jeżeli drzewo lub krzew zagrażają funkcjonowaniu tych urządzeń.

2. Zgoda właściciela nieruchomości, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagana w przypadku wniosku złożonego przez:

1) **spółdzielnię mieszkaniową;**

2) wspólnotę mieszkaniową, w której właściciele lokali powierzyli zarząd nieruchomością wspólną zarządowi, zgodnie z ustawą [...] o własności lokali [...];

3) **zarządcę nieruchomości będącej własnością Skarbu Państwa.**

3. Zgoda właściciela nieruchomości, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagana także w przypadku wniosku złożonego przez użytkownika wieczystego lub **posiadacza nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym**, niebędących podmiotem, o którym mowa w ust. 2.

9.13. B

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości może nastąpić, po uzyskaniu zezwolenia wydanego na wniosek:

1) **posiadacza nieruchomości – za zgodą właściciela tej nieruchomości;**

2) właściciela urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 ustawy [...] – Kodeks cywilny [...] – jeżeli drzewo lub krzew zagrażają funkcjonowaniu tych urządzeń.

2. Zgoda właściciela nieruchomości, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagana w przypadku wniosku złożonego przez:

1) **spółdzielnię mieszkaniową;**

2) wspólnotę mieszkaniową, w której właściciele lokali powierzyli zarząd nieruchomością wspólną zarządowi, zgodnie z ustawą [...] o własności lokali [...];

3) **zarządcę nieruchomości będącej własnością Skarbu Państwa.**

3. Zgoda właściciela nieruchomości, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie jest wymagana także w przypadku wniosku złożonego przez **użytkownika wieczystego** lub **posiadacza nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym**, niebędących podmiotem, o którym mowa w ust. 2.

9.14. A

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości **wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta**, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.

2. Zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem obcych gatunków topoli, wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

3. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego albo rezerwatu przyrody wydaje się po uzgodnieniu odpowiednio z dyrektorem parku narodowego albo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

9.15. B

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, **a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.**

2. Zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem obcych gatunków topoli, wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

3. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego albo rezerwatu przyrody wydaje się po uzgodnieniu odpowiednio z dyrektorem parku narodowego albo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

9.16. C

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.
2. Zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem obcych gatunków topoli, **wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.**
3. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego albo rezerwatu przyrody wydaje się po uzgodnieniu odpowiednio z dyrektorem parku narodowego albo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

9.17. D

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.
2. Zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem obcych gatunków topoli, wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.
3. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego albo rezerwatu przyrody wydaje się po uzgodnieniu odpowiednio z **dyrektorem parku narodowego** albo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

9.18. C

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.
2. Zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem obcych gatunków topoli, wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.
3. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu na obszarach objętych ochroną krajobrazową w granicach parku narodowego albo rezerwatu przyrody wydaje się po uzgodnieniu odpowiednio z dyrektorem parku narodowego albo **regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.**

9.19. C

Art. 83 ust. 1–3 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.
2. Zezwolenie na usunięcie drzewa w pasie drogowym drogi publicznej, z wyłączeniem **obcych gatunków topoli**, wydaje się po uzgodnieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

9.20. D

Art. 83c ust. 3 ustawy o ochronie przyrody

3. Wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu może być uzależnione od **określonych przez organ nasadzeń zastępczych lub przesadzenia tego drzewa lub krzewu.**

9.21. B

Art. 83 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, a w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków – wojewódzki konserwator zabytków.

Art. 83f ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Przepisów art. 83 ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) **krzewu albo krzewów rosnących w skupisku, o powierzchni do 25 m²**;
- 2) krzewów na terenach pokrytych roślinnością pełniącą funkcje ozdobne, urządzonej pod względem rozmieszczenia i doboru gatunków posadzonych roślin, z wyłączeniem krzewów w pasie drogowym drogi publicznej, na terenie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków oraz na terenach zieleni;
- 3) drzew, których obwód pnia na wysokości 130 cm nie przekracza:
 - a) 100 cm – w przypadku topoli, wierzb, kasztanowca zwyczajnego, klonu jesionolistnego, klonu srebrzystego, robinii akacjowej oraz platanu klonolistnego,
 - b) 50 cm – w przypadku pozostałych gatunków drzew;
- 3a) drzew lub krzewów, które rosną na nieruchomościach stanowiących własność osób fizycznych i są usuwane na cele niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 3b) drzew lub krzewów usuwanych w celu przywrócenia gruntów nieużytkowanych do użytkowania rolniczego;
- 4) **drzew lub krzewów na plantacjach lub w lasach** w rozumieniu ustawy [...] o lasach;
- 5) drzew lub krzewów owocowych, z wyłączeniem rosnących na terenie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków lub na terenach zieleni;

- 6) **drzew lub krzewów usuwanych w związku z funkcjonowaniem ogrodów botanicznych lub zoologicznych;**
- 7) drzew lub krzewów usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu z obszarów położonych między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego, z wału przeciwpowodziowego i terenu w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału;
- 8) drzew lub krzewów, które utrudniają widoczność sygnalizatorów i pociągów, a także utrudniają eksploatację urządzeń kolejowych albo powodują tworzenie na torowiskach zasp śnieżnych, usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu;
- 9) drzew lub krzewów stanowiących przeszkody lotnicze, usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu;
- 10) drzew lub krzewów usuwanych na podstawie decyzji właściwego organu ze względu na potrzeby związane z utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych szczegółowych;
- 11) drzew lub krzewów usuwanych z obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody nieobjętego ochroną krajobrazową;
- 12) drzew lub krzewów usuwanych w ramach zadań wynikających z planu ochrony lub zadań ochronnych parku narodowego lub rezerwatu przyrody, planu ochrony parku krajobrazowego, albo planu zadań ochronnych lub planu ochrony dla obszaru Natura 2000;
- 13) prowadzenia akcji ratowniczej przez jednostki ochrony przeciwpożarowej lub inne właściwe służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia życia lub zdrowia;
- 14) drzew lub krzewów stanowiących złomy lub wywroty usuwanych przez:
- a) jednostki ochrony przeciwpożarowej, jednostki Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, właścicieli urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego, zarządców dróg, zarządców infrastruktury kolejowej, gminne lub powiatowe jednostki oczyszczania lub inne podmioty działające w tym zakresie na zlecenie gminy lub powiatu,
- b) inne podmioty lub osoby, po przeprowadzeniu oględzin przez organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu, potwierdzających, że drzewa lub krzewy stanowią złom lub wywrot;
- 15) drzew lub krzewów należących do gatunków obcych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 120 ust. 2f.

9.22. B

Art. 84 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Posiadacz nieruchomości **ponosi opłaty** za usunięcie drzew lub krzewów.

9.23. D

Art. 84 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody

3. W przypadku naliczenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu oraz uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od przesadzenia tego drzewa lub krzewu albo wykonania nasadzeń zastępczych, organ właściwy do wydania zezwolenia **odracza termin uiszczenia opłaty za jego usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu na jego przesadzenie lub wykonanie nasadzeń zastępczych.**

9.24.

Art. 84 ust. 3 i 4 ustawy o ochronie przyrody

3. W przypadku naliczenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu oraz uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od przesadzenia tego drzewa lub krzewu albo wykonania nasadzeń zastępczych, organ właściwy do wydania zezwolenia odracza termin uiszczenia opłaty za jego usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu na jego przesadzenie lub wykonanie nasadzeń zastępczych.
4. Jeżeli przesadzone albo posadzone drzewa lub krzewy **zachowały żywotność po upływie okresu**, o którym mowa w ust. 3, lub nie zachowały żywotności z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości, należność z tytułu ustalonej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów **podlega umorzeniu.**

9.25. D

Art. 84 ust. 3 i 4 ustawy o ochronie przyrody

3. W przypadku naliczenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu oraz uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od przesadzenia tego drzewa lub krzewu albo wykonania nasadzeń zastępczych, organ właściwy do wydania zezwolenia odracza termin uiszczenia opłaty za jego usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu na jego przesadzenie lub wykonanie nasadzeń zastępczych.
4. Jeżeli przesadzone albo posadzone drzewa lub krzewy zachowały żywotność po upływie okresu, o którym mowa w ust. 3, lub **nie zachowały żywotności z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości**, należność z tytułu ustalonej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów **podlega umorzeniu.**

9.26. B

Art. 84 ust. 3 i 5 ustawy o ochronie przyrody

3. W przypadku naliczenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu oraz uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od przesadzenia tego drzewa lub krzewu albo wykonania nasadzeń zastępczych, organ właściwy do wydania zezwolenia odracza termin uiszczenia opłaty za jego usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu na jego przesadzenie lub wykonanie nasadzeń zastępczych.
5. Jeżeli przesadzone albo posadzone drzewa lub krzewy, albo część z nich, nie zachowały żywotności po upływie okresu, o którym mowa w ust. 3, z przyczyn zależnych od posiadacza nieruchomości, **naliczona opłata jest przeliczana w sposób proporcjonalny do liczby drzew lub powierzchni krzewów, które nie zachowały żywotności.**

9.27. **D**

Art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Opłatę za usunięcie drzewa ustala się mnożąc liczbę cm obwodu pnia drzewa **mierzonego na wysokości 130 cm** i stawkę opłaty.

9.28. **C**

Art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Opłatę za usunięcie drzewa ustala się mnożąc liczbę cm obwodu pnia drzewa **mierzonego na wysokości 130 cm** i stawkę opłaty.

9.29. **B**

Art. 85 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Jeżeli drzewo na wysokości 130 cm:

- 1) posiada kilka pni – **za obwód pnia drzewa przyjmuje się sumę obwodu pnia o największym obwodzie oraz połowy obwodów pozostałych pni**;
- 2) nie posiada pnia – za obwód pnia drzewa przyjmuje się obwód pnia mierzony bezpośrednio poniżej korony drzewa.

9.30. **C**

Art. 85 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Jeżeli drzewo na wysokości 130 cm:

- 1) posiada kilka pni – za obwód pnia drzewa przyjmuje się sumę obwodu pnia o największym obwodzie oraz połowy obwodów pozostałych pni;
- 2) nie posiada pnia – **za obwód pnia drzewa przyjmuje się obwód pnia mierzony bezpośrednio poniżej korony drzewa**.

9.31. **C**

Art. 86 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Nie nalicza się opłat za usunięcie:

- 1) drzew lub krzewów, **na których usunięcie nie jest wymagane zezwolenie**;
 - 3) drzew lub krzewów, jeżeli usunięcie jest związane z odnową i pielęgnacją drzew rosnących na terenie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków;
 - 4) drzew lub krzewów, które zagrażają bezpieczeństwu ludzi lub mienia w istniejących obiektach budowlanych lub funkcjonowaniu urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego;
 - 5) drzew lub krzewów, które zagrażają bezpieczeństwu ruchu drogowego lub kolejowego albo bezpieczeństwu żeglugi;
 - 6) **drzew lub krzewów w związku z przebudową dróg publicznych lub linii kolejowych**;
 - 7) drzew, których obwód pnia mierzony na wysokości 130 cm nie przekracza:
 - a) 120 cm – w przypadku topoli, wierzb, kasztanowca zwyczajnego, klonu jesionolistnego, klonu srebrzystego, robinii akacjowej oraz platanu klonolistnego,
 - b) 80 cm – w przypadku pozostałych gatunków drzew– w celu przywrócenia gruntów nieużytkowanych do użytkowania innego niż rolnicze, zgodnego z przeznaczeniem terenu, określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu;
 - 8) krzewu lub krzewów rosnących w skupiskach, pokrywających grunt o powierzchni do 50 m², w celu przywrócenia gruntów nieużytkowanych do użytkowania innego niż rolnicze, zgodnego z przeznaczeniem terenu, określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu
 - 9) drzew lub krzewów w związku z zabiegami pielęgnacyjnymi drzew lub krzewów na terenach zieleni;
 - 10) drzew lub krzewów, **które obumarły lub nie roją szansy na przeżycie, z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości**;
 - 11) topoli o obwodzie pnia mierzonym na wysokości 130 cm wynoszącym powyżej 100 cm, nienależących do gatunków rodzimych, jeżeli zostaną zastąpione w najbliższym sezonie wegetacyjnym drzewami innych gatunków;
 - 12) drzew lub krzewów, jeżeli usunięcie wynika z potrzeb ochrony roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną gatunkową lub ochrony siedlisk przyrodniczych;
 - 13) **drzew lub krzewów z grobli stawów rybnych**;
 - 14) drzew lub krzewów, jeżeli usunięcie jest związane z regulacją i utrzymaniem koryt cieków naturalnych, wykonywaniem i utrzymaniem urządzeń wodnych służących kształtowaniu zasobów wodnych oraz ochronie przeciwpowodziowej w zakresie niezbędnym do wykonania i utrzymania tych urządzeń;
 - 15) drzew lub krzewów usuwanych z terenu poligonów lub placów ćwiczeń, służących obronności państwa.
- 1a. Rada gminy, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, może określić, że opłat za usunięcie drzewa lub krzewu nie nalicza się także w przypadku innych drzew lub krzewów, wskazanych w oparciu o kryteria, o których mowa w art. 83f ust. 1a

9.32. **C**

Art. 87a ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Prace w obrębie korony drzewa nie mogą prowadzić do usunięcia gałęzi **w wymiarze przekraczającym 30% korony**, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, chyba że mają na celu:

- 1) usunięcie gałęzi obumarłych lub nadłamanych;
- 2) utrzymywanie uformowanego kształtu korony drzewa;
- 3) wykonanie specjalistycznego zabiegu w celu przywróceniu statyki drzewa.

9.33. C

Art. 87a ust. 2 ustawy o ochronie przyrody

2. Prace w obrębie korony drzewa nie mogą prowadzić do usunięcia gałęzi w wymiarze przekraczającym 30% korony, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, chyba że mają na celu:

- 1) **usunięcie gałęzi obumarłych lub nadłamanych;**
- 2) **utrzymywanie uformowanego kształtu korony drzewa;**
- 3) **wykonanie specjalistycznego zabiegu w celu przywróceniu statyki drzewa.**

9.34. C

Art. 87a ust. 4 ustawy o ochronie przyrody

4. Usunięcie gałęzi **w wymiarze przekraczającym 30% korony**, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, w celu innym niż określony w ust. 2, **stanowi uszkodzenie drzewa.**

9.35. D

Art. 87a ust. 5 ustawy o ochronie przyrody

5. Usunięcie gałęzi **w wymiarze przekraczającym 50% korony**, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, w celu innym niż określony w ust. 2, **stanowi zniszczenie drzewa.**

9.36. C

Art. 88 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wymierza administracyjną karę pieniężną za:

- 1) **usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia;**
- 2) usunięcie drzewa lub krzewu bez zgody posiadacza nieruchomości;
- 3) **zniszczenie drzewa lub krzewu;**
- 4) **uszkodzenie drzewa spowodowane wykonywaniem prac w obrębie korony drzewa.**

9.37. D

Art. 88 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta **wymierza administracyjną karę pieniężną za:**

- 1) **usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia;**
- 2) usunięcie drzewa lub krzewu bez zgody posiadacza nieruchomości;
- 3) zniszczenie drzewa lub krzewu;
- 4) uszkodzenie drzewa spowodowane wykonywaniem prac w obrębie korony drzewa.

9.38. C

Art. 89 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody

1. **Administracyjną karę pieniężną**, o której mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1–3, **ustala się w wysokości dwukrotnej opłaty za usunięcie drzewa** lub krzewu, o której mowa w art. 84 ust. 1, a w przypadku, w którym usunięcie drzewa lub krzewu jest zwolnione z obowiązku uiszczenia opłaty, administracyjną karę pieniężną ustala się w wysokości takiej opłaty, która byłaby ponoszona gdyby takiego zwolnienia nie było.

9.39. D

Art. 119 ustawy o ochronie przyrody

Zabrania się wznoszenia w pobliżu morza, jezior i innych zbiorników wodnych, rzek i kanałów obiektów budowlanych uniemożliwiających lub utrudniających ludziom i dziko występującym zwierzętom dostęp do wody, z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej oraz związanych z bezpieczeństwem powszechnym i obronnością kraju.

Inne

10.1. **A**

10.2. **C**

LCA, gdyż ocena cyklu życia po angielsku nazywa się: **Life Cycle Assessment**

10.3. **D**

Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, zwana także konwencją waszyngtońską, po angielsku: **Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora**

Literatura

- Badowska-Domagala M., Barczak A., Bartniak K., Bomanowski B., Górski M. (red), Jaworowicz-Rudolf A., Kaźmierska-Patrzyczna A., Kempa A., Kierzkowska J.S., Korzeniowski P., Król M.A., Łysek M., Michalak M., Miłkowska-Rębowska J., *Prawo ochrony środowiska*, Wolters Kluwer, Warszawa 2014.
- Bar M., Górski M., Jendrośka J., Jerzmański J., Pchalek M., Urban S., Eadecki W., *Prawo ochrony środowiska. Komentarz*, C.H. Beck, Warszawa 2014.
- Brodecki Z., Gończ E., Lost-Siemieńska D., Majkowska S., Pankau F., Pyć D., Tyszecki A, *Ochrona środowiska*, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2005.
- Bukowski Z., Bar M., Jendrośka M., *Leksykon prawa ochrony środowiska*, Wolters Kluwer, Warszawa 2012.
- Ciechanowicz-McLean J., *Ochrona środowiska w działalności gospodarczej*, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003.
- Ciechanowicz-McLean J., *Prawo i polityka ochrony środowiska*, Wolters Kluwer, Warszawa 2009.
- Górski M., *Odpowiedzialność administracyjno-prawna w ochronie środowiska*, Wolters Kluwer, Warszawa 2008.
- Gruszecki K., *Prawo ochrony środowiska. Komentarz*, Wolters Kluwer, Warszawa 2016.
- Jendrośka J., Bar M., *Prawo ochrony środowiska. Podręcznik*, Centrum Prawa Ekologicznego, Wrocław 2005.
- Lipiński A., *Prawne podstawy ochrony środowiska*, Wolters Kluwer, Warszawa 2010.
- Pchalek M., Rakoczy M., *Wybrane problemy prawa ochrony środowiska*, Wolters Kluwer, Warszawa 2010.
- Radecki W., *Oplaty i kary pieniężne w ochronie środowiska. Komentarz do przepisów ustaw*, Difin, Warszawa 2013.
- Radecki W., *Ustawa o ochronie przyrody. Komentarz*, Difin, Warszawa 2016.
- Radziszewski E., *Prawo ochrony środowiska. Komentarz*, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003.
- Rakoczy B., Wierzbowski B., *Prawo ochrony środowiska, Zagadnienie podstawowe*, Wolters Kluwer, Warszawa 2015.

